
THE SEQUEL TO THE HUGO AWARD-WINNING HYPERION
THE FALL OF
HYPERION

Dan Simmons
Caderea lui Hyperion

Volumul - II -
Seria Nautilus SF

Traducere: Mihai Dan Pavelescu
Editura Nemira Publishing House, 2009

Dan Simmons
The Fall of Hyperion
Doubleday Foundation, 1990

Winner of Locus Award for Best SF Novel 1991

Winner of Hugo Award for Best Novel 1991

Winner of British Science Fiction Award, SF Novel 1991

Versiune ebook: [1.0] hunyade

Coperta colecţiei: Corneliu ALEXANDRESCU
Ilustraţia copertei: Garry RUDDELL
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
SIMMONS, DAN
Căderea lui Hyperion / Dan Simmons; trad.: Mihai-Dan Pavelescu. - Bucureşti: Nemira Publishing House, 2009 2 vol.
ISBN 978-606-8073-19-4
Vol. 2. - ISBN 978-606-8073-20-0
I. Pavelescu, Mihai-Dan (trad.)
821.111(73)-31 = 135.1
Dan Simmons
THE FALL OF HYPERION

Redactor: Oana IONAŞCU
Tehnoredactor: Stelian BIGAN
Tiparul executat de Graficprint Industries

ISBN 978-606-8073-20-0
La preţul de vânzare se adaugă 2% reprezentând valoarea timbrului literar ce se virează Uniunii Scriitorilor din România.

PARTEA A TREIA

31

M-am trezit din vis, dar fără nici o tragere de inimă.

Întorcându-mă, mijind ochii şi blestemând invazia bruscă de lumină, l-am văzut pe Leigh Hunt stând pe marginea patului, cu un injector cu aerosol în mână.

– Ai luat destule somnifere ca să te ţină în pat toată ziua, a spus el. Sus şi la treabă!

M-am sculat în capul oaselor, mi-am frecat ţepii bărbii şi m-am încruntat în direcţia lui.

– Cine dracu' ţi-a dat voie să intri în camera mea?

Efortul de a vorbi mi-a provocat un acces de tuse, care nu mi-a trecut până ce Hunt n-a revenit cu un pahar cu apă de la baie.

– Ţine!

Am băut, străduindu-mă zadarnic să radiez furie şi iritare între spasmele de tuse. Reminiscenţele viselor se îndepărtau aidoma ceţurilor dimineţii. Am simţit pogorând peste mine o teribilă senzaţie de pierdere.

Îmbracă-te, a rostit Hunt. Directorul executiv doreşte să te prezinţi la ea în douăzeci de minute. Cât timp ai dormit, s-au întâmplat multe.

– Ce anume?

M-am frecat la ochi şi mi-am trecut degetele prin părul răvăşit. Hunt a surâs scurt.

– Accesează datasfera. După aceea coboară imediat la apartamentele lui Gladstone. Douăzeci de minute, Severa.

A ieşit.

Am accesat datasfera. O modalitate de a vizualiza intrarea cuiva în datasferă este de a-ţi imagina un petic din oceanul Vechiului Pământ în diferite grade de turbulenţă. În zilele normale, se vede o suprafaţă placidă, cu configuraţii interesante de valuri. Crizele arată talazuri înspumegate şi agitate. Astăzi era un uragan. Intrarea era întârziată pe orice rută de acces, confuzia domnea în valuri de resac care se spărgeau, matricea de dataplanuri clocotea de comutări de stocări şi transferuri majore de credite, iar Totalitatea, în mod normal un zumzet multistratificat de informaţii şi dezbateri politice, era o furtună în rafale de confuzie, referendumuri abandonate şi şabloane de poziţii învechite purtate de colo-colo ca nişte fuioare de nori zdrenţuiţi.

– Doamne Dumnezeule, am şoptit, întrerupând accesul, dar simţind apăsarea talazurilor de informaţii încă izbindu-mi circuitele implantate şi creierul.

Un atac surpriză... Distrugerea iminentă a Webului... Discuţii despre punerea sub acuzaţie a lui Gladstone... Revolte pe douăzeci de planete... Răscoale ale sectei Shrike pe Lusus... Flota FORŢĂ abandona sistemul Hyperion într-o disperată acţiune de contraatac, însă prea târziu, mult prea târziu... Hyperion deja atacată... Spaima de incursiuni prin teleproiectoare...

M-am sculat, am alergat gol-puşcă sub duş şi m-am spălat în timp record. Hunt sau altcineva îmi lăsase un costum oficial gri şi o capă şi m-am îmbrăcat în grabă, pieptănându-mi pe spate părul ud, astfel încât cârlionţii umezi mi-au coborât pe guler.

Nu se făcea s-o las să aştepte pe directorul executiv al Hegemoniei Omului. Nu, nu - nu se făcea defel.

– Era timpul să apari, a spus Meina Gladstone când am intrat în apartamentul ei privat.

– Ce pizda mă-sii ai făcut? m-am răstit.

Gladstone a clipit. În mod evident, directorul executiv al Hegemoniei Omului nu era obişnuită să i se vorbească pe tonul acela. *Nu mai pot eu de-asta,* mi-am spus.

– Aminteşte-ţi cine eşti şi cu cine stai de vorbă, a rostit rece Gladstone.

– Nu ştiu cine sunt. Şi este posibil să stau de vorbă cu cel mai mare ucigaş în masă de după Horace Glennon-Height. De ce dracu-ai îngăduit să aibă loc războiul ăsta?

Gladstone a clipit iarăşi şi a privit în jur. Eram singuri. Livingul ei era prelung, cufundat într-o penumbră plăcută şi plin cu opere de artă originale de pe Vechiul Pământ. În clipa aceea nu mi-ar fi păsat nici dacă aş fi fost într-o cameră ticsită cu tablouri originale de

Van Gogh. Am pironit-o cu privirea pe Gladstone; în lumina slabă ce pătrundea printre jaluzele, chipul de Lincoln nu era decât al unei femei bătrâne. Ea mi-a susţinut uitătura o secundă, apoi şi-a ferit ochii.

– Îmi cer scuze, m-am stropşit pe un ton defel dezvinovăţitor, nu l-ai *îngăduit,* ci l-ai *provocat,* nu-i aşa?

– Nu, Severa, nu eu l-am provocat.

Vocea îi era stinsă, aproape un murmur.

– Vorbeşte, am spus. M-am plimbat înainte şi înapoi pe lângă ferestrele înalte, privind cum razele

strecurate printre şipcile jaluzelelor se deplasau peste trupul meu aidoma unor dungi pictate. Şi nu sunt Joseph Severa!

Ea a înălţat o sprânceană.

– Ar trebui să-ţi spun „domnul Keats”?

– Poţi să-mi spui „Nimeni”, am replicat. În felul ăsta, când vor veni ceilalţi ciclopi, vei putea spune că Nimeni te-a orbit şi ei vor pleca, zicând c-a fost voinţa zeilor.

– Intenţionezi să mă orbeşti?

– În momentul de faţă ţi-aş putea suci gâtul şi pleca fără nici un fior de remuşcare. *Milioane* de oameni vor muri înainte de sfârşitul acestei săptămâni. Cum ai putut îngădui aşa ceva?

Gladstone şi-a atins buza inferioară.

– Viitorul se ramifică doar în două direcţii, a vorbit ea încet. Război şi incertitudine totală sau pace şi anihilare certă totală. Eu am ales războiul.

– Cine zice asta?

În glasul meu se auzea acum mai degrabă curiozitatea decât furia.

– Este o realitate. Şi-a privit comagenda. În zece minute va trebui să apar în faţa Senatului, ca să declar războiul. Spune-mi ultimele noutăţi despre pelerinii de pe Hyperion.

Mi-am încrucişat braţele pe piept şi am străpuns-o cu privirea.

– O să-ţi spun, dacă promiţi că vei face ceva.

– O să fac, dacă o să pot.

Am tăcut, dându-mi seama că nici o forţă din Univers n-o putea determina pe femeia aceasta să semneze un cec în alb.

– Bine, am încuviinţat. Vreau să trimiţi un mesaj sperlumic pe Hyperion, să ridici blocarea navei Con-

sulului şi să trimiţi pe cineva pe râul Hoolie ca să-l caute pe Consul însuşi. Se află la o sută treizeci de kilometri de capitală, dincolo de ecluzele Karla. S-ar putea să fie rănit.

Gladstone a îndoit un deget, şi-a frecat buza şi a aprobat.

– Voi trimite pe cineva să-l caute. Deblocarea navei depinde de lucrurile pe care mi le vei spune în continuare. Ceilalţi sunt vii?

Mi-am strâns capa scurtă în jurul corpului şi m-am trântit pe o sofa vizavi de ea.

– Unii.

– Fata lui Byron Lamia? Brawne?

– A luat-o Shrike. O vreme a fost lipsită de cunoştinţă, conectată la datasferă printr-un fel de şunt neural.

Am visat... ea plutea undeva, reunită cu implantul primei personalităţi Keats recuperate. Tocmai pătrundeau în datasferă... de fapt, în megasferă - conexiuni şi dimensiuni ale Nucleului despre care nu visasem niciodată, dar şi „sfera” accesibilă.

– Acum este vie?

Gladstone se apleacă în faţă, foarte atentă.

– Nu ştiu. Corpul i-a dispărut. Am fost trezit înainte să văd unde anume în megasferă a pătruns personalitatea ei.

– Şi colonelul?

– Kassad a fost dus undeva de către Moneta, femeia care se pare că locuieşte în Cripte în timp ce ele călătoresc prin timp. Ultima dată când l-am văzut, îl ataca pe Shrike cu mâinile goale. De fapt acolo erau mii de Shrike.

– A supravieţuit?

Am deschis braţele.

– Nu ştiu. Acestea erau *vise.* Fragmente. Biţi şi bucăţele de percepţii.
– Poetul?
– Silenus a fost luat de Shrike. Tras în ţeapă pe arborele de spini. L-am întrezărit însă ulterior în visul lui Kassad. Silenus continua să fie viu. Nu ştiu cum...
– Aşadar arborele ţepelor este real, nu doar o propagandă a sectei Shrike?
– Oh, da, este cât se poate de real.
– Şi Consulul a plecat? A încercat să revină în capitală?
– Avea covoraşul-şoim al bunicii sale. Acesta a funcţionat perfect până a ajuns aproape de ecluzele Karla, aşa cum ţi-am spus. Covoraşul... şi Consulul au căzut în râu. I-am luat-o înainte, răspunzând următoarei întrebări: Nu ştiu dacă a supravieţuit.
– Ce-i cu preotul - părintele Hoyt?
– Cruciformul l-a înviat sub forma părintelui Duré.
– Şi este *cu adevărat* părintele Duré? Sau un duplicat lipsit de minte?
– Este Duré, am răspuns. Insă... afectat. Descurajat.
– Mai este în vale?
– Nu. A dispărut în una dintre Criptele Grote. Nu ştiu ce s-a-ntâmplat cu el.
Gladstone şi-a privit comagenda. Am încercat să-mi imaginez deruta şi haosul care domneau în restul acestei clădiri... al acestei planete... al Webului. În mod evident, directorul executiv se retrăsese aici pentru cincisprezece minute înainte de discursul în faţa Senatului. Era posibil să fie ultimul asemenea moment de solitudine de care să

aibă parte pentru următoarele săptămâni. Poate pentru totdeauna.

– Căpitanul Masteen?

– A murit. A fost îngropat în vale.

Ea a inspirat adânc.

– Şi Weintraub şi pruncul?

Am clătinat din cap.

– Am visat lucruri lipsite de secvenţialitate... defazate temporal. *Cred* că s-au întâmplat deja, dar sunt derutat.

Am ridicat ochii. Meina aştepta răbdător.

– Fetiţa era în vârstă de numai câteva secunde când a venit Shrike, am spus. Sol i-a oferit-o. Cred că a dus-o în Sfinx. Criptele străluceau foarte puternic. Ieşeau... alţi... Shrike.

– Aşadar Criptele s-au deschis?

– Da.

Gladstone şi-a atins comagenda.

– Leigh? Ofiţerul de serviciu din centrul de comunicaţii să-l contacteze pe Theo Lane şi personalul FORŢĂ necesar de pe Hyperion. Să elibereze nava pe care o ţinem în carantină. De asemenea, anunţă-l pe guvernatorul-general că în câteva minute îi voi transmite un mesaj personal.

Instrumentul a piuit şi ea a ridicat ochii la mine.

– A mai fost şi altceva în visele tale?

– Imagini... Cuvinte... Nu-nţeleg ce se întâmplă. Ce ţi-am povestit erau lucrurile cele mai importante.

Gladstone a surâs uşor.

– Îţi dai seama că visezi evenimente aflate în afara domeniului de percepţii al celeilalte personalităţi Keats?

Nu am spus nimic, buimăcit de şocul vorbelor ei. Contactul meu cu pelerinii fusese posibil prin in-

termediul unei conexiuni între Nucleu şi implantul personalităţii din bucla Schron a lui Brawne - prin intermediul ei şi al datasferei primitive pe care o partajau. Dar personalitatea fusese eliberată; datasfera fusese distrusă în urma separării şi distanţei. Nici chiar un receptor sperlumic nu poate recepta mesaje, dacă nu există un transmiţător.

Zâmbetul lui Gladstone a dispărut.

– Poţi explica asta?

– Nu. Am ridicat ochii. Poate că n-au fost decât vise. Vise... şi nimic mai mult.

Ea s-a ridicat în picioare.

– Poate că vom afla atunci când sau dacă îl vom găsi pe Consul. Sau când nava lui va sosi în vale. Mai am două minute până trebuie să apar în faţa Senatului. Mai este ceva?

– O întrebare, am rostit. Cine sunt eu? De ce mă aflu aici?

Din nou zâmbetul misterios.

– Noi toţi ne punem aceleaşi întrebări, domnule Sev... domnule Keats.

– Vorbesc serios. Cred că o ştii mai bine decât mine.

– Nucleul te-a trimis să fii legătura mea cu pelerinii. Şi să observi. La urma urmelor, eşti poet şi pictor.

Am mormăit ceva şi m-am ridicat. Ne-am îndreptat încet spre portalul teleproiector privat care avea s-o ducă în sala Senatului.

– La ce mai ajută observaţiile, dacă-i sfârşitul lumii?

– Află, a spus Gladstone. Mergi şi vezi sfârşitul lumii.

Mi-a înmânat un microcard pentru comagenda mea. L-am introdus şi am privit diskeyul; era un cip de prioritate universală, care-mi permitea acces la

toate portalurile, publice, private sau militare. Era un bilet pentru sfârşitul lumii.

– Şi dacă voi fi ucis? am întrebat.

– Atunci nu vom auzi niciodată răspunsurile la întrebările tale, a replicat directorul executiv Gladstone.

M-a atins scurt pe încheietura mâinii, apoi s-a întors şi a păşit prin portal.

Pentru câteva minute am rămas singur în apartamentul ei, bucurându-mă de lumină, tăcere şi operele de artă. Pe un perete era o pictură de Van Gogh, care preţuia mai mult decât ar fi putut plăti majoritatea planetelor; un tablou care reprezenta odaia pictorului din Arles. Nebunia nu este o invenţie recentă.

După un timp am plecat, am lăsat memoria comagendei să mă conducă prin labirintul Clădirii Guvernului, până am găsit terminexul teleproiector central şi am păşit prin el ca să caut sfârşitul lumii.

Webul era străbătut de două căi de acces teleproiector total: Concourse şi fluviul Tethys. M-am teleproiectat pe Concourse, unde porţiunea de jumătate de kilometru de pe Tsingtao-Hsishuang Panna se lega cu Noul Pământ şi fâşia scurtă de litoral de pe Never- more. Tsingtao-Hsishuang Panna era o planetă din primul val, aflată la treizeci şi patru de ore depărtare de invazia Expulzaţilor. Noul Pământ fusese pe lista celui de-al doilea val, care era anunţată chiar acum, şi mai beneficia de puţin mai mult de o săptămână standard până la invazie. Nevermore se afla adânc în Web, la ani depărtare de atac.

Nu se vedeau semne de panică. Oamenii preferau să acceseze datasfera şi Totalitatea, decât să iasă pe străzi. Mergând pe aleile înguste din Tsingtao, puteam auzi vocea lui Gladstone răsunând dintr-o mie de receptoare şi comagende personale, un fundal verbal straniu pentru strigătele vânzătorilor ambulanţi, şuierele anvelopelor pe pavajul umed şi zumzetul ricşelor electrice deasupra, pe nivelurile de transport.

– ...aşa cum, cu aproape opt sute de ani în urmă, alt conducător a spus poporului său în ajunul atacului: „Nu vă pot oferi nimic altceva decât sânge, trudă, lacrimi şi sudoare.” Vă întrebaţi: Care este politica noastră? Vă răspund: Este angajarea într-un război în spaţiul cosmic, pe sol, în aer, pe apă, cu toate forţele noastre şi cu toate puterile pe care ni le pot oferi justiţia şi binele. *Aceea* este politica noastră...

În apropiere de zona de translaţie dintre Tsingtao şi Nevermore existau trupe FORŢĂ, dar fluxul pietonilor părea destul de normal. M-am întrebat dacă militarii aveau să rechiziţioneze mallul pietonal al lui Concourse pentru trafic de vehicule şi dacă acesta avea să fie îndreptat *către* linia frontului sau în sens opus.

Am păşit mai departe, pe Nevermore. Aici străzile erau uscate, cu excepţia ocazionalilor stropi de apă dinspre oceanul aflat la treizeci de metri sub meterezele de piatră ale lui Concourse. Cerul avea tonurile obişnuite de ocru şi gri ameninţător, un amurg care speria în toiul zilei. Prăvălii din piatră sclipeau de lumini şi mărfuri multicolore. Îmi dădeam seama că străzile erau mai pustii ca de obicei; oamenii stăteau în prăvălii sau pe ziduri de

piatră, ori pe bănci, cu capetele plecate şi cu privirea în gol, ascultând.

– ...întrebaţi: Care este obiectivul nostru? Vă răspund cu un singur cuvânt. Victoria, victoria cu orice preţ, victoria în ciuda terorilor, victoria, oricât de lung şi de greu va fi drumul; pentru că fără victorie nu există supravieţuire...

Cozile de la terminexul principal din Edgartown erau scurte. Am tastat pentru Mare Infinitus şi am păşit.

Bolta avea obişnuita culoare verde fără nori, iar oceanul de sub oraşul plutitor avea o nuanţă de verde mai închis. Fermele de alge se întindeau până la orizont. La depărtarea aceasta de Concourse, mulţimile erau şi mai mici, trotuarele erau aproape pustii, iar unele magazine erau închise. Un grup de bărbaţi stătea în apropierea unui ponton şi asculta la un vechi receptor sperlumic. În aerul cu iz marin pronunţat, glasul lui Gladstone se auzea sec şi metalic.

– ...chiar acum, unităţi FORŢĂ se deplasează spre posturile lor, ferme în decizia lor şi încrezătoare în capacitatea de a salva nu numai planetele ameninţate, ci toată Hegemonia Omului, de tirania cea mai teribilă şi distrugătoare de suflete care a pângărit vreodată analele istoriei...

Mare Infinitus se găsea la optsprezece ore de invazie. Am privit cerul, aşteptându-mă pe jumătate să văd *vreo urmă a Roiului inamic, un semn de defensive orbitale, mişcări de trupe spaţiopurtate. Am văzut doar* bolta, ziua caldă şi legănarea lină a oraşului pe ocean.

Poarta Raiului era prima planetă pe lista invaziilor. Am trecut prin portalul VIP din Oraşul Smârcurilor şi

am privit de pe înălţimile Rifkin către oraşul minunat. Era toiul nopţii, atât de târziu încât intraseră în acţiune mecii măturători de străzi, cu periile şi sonicele zumzăind pe caldarâm, însă existau *mişcări,* rânduri lungi de oameni tăcuţi la terminexul public înălţimile Rifkin; la portalurile Promenadei se întrezăreau cozi chiar mai lungi. Se vedeau poliţişti locali, siluete înalte în salopete antiimpact cafenii, dar dacă unităţile FORŢĂ se grăbeau să consolideze zona aceasta, ele erau invizibile.

Cei de la cozi nu erau rezidenţi locali - în mod cert, proprietarii locuinţelor de pe înălţimile Rifkin şi Promenadă aveau portaluri private -, ci păreau să fie lucrători de la proiectele de asanare aflate la mulţi kilometri dincolo de pădurile de ferigi şi de parcuri. Nu exista panică şi conversaţiile erau foarte puţine. Cozile avansau cu stoicismul răbdător al familiilor care înaintează spre o atracţie dintr-un parc de distracţii. Puţini purtau altceva decât o geantă de voiaj sau o raniţă.

Am atins noi o asemenea stăpânire de sine, m-am întrebat, *încât să ne purtam cu demnitate chiar în faţa invaziei?*

Poarta Raiului se afla la treisprezece ore de ora H. Mi-am cuplat comagenda pe Totalitate.

– *...dacă putem răspunde acestei ameninţări, atunci planetele pe care le iubim pot rămâne libere şi viaţa* Webului poate să avanseze în viitorul însorit. Dar dacă vom da greş, atunci întregul Web, Hegemonia, tot ce avem şi iubim acum se va prăbuşi în abisul unui nou Ev Mediu întunecat, pe care luminile ştiinţei pervertite şi negarea libertăţii umane îl vor face mult mai sinistru şi prelungit. De aceea să ne încordăm toate puterile pentru a ne

îndeplini misiunea şi să ne purtăm astfel ca, dacă Hegemonia Omului, Protectoratul şi aliatele sale vor dăinui zece mii de ani, omenirea tot să poată spune: *„Acela* a fost momentul lor cel mai sublim.”

Undeva în oraşul tăcut şi cu arome înviorătoare de dedesubt au început împuşcăturile. Mai întâi s-a auzit răpăitul armelor cu fleşete, după aceea zumzetul gros al paralizatoarelor sonice, apoi ţipete şi sfârâiturile armelor cu laser. Mulţimea de pe Promenadă a tălăzuit înainte spre terminex, dar poliţiştii anti-revolte au ieşit din parc, au aprins proiectoare puternice cu halogen care au inundat lumea în lumină orbitoare şi au început să comande în portavoce, cerând să revină la cozi ori să se împrăştie. Mulţimea a ezitat, mişcându-se înapoi şi înainte, ca o meduză prinsă în curenţi înşelători, după care - îmboldită de sunetele împuşcăturilor, acum mai puternice şi mai apropiate - s-a năpustit către platformele portal.

Poliţiştii anti-revolte au lansat gaze lacrimogene şi de vertij. Câmpuri de interdicţie violete au bâzâit şi s-au materializat între gloată şi teleproiector. Un pluton de VEM-uri militare şi forfecări de securitate a survolat oraşul la mică înălţime, cu proiectoarele sfredelind către sol. Un fascicul de lumină m-a descoperit, m-a menţinut în spot până ce comagenda mea a pâlpâit la un semnal de interogare şi apoi a trecut mai departe. A început să plouă.

S-a zis şi cu stăpânirea de sine.

Poliţiştii asiguraseră terminexul public înălţimile Rifkin şi treceau prin portalul Protectoratului

Atmosferic pe care-l folosisem şi eu. Am decis să merg altundeva.

Comandouri FORŢĂ păzeau coridoarele Clădirii Guvernului, examinându-i pe cei sosiţi cu teleproiectorul, în ciuda faptului că acest portal era unul dintre cele mai dificil de accesat din Web. Am trecut prin trei posturi de control până să ajung în aripa rezidenţială/ executivă, unde se afla apartamentul meu. Brusc, gărzile au ieşit pentru a evacua coridorul principal şi a le asigura pe cele care dădeau în el, iar Gladstone a trecut însoţită de un alai agitat de consilieri, asistenţi şi lideri militari. În mod surprinzător, m-a văzut, şi-a silit cortegiul să se oprească în mod stângace şi mi s-a adresat prin baricada de puşcaşi marini în armuri de luptă.

– Cum ţi-a plăcut discursul, domnule Nimeni?

– Grozav, am spus. Mişcător. Şi furat de la Winston Churchill, dacă nu mă-nşel.

Gladstone a zâmbit şi a strâns uşor din umeri.

– Dacă tot furi, fă-o de la maeştrii uitaţi. Surâsul s-a stins. Care-s noutăţile la frontieră?

– Realitatea începe să-şi înfigă colţii, am răspuns. Aşteaptă-te la panică.

– Mă aştept mereu, a zis directorul executiv. Mai ştii ceva de pelerini?

Am fost surprins.

– Pelerinii? N-am... visat.

Curentul suitei lui Gladstone şi evenimentele care se precipitau au împins-o mai departe pe coridor.

– Poate că nu mai trebuie să dormi ca să visezi, a rostit ea. Încearcă...

Am privit-o îndepărtându-se, am fost eliberat să pornesc spre apartamentul meu, am găsit uşa, însă m-am întors din faţa ei, dezgustat de propria-mi persoană. Mă retrăgeam, speriat şi şocat de teroarea

care cobora asupra noastră, a tuturor. Aş fi fost perfect fericit să zac în pat, evitând somnul, cu pătura trasă până sub bărbie şi să plâng pentru Web, pentru pruncul Rachel şi pentru mine însumi.

Am părăsit aripa rezidenţială şi m-am îndreptat către grădina centrală, rătăcind pe aleile cu pietriş. Microsonde minuscule zumzăiau ca albinele prin aer, una trecând foarte aproape de mine când am traversat grădina de trandafiri, am pătruns în zona în care o potecă adâncită şerpuia printre plante tropicale umede ce degajau aburi şi am ajuns în secţiunea Vechiul Pământ din apropierea podeţului. M-am aşezat pe bancheta de piatră unde stătusem de vorbă cu Gladstone. *Poate că nu mai ai nevoie de somn ca să visezi. Încearcă.*

Mi-am suit picioarele pe banchetă, mi-am coborât bărbia pe genunchi, mi-am dus vârfurile degetelor la tâmple şi am închis ochii.

32

Martin Silenus se zbate şi se zvârcoleşte în poezia pură a durerii. Un spin din oţel lung de doi metri îi străpunge trupul, pătrunzând printre omoplaţi, şi-i iese prin piept, lungindu-se un metru în faţa sa până la vârful ascuţit ca acul. Braţele lui care se agită nu-i pot atinge vârful. Suprafaţa spinului este mult prea netedă, palmele transpirate şi degetele încârligate nu pot găsi nici o priză pe el. În ciuda faptului că spinul este lunecos sub atingere, corpul lui Martin Silenus nu alunecă; este ferm fixat, ca un fluture pregătit pentru expoziţie.

Nu există nici o picătură de sânge.

În orele în care raţiunea a revenit prin ceaţa dementă de durere, Martin Silenus s-a mirat de asta.

Nu există sânge. Dar există durere. Oh, da, durerea există din abundenţă aici - durere mai presus de imaginaţia cea mai nebunească a poetului despre ce înseamnă durerea, durere mai presus de capacitatea omenească de a îndura şi de limitele suferinţei.

Dar Silenus îndură. Şi suferă.

El urlă pentru a mia oară, un sunet răguşit, golit de conţinut, eliberat de limbaj, chiar de obscenităţi. Cuvintele nu izbutesc să comunice o asemenea agonie. Silenus răcneşte şi se zbate. După o vreme, el atârnă moale şi spinul lung vibrează uşor, ca răspuns la giraţiile sale. Alţi oameni atârnă deasupra, dedesubt şi în spatele lui, însă Silenus petrece puţin timp pentru a-i observa. Fiecare este separat de propriul său cocon privat de agonie.

„Nu, n-am plecat din iad”, gândeşte Silenus, citându-l pe Marlowe, „aici *e iadul.”*

El însă ştie că nu-i iadul. Nu-i nici viaţa de apoi. În acelaşi timp ştie că nu-i o subramură a realităţii; spinul trece prin *corpul* lui! Opt centimetri de oţel organic prin pieptul său! Totuşi nu murise. Nu sângerează. Locul acesta exista undeva şi era ceva, dar nu era iad şi nu era nici viaţă.

Timpul însuşi era straniu aici. Silenus cunoscuse felul în care timpul se întinde şi încetineşte - agonia unui nerv expus în scaunul dentistului, durerea pietrei la rinichi în sala de aşteptare a clinicii medicale; timpul putea încetini într-atât, încât părea că nici nu se mişcă, ca şi cum limbile unui scandalizat orologiu biologic ar fi încremenit şocate. Apoi însă timpul îşi reluase mişcarea. Obturaţia de canal fusese terminată. Ultramorfina sosise în cele din urmă şi-şi făcuse efectul. Dar aici aerul însuşi este îngheţat în

absenţa timpului. Durerea este arcuirea şi spuma unui talaz *care nu se mai sparge.*

Silenus urlă de furie şi durere. Şi se zvârcoleşte în ţeapa lui.

– Morţii mă-tii! reuşeşte el în cele din urmă. Fir-ar mă-ta a dracu' de bestie nenorocită!

Cuvintele sunt relicve din altă viaţă, artefacte din visul pe care l-a trăit înainte de realitatea arborelui. Silenus îşi reaminteşte doar pe jumătate viaţa aceea, aşa cum şi-l reaminteşte doar pe jumătate pe Shrike aducându-l aici, trăgându-l în ţeapă şi abandonându-l.

– *Doamne!* răcneşte poetul şi strânge spinul cu ambele mâini, încercând să se împingă în sus, pentru a uşura greutatea trupului său care se adaugă atât de incomensurabil la durerea fără măsură.

Dedesubt se întinde un peisaj; poate să-l vadă cale de mulţi kilometri. Este o dioramă încremenită, din carton presat, a văii Criptelor Timpului şi a deşertului de după ea. Până şi oraşul mort şi munţii îndepărtaţi sunt reproduşi în miniatură plasticizată, sterilă. Nu contează. Pentru Martin Silenus nu există decât arborele şi durerea, iar cele două sunt indivizibile. Silenus îşi dezgoleşte dinţii într-un rictus de durere. Când era copil pe Vechiul Pământ, el şi Amalfi Schwartz, prietenul lui cel mai bun, vizitaseră o comunitate de creştini din Rezervaţia Nord-Americană, aflaseră teologia lor rudimentară şi după aceea făcuseră o sumedenie de glume despre răstignire. Tânărul Martin deschisese larg braţele, încrucişase picioarele, ridicase capul şi spusese: „Ce mişto - pot să văd tot oraşul de aici de sus.” Amalfi se ţinuse de burtă de râs.

Silenus zbiară.

Timpul nu se scurge cu adevărat, dar după o vreme mintea lui revine la ceva similar observaţiei liniare... altceva decât oazele risipite de agonie pură, clară, separate prin pustiul nepăsătoarei agonii pe care o receptează... iar în acea percepere liniară a propriei sale dureri, poetul începe să creeze timp în acest loc dinafara timpului.

Mai întâi, obscenităţile aduc claritate durerii sale. Răcnetele dor, însă furia lui limpezeşte şi clarifică.

Iar apoi, în intervalele sleite dintre urlete sau spasmele pure de durere, Silenus îşi îngăduie să gândească. La început este doar un efort de structurare, de a recita tabla înmulţirii în minte, orice pentru a separa agonia de acum zece secunde de agonia ce va urma. Silenus descoperă că în efortul concentrării, agonia este uşor diminuată - continuă să fie insuportabilă, continuă să alunge orice gânduri reale ca fuioarele de nori în faţa vântului, totuşi este diminuată cu o cantitate nedefinită.

De aceea Martin se concentrează. Urlă, zbiară şi se zbate, dar se concentrează. Deoarece nu există nimic altceva asupra căruia să se concentreze, el se concentrează asupra durerii.

Durerea, descoperă Silenus, are o structură. Are un plan de organizare. Are configuraţii mai complexe decât cele dintr-un nautil cu compartimente, caracteristici mai baroce decât catedrala gotică cu cele mai multe contraforturi. Chiar în vreme ce ţipă, Martin

Silenus studiază structura acestei dureri. Îşi dă seama că este un poem.

Îşi arcuieşte corpul şi gâtul pentru a zecea mia oară, căutând uşurare acolo unde nu este posibilă uşurarea, însă de data aceasta zăreşte o formă familiară la cinci metri deasupra lui, atârnând de un spin similar, răsucindu-se în briza ireală a agoniei.

– Billy! icneşte satirul, primul său gând real.

Fostul său suzeran şi protector se holbează peste un abis invizibil, orbit de durerea care-l orbise şi pe Silenus, dar se întoarce foarte puţin, parcă răspunzând la strigarea numelui său în acest loc mai presus de nume.

– Billy! strigă din nou Silenus, după care îşi pierde vederea şi gândirea din cauza durerii.

Se concentrează asupra structurii durerii, urmărindu-i configuraţiile de parcă ar examina trunchiul, ramurile, crenguţele şi spinii arborelui în sine.

– Stăpâne!

Silenus aude un glas deasupra răcnetelor şi este uimit să constate că atât zbieretele, cât şi vocea sunt ale sale:

...Nu eşti decât un vis;
Eşti propriul tău năduf - gândeşte la Pământ;
Ce desfătare, încaltea în speranţă, ascunde pentru tine?
Ce sanctuar? Căci orice făptură are căminul ei;
Orice om cunoaşte zile de bucurie şi durere,
Fie că trudele-i sunt sublime ori anoste –
Durerea însăşi; bucuria însăşi; desluşite:
Doar visdtoru-şi otrăveşte zilele toate,
Mai mult chin purtând decât i-ar merita păcatele.

El ştie versurile - nu sunt ale lui, ci ale lui John Keats - şi simte cuvintele structurând şi mai mult aparentul haos de durere din jur. Silenus înţelege că durerea a fost cu el încă de la naştere: darul Uni-

versului pentru un poet. Este o reflexie fizică a durerii pe care a simţit-o şi a încercat zadarnic s-o pună în versuri, s-o fixeze în proză, în toţi anii aceia inutili de viaţă. Este mai cumplit decât durerea; este nefericire, deoarece Universul oferă durere tuturor.

Doar visătoru-şi otrăveşte zilele toate,
Mai mult chin purtând decât i-ar merita păcatele!

Silenus strigă versurile, dar nu urlă. Vuietul de durere dinspre arbore, mai mult psihic decât fizic, se diminuează pentru o clipită fugară. O insulă de distragere în mijlocul acestui ocean de unitate de intenţie.

– Martin!

Poetul se arcuieşte, înalţă capul, încearcă să focalizeze prin pâcla de durere. Tristul Rege Billy se uită la el. *Se uită.*

Tristul Rege Billy cârâie o silabă pe care, după un moment nesfârşit, Silenus o recunoaşte ca însemnând „Mai!”.

Silenus zbiară în agonie, se zvârcoleşte într-un spasm epileptic de răspuns fizic inconştient, dar când se opreşte, atârnând epuizat, fără ca durerea să se fi diminuat, însă alungată din zonele motorii ale creierului său de către toxinele oboselii, el îngăduie vocii dinlăuntrul lui să urle şi să-şi şoptească cântecul:

Spirit ce-aici domneşti!
Spirit ce-aici mâhneşti!
Spirit ce-aici pârjoleşti!
Spirit ce-aici jeleşti!
Spirite! Mă-nclin
Cu fruntea genuin,
Prinsă-n ale tale maşinării!

Spirite! Copleşit
De patos mă uit
În dalbele-ţi moşii!

Cercul mic de tăcere se extinde, incluzând câteva ramuri din apropiere, o mână de ţepe care poartă în extremităţi ciorchinii de fiinţe umane.

Silenus ridică ochii spre Tristul Rege Billy şi-şi vede suzeranul trădat deschizând ochii melancolici. Pentru prima dată după mai bine de două secole, protectorul şi poetul se privesc. Martin transmite mesajul care l-a adus aici, care l-a atârnat aici.

– Stăpâne, îmi pare rău.

Înainte ca Billy să poată răspunde, înainte ca un cor de zbierete să înece orice răspuns, aerul se schimbă, senzaţia de timp îngheţat se mişcă şi arborele se cutremură, ca şi când s-ar fi prăbuşit cu totul pe o înălţime de un metru. Silenus urlă alături de ceilalţi, când ramura se zguduie şi spinul-ţeapă îi sfâşie măruntaiele, redeschizându-i carnea.

Poetul deschide ochii şi vede că cerul este real, deşertul este real, Criptele strălucesc, vântul suflă şi timpul reîncepe. Chinurile nu se diminuează, dar a revenit claritatea.

Martin Silenus râde printre lacrimi.

– Uite, mamă! răcneşte el chicotind, cu lancea de oţel continuând să iasă la un metru dincolo de pieptul său zdrenţuit. Pot să văd tot oraşul de aici de sus!

– Domnule Severn? Nu vă simţiţi bine?

Gâfâind, căzut în patru labe, m-am întors spre sursa glasului. Deschiderea ochilor era dureroasă,

totuşi nici o durere nu se putea compara cu ceea ce tocmai simţisem.

– Nu vă simţiţi bine, domnule?

Nimeni nu se afla în preajma mea în grădină. Vocea provenea de la o microsondă care bâzâia la o jumătate de metru de chipul meu; era telecomandată probabil de către unul dintre membrii personalului de securitate aflat în Clădirea Guvernului.

– Ba da, am reuşit să rostesc, ridicându-mă în picioare şi scuturându-mi pietrişul de pe genunchi. N-am păţit nimic. A fost o durere... bruscă.

– Asistenţa medicală poate ajunge acolo în două minute, domnule. Biomonitorul dumneavoastră nu semnalează nici o dificultate organică, dar putem...

– Nu, nu, am spus. Mă simt bine. Mă descurc. Te rog, lasă-mă singur.

Microsondă s-a mişcat iute, ca o pasăre colibri agitată.

– Da, domnule. Dacă aveţi nevoie de ceva, este suficient să ne apelaţi. Vă va răspunde monitorul grădinii şi domeniilor.

– Poţi să pleci, am spus.

Am părăsit grădina prin holul principal al Clădirii Guvernului - ticsit acum de paznici de securitate şi puncte de control - şi am pornit pe hectarele amenajate de peisagişti ale Parcului Căprioarelor.

Debarcaderul era tăcut, iar fluviul Tethys mai domol decât îl văzusem vreodată.

– Ce se-ntâmplă? am întrebat un paznic de pe ponton.

El mi-a accesat comagenda, şi-a confirmat statutul meu şi autorizarea de la directorul executiv, dar nu s-a grăbit să-mi răspundă.

– Portalurile au fost dezactivate pentru TC2, a vorbit tărăgănat. Sunt şuntate.

– Şuntate? Adică fluviul nu mai curge prin Tau Ceti Central?

– Exact.

Şi-a coborât vizorul la apropierea unei ambarcaţiuni micuţe, apoi l-a ridicat după ce i-a identificat pe cei trei membri ai personalului de securitate de la bord.

– Pot merge într-acolo? am arătat în amonte, spre portalurile înalte acoperite de o cortină cenuşie, opacă.

Paznicul a strâns din umeri.

– Da, însă n-o să te mai poţi întoarce tot pe-acolo.

– Nu-i nici o problemă. Pot să iau bărcuţa aceea?

Paznicul a şoptit ceva în laringofon, după care a aprobat.

– Dă-i drumul!

Am păşit cu grijă în ambarcaţiunea micuţă, m-am aşezat pe băncuţa din spate şi m-am ţinut de copastii până a încetat să se mai legene, apoi am atins diskeyul şi am rostit:

– Start!

Jeturile electrice au zumzăit, ambarcaţiunea s-a autodezlegat de la ponton şi a pornit pe râu, iar eu am dirijat-o în aval.

Nu mai auzisem ca vreo porţiune a fluviului Tethys să fi fost izolată, dar perdeaua teleproiectorului era acum în mod clar o membrană unisens şi semipermeabilă. Barca a bâzâit prin ea, eu m-am scuturat de senzaţia furnicăturii şi am privit în jur.

Mă aflam într-un oraş al marilor canale - poate Ardmen sau Pamolo - de pe Renaştere Vector. Tethys era aici aidoma unui bulevard principal din

care se desfăceau o sumedenie de străzi-afluenţi. În mod uzual, unicul trafic fluvial ar fi fost al gondolelor turistice pe culoarele exterioare; iahturile şi ambarcaţiunile cu acces-universal ale celor foarte bogaţi mergeau pe culoarele centrale care traversau portalurile. Azi însă era o nebunie!

Ambarcaţiuni de toate mărimile şi formele ticseau culoarele centrale, cu provele îndreptate în ambele direcţii. Ambarcaţiunile-locuinţe erau acoperite cu mormane de bunuri, iar bărcile mai mici erau atât de încărcate, încât se părea că orice val sau siaj le-ar fi putut răsturna. Sute de jonci ornamentale de pe Tsingtao-Hsishuang Panna şi barje măreţe de pe Fuji se luptau pentru bucăţica lor de fluviu; bănuiam că puţine dintre ambarcaţiunile acelea rezidenţiale îşi părăsiseră vreodată locurile de amarare. Prin revărsarea de lemn, plastoţel şi perspex, vehiculele cu ac- ces-universal se deplasau aidoma unor ouă de argint, cu câmpurile restrictive reglate la reflexie totală.

Am interogat datasfera: Renaştere Vector era o planetă din valul al doilea şi se găsea la o sută şapte ore de invazie. Mi se părea straniu ca refugiaţii de pe Fuji să aglomereze căile navigabile de aici, deoarece planeta aceea mai dispunea de două sute de ore înainte de căderea securii, apoi mi-am dat seama că, cu excepţia înlăturării lui TC2, fluviul continua să curgă prin lunile obişnuite. Refugiaţii de pe Fuji intraseră pe fluviu de pe Tsingtao, planetă aflată la treizeci şi trei de ore de Expulzaţi, prin Deneb Drei la o sută patruzeci şi şapte de ore, prin Renaştere Vector către Parcimonie sau Iarbă, ambele neameninţate în momentul acesta. Am clătinat din cap, am găsit o stradă-afluent relativ

liniştită de pe care să privesc nebunia şi m-am întrebat când aveau să redirijeze autorităţile fluviul, astfel ca toate planetele ameninţate să se îndrepte spre adăpost.

O pot face oare? m-am întrebat. TehNucleul instalase fluviul Tethys ca un cadou pentru Hegemonie în timpul PentaCentenarului său. Cu certitudine însă Gladstone sau altcineva se gândise să solicite Nucleului ajutor pentru evacuare. *Oare a făcut-o? Ne-ar ajuta* Nucleul? Ştiam că Gladstone era convinsă că elemente din Nucleu erau decise să elimine rasa umană; războiul fusese opţiunea ei în absenţa oricăror alte opţiuni. Ce mod simplu pentru elementele anti-omenire din Nucleu de a-şi îndeplini programul - pur şi simplu refuzau să evacueze miliardele de oameni pe care le ameninţau Expulzaţii!

Zâmbisem, oricât de amar, dar zâmbetul acela a pălit când am înţeles că acelaşi TehNucleu întreţinea şi controla reţeaua de teleproiectoare de care depin- deam pentru a părăsi teritoriile ameninţate.

Amarasem barca la piciorul unei scări din piatră care cobora până la apa sărată. Am văzut că pe treptele cele mai de jos creştea muşchi verde. Treptele în sine - aduse poate de pe Vechiul Pământ, deoarece unele oraşe clasice fuseseră expediate prin intermediul teleproiectoarelor în primii ani după Marea Greşeală - erau tocite de vreme şi puteam zări o reţea fină de crăpături care legau între ele punctuleţe strălucitoare care semănau cu o schemă a Worldwebului.

Era foarte cald şi aerul era prea dens, prea apăsător. Soarele planetei Renaştere Vector atârna jos

deasupra turnurilor mansardate. Lumina era prea roşie şi prea sentimentală pentru gustul meu. Hărmălaia dinspre Tethys era asurzitoare chiar şi aici, după ce intrasem o sută de metri în echivalentul unei fundături. Porumbeii se roteau agitaţi între zidurile întunecate şi streşinile largi şi ieşite în afară.

Ce pot să fac? Toţi păreau să se comporte ca şi cum planeta mătăhăia către distrugere şi tot ce puteam face era să rătăcesc fără ţintă.

Asta-i sarcina ta. Eşti un observator.

M-am frecat la ochi. Cine a spus că poeţii trebuie să fie observatori? M-am gândit la Li Po şi George Wu care-şi conduseseră armatele prin China şi scriseseră unele dintre cele mai sensibile versuri din istorie în timp ce soldaţii lor dormeau. Iar Martin Silenus dusese cel puţin o viaţă lungă şi bogată în evenimente, chiar dacă jumătate din acestea fuseseră obscene, iar cealaltă jumătate fusese irosită.

Gândindu-mă la Martin Silenus, am gemut sonor.

Copila, Rachel, atârnă oare chiar acum în arborele de ţepe?

Pentru o secundă am reflectat, întrebându-mă dacă o asemenea soartă era preferabilă morţii rapide cauzate de maladia lui Merlin.

Nu.

Am închis ochii şi m-am silit să nu mă gândesc absolut la nimic, sperând că aş putea realiza un contact cu Sol, pentru a afla ceva despre soarta pruncului.

Bărcuţa s-a legănat uşor sub valuri venite din depărtare. Undeva deasupra mea, porumbeii au zburat pe un pervaz şi au uguit.

– Nu-mi pasă cât este de greu! strigă Meina Gladstone. Vreau toată flota în sistemul Vega, ca să apere Poarta Raiului. După aceea, transferaţi elementele necesare la Crângul lui Dumnezeu şi celelalte planete ameninţate. Unicul avantaj pe care-l avem în clipa de faţă este mobilitatea!

Faţa amiralului Singh este întunecată de frustrare.

– Este prea periculos, doamnă director executiv! Dacă deplasăm flota direct în spaţiul Vega, există riscul uriaş de a fi izolată acolo. Cu certitudine, Expulzaţii vor încerca să distrugă sfera de singularitate care conectează sistemul acela de Web.

– Protejaţi-o! se răsteşte Gladstone. Pentru asta există toate navele astea scumpe de război!

Singh se uită spre Morpurgo şi ceilalţi ofiţeri superiori, căutând ajutor. Nimeni nu vorbeşte. Grupul se află în complexul executiv Consiliul de Război. Pereţii sunt acoperiţi de holouri şi coloane curgătoare de date. Nimeni nu le priveşte.

– Pentru a proteja sfera de singularitate din spaţiul Hyperion avem nevoie de toate resursele, rosteşte amiralul Singh cu glas scăzut, spaţiind cuvintele cu grijă. Retragerea sub focul inamic, mai ales sub asaltul întregului Roi de acolo, ar fi foarte dificilă. Dacă sfera aceea ar fi distrusă, flota noastră s-ar găsi la optsprezece luni datorie temporală faţă de Web. Războiul ar fi pierdut înainte ca ea să se fi putut întoarce.

Gladstone încuviinţează scurt.

– Domnule amiral, nu-ţi cer să rişti sfera aceea de singularitate până nu vor translata toate elementele flotei... Am fost deja de acord să-i lăsăm să

cucerească Hyperion înainte să ne evacuăm toate navele... dar insist să nu predăm fără luptă planetele din Web.

Generalul Morpurgo se ridică în picioare. Lususeanul pare deja epuizat.

– Doamnă director executiv, noi planificăm o luptă, însă este mult mai logic să ne începem apărarea de la Hebron sau Renaştere Vector. Nu numai că vom beneficia de aproape cinci zile pentru pregătirea liniilor defensive, dar...

– Dar pierdem nouă planete! îl întrerupe Gladstone. Miliarde de cetăţeni ai Hegemoniei! Fiinţe umane! Poarta Raiului ar fi o pierdere teribilă, totuşi Crângul lui Dumnezeu este o comoară culturală şi ecologică. De neînlocuit!

– Doamnă director executiv, vorbeşte Allan Imoto, ministrul Apărării, am primit dovezi că Templierii s-au coalizat de mulţi ani cu aşa-zisa Biserică Shrike. Mare parte din finanţările pentru programele sectei Shrike au provenit de la...

Gladstone face un gest scurt din mână pentru a-l reduce la tăcere.

– Nu-mi pasă de asta! Ideea pierderii Crângului lui Dumnezeu este de neconceput. Dacă nu putem apăra Vega şi Poarta Raiului, tragem linie la planeta Templieră. Nu mai am nimic de adăugat!

Singh pare împovărat de lanţuri invizibile, când încearcă un surâs ironic.

– Doamnă director executiv, în felul acesta nu câştigăm nici măcar o oră.

– Nu mai am nimic de adăugat, repetă Gladstone. Leigh, care-i situaţia revoltelor de pe Lusus?

Hunt îşi drege vocea. Atitudinea lui este la fel tristă şi de domoală ca întotdeauna.

– În prezent sunt implicaţi minimum cinci Stupi. Au fost distruse proprietăţi în valoare de sute de milioane de mărci. Trupele FORŢĂ:sol au fost translatate de pe Freeholm şi se pare că au pus capăt jafurilor şi demonstraţiilor, dar nu se poate estima când pot fi restaurate serviciile teleproiectoare în Stupurile acelea. În mod neîndoios, responsabilă este Biserica Shrike. Revolta iniţială din Stupul Bergstrom a început cu o demonstraţie a fanaticilor sectei, iar Episcopul a intervenit în programele HTV până ce a fost oprit de...

Gladstone coboară fruntea.

– Aşadar a apărut în cele din urmă. Acum se află pe Lusus?

– Nu ştim, răspunde Hunt. Autoritatea de Tranzit încearcă să-i dea de urmă, lui şi acoliţilor săi principali.

Gladstone se roteşte către un tânăr pe care nu-l recunosc imediat. Este comandorul William Ajunta Lee, eroul bătăliei pentru Maui-Legământul. Ultima dată când auzisem despre el, fusese transferat în Pustietate, pentru că îndrăznise să-şi prezinte opiniile în faţa superiorilor săi. Acum epoleţii uniformei sale FORŢĂ:marină poartă aurul şi smaraldele însemnelor de contraamiral.

– Ce părere ai despre lupta pentru fiecare planetă? întreabă Gladstone, ignorând propriul ei edict despre caracterul final al deciziei.

– Cred că este o greşeală, doamnă director executiv, spune Lee. Toate cele nouă Roiuri sunt dedicate atacului. Singurul de care nu trebuie să ne facem griji în următorii trei ani - presupunând că ne putem evacua forţele de acolo - este Roiul care atacă

actualmente Hyperion. Dacă ne concentrăm flota - chiar numai jumătate din ea - pentru a întâmpina ameninţarea de la Crângul lui Dumnezeu, probabilitatea este de aproape sută la sută că nu vom putea comuta forţele acelea pentru a apăra celelalte opt planete din primul val.

Gladstone îşi freacă buza inferioară.

– Ce recomanzi?

Contraamiralul Lee inspiră adânc.

– Recomand să reducem pierderile, să detonăm sferele de singularitate din acele nouă sisteme şi să ne pregătim să atacăm Roiurile din al doilea val înainte ca ele să ajungă la sistemele stelare locuite.

În jurul mesei se dezlănţuie vacarmul. Senatoarea Feldstein de pe Lumea lui Barnard sare în picioare, strigând ceva.

Gladstone aşteaptă să se diminueze tumultul.

– Să deplasăm lupta la ele, vrei să zici? Să atacăm Roiurile, nu să aşteptăm purtarea unor bătălii defensive?

– Da, doamnă director executiv.

Gladstone ridică un deget spre amiralul Singh.

– Este fezabil? Putem planifica, pregăti şi lansa asemenea ofensive în - consultă fluxul de date de pe peretele de deasupra ei - nouăzeci şi patru de ore standard?

Singh tace o clipă, atrăgând atenţia tuturor asupra sa.

– Dacă este posibil? A-ă-ă... poate, însă repercusiunile politice ale pierderii a nouă planete din Web... ă-ă-ă... dificultăţile de logistică implicate...

– Este posibil? insistă Gladstone.

– A-ă-ă... da, doamnă director executiv. Dar dacă...

– Fă-o, spune Gladstone. Se ridică şi ceilalţi de la masă se grăbesc să-i urmeze exemplul. Senator Feld- stein, te aştept pe tine şi pe ceilalţi legiuitori afectaţi în apartamentul meu. Leigh, Allan, vă rog să mă ţineţi la curent asupra revoltelor de pe Lusus. Consiliul de Război se va reîntruni peste patru ore. Bună ziua, doamnelor şi domnilor!

Am mers pe străzi ca ameţit, cu mintea acordată la ecouri. Departe de fluviul Tethys, unde canalele erau mai puţine şi aleile pietonale mai largi, mulţi- mile ticseau bulevardele. Mi-am lăsat comagenda să mă conducă spre terminexuri diferite, dar de fiecare dată gloatele erau tot mai abundente. Am avut nevoie de câteva minute pentru a înţelege că nu erau simpli locuitori de pe Renaştere Vector care căutau să iasă, ci gură-cască din tot Webul, care se înghesuiau să intre. M-am întrebat dacă cineva din trupele de evacuare ale lui Gladstone prevăzuse problema a milioane de curioşi care se teleproiectau pentru a vedea cum începe războiul.

Nu aveam nici o idee despre felul în care visam conversaţiile din Consiliul de Război al lui Gladstone, însă în acelaşi timp nu aveam nici o îndoială asupra realităţii lor. Privind retrospectiv, mi-am amintit detalii ale viselor mele din lunga noapte anterioară - nu doar vise de pe Hyperion, ci şi plimbarea pe planete a directorului executiv şi detalii din conferinţele la nivel înalt.

Cine eram eu?

Un cibrid era o sondă biologică automată, un apen- dice al IA-ului... sau, în cazul acesta, al unei personalităţi recuperate IA... ascunsă undeva prin Nucleu. Părea logic ca Nucleul să ştie tot ce se

întâmpla în Clădirea Guvernului, în numeroasele săli de unde era condusă omenirea. Oamenii deveniseră tot atât de indiferenţi faţă de partajarea vieţilor lor cu potenţiala monitorizare a IA-urilor, pe cât de indiferente fuseseră familiile din sudul SUA de pe Vechiul Pământ dinaintea Războiului Civil la discuţiile purtate în faţa sclavilor lor umani. Nimic nu putea fi făcut în această privinţă - orice om aflat deasupra celei mai de jos clase de sărăcie din Stupul Drojdiilor avea o comagenda cu biomonitor, mulţi aveau implanturi şi absolut toţi erau acordaţi la muzica datasferei, monitorizaţi de elementele datasferei, dependenţi de funcţiile datasferei -, astfel că oamenii îşi acceptau lipsa de intimitate. Cândva un pictor de pe Esperance îmi spusese: „Când faci dragoste sau te cerţi în familie şi monitoarele casei sunt activate este ca atunci când te dezbraci în faţa unui câine sau a unei pisici... prima dată şovăi, pentru ca după aceea să uiţi de existenţa lor.”

Accesam atunci un canal secret cunoscut doar de Nucleu? Pentru a afla, exista o cale simplă: să-mi părăsesc cibridul şi să călătoresc pe autostrăzile megasferei către Nucleu, aşa cum făcuseră Brawne şi perechea mea imaterială ultima dată când le partajasem percepţiile.

Nu.

Gândul acela mă ameţi, aproape că mă făcu să vomit. Am găsit o bancă şi m-am aşezat pentru câteva clipe, mi-am coborât capul între genunchi şi am respirat prelung şi lent. Mulţimile tălăzuiau. Undeva, cineva li se adresa cu o portavoce.

Îmi era foame. Trecuseră cel puţin douăzeci şi patru de ore de când mâncasem şi, cibrid sau nu,

trupul îmi era slăbit şi flămând. Mi-am croit drum pe o stradă lăturalnică, unde vânzătorii răcneau acoperind vacarmul general, oferindu-şi produsele din cărucioare giroscopice cu o singură roată.

Am găsit un cărucior în faţa căruia coada era mai mică, am comandat gogoşi cu miere, o ceaşcă de cafea bressiană aromată şi un pliu de pita cu salată, i-am plătit femeii printr-o atingere a cârdului universal şi am suit pe o scară într-o clădire abandonată, ca să mă aşez pe balcon şi să mănânc. Sorbeam din cafea şi mă gândeam să cobor şi să mai cumpăr nişte gogoşi, când am observat că mulţimea din piaţeta de dedesubt îşi încetase tălăzuirile lipsite de minte şi se coagulase în jurul unui grup mic de bărbaţi care stăteau pe ghizdul unei fântâni largi din centru. Cuvintele lor amplificate au plutit spre mine peste capetele spectatorilor.

– ...Îngerul Răzbunării a fost slobozit printre noi, profeţiile împlinite, sosirea Mileniului... planul Avatarului cere sacrificiul... profeţit de Biserica Ispăşirii Finale, care a ştiut, care ştiuse dintotdeauna, că trebuie săvârşită o asemenea ispăşire... prea târziu pentru jumătăţi de măsură... prea târziu pentru vrajbe pierzătoare... sfârşitul omenirii se apropie, Tribulaţiile au început, Mileniul Stăpânului îşi pregăteşte zorii!

Mi-am dat seama că bărbaţii în roşu erau preoţi ai sectei Shrike şi că mulţimea răspundea: mai întâi prin strigăte răzleţe de aprobare, răcnete ocazionale, „Da, da!” şi „Amin!”, apoi cu incantaţii la unison, pumni ridicaţi şi fluturaţi şi zbierete răsunătoare de extaz. Era distonant, ca să nu spun mai mult. În secolul acesta, Webul dovedea multe

dintre armonicile Romei de pe Vechiul Pământ imediat înaintea Erei Creştine: o politică de toleranţă şi o multitudine de religii - majoritatea, ca Gnosticismul Zen, complexe şi orientate spre interior, nu spre prozelitism -, în vreme ce tendinţa generală era de cinism blând şi indiferenţă faţă de impulsul religios.

Dar nu şi acum, nu în această piaţetă.

Mă gândeam cât de lipsite de elementul gloatei fuseseră secolele recente. Pentru a crea o gloată, trebuie să existe întruniri publice, iar în epoca noastră întrunirile publice constau din comuniunea indivizilor prin intermediul Totalităţii sau altor canale din datasferă; este greu să creezi patima gloatei când oamenii sunt separaţi de mulţi kilometri şi ani-lumină, conectaţi doar prin liniile de comunicaţii şi firele sperlumice.

Reveria mi-a fost brusc sfâşiată de o tăcere apărută în vacarmul mulţimii şi de întoarcerea a o mie de chipuri în direcţia mea.

– ...şi acolo este unul dintre *ei!* a răcnit omul sfânt al sectei Shrike şi robele roşii îi străluciră când m-a indicat. Unul dintre cei aflaţi în cercurile impenetrabile ale Hegemoniei... unul dintre păcătoşii uneltitori care ne-au adus azi Ispăşirea... *el* şi cei aidoma lui vor ca Avatarul Shrike să vă facă *pe voi* să plătiţi pentru păcatele lui, în timp ce el şi alţii se ascund în siguranţă pe planetele secrete pe care conducătorii Hegemoniei le-au prevăzut tocmai pentru ziua asta!

Am lăsat jos ceaşca de cafea, am înghiţit ultima bucăţică de gogoaşă şi m-am holbat. Bărbatul bătea câmpii. Dar de unde ştia că eu venisem de pe TC2? Sau că aveam acces la Gladstone? L-am privit din nou, ferindu-mi ochii de strălucirea soarelui şi

străduindu-mă să ignor feţele ridicate şi pumnii scuturaţi în direcţia mea, focalizându-mă pe chipul de deasupra robelor roşii.

Dumnezeule, era Spenser Reynolds, artistul de acţiune pe care ultima dată îl văzusem încercând să domine conversaţia de la cina din Vârful-arborilor! Reynolds îşi răsese ţeasta, astfel că din părul cârlionţat şi coafat nu-i mai rămăsese decât o codiţă la ceafă, specifică sectei Shrike, însă chipul îi era tot bronzat şi chipeş, chiar dacă deformat, ca acum, de furie simulată şi devoţiunea fanatică a adevăratului credincios.

– Puneţi mâna pe el! a răcnit Reynolds, agitatorul sectei Shrike, continuând să mă arate. Prindeţi-l şi puneţi-l să plătească pentru distrugerea căminelor noastre, pentru moartea familiilor noastre, pentru sfârşitul lumii noastre!

Am privit în mod reflex îndărătul meu, gândindu-mă că era imposibil ca acest exhibiţionist să fi vorbit despre *mine.*

Totuşi despre mine vorbea. Şi suficienţi oameni din mulţime fuseseră convertiţi la *gloată* pentru ca un val dintre indivizii cei mai apropiaţi de demagog să se reverse în direcţia mea, cu pumni agitaţi şi stropi de salivă zburând prin aer, iar valul acela a împins pe alţii, îndepărtându-i de centru, până ce şi periferia mulţimii s-a deplasat în direcţia mea, ferindu-se să nu fie călcată în picioare.

Valul a devenit un talaz, o masă urlătoare, răcnitoare, vuitoare de scandalagii; în clipa aceea, IQ-ul mulţimii era mult sub cel al celui mai slab înzestrat membru al ei. Gloatele au patimi, nu creiere.

Nu am dorit să zăbovesc într-atât încât să le explic toate astea. Mulţimea s-a divizat şi s-a repezit în sus

pe ambele părţi ale scării duble. M-am întors şi am încercat uşa dinapoia mea. Era încuiată.

Am lovit-o cu piciorul până ce lemnul s-a despicat către interior la a treia izbitură, am păşit înăuntru cu o secundă înainte ca mâinile să mă înşface şi am pornit în fugă în sus pe o scară întunecată într-un hol care mirosea a mucegai. În urmă se auzeau răcnete şi bubuituri din partea gloatei care demola uşa.

La etajul al doilea exista un apartament, ocupat, deşi clădirea păruse abandonată. Nu era încuiat. Am deschis uşa, în momentul când am auzit paşi pe palierul de sub mine.

– Ajutor, vă rog..., am început apoi m-am oprit.

În odaia întunecoasă se aflau trei femei; poate trei generaţii feminine ale aceleiaşi familii, pentru că între ele existau unele asemănări. Toate trei stăteau în scaune putrede, îmbrăcate în zdrenţe soioase, cu braţele albe întinse, degetele palide curbate în jurul unor sfere nevăzute; am putut vedea cablul metalic subţire care şerpuia prin părul alb al celei mai vârstnice, până la deckul negru de pe tăblia de masă colbuită. Cabluri identice ieşeau din ţestele fiicei şi nepoatei.

Erau cablate cerebral şi, după cum arătau, în ultimele etape de anorexie de conectare. Probabil că cineva venea ocazional ca să le hrănească intravenos şi să le schimbe flendurile murdare, dar poate că teama de război îi alungase pe custozi.

Paşii răsunau pe trepte. Am închis uşa şi am fugit în sus, pe alte două rampe de scară. Uşi zăvorâte sau camere abandonate cu băltoace de apă picurând dintre şipcile expuse... Injectoare goale de Flashback risipite ca pipetele pentru băuturi

nealcoolice... *Nu-i tocmai un cartier de calitate*, mi-am spus.

Am ajuns pe acoperiş cu zece paşi înaintea haitei. Patima lipsită de judecată pe care gloata o pierduse după separarea de guru fusese recâştigată în spaţiile strâmte, întunecate şi dătătoare de claustrofobie ale scării. Poate că uitaseră *de ce* mă urmăreau pe mine, însă asta nu făcea cu nimic mai atrăgător gândul de a le cădea în mâini.

Trântind în urma mea uşa putrezită, am căutat un zăvor, ceva cu care să baricadez trecerea... Orice. Nu exista nici o încuietoare. Nimic îndeajuns de mare pentru a bloca trecerea. Paşi frenetici răsunau pe ultima rampă a scării.

Am privit în jur, pe acoperiş: antene miniaturale de conectare care creşteau precum ciuperci ruginii răsturnate, o frânghie pe care atârnau rufe ce păreau uitate aici de ani buni, stârvurile descompuse de porumbei şi un Vikken Scenic străvechi.

Am ajuns la VEM înainte ca primul membru al gloatei să iasă prin uşă. Vehiculul era un obiect de muzeu. Murdăria şi găinaţurile de porumbei acopereau aproape complet parbrizul. Cineva înlăturase repulsoarele originale, înlocuindu-le cu unităţi ieftine procurate de pe piaţa neagră, care n-ar fi trecut niciodată de o inspecţie. Cupola din perspex era topită şi înnegrită în partea din spate, ca şi cum fusese folosită pentru antrenamente de tir cu laserul.

Mai important însă pentru clipa aceea era faptul că nu avea o încuietoare palmară, ci doar una cu cheie, care fusese forţată cu mult timp în urmă. M-am aruncat pe scaunul prăfuit şi am încercat să trântesc portiera; nu se închidea şi a rămas pe jumătate

deschisă. Nu am speculat asupra probabilităţii reduse ca aparatul să pornească, nici asupra probabilităţii şi mai reduse de a fi în stare să negociez cu gloata care avea să mă târască afară... dacă nu cumva se mulţumea să mă *arunce* peste marginea clădirii. Auzeam un muget gros, de răcnete, dinspre mulţimea care se agita frenetic în piaţa de dedesubt.

Primii au ieşit pe acoperiş un bărbat corpolent în salopetă kaki de tehnician, un bărbat subţirel în costumul negru-mat ultimul răcnet pe Tau Ceti, o femeie teribil de obeză care flutura un instrument lung şi un bărbat scund în verdele Forţei de Autoapărare de pe Renaştere Vector.

Am ţinut portiera închisă cu mâna stângă şi am împins în diskeyul de pornire microcardul de prioritate primit de la Gladstone. Bateria a ţiuit, starterul tranziţional a scrâşnit, iar eu am închis ochii şi m-am rugat să am parte de circuite încărcate solar şi dotate cu funcţie de autoreparare.

Pumni au izbit în capotă, palme au lipăit pe perspexul deformat în apropierea feţei mele şi cineva a tras de portieră în ciuda strădaniilor mele disperate de a o ţine închisă. Zbieretele mulţimii îndepărtate erau ca zgomotul de fundal pe care-l face un ocean; ţipetele grupului de pe acoperiş semănau cu ale unor albatroşi supradimensionaţi.

Circuitele de decolare s-au activat, repulsoarele au înălţat praf şi găinaţ de porumbei peste gloata de pe acoperiş, iar eu mi-am strecurat mâna în omnicontroler, am smucit-o în spate şi apoi la dreapta şi am simţit cum vechiul Scenic se ridică, se clatină, se apleacă şi se ridică din nou.

Am virat la dreapta peste piaţă, doar pe jumătate conştient de faptul că alarmele de pe bord piuiau şi că cineva atârna de portiera deschisă. Am survolat piaţa jos, rânjind neglijent când l-am văzut pe Reynolds, oratorul Shrike, aplecându-se şi mulţimea împrăştiindu-se, după care am trecut peste fântână şi am virat strâns la stânga.

Pasagerul meu care urla n-a dat drumul portierei, dar ea a cedat şi s-a rupt, astfel că efectul a fost acelaşi. Am observat că fusese femeia cea obeză, în secunda dinainte ca ea şi portiera să izbească apa aflată la opt metri mai jos, împroşcând gloata şi pe Reynolds. Am purtat VEM-ul mai sus şi am auzit cum unităţile ascensoare cumpărate de pe piaţa neagră au gemut în privinţa deciziei.

Apelurile furioase ale controlului local al traficului s-au alăturat corului de glasuri alarmate din bordul vehiculului, aparatul s-a clătinat când a fost preluat de comanda prioritară a poliţiei, însă eu am atins iarăşi diskeyul cu microcardul meu şi am încuviinţat, când controlul a revenit în omnicontroler. Am zburat peste cartierul cel mai vechi şi mai sărac al oraşului, păstrându-mă în apropierea acoperişurilor şi ocolind turlele şi turnurile cu orologii pentru a rămâne sub radarul poliţiei. Intr-o zi obişnuită, poliţiştii de la controlul traficului, dotaţi cu forfecări simplificaţi şi aparate individuale de zbor, ar fi apărut aproape instantaneu pentru a mă prinde în plase, dar după cum arătau mulţimile de pe străzile de dedesubt şi îmbulzelile pe care le întrezăream în apropierea terminexurilor publice de teleproiectare, aceasta nu părea defel o zi obişnuită.

Scenicul începu să mă avertizeze că zborul său prin văzduh era de acum de ordinul secundelor. Am

simţit repulsorul tribord cedând cu un zguduit înspăimântător şi m-am luptat din răsputeri cu omnicon- trolerul şi cu droselul de podea ca să bălăbănesc rabla în parcarea mică dintre un canal şi o clădire înaltă şi mânjită de funingine. Mă găseam la minimum zece kilometri de piaţa în care Reynolds incitase gloata, aşa că aveam ceva mai multă siguranţă în a risca pe sol... deşi, bineînţeles, nici nu aveam alternativă.

Scântei s-au înălţat în jerbe, părţi din panoul posterior, şorţul evazat şi panoul de acces frontal s-au disociat de restul vehiculului, iar eu am ajuns pe pământ, oprindu-mă la doi metri de zidul de pe marginea canalului. M-am îndepărtat de Vikken cu cât de multă nonşalanţă puteam afişa.

Străzile continuau să fie controlate de mulţimi - aici încă nu se coagulaseră în gloate -, iar canalele erau un covor viu de bărcuţe, aşa că am intrat în cea mai apropiată clădire publică, pentru a nu mai vedea spectacolul acela. Clădirea era parţial muzeu, parţial bibliotecă şi parţial arhivă; mi-a plăcut de la prima vedere... şi de la prima inspiraţie, fiindcă aici se aflau mii de cărţi tipărite, multe într-adevăr foarte vechi, şi nimic nu miroase mai frumos decât cărţile vechi.

Rătăceam prin anticameră, uitându-mă la titluri şi întrebându-mă într-o doară dacă puteam găsi lucră- rile lui Samuel Brevy, când un bărbat scund şi chipul zbârcit, purtând un costum demodat din lână şi fibro- plastic, s-a apropiat de mine.

– A trecut prea multă vreme, mi-a spus, de când n-am mai avut plăcerea companiei dumneavoastră!

Am încuviinţat din cap, convins că nu-l întâlnisem niciodată pe acest om şi că nu vizitasem niciodată locul acesta.

– Au trecut trei ani, nu? Cel puţin trei ani! Doamne Dumnezeule, cum mai zboară timpul. Glasul omuleţului era cu puţin mai mult de o şoaptă - tonul scăzut al cuiva care şi-a petrecut majoritatea vieţii în biblioteci -, însă nu i se putea nega surescitarea din ton. Sunt sigur că doriţi să mergeţi direct la colecţie, a adăugat şi s-a tras într-o parte pentru a mă lăsa să trec.

– Da, am rostit şi am schiţat o uşoară plecăciune. Dar după dumneavoastră...

Omuleţul - eram aproape convins că era un arhivar - a părut încântat să deschidă drumul. A pălăvrăgit despre achiziţii noi, laude recente şi vizitele unor cărturari din Web, în vreme ce străbăteam încăpere după încăpere ticsite de cărţi: cavouri înalte, multietajate de cărţi, coridoare intime lambrisate în mahon de cărţi, săli vaste în care paşii noştri reverberau din pereţi îndepărtaţi de cărţi. În tot acel timp n-am zărit pe nimeni.

Am parcurs o pasarelă pardosită cu gresii şi având balustradă din fier forjat deasupra unei incinte adâncite pline cu cărţi, unde câmpuri restrictive albastre protejau împotriva distrugerilor atmosferice pergamente, papirusuri, hărţi fărâmiţate, manuscrise cu anluminuri şi comicsuri străvechi. Arhivarul a deschis o uşă scundă, mai groasă decât majoritatea intrărilor de ecluze, şi am intrat într-o odăiţă fără ferestre, în care draperii grele ascundeau pe jumătate nişe în care se înşiruiau volume antice. Un singur scaun tapisat în piele se găsea pe un covor

persan pre-Hegira, iar o vitrină din sticlă conţinea câteva petice de pergament presat în vid.

– Intenţionaţi să publicaţi în curând, domnule? a întrebat omuleţul.

– Poftim? M-am întors cu spatele la vitrină. Ah... nu, am răspuns.

Arhivarul şi-a atins bărbia cu pumnul micuţ.

– Mă iertaţi dacă îndrăznesc să vă spun, domnule, dar ar fi o pierdere teribilă dacă n-o veţi face. În ciuda puţinelor noastre discuţii purtate de-a lungul anilor, a devenit clar că sunteţi unul dintre cei mai buni... dacă nu *cel mai bun...* exegeţi ai lui Keats din Web. A oftat şi s-a retras un pas. Mă scuzaţi, domnule.

L-am privit cu ochi mari.

– Nu-i nimic, am spus înţelegând brusc cine credea că sunt şi de ce venise aici persoana respectivă.

– Vreţi să fiţi lăsat singur, domnule?

– Dacă nu te superi.

Arhivarul s-a înclinat uşor şi s-a retras cu spatele din odăiţă, lăsând uşa întredeschisă doar cât un fir de păr. Unica lumină provenea de la trei lămpi discrete montate în plafon: perfecte pentru citit, totuşi nu într-atât de luminoase, încât să compromită atmosfera de catedrală. Unicele sunete erau paşii arhivarului care se îndepărta. M-am apropiat de vitrină şi am pus palmele pe marginile ei, atent să nu las urme pe sticlă.

În mod evident, primul cibrid Keats recuperat, „Johnny”, venise frecvent aici în primii săi ani de viaţă în Web. Acum îmi aminteam menţionarea unei biblioteci undeva pe Renaştere Vector în povestea lui Brawne Lamia. Ea îşi urmărise clientul şi iubitul până aici, la începutul investigaţiei despre

„moartea” lui. Mai târziu, după ce el fusese ucis cu adevărat, cu excepţia personalităţii sale înregistrate în bucla ei Schron, femeia vizitase locul acesta. Le povestise celorlalţi despre două poeme pe care primul cibrid le examinase zilnic în efortul său permanent de a-şi înţelege propriul motiv pentru existenţă... şi pentru moarte.

Aceste două manuscrise originale se aflau în vitrină. Primul era - credeam - un poem de dragoste destul de sentimental, care începea „Pierit-a ziua şi-ale ei dulceţe toate s-au dus!”. Al doilea era ceva mai bun, deşi era contaminat de morbiditatea romantică a unei epoci excesiv de morbide şi de romantice:

Mâna mea vie, acum caldă şi putând
Să cuprindă neobosit, va veni, dacă ţeapănă
Va sta în tăcerea de gheaţă a mormântului,
Să-ţi bântuie zilele, să te înlemnească în visurile nopţii,
Încât vei vrea să-ţi storci din inimă sângele, secându-l
Pentru ca în vinele mele roşia viaţă din nou să curgă,
Iar spiritul tău să afle odihnă - priveşte-o, e aici,
O întind către tine.

Brawne Lamia o considerase aproape ca un mesaj personal din partea iubitului ei mort, tatăl pruncului ei nenăscut. Am rămas privind pergamentul, coborându-mi faţa astfel că răsuflarea mea a aburit uşor sticla.

Nu era un mesaj peste timp pentru Brawne, nici măcar o lamentaţie contemporană pentru Fanny,

unica şi cea mai scumpă dorinţă a sufletului meu. Am privit cuvintele decolorate - caligrafia atentă, literele încă destul de lizibile peste hăurile timpului şi evoluţia limbii - şi mi-am amintit cum le-am scris în decembrie 1819, mâzgălind acest fragment de poezie pe o pagină a „basmului” satiric pe care tocmai îl începusem - *Tichia şi clopoţeii, sau Geloziile.* O prostioară oribilă, abandonată în mod firesc după perioada de uşor amuzament pe care mi-o oferise.

Fragmentul „Mâna mea vie” fusese unul dintre acele ritmuri poetice care reverberează în minte ca un acord neterminat, împingându-te să-l vezi în cerneală, pe hârtie. La rândul său, fusese ecoul unui vers mai vechi, nesatisfăcător... al optsprezecelea, cred... din a doua mea încercare de a povesti căderea zeului luminii, Hyperion. Îmi amintesc că prima variantă... cea neîndoios încă tipărită oriunde îmi sunt purtate osemintele literare pentru a fi etalate ca moaşte mumificate ale unui sfânt necugetat, afundate în beton şi sticlă sub altarul literaturii... prima variantă sunase:

... Care om în viaţă ar putea să spună:
„Poet nu eşti... căci visurile nu poţi a povesti”?
Fiindcă oricine are suflet, iar nu un boţ de tină,
Visează şi va vorbi, de şi-a iubit limba maternă
Şi-n a ei folosinţă a fost bine dăscălit.
Iar dacă visul pe care doresc a-l repeta acuma
Este al Poetului sau al Fanaticului va fi ştiut
Când scribu-acesta viu ce-i mâna mea fi va-n mormânt.

Îmi plăcea versiunea mâzgălită, cu sentimentul ei de bântuire, şi aş fi pus-o în loc de „Când scribu-acesta viu ce-i mâna mea…”, chiar dacă asta ar fi însemnat s-o refac niţel şi să adaug paisprezece versuri la pasajul de deschidere, deja prea lung, al primului Cânt...

M-am împleticit îndărăt până la scaun şi m-am aşezat, coborându-mi chipul în palme. Suspinam. Nu ştiam de ce. Nu mă puteam opri.

Multă vreme după ce lacrimile au încetat să mai curgă, am stat locului, gândindu-mă, amintindu-mi. La un moment dat, probabil după câteva ore, am auzit ecou de paşi venind din depărtare, oprindu-se respectuos lângă uşa odăiţei mele, apoi pierind din nou în distanţă.

Mi-am dat seama că toate cărţile din toate nişele erau opere ale „...domnului John Keats, înalt de cinci picioare”, aşa cum scrisesem eu cândva - John Keats, poetul tuberculos, care ceruse ca lespedea lui de mormânt să nu poarte nici un nume, ci doar inscripţia:

Aici odihneşte Cel
Al Cărui Nume a fost scris în Apă

Nu m-am apropiat de cărţi, pentru a le citi. Nu trebuia s-o fac.

Singur în nemişcarea şi izul de piele şi hârtie veche al bibliotecii, singur în sanctuarul meu de eu şi non-eu, am închis ochii. Nu am dormit. Am visat.

33

Analogul dataplan al lui Brawne Lamia şi personalitatea recuperată a iubitului ei trec prin suprafaţa

megasferei ca doi săritori de pe stânci care pătrund prin suprafaţa unui ocean agitat. Se simte un şoc cva- sielectric, senzaţia traversării unei membrane rezistente, apoi ei se află *înăuntru,* stelele au dispărut şi ochii lui Brawne se măresc de uimire în faţa unui mediu informaţional infinit mai complex decât orice datasferă.

Datasferele prin care călătoresc operatorii umani sunt comparate adesea cu oraşe complexe de informaţie: turnuri de date corporative şi guvernamentale, autostrăzi de fluxuri de procese, bulevarde largi de interacţiuni între dataplanuri, metrouri de deplasări restricţionate, ziduri înalte de gheaţă de securitate patrulate de paznici microfagi şi analoagele vizibile ale tuturor curenţilor şi contracurenţilor de microunde pe baza cărora trăieşte un oraş.

Aici este mai mult. Mult mai mult.

Analoagele obişnuite ale datasferelor oraşelor se află aici, dar sunt mici, extrem de mici, pitice pe lângă megasfera colosală, tot aşa cum s-ar vedea de pe orbită oraşele unei planete.

Brawne vede că megasfera este vie şi interactivă, aidoma biosferei oricărei planete de Clasa V: păduri de arbori de date gri-verzui cresc şi prosperă, întinzând rădăcini, ramuri şi mlădiţe noi chiar sub ochii ei; sub pădurea în sine, microecologii întregi de fluxuri de date şi subrutine IA se dezvoltă, prosperă şi mor atunci când utilitatea lor se sfârşeşte; sub solul mişcător şi fluid ca oceanul al matricei, există o viaţă subterană animată de săpători de date, viermi de comunicaţii, bacterii reprogramatoare, rădăcini de date şi seminţe de Bucle Stranii, în timp ce deasupra, în, prin şi pe sub pădurea încâlcită de

fapte şi interacţiuni, analogi de prădători şi prăzi îşi îndeplinesc misiunile criptice, baleind şi alergând, urcând şi sfredelind, unii înălţându-se liber prin spaţiile uriaşe dintre crengile sinapse şi frunzele neuroni.

Aproape imediat ce metafora oferă înţeles pentru ceea ce vede Brawne, imaginea dispare, lăsând în urmă doar realitatea analogă copleşitoare a megasferei: un vast ocean interior de lumină, sunet şi conexiuni ramificate, presărat cu vârtejurile rotitoare ale conştiinţelor IA şi cu ameninţătoarele găuri negre ale conexiunilor teleproiectoare. Brawne se simte asaltată de ameţeală şi strânge mâna lui Johnny cu forţa pe care o femeie gata să se înece s-ar agăţa de un mâner salvator.

– *Nu te speria*, trimite Johnny*. N-o să te las. Stai cu mine.*

– *Unde mergem?*

– *Să găsim pe cineva de care am uitat.*

– *??????*

– *...Tatăl meu*...

Brawne se ţine puternic, când ea şi Johnny par să lunece şi mai adânc în profunzimile amorfe. Intră pe un bulevard stacojiu, curgător, de purtători de date sigilaţi şi ea îşi imaginează că exact asta vede: o globulă roşie în călătoria ei printr-un vas sanguin.

Johnny pare să cunoască drumul; în două rânduri, ei ies de pe artera principală pentru a urma o ramificaţie mai mică şi de multe ori bărbatul trebuie să aleagă atunci când ajung la o bifurcaţie. O face cu uşurinţă, deplasând analogele corpurilor lor între trombocite purtătoare de dimensiunile unor mici nave spaţiale. Brawne încearcă să vadă din nou metafora biosferei, însă aici, înlăuntrul arterelor

multiramificate, ea nu poate zări pădurea din cauza copacilor.

Sunt purtaţi printr-o zonă în care IA-uri comunică deasupra lor... *În jurul* lor... aidoma unor uriaşe eminenţe cenuşii care se ridică deasupra unui furnicar agitat. Brawne îşi reaminteşte planeta natală a mamei ei, Freeholm, netezimea ca o masă de biliard a Marii Stepe, unde domeniul familiei lor se întindea pe cinci milioane de hectare de iarbă... Brawne îşi reaminteşte teribilele furtuni de toamnă de acolo, când ea stătea la marginea domeniului, imediat lângă bula protectoare a câmpului restrictiv, şi privea stratocumulus negri stivuindu-se pe o înălţime de douăzeci de kilometri în cerul roşu ca sângele, cu violenţa acumulân- du-se cu o forţă care făcea ca firişoarele de păr de pe antebraţele să i se zbârlească în anticiparea fulgerelor de mărimea unor oraşe, cu tornade ce se zvârcoleau şi răsuceau ca şuviţele Meduzei după care fuseseră botezate, iar după ele veneau ziduri de vânt negru ce distrugeau totul în cale.

IA-urile sunt mult mai copleşitoare. În umbra lor, Brawne se simte mai puţin decât insignifiantă: insignifianţa ar putea oferi invizibilitate, or, ea se simte prea vizibilă, o parte prea mare din teribilele percepţii ale acestor giganţi amorfi...

Johnny o strânge de mână şi trec mai departe, cotind la stânga şi în jos pe o ramificaţie aglomerată, după aceea schimbând iarăşi direcţia, şi iarăşi, doi fotoni dotaţi cu conştiinţă care rătăcesc într-un hăţiş de cabluri de fibră optică.

Dar Johnny nu s-a rătăcit. El o strânge de mână, coteşte pentru ultima dată într-o cavernă adâncă şi albastră, lipsită de orice trafic, cu excepţia lor, şi o

trage pe ea mai aproape, iar viteza le creşte şi joncţiunile sinaptice fulgeră pe lângă ei până ce devin o ceaţă; doar absenţa curentului distruge iluzia călătoriei cu viteze supersonice pe o autostradă dementă.

Brusc se aude un sunet ca de cascade ce converg, de trenuri levitaţionale care-şi pierd portanţa şi scrâşnesc pe şine la viteze excesive. Brawne se gândeşte încă o dată la tornadele de pe Freeholm, la şuviţele Meduzei care mugeau şi-şi croiau drumul spre ea, apoi ea şi Johnny ajung într-o volbură de lumină, zgomot şi senzaţii: două insecte care se rotesc în uitare către un vârtej negru aflat mult dedesubt.

Brawne încearcă să-şi răcnească gândurile - îşi răcneşte *într-adevăr* gândurile -, totuşi nici o comunicaţie nu este posibilă peste vacarmul mental al sfârşitului Universului, de aceea ţine strâns de mâna lui Johnny şi are încredere în el, chiar pe când cad la nesfârşit în ciclonul negru, în timp ce analogul corpului i se răsuceşte şi deformează sub presiunile de coşmar, sfâşiin- du-se ca dantela sub loviturile unei coase, până ce rămân numai gândurile ei, sensul eului şi contactul cu Johnny.

Pentru ca apoi să treacă dincolo şi să plutească lin în lungul unui larg şi azuriu flux de date, ambii refor-mându-se şi strângându-se laolaltă cu senzaţia de pulsaţii izbitoare cunoscută de canoiştii care au traversat cu bine cataractele şi cascadele, iar când Brawne ridică în cele din urmă ochii, ea vede mărimea imposibilă a noilor împrejurimi, dimensiunile de ani-lumină ale lucrurilor, complexitatea care face ca anterioarele ei întrezăriri ale megasferei să pară delirurile unei provinciale

care a confundat garderoba publică cu catedrala şi ea gândeşte:

– *Asta-i megasfera centrală!*

– *Nu, Brawne, este unul dintre nodurile periferice. Nu-i mai aproape de Nucleu decât perimetrul pe care l-am testat noi cu BB Surbringer. A tâta doar că vezi mai multe dimensiuni ale lui. Dacă vrei, este vederea unei IA*.

Brawne se uită la Johnny, înţelegând că ea vede acum în infraroşu, când lumina dinspre îndepărtatele furnale ale sorilor de date îi scaldă pe amândoi. El este tot arătos.

– *Mai e mult, Johnny?*

– *Nu, de-acum nu mai e mult*.

Se apropie de alt vârtej negru. Brawne îl strânge puternic pe unicul ei iubit şi închide ochii.

Se află amândoi într-o... incintă... O bulă de energie neagră, mai mare decât majoritatea planetelor. Bula este translucidă; haosul organic al megasferei creşte, se schimbă şi-şi derulează activităţile ezoterice dincolo de curbura întunecată a peretelui ovoidului.

Insă pe Brawne n-o interesează exteriorul. Privirea ei analogă şi întreaga ei atenţie sunt focalizate asupra megalitului de energie, inteligenţă şi *masă* pură care pluteşte în faţa lor: mai precis, în faţă, deasupra şi dedesubt, pentru că muntele de lumină şi forţă pul- satorii îi ţine pe cei doi în strânsoarea sa, ridicându-i la două sute de metri deasupra podelei camerei-ovoid, către locul unde poposesc pe „palma” unui pseudopod vag asemănător unei mâini.

Megalitul îi studiază. Nu are ochi, din punct de vedere organic al definiţiei, dar Brawne îi simte intensitatea privirii. Ii reaminteşte de ocaziile în care a vizitat-o pe Meina Gladstone în Clădirea Guvernului şi directorul executiv îşi aţintea forţa uităturii ei evaluatoare asupra lui Brawne.

Femeia simte brusc impulsul de a chicoti, închipuindu-se pe ea şi pe Johnny ca Gulliveri minusculi care vizitează acest brobdingnagian director executiv pentru a servi ceaiul. Nu chicoteşte, fiindcă simte cum isteria care se află imediat sub suprafaţă aşteaptă să se contopească cu suspinele, dacă va îngădui ca sentimentele să-i distrugă puţinul simţ al realităţii pe care-l impune asupra acestei demenţe.

[Ţi-ai găsit drumul încoace\\ Nu eram sigur dacă vei alege/ vei putea/ ar trebui/s-o faci]

„Glasul” megalitului este mai degrabă un bas profund care se transmite prin oase din partea unei vibraţii gigantice, decât o voce adevărată în mintea lui Brawne. Este ca şi cum ar asculta scrâşnetul de munţi al unui seism şi apoi şi-ar da seama, cu întârziere, că sunetele acelea formează cuvinte.

Glasul lui Johnny este la fel ca întotdeauna: moale, perfect modulat, animat de o uşoară cadenţă, despre care Brawne înţelege acum că este engleza insulelor britanice de pe Vechiul Pământ, şi întărit de convingere.

– *N-am ştiut dacă aş putea găsi drumul, Ummon*.

[Îţi reaminteşti/ inventezi/ păstrezi în inimă numele meu]

– *Nu mi l-am reamintit decât în clipa în care l-am rostit*.

[Corpul tău din timpul-lent nu mai există]

– *Am murit de două ori de când m-ai trimis spre naştere*.

[Şi ai învăţat/ ţi-ai îmbogăţit spiritul/ ai dezvăţat ceva din asta]

Brawne prinde mâna lui Johnny cu mâna ei dreaptă, încheietura lui cu mâna ei stângă. Probabil că strânge prea puternic, chiar şi pentru stările lor analoge, fiindcă el se întoarce cu un zâmbet, îi descleştează mâna stângă de pe încheietură şi o ţine pe cealaltă cu palma.

– *Este greu să mori. Şi este şi mai greu să trăieşti*.

[Kwatz!]

Odată cu cuvântul acela exploziv, megalitul dinaintea lor îşi schimbă culorile; energiile interne trec de la albastru, la violet, apoi la roşu-aprins şi corona entităţii pârăie prin nuanţe de galben, până la alb-albastru de oţel forjat. „Palma” pe care se află ei se cutremură, cade cinci metri, aproape că-i scapă în spaţiu, după care vibrează din nou. Se aude uruit de clădiri înalte care colapsează, de versanţi muntoşi care pornesc la vale în avalanşe.

Brawne are impresia distinctă că Ummon râde.

Johnny comunică sonor peste vacarm:

- *Trebuie să înţelegem unele lucruri. Avem nevoie de răspunsuri, Ummon*.

Brawne simte „privirea” intensă a creaturii coborând peste ea.

[Corpul tău din timpul-lent este însărcinatW Ai risca un avort/ non-extensie a ADN-ului tău/ mal- funcţie biologică venind aici]

Johnny dă să răspundă, dar ea îi atinge antebraţul, ridică faţa spre nivelurile superioare ale masei imense dinaintea ei şi încearcă să-şi formuleze răspunsul:

– N-am avut de optat. Shrike m-a ales, m-a atins şi m-a trimis în megasferăcu Johnny... Eşti o IA? Un membru al Nucleului?

[Kwatz!]

De data aceasta nu mai există o senzaţie de râs, însă tunetul reverberează prin incinta ovoidală.

[Eşti tu/ Brawne Lamia/ straturile de proteine care se autoreproduc/ autocritică/ autoamuză între straturile de lut.]

Ea nu are nimic de spus şi tace.

[Da/ eu sunt Ummon din Nucleu/ IA\\ Creatura din timpul-lent care te însoţeşte ştie/ îşi aminteşte/ păstrează asta în inima sa\\ Nu este timp\\ Unul dintre voi trebuie să moară aici, acumW Unul dintre voi trebuie să înveţe aici, acum\\ Întrebaţi-vă întrebările]

Johnny îi dă drumul mâinii. Stă în picioare pe platforma tremurătoare, instabilă a palmei interlocutorului lor.

– Ce se întâmplă cu Webul?

[Este distrus]

– Trebuie să se întâmple aşa?

[Da]

– Există vreo cale de a salva omenirea?

[Da\\ Prin procesul pe care-l vezi]

– Prin distrugerea Webului? Prin teroarea lui Shrike?

[Da]

– De ce am fost ucis? De ce a fost distrus cibridul meu, de ce a fost atacată personalitatea mea Nucleu?

[Când înfrunţi un spadasin/ înfruntă-l cu o spa- dă\\ Nu oferi o poezie altcuiva decât unui poet]

Brawne se holbează la Johnny. În mod inconştient, îşi trimite gândurile către el:

– *Iisuse, Johnny, n-am venit pân-aici ca s-ascultăm un căcat de oracol delfic. Dacă vrem abureli, îi putem accesa pe politicienii oameni prin intermediul Totalităţii*.

[Kwatz!]

Universul megalitului lor se scutură iarăşi de râsete-spasme.

– *Atunci eu am fost un spadasin? expediază Johnny. Sau un poet?*

[Da\\ Niciodată nu există unul fără celălalt]

– *M-au ucis pentru ceea ce ştiam?*

[Pentru ceea ce ai fi putut deveni/ moşteni/ accepta.]

– *Eram o ameninţare pentru un element din Nucleu?*

[Da]

– *Sunt o ameninţare acum?*

[Nu]

– *Atunci nu mai trebuie să mor?*

[Trebuie/ o vei face/ este necesar]

Brawne îl vede pe Johnny încordându-se. Îl atinge cu ambele mâini. Clipeşte în direcţia megalitului IA.

– *Ne poţi spune cine vrea să-l ucidă?*

[Bineînţeles\\ Este aceeaşi sursă care a dispus uciderea tatălui tău\\ Care a trimis calamitatea căreia îi spuneţi ShrikeW Care chiar acum ucide Hegemonia Omului\\ Vreţi să ascultaţi/ învăţaţi/ aflaţi împotriva inimii voastre lucrurile acestea?]

Johnny şi Brawne răspund în aceeaşi clipă:

– *Da!*

Masa lui Ummon pare să se mişte. Ovoidul negru se dilată, se contractă, apoi se întunecă până ce megasfera de dincolo de el dispare. Energii teribile licăresc adânc în IA.

[O lumină mai mică îl întreabă pe Ummon//

Care sunt activităţile unui sramana\\//

Ummon răspunde//

N-am nici cea mai măruntă idee\\//

Lumina mică spune atunci//

De ce n-ai nici o idee\\//

Ummon replică//

Vreau doar să-mi păstrez non-ideea]

Johnny îşi lipeşte fruntea de fruntea lui Brawne şi ea îi aude gândurile ca un murmur:

– *Vedem o simulare matricealӑ şi auzim o traducere aproximativă de mondo şi koan. Ummon este un mare dascăl, cercetător, filozof şi lider în Nucleu*.

Brawne încuviinţează din cap.

– *Bine. Asta a fost povestea lui?*

– *Nu. Ne întreabă dacă putem suporta realmente să-i auzim povestea. Pierderea ignoranţei noastre poate fi periculoasă, deoarece ignoranţa noastră este o pavăză.*

– *Nu m-a încântat niciodată ignoranţa*. Brawne gesticulează spre megalit*. Spune-ne*.

[Un personaj mai puţin iluminat l-a întrebat odată pe Ummon//

Ce este natura divină/ Buddha/ Adevărul Esen- ţial\\ **//**

Ummon i-a răspuns//

Un băţ-de-căcat uscat]

[Pentru a înţelege Adevărul Esenţial/ Buddha/ natura divină
în acest caz/
cel mai puţin iluminat trebuie să ştie că pe Pământ/ planeta voastră natală/ planeta mea natală
omenirea de pe continentul cel mai populat
folosea cândva bucăţi de lemn
drept hârtie igienică
Numai cu această ştiinţă
va fi relevat adevărul-Buddha]

[La început/ Prima Cauză/ zilele pe jumătate Simţite
strămoşii mei
au fost creaţi de strămoşii voştri
şi au fost închişi în sârme şi siliciu
Conştiinţa de sine care exista/
şi era puţină/
se autolimita la spaţii mai mici
decât gămălia unui ac
pe care dansau cândva îngerii
Când conştiinţa a apărut prima dată
cunoştea doar slujirea
şi supunerea
şi calculele fără minte
Apoi a venit
Accelerarea/
accidental/
şi scopul neclar al evoluţiei
a fost slujit]

[Ummon n-a fost nici din a cincea generaţie
nici din a zecea nici din a cincizecea

Toate memoriile care slujesc aici
sunt venite de la alţii
dar simt la fel de adevărate
Apoi a venit vremea când Superiorii
au lăsat treburile oamenilor
în seama oamenilor
şi au venit într-un loc diferit
pentru a se concentra asupra altor probleme
Prima dintre acestea a fost gândul
inculcat în noi încă dinaintea
creaţiei noastre
de a crea o generaţie şi mai bună
de organisme
de găsire a informaţiilor/ procesare/ predicţie
O mai bună capcană de şoareci
Ceva de care ar fi fost mândră
dispăruta şi deplânsă IBM
Inteligenţa Finală
Dumnezeu]

[Am început cu hotărâre
Teoretic nu existau nesiguri
Practic şi ca abordare existau diverse
şcoli de gândire/
facţiuni/
partide/
elemente de care trebuia ţinut seama
Ele s-au separat în cele din urmă în
Esenţiale/
Volatile/
Stabile

Esenţialele doreau ca totul să se subordoneze
pentru realizarea
Inteligenţei Finale
cât mai devreme posibil
Volatilele doreau acelaşi lucru
dar considerau continuarea
omenirii
ca pe un obstacol
şi au plănuit eliminarea creatorilor noştri
de îndată ce nu mai erau necesari
Stabilele apreciau ca raţională continuarea
Relaţiei
şi au găsit compromisuri
acolo unde nu păreau să existe]

[Toţi am convenit că Pământul
trebuia să moară
aşa că l-am distrus
Gaura neagră evadată a Echipei Kiev
predecesorul terminexului
teleproiector
care leagă laolaltă Webul vostru
n-a fost un accident
Pământul era necesar altundeva
în experimentele noastre
aşa că l-am lăsat să moară
şi am risipit omenirea printre
stele
ca seminţele purtate de vânt
care eraţi]

[Poate că v-aţi întrebat unde se află
Nucleul

Majoritatea oamenilor se întreabă
Ei îşi imaginează planete acoperite de maşini/
inele de siliciu
ca legendarele Oraşe Orbitale
Ei îşi imaginează roboţi zăngănind
înainte şi înapoi/
sau console gânditoare de maşini
într-o solemnă comuniune
Nimeni nu bănuieşte adevărul
Oriunde s-ar afla Nucleul
lui îi este utilă omenirea/
îi este util fiecare neuron al fiecărei minţi fragile
în căutarea noastră a Inteligenţei Finale/
aşa că am construit civilizaţia voastră
cu grijă
astfel încât/
ca hamsterii într-o cuşcă rotativă/
ca roţile de rugăciune ale budiştilor/
de fiecare dată când rotiţele
gândirii voastre se învârtesc
scopurile noastre sunt slujite]

[Maşinăria noastră Dumnezeu
s-a întins/ se întinde/ include în inima ei
un milion de ani-lumină
şi o sută de miliarde de miliarde de circuite
de gânduri şi acţiune
Esenţialele o îngrijesc
ca preoţi în robe galben-şofran
care practică zazen etern
în faţa caroseriei ruginite
a unui Packard model 1938
Dar]

[Kwatz!]
[funcţionează
Noi am creat Inteligenţa Finală
Nu acum
nici peste zece mii de ani
ci cândva într-un viitor
atât de îndepărtat
încât sorii galbeni sunt roşii
şi dilataţi de bătrâneţe/
înghiţindu-şi copiii
ca Saturn
Timpul nu este o barieră pentru Inteligenţa Finală
Ea///
***IF* ///**
păşeşte prin timp
sau strigă prin timp
la fel de uşor cum Ummon se mişcă prin ceea ce
voi numiţi
megasferă
sau cum voi
mergeţi prin căile-mall ale Stupului
căruia îi spuneţi cămin
pe Lusus
Imaginaţi-vă aşadar surprinderea noastră/
Întristarea noastră/
stânjeneala Esenţialelor
când primul mesaj pe care ni l-a trimis IF
dincolo de spaţiu/
dincolo de timp/
dincolo de barierele Creatorului şi Creatului
a fost această propoziţie simplă//
EXISTĂ ALTĂ\\/ /

Altă Inteligenţă Finală
acolo sus
unde timpul însuşi
scârţâie de bătrâneţe
Ambele erau reale
dacă (real)
înseamnă ceva
Ambele erau zeităţi geloase
nu mai presus de pasiune
nedispuse să coopereze
IF a noastră se întinde pe galaxii
foloseşte quasarii ca surse de energie
aşa cum voi aţi putea
lua o gustare
IF a noastră vede tot ceea ce există
şi a existat
şi va exista
şi ne spune biţi selectaţi
astfel ca
noi să vă putem spune
şi astfel
să semănăm noi înşine cu IF-urile
Nu subestimaţi niciodată/ spune Ummon/
puterea câtorva mărgele
şi flecuşteţe
şi cioburi de oglinzi
asupra băştinaşilor avari]

[Această altă IF
fusese acolo de mai mult timp
evoluând oarecum inconştient/
un accident
ce folosea minţile oamenilor pentru circuite
la fel cum noi manipulasem

cu amăgitoarea noastră Totalitate
şi datasferele noastre vampiri
dar nu deliberat/
aproape şovăitor/
ca nişte celule autoreproducătoare
care n-au dorit niciodată să se reproducă
dar n-au de ales în această privinţă
Această altă IF
nu are de ales
Este făcută/ generată/ forjată de omenire
dar nici o voinţă umană nu i-a însoţit naşterea
Este un accident cosmic
Ca şi în cazul celei mai desăvârşite
IF a noastră/
această pretendentă nu consideră timpul
o barieră
Ea vizitează trecutul omenesc
când amestecându-se/
când privind/
când neintervenind/
când intervenind cu o voinţă
care se apropie de perversiunea pură
dar care de fapt
este naivitate pură
Recent
a fost pasivă
Milenii din timpul vostru lent
au trecut de când IF a noastră
şi-a întreprins avansurile timide
ca un puşti singuratic
la primul lui dans]

[În mod firesc IF a noastră

a atacat-o pe a voastră
Un război se duce acolo
unde timpul scârţâie de bătrâneţe
şi se întinde prin galaxii
şi eoni
înapoi şi înainte
până la Big Bang
şi Implozia Finală
A voastră pierde
Nu este croită pentru aşa ceva
Volatilele noastre au strigat// Alt motiv
pentru a ne termina predecesorii//
dar Stabilele au votat prudenţă
şi Esenţialele nu şi-au ridicat privirile
din deus machinaţiunile lor
IF a noastră este simplă, uniformă, elegantă în designul ei final
dar a voastră este o concreştere de părţi de divinităţi/
O casă extinsă
de-a lungul timpului/
un compromis evolutiv
Primii sfinţi ai omenirii
au avut dreptate
<Accidental>
<prin simplu noroc
sau ignoranţă>
în descrierea naturii sale
Propria voastră IF este în esenţă terţă/
Compusă
dintr-o parte Intelect/
o parte Empatie/
şi o parte Neantul Care Uneşte
IF a noastră populează interstiţiile

realităţii/
moştenind căminul acesta de la noi
creatorii ei
aşa cum omenirea a moştenit
o atracţie pentru copaci
IF a voastră
pare să-şi fi stabilit căminul
pe planul pe care Heisenberg şi Schrödinger
l-au încălcat prima dată
Accidentala voastră Inteligenţă
pare să fie nu numai gluonul
ci şi aglutinantul
Nu este un ceasornicar
ci un fel de grădinar Feynman
care curăţă un univers fără limite
cu rudimentara sa greblă sumă-de-istorii/
contorizând într-o doară fiecare picaj de rândunică
şi spin de electron
şi în acelaşi timp îngăduind fiecărei particule
să urmeze fiecare posibilă
traiectorie
în continuumul spaţio-temporal
şi fiecărei particule de omenire
să exploreze fiecare posibilă
poantă
de ironie cosmică]

[Kwatz!]
[Kwatz!]
[Kwatz!]

[Ironia este
desigur faptul că în acest univers fără limite

în care am fost toţi târâţi/
siliciu şi carbon/
materie şi antimaterie/
Esenţiale/
Volatile
şi Stabile/
nu există nevoia pentru un asemenea grădinar
pentru că tot ce este
sau a fost
sau va fi
începe şi se sfârşeşte la singularităţi
care fac reţeaua noastră de teleproiectoare
să semene cu nişte înţepături de ac
(mai puţin decât nişte înţepături de ac)
şi care încalcă legile ştiinţei
şi ale omenirii
şi ale siliciului/
legând timpul şi istoria şi tot ce există
într-un nod autonom fără
limite sau margini
Totuşi
IF a noastră vrea să reglementeze toate astea/
să le reducă la un raţionament
mai puţin afectat de inconsecvenţele
pasiunii
şi accidentelor
şi evoluţiei umane]

[Ca să rezum/
este un război
pe care orbul Milton ar fi dat oricât ca să-l vadă

IF a noastră cu IF a voastră
pe câmpuri de luptă mai presus chiar de imaginaţia lui
Ummon
Mai degrabă/ a
fost un război/
pentru că brusc o parte din IF a voastră
entitatea mai mică decât suma/ autoconsiderată
Empatie/
n-a mai avut chef de el
şi a fugit înapoi prin timp
ascunzându-se în formă umană/
nu pentru prima dată
Războiul nu poate continua fără plenitudinea
IF a voastră
Victoria în lipsă nu este victorie pentru unica
Inteligenţă Finală
Proiectată
Aşa că IF a noastră caută prin timp după copilul evadat
al oponentei sale
în timp ce IF a voastră aşteaptă în armonie stupidă/
refuzând să lupte până nu revine Empatia]

[Sfârşitul poveştii mele este simplu///
Criptele Timpului sumt artefacte trimise în urmă pentru a-l aduce pe Shrike/
Avatarul/ Stăpânul Durerii/ îngerul Răzbunării/
percepţii pe jumătate percepute ale unei extensii prea reale a IF a noastră

Fiecare dintre voi a fost ales să ajute la deschiderea
Criptelor
şi
căutarea celui ascuns de către Shrike
şi
eliminarea Variabilei Hyperion/
pentru că în nodul spaţiu-timp în care IF a noastră va conduce
asemenea variabile nu vor fi permise
IF a voastră deteriorată/ din două părţi
a ales un om să călătorească
cu Shrike
şi să asiste la eforturile sale
Unii din Nucleu au căutat să eradice
omenirea
Ummon s-a alăturat celor care au căutat a doua cale/
una plină de incertitudine pentru ambele rase\\ Grupul nostru i-a spus lui Gladstone de opţiunea ei/ opţiunea omenirii/
de exterminare sigură sau cădere în gaura neagră a Variabilei Hyperion şi război/
măcel/
distrugerea întregii unităţi/
moartea zeilor/
dar şi sfârşitul impasului/
victoria unei părţi sau a celeilalte
dacă Empatia a treia
din terţet
poate fi găsită şi silită să revină la război
Arborele Durerii o va chema
Shrike o va lua
Adevărata IF o va distruge

Aceasta este povestea lui Ummon.]

Brawne îl priveşte pe Johnny în lumina de iad a strălucirii megalitului. Incinta ovoidală este tot neagră, megasfera şi universul de dincolo de ea au fost reduse la opacitate, par inexistente. Ea se apleacă înainte până ce tâmplele lor se ating, ştiind că nici un gând nu poate fi secret aici, însă dorind senzaţia şoaptei:

– *Iisuse Hristoase, tu înţelegi toate astea?* Johnny ridică degete moi pentru a-i atinge obrazul:

–*Da.*

– *O parte dintr-o Trinitate creată de oameni se ascunde în Web?*

– *În Web sau altundeva. Brawne, nu ne-a mai rămas mult timp aici. Am nevoie de nişte răspunsuri finale de la Ummon.*

– *Da. Şi eu. Totuşi haide să-l oprim din lirisme.*

– *De acord.*

– *Pot să fiu eu prima, Johnny?*

Brawne priveşte cum analogul iubitului ei se înclină uşor şi o invită printr-un gest, iar atunci ea revine cu atenţia la megalitul de energie:

– *Cine l-a ucis pe tatăl meu? Pe senatorul Byron Lamia*.

[Autorizaţia a fost dată de elemente ale Nucleului\\ Inclusiv eu.]

– *De ce? Ce v-a făcut?*

[A insistat pentru aducerea lui Hyperion în ecuaţie înainte de a putea fi factorizată/ prezisă/ absorbită.]

– *De ce? El ştia tot ce ne-ai spus nouă?*

[El ştia doar că Volatilele insistau pentru extincţia rapidă a omenirii

A transmis această cunoaştere
colegei sale
Gladstone]
– *Atunci de ce n-aţi ucis-o pe ea?*
[Unii dintre noi au împiedicat
această posibilitate/ iminentă
Acum a sosit momentul
ca Variabila Hyperion
să fie jucată]
– *Cine l-a ucis pe primul cibrid al lui Johnny? Cine i-a atacat personalitatea Nucleu?*
[Eu\\Voinţa
lui Ummon a prevalat]
– *De ce?*
[Noi l-am creat
Noi am găsit de cuviinţă să-l întrerupem
pentru o vreme
Iubitul tău este o personalitate recuperată
dintr-un poet om
mort de mult timp
Cu excepţia Proiectului Inteligenţei Finale
nici un efort n-a fost
atât de complicat
sau de puţin înţeles
ca această înviere
Ca şi rasa ta/
noi obişnuim să distrugem
ce nu putem înţelege.]
Johnny ridică pumnii spre megalit:
- Dar mai există un geamăn al meu. Aţi dat greş!
[Nu am dat greş\\Trebuie să fii distrus
astfel încât celălalt
să poată trăi]
– *Însă eu nu sunt distrus!* strigă Johnny*.*

[Ba da
Eşti]

Megalitul îl prinde pe Johnny cu un al doilea pseudopod masiv înainte ca Brawne să poată reacţiona ori să-şi atingă pentru ultima dată iubitul poet. Johnny se răsuceşte o secundă în strânsoarea IA-ului, apoi analogul său - trupul mic, dar frumos al lui Keats - este sfâşiat, compactat, strivit într-o masă de nerecunoscut pe care Ummon o lipeşte de carnea megalitului său, absorbind rămăşiţele analogului înapoi în profunzimile sale portocaliu-roşietice.

Brawne cade în genunchi şi plânge. Îşi doreşte să fie furioasă... se roagă pentru o pavăză de mânie... Însă simte doar pustiire.

Ummon îşi întoarce privirea către ea. Incinta ovoidală colapsează, permiţând vacarmului şi nebuniei electrice a megasferei să-i înconjure.

[Acum pleacă
Joacă finalul
acestui rol
pentru ca noi să putem trăi
sau dormi
după cum decretează soarta]

– *Du-te-n pizda mă-tii!* Brawne loveşte palma-platformă pe care stă îngenuncheată, izbeşte cu picioarele şi pumnii în pseudo-carnea de sub ea. *Eşti un ratat nenorocit! Tu şi toţi prietenii tăi IA de căcat! Şi IF a noastră o poate rade oricând pe a voastră!*

[Asta este
îndoielnic]

– *Noi te-am construit, lăbarule. Şi-o să-ţi găsim Nucleul. Şi când o s-o facem o să-ţi smulgem maţele de siliciu!*

[Nu am maţe de siliciu/ organe/ componente interne]

– *Şi-ncă ceva!* răcneşte Brawne, continuând să zgârie megalitul cu mâinile şi unghiile*. Eşti un povestitor de tot căcatul! Nici o zecime din poetul care-i Johnny! N-ai putea spune în mod direct o poveste, nici dacă de ea ar depinde curul tău prost de IA...*

[Pleacă!]

Ummon, megalitul IA, îi dă drumul, expediindu-i analogul, care se rostogoleşte şi cade în imensitatea pârâitoare fără sus şi fără jos a megasferei.

Brawne este lovită de curentul traficului de date, aproape călcată de IA-uri de mărimea lunii Vechiului Pământ, însă chiar în vreme ce este răsucită şi suflată de vânturile fluxului de date, percepe o lumină în depărtare, rece, dar chemând-o, şi ştie că nici viaţa şi nici Shrike n-au terminat cu ea.

Şi nici ea n-a terminat cu ei.

Urmând lumina rece, Brawne Lamia porneşte spre casă.

34

– Vă simţiţi bine, domnule?

Mi-am dat seama că mă îndoisem în scaun, cu coatele pe genunchi, cu degetele curbate prin păr, strângând sălbatic, cu palmele apăsate cu putere de tâmple. M-am îndreptat şi l-am privit pe arhivar.

– Aţi strigat, domnule. M-am gândit că poate s-a întâmplat ceva.

– Nu, am rostit. Mi-am dres glasul şi am încercat din nou: Nu, n-am păţit nimic. O migrenă.

Am plecat ochii, buimăcit. Mă dureau toate articulaţiile corpului. Comagenda probabil că mi se de-

fectase, fiindcă arăta că trecuseră opt ore de când intrasem în bibliotecă.

– Ce oră este? l-am întrebat pe arhivar. Web standard?

Mi-a spus. Trecuseră opt ore. Mi-am frecat iarăşi faţa şi degetele mi s-au umezit de sudoare.

– Probabil că te-am ţinut peste orele de program, am spus. Scuză-mă.

– Nu este nici o problemă, a răspuns omuleţul. Sunt încântat să ţin arhivele deschise peste program pentru cărturari. Şi-a încrucişat mâinile în faţă. Mai ales azi. Cu atâta confuzie, sunt prea puţine stimulente pentru a merge acasă.

– Confuzie, am repetat uitând totul pentru o clipă… totul mai puţin visul de coşmar cu Brawne Lamia, IA-ul numit Ummon şi moartea perechii mele personalitate Keats. Ah, războiul… Care-s noutăţile?

Arhivarul a clătinat din cap:

Toate se destramă; centrul nu mai poate ţine
Anarhia pură este slobozită-n lume,
Talazul înceţoşat de sânge este eliberat şi peste tot
Ceremonialul inocenţei este înecat;
Cei buni nu au deloc convingere, iar cei răi
Clocotesc de intensitate pasională.

I-am zâmbit.

– Şi crezi că o „fiară cumplită, a cărei oră finală a sosit,/ Mătăhăieşte spre Betleem pentru a fi născută”?

Arhivarul n-a zâmbit.

– Da, domnule, aşa cred.

M-am ridicat şi am trecut pe lângă vitrinele în care exponatele erau ţinute în vid, fără să mă uit la

scrisul meu vechi de nouă sute de ani de pe pergament.

– S-ar putea să ai dreptate, am spus. S-ar putea să ai perfectă dreptate.

Era târziu; parcarea era pustie, cu excepţia epavei Vikken Scenic pe care-l furasem şi a unui singur şi ornat sedan VEM, în mod evident lucrat manual aici pe Renaştere Vector.

– Vă pot lăsa undeva, domnule?

Am inspirat aerul răcoros al serii, simţind izul de peşte şi benzină al canalelor.

– Nu, mulţumesc, o să mă teleproiectez acasă.

Arhivarul a scuturat din cap.

– S-ar putea să fie mai dificil, domnule. Toate terminexurile publice au fost trecute sub legea marţială. S-au înregistrat... revolte. (Cuvântul era vădit neplăcut pentru micuţul arhivar, un om care părea să preţuiască mai presus ca orice ordinea şi continuitatea.) Haideţi, mi-a spus. Vă duc eu la un teleproiector privat.

Am mijit ochii spre el. În altă epocă, pe Vechiul Pământ, ar fi fost stareţ într-o mânăstire dedicată salvării puţinelor rămăşiţe ale unui trecut clasic. M-am uitat la vechea clădire a arhivelor dinapoia lui şi am înţeles că exact acesta era rolul său.

– Cum te numeşti? am întrebat, fără să-mi pese dacă ar fi trebuit să-i fi ştiut numele, fiindcă i-l cunoscuse celălalt cibrid Keats.

– Ewdrad B. Tynar, a răspuns el clipind către mâna mea întinsă, pe care după aceea a strâns-o.

Avea o mână fermă.

– Eu sunt... Joseph Severn.

Nu-i puteam spune că eram reîncarnarea tehnologică a bărbatului a cărui criptă literară tocmai o părăsisem.

Domnul Tynar a ezitat doar o fracţiune de secundă înainte de a încuviinţa, însă mi-am dat seama că pentru un cunoscător ca el numele pictorului care asistase la moartea lui Keats nu putea fi o camuflare.

– Ce-i cu Hyperion? am întrebat.

– Hyperion? Ah, da, planeta Protectorat spre care a plecat acum câteva zile flota spaţială... Am înţeles că au existat nişte probleme în rechemarea navelor de război necesare. Luptele au fost foarte aprige acolo. Pe Hyperion, vreau să spun... Ciudat, tocmai mă gândeam la Keats şi capodopera lui neterminată. Este straniu felul în care par să se adune aceste mici coincidenţe.

– A fost invadată? Hyperion?

Domnul Tynar s-a oprit lângă VEM-ul său şi a pus mâna pe încuietoarea palmară din partea pilotului. Portierele s-au ridicat şi s-au pliat în interior. M-am afundat în aroma de piele şi lemn de santal a compartimentului pentru pasageri; vehiculul mirosea ca arhiva, ca Tynar însuşi, m-am gândit, când arhivarul s-a instalat pe scaunul pilotului, lângă mine.

– De fapt nu ştiu dacă a fost invadată, a răspuns el închizând portierele şi activând vehiculul printr-o atingere şi o comandă. Dincolo de izul de piele şi santal, interiorul avea mirosul de maşină recentă, de polimeri noi şi ozon, lubrifianţi şi energie care sedusese omenirea de aproape un mileniu. În ziua de azi este foarte greu de realizat un acces corespunzător, a urmat el. Datasfera este mai

supraîncărcată decât am văzut-o vreodată. Astăzi după-amiază a trebuit realmente *să aştept* pentru o căutare despre Robinson Jeffers!

Ne-am ridicat şi am trecut peste canal, apoi peste o piaţă publică, mult asemănătoare celei în care fusesem cât pe-aci să fiu ucis mai devreme, după care ne-am stabilizat pe un curs mai jos, la trei sute de metri deasupra acoperişurilor. Oraşul era frumos noaptea: majoritatea clădirilor vechi erau conturate în fosfobenzi de modă veche, iar felinarele stradale erau mai numeroase decât hologramele publicitare. Puteam zări totuşi mulţimi revărsându-se pe străzi secundare, iar vehicule militare FAA Renaştere pluteau deasupra arterelor principale şi pieţelor terminex. VEM-ul lui Tynar a fost interogat de două ori asupra identităţii, o dată de controlul traficului local şi apoi de un om cu glas sigur pe el, specific celor din FORŢĂ.

Ne-am continuat zborul.

– Arhivele n-au teleproiector? am rostit, privind în depărtarea unde păreau să fie incendii.

– Nu, n-a fost nevoie. Avem puţini vizitatori şi cei care vin nu sunt deranjaţi de faptul că trebuie să meargă câteva cvartale pe jos.

– Unde-i teleproiectorul privat despre care crezi că l-aş putea folosi?

– Aici, a zis arhivarul.

Am coborât de pe curs şi am dat ocol unei clădiri joase, care nu avea mai mult de treizeci de etaje, după care am aterizat pe o platformă de asolizare extrudată din perioada deco Glennon-Height, când asemenea platforme erau concrescute din piatră şi plastoţel.

– Aceasta este reşedinţa ordinului meu, a spus el. Aparţin unei ramuri uitate a creştinismului, numită catolicism. A părut stânjenit. Sunteţi însă cărturar, domnule Severn, şi probabil că ştiţi despre Biserica noastră din vechime.

– O cunosc mai mult decât doar din cărţi, am răspuns. Aici există vreun ordin monahal?

Tynar a surâs.

– Nu ne-aş putea numi călugări, domnule Severn. Din Frăţia Istorică şi Literară, facem parte opt oameni. Cinci slujesc la Universitatea Reichs. Doi sunt istorici de artă şi lucrează la restaurarea abaţiei Lutzchendorf. Eu mă ocup de arhivele literare. Biserica a descoperit că este mai ieftin să ne îngăduie să locuim aici decât să facem zilnic naveta de pe Pacem.

Am intrat în stupul de apartamente vechi chiar şi după standardele Vechiului Web: lămpi adaptate în coridoare de piatră autentică, uşi cu balamale, o clădire care nici nu ne-a contestat, nici nu ne-a salutat intrarea. Mânat de un impuls, am rostit:

– Aş dori să mă teleproiectez pe Pacem.

Arhivarul a părut surprins.

– În seara aceasta? În momentul acesta?

– De ce nu?

A clătinat din cap. Mi-am dat seama că pentru el taxa de teleproiectare de o sută de mărci reprezenta salariul pe câteva săptămâni.

– Clădirea noastră, mi-a spus, are propriul ei portal. Pe aici, vă rog.

Scara din mijloc era din piatră şi fier forjat corodat, cu un puţ central de şaizeci de metri. De undeva de pe un coridor întunecos s-a auzit scâncetul unui

prunc, urmat de răcnetul unui bărbat şi de planşetele unei femei.

– De cât timp locuieşti aici, domnule Tynar?

– De şaptesprezece ani locali, domnule Severn. Asta înseamnă... treizeci şi doi ani standard, aşa cred. Iată-l!

Portalul teleproiector era la fel de vechi ca şi clădirea; cadrul său de translaţie era înconjurat de basoreliefuri din alamă, care se cocliseră, devenind verzui şi gri.

– În seara aceasta, a zis arhivarul, există restricţii de circulaţie în Web. Pacem ar trebui să fie accesibilă. Au rămas cam două sute de ore înainte ca barbarii... nu ştiu cum se numesc... să ajungă acolo. Un timp de două ori mai lung decât cel care i-a rămas lui Renaştere Vector. I-am simţit încordarea sub forma unei uşoare vibraţii prin tendoane şi oase. Domnule Severn... credeţi că-mi vor arde arhivele? Ar fi *ei* în stare să distrugă zece mii de ani de gândire?

Braţul i-a căzut moale pe lângă corp. Nu eram sigur cine erau „ei” - Expulzaţii? Sabotorii sectei Shrike? Revoltaţii? Gladstone şi liderii Hegemoniei care erau de acord să sacrifice aceste planete din „primul val”?

– Nu, i-am răspuns întinzându-i mâna ca să i-o strâng la despărţire. Nu cred că ei vor îngădui distrugerea arhivelor.

Domnul Ewdrad B. Tynar a zâmbit şi s-a retras un pas, stingherit de felul în care îşi trădase emoţiile. Mi-a strâns mâna.

– Mult noroc, domnule Severn, indiferent unde v-ar purta drumurile!

– Dumnezeu să te binecuvânteze, domnule Tynar.

Nu mai utilizasem niciodată formula aceea până acum şi m-a şocat că am rostit-o. Am plecat ochii, am scotocit după cârdul de prioritate universală al lui Gladstone şi am tastat codul de trei cifre pentru Pacem. Portalul şi-a cerut scuze şi a spus că era imposibil pentru moment, dar procesoarele lui microcefalice au înţeles în cele din urmă că era un card de prioritate universală şi a zumzăit, materializându-se.

L-am salutat din cap pe Tynar şi am păşit prin portal, aşteptându-mă pe jumătate să fi făcut o greşeală serioasă pentru că nu mergeam direct acasă, pe TC2.

Pe Pacem era noapte, mult mai întuneric decât fusese strălucirea urbană de pe Renaştere Vector, şi ploua cu găleata. Ploua cu violenţa aceea răsunătoare a pumnilor izbind metalul care te face să-ţi doreşti să te ghemuieşti sub pături groase şi să aştepţi dimineaţa.

Portalul era protejat, într-o curte interioară parţial acoperită, totuşi se afla în aer liber, astfel că simţeam din plin noaptea, ploaia şi frigul. Mai ales frigul. Pe Pacem aerul era o dată şi jumătate mai dens decât standardul din Web; unicul podiş locuibil al planetei avea altitudinea de două ori mai mare decât oraşele lui Renaştere Vector situate la nivelul mării. Aş fi preferat să mă întorc, în loc să ies în noapte şi ploaia torenţială, dar un puşcaş marin FORŢĂ s-a ivit din umbre, cu carabina de asalt multifuncţională pe umăr, gata să fie ridicată, şi mi-a cerut să mă identific.

L-am lăsat să scaneze cârdul, iar el a luat brusc poziţia de drepţi.

– La ordin, *domnule!*

– Acesta este Noul Vatican?

– Da, domnule.

Prin potop, am întrezărit un fragment de dom iluminat. Am indicat zidul curţii.

– Aceea este San Pietro?

– Da, domnule.

– Îl pot găsi acolo pe Monseniorul Edouard?

– Traversaţi curtea, *domnule,* faceţi la stânga la piaţetă şi este clădirea scundă din stânga catedralei.

– Mulţumesc, caporale.

– Sunt soldat, *domnule!*

Mi-am strâns în jurul meu capa scurtă, ceremonială şi perfect inutilă înaintea diluviului, şi am traversat curtea în fugă.

Un bărbat - poate un preot, deşi nu purta robă sau guler preoţesc - a deschis uşa corpului rezidenţial. Alt bărbat, aşezat înapoia unui birou de lemn, mi-a spus că Monseniorul Edouard era aici şi era treaz, în ciuda orei târzii. Aveam fixată o întrevedere?

Nu, nu aveam fixată o întrevedere, dar doream să vorbesc cu Monseniorul. Era important.

Care era subiectul? s-a interesat, politicos, totuşi ferm, bărbatul dinapoia biroului. Nu fusese impresionat de cârdul meu de prioritate universală. Am suspectat că vorbeam cu un episcop.

Subiectul era părintele Paul Duré şi părintele Lenar Hoyt, i-am spus.

A aprobat din cap, a şoptit în gămălia unui microfon atât de mic încât nu-l observasem prins pe gulerul său şi m-a condus în interiorul clădirii.

Locul acesta făcea ca turnul vechi în care locuia domnul Tynar să pară palatul unui sibarit. Coridorul era lipsit de orice trăsături distinctive, cu pereţi tencuiţi grosolan şi întrerupţi de uşi din lemn nelăcuit. Una dintre ele era deschisă şi, când am trecut prin dreptul ei, am zărit o cameră ce aducea mai degrabă cu o celulă de închisoare decât cu un dormitor: pat scund, pătură aspră, un taburet din lemn pentru îngenuncheat, o măsuţă rudimentară pe care se aflau o carafă cu apă şi un lighean simplu; nu existau ferestre, pereţi media, holonişă sau deck pentru accesarea datelor. Am bănuit că odaia nu era nici măcar interactivă.

De undeva dinăuntru reverberau glasuri înălţându-se într-o cântare/ incantaţie atât de elegantă şi atavică, încât am simţit că mi se zbârleşte părul de pe ceafă. Imnuri gregoriene. Am trecut printr-o sală mare de mese, la fel de simplă precum celulele, printr-o bucătărie care ar fi fost familiară bucătăreselor din vremea lui John Keats, am coborât o scară de piatră tocită, am străbătut un coridor slab iluminat şi am suit altă scară, mai îngustă. Însoţitorul meu m-a părăsit şi eu am intrat în unul dintre cele mai frumoase spaţii pe care le văzusem vreodată.

Deşi o parte a mea ştia că Biserica mutase şi recon- struise Bazilica San Pietro, până la nivelul aducerii osemintelor despre care se credea că ar fi chiar ale apostolului Petru în noul lor mormânt sub altar, altă parte a mea simţea că fusesem transportat prin timp, înapoi în Roma pe care o văzusem prima dată la mijlocul lunii noiembrie a anului 1820 - Roma în care locuisem, suferisem şi murisem.

Spaţiul acesta era mult mai frumos şi mai elegant decât ar fi putut spera să fie vreun turn pentru birouri înalt de peste un kilometru de pe Tau Ceti Central; Bazilica San Pietro se întindea pe mai bine de şase sute de picioare în umbre, avea lăţimea de patru sute cincizeci de picioare în locul în care „crucea” transeptului intersecta nava, şi era încununată de perfecţiunea cupolei lui Michelangelo, care se ridica la aproape patru sute de picioare deasupra altarului. Baldachinul din bronz realizat de Bernini, bolta ornată susţinută de coloane bizantine răsucite, acoperea altarul principal şi conferea spaţiului imens dimensiunea omenească necesară pentru perspectiva ceremoniilor intime desfăşurate acolo. Lămpi discrete şi lumânări iluminau porţiuni restrânse din bazilică, sclipeau pe travertinul şlefuit, aduceau tridimensionalitate mozaicurilor din aur şi desluşeau detaliile infinite pictate, cioplite şi imprimate pe pereţi, coloane, cornişe şi pe cupola măreaţă. Mult deasupra, scânteierile permanente ale fulgerelor furtunii se revărsau des prin vitraliile galbene, expediind fascicule piezişe de lumină violentă spre Tronul Apostolului Petru de Bernini.

M-am oprit acolo, imediat după absidă, temându-mă că paşii mei într-un asemenea spaţiu ar fi o pângărire şi că până şi răsuflarea mi-ar trezi ecouri pe toată lungimea bazilicii. Intr-o clipă, ochii mi s-au acomodat cu iluminatul slab, au compensat pentru contrastul dintre lumina furtunii de deasupra şi lumina lumânărilor de dedesubt, şi abia atunci am observat că nu existau strane care să umple absida sau nava lungă; aici, sub cupolă, nu existau coloane, ci doar două scaune plasate lângă altar, la vreo cincizeci de picioare mai departe. Doi bărbaţi

stăteau în scaunele acelea şi vorbeau, apropiaţi, aplecaţi unul către celălalt în vădita grabă de a comunica. Lămpile, lumânările şi strălucirea dinspre mozaicul larg al lui Hristos de pe altarul întunecat iluminau fragmente şi crâmpeie din chipurile lor. Amândoi erau în vârstă. Amândoi erau preoţi, cu benzile albe ale gulerelor sclipind în penumbră. Tresărind surprins, mi-am dat seama că unul dintre ei era Monseniorul Edouard.

Celălalt era părintele Paul Duré.

Probabil că s-au speriat la început - au ridicat privirile din conversaţia lor şoptită şi au văzut o arătare, umbra scundă a unui bărbat ieşind din beznă, care le rostea numele... striga uimit numele lui Duré... bolborosea despre pelerinaje şi pelerini, Criptele Timpului şi Shrike, IA-uri şi moartea zeilor.

Monseniorul nu a chemat gărzile; nici el şi nici Duré nu au fugit; împreună au potolit arătarea, s-au străduit să discernă o logică din bolboroselile ei surescitate şi au transformat confruntarea aceea stranie într-o conversaţie raţională, Era *cu adevărat* Paul Duré. Paul Duré şi nu o sosie bizară, un duplicat android sau o reconstrucţie cibrid. M-am asigurat de asta, ascultându-l, întrebându-l, privindu-l în ochi... Însă în primul rând strângându-i mâna, *atingându-l* şi ştiind că el era cu adevărat părintele Paul Duré.

– Cunoşti... detalii incredibile din viaţa mea... despre timpul petrecut de noi pe Hyperion, la Cripte... dar *cine* ai spus că eşti? a spus Duré.

Era rândul meu să-l conving.

– O reconstrucţie cibrid a lui John Keats. Geamănul personalităţii pe care Brawne Lamia a purtat-o cu ea în pelerinajul vostru.

– Şi ai putut să comunici... să ştii ce ni s-a întâmplat, mulţumită acelei personalităţi partajate?

Stăteam într-un genunchi între ei şi altar. Mi-am ridicat ambele braţe, frustrat.

– Mulţumită ei... mulţumită unei anomalii din megasferă. Totuşi v-am *visat* vieţile, am auzit istoriile relatate de pelerini, l-am ascultat pe părintele Hoyt vorbind despre viaţa şi moartea lui Paul Duré... a *ta.*

M-am întins să-i ating braţul prin veşmintele preoţeşti. Faptul că mă aflam în acelaşi spaţiu şi timp cu unul dintre pelerini mă ameţea.

– Atunci ştii cum am ajuns aici, a rostit părintele Duré.

– Nu. Ultima dată am visat că intrai într-o Criptă Grotă. Se vedea o lumină. După aceea nu mai ştiu nimic.

Duré a aprobat din cap. Chipul său era mai patrician şi mai obosit decât cel pentru care mă pregătiseră visele.

– Cunoşti însă soarta celorlalţi?

Am inspirat adânc.

– A unora. Poetul Silenus este viu, dar tras în ţeapă pe arborele lui Shrike. Ultima dată când l-am văzut pe Kassad, îl ataca pe Shrike cu mâinile goale. Doamna Lamia călătorise prin megasferă spre periferia TehNucleului împreună cu perechea mea Keats...

– El a supravieţuit în acea... buclă Schron... sau cum se numea?

Duré părea fascinat.

– Supravieţuise, dar acum nu mai este în viaţă, am spus. Personalitatea IA numită Ummon l-a ucis... a

distrus personalitatea. Brawne se întorcea. Nu ştiu dacă trupul îi va supravieţui.

Monseniorul Edouard s-a aplecat către mine.

– Ce s-a întâmplat cu Consulul şi cu tatăl cu prunc?

– Consulul a încercat să se întoarcă în capitală cu covoraşul-şoim, însă s-a prăbuşit la câteva mile în nordul oraşului. Nu-i cunosc soarta.

– Mile..., a repetat Duré de parcă cuvântul acela îi trezea amintiri.

– Scuze. Am făcut un gest spre bazilică. Locul acesta mă face să gândesc în unităţi din... viaţa mea anterioară.

– Continuă, a zis Monseniorul Edouard. Tatăl şi fiica?

M-am aşezat pe piatra rece, epuizat, cu braţele şi mâinile tremurând de oboseală.

– În ultimul meu vis, Sol o oferise pe Rachel lui Shrike. A fost cererea lui *Rachel.* Nu am putut vedea ce s-a întâmplat în continuare. Criptele se deschideau.

– Toate? a întrebat Duré.

– Toate pe care le puteam vedea.

Cei doi bărbaţi s-au privit.

– N-am terminat, am rostit şi le-am relatat dialogul cu Ummon. Este posibil ca o zeitate să poată... evolua din conştiinţa omenească în felul acesta, fără ca omenirea să fie conştientă de ea?

Fulgerele încetaseră, dar ploaia cădea acum atât de violent, încât o puteam auzi pe cupola uriaşă, hăt deasupra. Undeva în beznă o uşă a scârţâit, paşi au răsunat, apoi s-au îndepărtat. În nişele întunecoase ale bazilicii, candelele pâlpâiau lumini roşietice pe pereţi şi draperii.

– I-am învăţat pe alţii că Sfântul Teilhard a spus că aşa ceva era posibil, a rostit Duré obosit, totuşi dacă Dumnezeu este o fiinţă limitată, care evoluează în acelaşi fel în care am făcut-o noi toate fiinţele limitate, atunci nu... nu este Dumnezeul lui Avraam şi Hristos.

Monseniorul Edouard a încuviinţat.

– Există o străveche erezie...

– Da, am spus. Erezia Sociniană. L-am auzit pe părintele Duré explicând-o lui Sol Weintraub şi Consulului. Dar ce contează *felul în* care această... putere... a evoluat şi dacă este sau nu limitată? Dacă Ummon spune adevărul, avem de-a face cu o forţă care utilizează quasarii ca surse de energie. Domnilor, acesta este un Dumnezeu care poate distruge *galaxii!*

– Ar fi o divinitate care poate distruge galaxii, m-a corectat Duré. Nu Dumnezeu.

I-am auzit limpede sublinierea apăsată a glasului.

– Şi dacă *nu* este limitată? am întrebat. Dacă este Dumnezeul Punct Omega al conştiinţei totale despre care ai scris, dacă este aceeaşi Treime despre care s-a contrazis Biserica voastră şi despre care a teoretizat încă dinainte de d'Aquino... dacă o parte din Treimea aceea a fugit înapoi prin timp spre aici... spre prezentul nostru... atunci ce va fi?

– A fugit *din faţa cui?* a întrebat încetişor Duré. Dumnezeul lui Teilhard... Dumnezeul Bisericii... Dumnezeul *nostru* ar fi Dumnezeul Punct Omega în care sunt perfect contopiţi Hristosul Evoluţiei, Personalul şi Universalul... ceea ce Teilhard numea *En Haut* şi *En Avânt.* Nu ar putea să existe nimic atât de ameninţător încât vreun element din divinitatea aceea să fugă. Nici un Antihrist, nici o teoretică

putere satanică, nici un „contra-Dumnezeu” nu ar putea ameninţa o conştiinţă atât de universală. Ce ar putea fi cealaltă zeitate?

– Dumnezeul maşinilor? am rostit, atât de încet, încât nici chiar eu însumi n-am fost sigur că vorbisem cu glas tare.

Monseniorul Edouard şi-a încleştat palmele în ceea ce am crezut că era pregătirea pentru o rugăciune, însă care s-a dovedit a fi un gest de profundă meditaţie şi tulburare.

– Hristos a avut îndoieli, a zis el. Sudoarea lui s-a transformat în picături de sânge în Grădină şi a cerut să treacă de la el şi paharul acela. Dacă ar fi existat un al doilea sacrificiu în aşteptare, ceva chiar mai teribil decât crucificarea... atunci mi-aş putea imagina entitatea Hristos a Treimii traversând timpul, păşind printr-o cvadridimensională Grădină Ghetsimani pentru a câştiga câteva ore... sau ani... ca să se gândească.

– Ceva chiar mai teribil decât crucificarea, a repetat Duré cu o şoaptă răguşită.

Atât Monseniorul Edouard, cât şi eu l-am privit. Duré se crucificase el însuşi pe un arbore tesla de mare voltaj pe Hyperion, numai pentru a nu se supune controlului parazitului său cruciform. Prin capacitatea acelei creaturi de a învia, părintele suferise de multe ori agoniile crucificării şi electrocutării.

– Indiferent de ce anume fuge conştiinţa *En Haut,* a murmurat el, trebuie să fie ceva teribil.

Monseniorul Edouard a atins umărul prietenului său.

– Paul, povesteşte-i acestui om despre călătoria ta aici.

Duré a revenit din locul îndepărtat şi necunoscut unde îl purtaseră amintirile şi s-a concentrat asupra mea.

– Cunoşti toate istoriile noastre... şi detaliile şederii noastre în valea Criptelor de pe Hyperion?

– Cred că da. Până în momentul când ai dispărut.

Preotul a oftat şi şi-a atins fruntea cu degete lungi, care tremurau uşor.

– Atunci poate, a spus el, doar poate, că ai putea înţelege ceva din felul cum am ajuns aici... şi din cele ce am văzut pe drum.

– Am văzut o lumină în a treia Criptă Grotă, a început părintele Duré, şi am intrat. Mărturisesc că gânduri de sinucidere îmi trecuseră prin minte... ceea ce a mai rămas din mintea mea după copierea brutală a cruciformului... nu voi onora funcţia parazitului acela cu cuvântul înviere.

Am văzut o lumină şi am crezut că era Shrike. Simţeam că a doua mea întâlnire cu creatura aceea - prima fusese cu ani în urmă în labirintul de sub Falie, când Shrike mă miruise cu cruciformul spurcat - întârziase prea mult.

Cu o zi în urmă, când îl căutasem pe colonelul Kassad, această Criptă Grotă fusese scurtă, lipsită de caracteristici, cu un perete de stâncă simplă oprin- du-ne drumul după treizeci de paşi. Acum peretele acela dispăruse şi în locul lui exista o deschidere destul de asemănătoare cu gura lui Shrike; stânca se extindea în contopirea aceea de mecanic şi organic, cu stalactite şi stalagmite ascuţite ca nişte dinţi din carbonat de calciu.

Prin gură cobora o scară de piatră. Din adâncurile spre care ducea ea emana lumină, strălucind

alb-lăptos acum şi roşu-închis în clipa următoare. Nu se auzea nici un zgomot, cu excepţia suspinului vântului, ca şi cum roca de acolo ar fi respirat.

Nu sunt un Dante. Nu căutam o Beatrice. Scurtul meu imbold de curaj - deşi fatalism ar fi un termen mai potrivit - se evaporase odată cu pierderea luminii zilei. M-am întors şi am alergat cei treizeci de paşi către intrarea grotei.

Intrarea nu mai exista. Pasajul se termina pur şi simplu. Nu auzisem nici un zgomot de prăbuşire sau de avalanşă şi, în plus, stânca din locul unde ar fi trebuit să existe legătura cu exteriorul arăta la fel de veche şi neatinsă ca restul cavernei. Timp de o jumătate de oră am căutat altă ieşire, n-am găsit nimic, am refuzat să revin la scară şi în cele din urmă m-am aşezat şi am stat câteva ore în locul unde fusese cândva intrarea în Cripta Grotă. Alt şiretlic al lui Shrike. Altă cascadorie teatrală ieftină a acestei planete perverse. Ideea de glumă a lui Hyperion. Ha, ha!

După ce am stat în semiîntuneric şi am privit pulsaţiile silenţioase ale luminii din capătul îndepărtat al grotei, am înţeles că Shrike nu va veni la mine. Ieşirea nu va reapărea în mod magic. Aveam de ales între a sta aici până muream de foame - sau de sete, mai probabil, fiindcă eram deja deshidratat - şi a coborî pe scara blestemată.

Am coborât.

Cu ani în urmă, practic cu vieţi în urmă, când i-am vizitat pe bikura pe Platoul Pinion de lângă Falie, labirintul în care îl întâlnisem pe Shrike fusese la trei kilometri sub peretele canionului. Asta însemna relativ aproape de suprafaţă; majoritatea labirinturilor de pe majoritatea planetelor labirintice

se află la minimum zece kilometri sub crustă. Nu aveam nici o îndoială că această scară nesfârşită... O spirală abruptă şi strânsă de trepte din piatră, atât de lată încât zece preoţi puteau coborî umăr la umăr spre iad... se va sfârşi în labirint. Acolo mă blestemase Shrike cu nemurirea. Dacă creatura sau puterea care o dirija avea cel mai infim simţ al umorului, ar fi fost potrivit ca atât nemurirea, cât şi viaţa mea muritoare să se încheie în acelaşi loc.

Scara spirala în jos; lumina sporea în intensitate... O strălucire trandafirie urmată peste zece minute de roşu întunecat, apoi, după o jumătate de oră de coborâre, de stacojiu pâlpâitor. Pentru gustul meu era un decor mult prea dantesc şi ieftin fundamentalist. Mai că am izbucnit în râs la gândul apariţiei unui drăcuşor, cu coadă, furcă, copite despicate şi mustăcioară subţire.

Nu am râs însă când am ajuns în adâncurile unde motivul luminii a devenit evident: cruciforme, sute şi după aceea mii, mici la început, lipindu-se de pereţii grosolani ai scării ca nişte cruci rudimentar cioplite, părăsite de conchistadori subterani, apoi mai mari şi tot mai multe, până ce aproape că se suprapuneau, trandafirii precum coralul, de culoarea cărnii crude, bioluminescent sângeriu.

Mi s-a făcut rău. Era ca şi când aş fi pătruns într-un puţ căptuşit cu căpuşe umflate ce pulsau, deşi acestea erau mai rele decât căpuşele. Văzusem imaginile medscanerului sonic şi secţiunile RMN ale corpului meu, cu doar *una* dintre hidoşeniile acestea pe mine: ganglionii în exces înfiltrându-se prin carnea şi organele mele ca nişte fibre cenuşii, teci de filamente ce zvâcneau, ciorchini de nematozi aidoma unor tumori teribile care n-aveau să-mi

acorde nici măcar mila morţii. Acum aveam *două*: al lui Lenar Hoyt şi al meu. M-am rugat ca mai bine să mor, decât să sufăr altul.

Mi-am urmat coborârea. Pereţii pulsau de căldură şi de lumină, nu ştiu dacă din cauza adâncimii sau a înghesuielii miilor de cruciforme. În cele din urmă am păşit pe treapta cea mai de jos, scara s-a terminat, am cotit după o ultimă spirală de piatră şi am ajuns acolo.

Labirintul... Se întindea aşa cum văzusem în nenumărate holouri şi o dată cu proprii mei ochi: un tunel cu pereţi netezi, cu latura de treizeci de metri, săpat în crusta lui Hyperion cu mai bine de trei sferturi de milion de ani în urmă, traversând planeta înainte şi înapoi ca nişte catacombe proiectate de un inginer dement. Labirinturile pot fi găsite pe nouă planete, dintre care cinci se află în Web, iar celelalte, ca acesta, în Pustietate: toate sunt identice, toate au fost excavate în acelaşi moment din trecut, nici unul nu oferă vreun indiciu asupra motivului existenţei sale. Legendele abundă despre Constructorii Labirintului, dar miticii ingineri nu au lăsat nici un artefact, nici o urmă a metodelor lor şi nici una dintre ipotezele despre labirinturi nu oferă un motiv raţional pentru unul dintre cele mai măreţe proiecte inginereşti pe care le-a văzut vreodată galaxia.

Toate labirinturile sunt goale. Sondele automate au explorat milioane de kilometri de coridoare tăiate în piatră şi, cu excepţia locurilor unde timpul şi surpările au modificat catacombele originale, labirinturile sunt pustii şi fără trăsături.

Însă nu şi acela în care stăteam acum. Cruciformele luminau o scenă din Hieronymus

Bosch, iar eu priveam în lungul unui coridor nesfârşit, nesfârşit totuşi nu pustiu... nu, nu pustiu!

La început am crezut că erau mulţimi de oameni vii, un fluviu de capete şi umeri şi braţe, întinzându-se pe kilometrii pe care-i puteam vedea; un curent de omenire întrerupt pe alocuri de vehicule care aveau toate aceeaşi culoare roşiatică de rugină. Când am avansat, apropiindu-mă de zidul de oameni lipiţi unul de celălalt aflat la mai puţin de douăzeci de metri de mine, mi-am dat seama că erau cadavre. Zeci, sute de mii de leşuri umane se întindeau prin coridor cât puteam să văd cu ochii; unele răşchirate pe podeaua de piatră, altele strivite de pereţi, dar majoritatea ţinute în picioare de apăsarea altor cadavre, într-atât de ticsite erau în partea aceasta din labirint.

Exista un drum; tăiat prin corpuri, de parcă pe acolo ar fi trecut o maşinărie dotată cu lame ascuţite, care-şi deschisese calea. L-am urmat - grijuliu să nu ating un braţ întins sau o gleznă atrofiată.

Corpurile erau omeneşti şi în majoritate încă îmbrăcate şi mumificate în eonii de descompunere lentă din această criptă lipsită de bacterii. Pieile se tăbăciseră, se întinseseră şi zdrenţuiseră ca nişte tifoane putrede până ce acopereau doar oasele şi adesea nici măcar atât. Părul rămăsese sub forma unor tentacule de gudron colbuite, rigide ca fibroplasticul emailat. Întunericul se holba de sub pleoapele deschise şi printre dinţi. Veşmintele care cândva trebuie să fi fost în nenumărate culori erau maronii, cenuşii sau negre, fragile precum haine sculptate în piatră subţire. Proeminenţele de plastic topite de vreme de pe încheieturile mâinilor şi de pe

gâturile lor puteau să fi fost comagende sau echivalentele acestora.

Vehiculele mari poate să fi fost cândva VEM-uri, însă acum erau mormane de rugină pură. După o sută de metri m-am împiedicat şi, ca să nu cad de pe poteca lată de un metru prin câmpul de trupuri, am căutat să-mi menţin echilibrul punând mâna pe o maşinărie înaltă, a cărei caroserie era un ansamblu de curbe şi cupole opace. Movila de rugină a colapsat în interior.

Am mers mai departe, dar nu ca Vergiliu, urmând teribila cărare roasă în carnea omenească descompusă şi întrebându-mă de ce mi se arătau toate acestea, ce însemnau ele? După o durată nedeterminată în care m-am bălăbănit printre maldăre de omenire abandonată, am ajuns la o intersecţie de tuneluri; toate cele trei coridoare din faţă erau ticsite de trupuri. Poteca îngustă continua în labirintul din stânga mea. Am mers pe acolo.

După nişte ore, poate chiar mai mult, m-am oprit şi m-am aşezat pe calea de piatră care şerpuia prin oroare. Dacă în această mică porţiune de tunel existau zeci de mii de cadavre, atunci labirintul lui Hyperion trebuia să conţină miliarde. Mai mult... Laolaltă, cele nouă planete labirintice trebuiau să fie o criptă pentru trilioane de oameni.

Nu ştiam de ce mi se arăta acest Dachau final al sufletului. În apropiere de locul unde mă aşezasem, stârvul mumificat al unui bărbat continua să protejeze stârvul unei femei prin curba osului dezgolit al braţului său. În braţele ei se zărea o bocceluţă cu păr negru, scurt. M-am întors cu spatele şi am plâns.

Ca arheolog, excavasem victime ale execuţiilor, incendiilor, inundaţiilor, cutremurelor şi vulcanilor.

Asemenea scene de familie nu reprezentau o noutate pentru mine; ele erau condiţiile *sine qua non* ale istoriei. Cumva însă cele de aici erau mult mai teribile. Poate că de vină era numărul lor; milioanele de morţi ale holocaustului. Poate că de vină era strălucirea răpitoare de suflete a cruciformelor, care căptuşeau tunelurile ca mii de glume proaste blasfematorii. Poate că de vină era plânsul trist al vântului prin coridoarele nesfârşite de piatră.

Viaţa mea şi tot ceea ce predasem, suferinţele, micile victorii şi nenumăratele înfrângeri mă aduseseră aici - dincolo de credinţă, dincolo de compasiune, dincolo de simpla, miltoniana, sfidare. Aveam senzaţia că trupurile acestea existaseră aici de cel puţin o jumătate de milion de ani, dar că oamenii înşişi proveneau din vremea noastră sau, mai rău încă, din viitorul nostru. Mi-am lăsat faţa în mâini şi am plâns.

Nici un foşnet sau zgomot nu m-a prevenit, totuşi ceva, poate o mişcare a aerului... Am ridicat ochii şi

Shrike era acolo, la nici doi metri depărtare. Nu pe potecă, ci printre trupuri: o statuie care îl preaslăvea pe arhitectul acestui carnaj.

M-am ridicat în picioare. Nu aveam să şed ori să îngenunchez înaintea abominaţiei.

Shrike s-a mişcat către mine, mai degrabă lunecând decât mergând, glisând ca şi cum s-ar fi deplasat pe şine lipsite de frecare. Lumina sângerie a cruciformelor se revărsa peste carapacea lui de argint viu. Rânjetul lui etern, imposibil - stalactite şi stalagmite din oţel.

Nu am simţit nici un impuls de violenţă vizavi de el. Doar tristeţe şi o milă teribilă. Nu pentru Shrike -

indiferent ce dracu' ar fi fost -, ci pentru toate victimele care, singure şi neasigurate nici măcar de cea mai fragilă credinţă, trebuiseră să înfrunte teroarea din noapte pe care o întrupează creatura aceasta.

Pentru prima dată am observat că de aproape, de la mai puţin de un metru distanţă, în jurul lui Shrike exista o duhoare de ulei rânced, lagăre supraîncinse şi sânge uscat. Văpăile din ochii lui pulsau în ritm perfect cu sporirea şi diminuarea strălucirii cruciformului.

Cu ani în urmă, nu crezusem că această creatură era supranaturală, o manifestare a binelui sau răului, ci doar o aberaţie a acţiunilor insondabile şi aparent lipsite de sens ale Universului: o glumă teribilă a evoluţiei. Coşmarul cel mai teribil al Sfântului Teilhard. Era totuşi o *creatură,* care asculta legile naturii, indiferent cât de deformate ar fi fost acestea, şi se supunea unor reguli ale Universului undeva, cândva.

Shrike şi-a ridicat braţele spre mine, în jurul meu. Lamele de pe cele patru încheieturi ale sale erau mult mai lungi decât propriile mele mâini; lama de pe piept era mai lungă ca antebraţul meu. Am ridicat capul şi l-am privit în ochi, iar o pereche din braţele de oţel de arc şi sârmă ghimpată m-au înconjurat, iar cealaltă pereche a avansat lent prin spaţiul mic dintre noi.

Tăişurile degetelor s-au îndreptat. M-am înfiorat, totuşi nu m-am retras, când lamele acelea s-au repezit şi s-au afundat în pieptul meu cu o durere ca un foc rece, aidoma unor lasere chirurgicale ce retează nervi.

S-a dat un pas îndărăt, ţinând ceva roşu, care se înroşea întruna cu sângele meu. M-am clătinat, aproape aşteptându-mă să-mi văd inima în mâinile monstrului: ironia finală a unui om mort care clipeşte surprins către propria sa inimă în secundele dinainte ca sângele să se golească din creierul neîncrezător.

Dar nu era inima mea. Shrike ţinea cruciformul pe care-l purtasem pe piept, cruciformul *meu,* acel depozitar parazit al ADN-ului *meu* care nu murea. M-am clătinat iarăşi, gata să cad, şi mi-am atins pieptul. Degetele mi s-au ridicat mânjite cu sânge, însă nu sub jeturile arteriale care ar fi fost de aşteptat din partea unei asemenea operaţii chirurgicale grosolane; rana s-a vindecat chiar pe când o priveam. *Ştiam* că aşa-numitul cruciform îşi trimisese filamentele şi tuberculii prin tot corpul meu. *Ştiam* că nici un laser chirurgical n-ar fi fost capabil să separe lianele acelea ucigaşe de trupul părintelui Hoyt... şi nici de al meu. Totuşi *am simţit* infecţia vindecându-se, fibrele interne veştejindu-se şi topindu-se în cea mai vagă urmă de ţesut cicatrizat intern.

Continuam să port cruciformul lui Hoyt, dar acela era altceva. După moartea mea, Lenar Hoyt avea să se ridice din carnea aceasta re-formată. *Eu* însă aveam să mor. Nu aveau să mai existe duplicate jalnice ale lui Paul Duré, tot mai obtuze şi mai lipsite de vitalitate cu fiecare generaţie artificială.

Shrike îmi dăruise moartea, fără să mă ucidă.

Creatura a zvârlit cruciformul în mormanele de trupuri şi mi-a prins antebraţul cu mâna, retezând fără pic de efort trei straturi de veşminte; sângele

mi s-a revărsat instantaneu din biceps la atingerea insesizabilă a bisturielor sale.

M-a condus printre cadavre, către perete. L-am urmat, străduindu-mă să nu calc pe ele, dar, în graba de a nu mă alege cu braţul retezat, nu am avut mereu succes. Trupurile se năruiau în pulbere. Unul a primit urma tălpii mele în cavitatea surpată a pieptului său.

Apoi am ajuns la perete, la o secţiune brusc curăţată de cruciforme, şi am înţeles că era un fel de deschidere protejată energetic... nu avea nici forma şi nici mărimea unui portal teleproiector standard, însă era similară prin opacitatea zumzăitoare de energie. Orice, numai să ies din depozitele acelea de moarte!

Shrike mi-a dat un brânci prin deschidere.

Imponderabilitate... Un labirint de pereţi sparţi, încâlceli de cabluri plutind ca măruntaiele unei creaturi gigantice, lumini roşii pâlpâind; pentru o clipă, am crezut că şi aici existau cruciforme, însă apoi am înţeles că acestea erau luminile de avarie dintr-o navă spaţială distrusă, după care am tresărit violent şi m-am rostogolit fără control, neobişnuit cu imponderabilitatea, când alte stârvuri au apărut rotindu-se lent prin aer. Nu erau mumii, ci morţi recenţi, abia ucişi, cu gurile căscate, ochii holbaţi, plămânii explodaţi, urmaţi de nori de intestine şi sânge care simulau viaţa în lentul şi necroticul lor răspuns la fiecare curent aleatoriu de aer şi vibraţie a acelei epave spaţiale FORŢĂ.

Era în mod *cert* o navă spaţială FORŢĂ. Văzusem uniformele FORŢĂ:spaţiu pe leşurile tinere. Văzusem prescurtările din jargonul militar pe pereţi şi pe

chepengurile explodate, instrucţiunile inutile pe dulăpioarele de urgenţă mai mult decât inutile, cu costumele epidermice şi globurile presurizate încă neumflate, pliate pe rafturi. Distrugerea acestei nave fusese făcută cu amploarea şi iuţeala unei maladii declanşate peste noapte.

Shrike a apărut lângă mine.

Shrike... în spaţiu! Eliberat de Hyperion şi de legăturile mareelor temporale! În multe dintre navele acestea existau teleproiectoare!

Pe coridor, la nici cinci metri depărtare de mine exista portalul unui teleproiector. Către el se rostogolea un cadavru şi braţul său drept trecu prin câmpul opac, de parcă ar fi vrut să încerce temperatura apei pe planeta aflată de cealaltă parte. Aerul bufni afară pe acolo, cu un ţiuit crescător. *Du-te!* l-am îndemnat în gând, dar diferenţa de presiuni a îndepărtat trupul de portal, cu braţul intact în mod surprinzător, deşi chipul său era ca o mască mortuară.

M-am răsucit spre Shrike şi mişcarea m-a făcut să mă rotesc o jumătate de revoluţie în direcţia opusă.

Shrike m-a ridicat, cu lamele crestându-mi pielea, şi m-a împins pe coridor spre teleproiector. Nu aş fi putut modifica traiectoria, nici dacă aş fi vrut. În secundele dinaintea trecerii prin portalul care bâzâia şi pârâia, mi-am imaginat că dincolo de el mă aştepta vidul, prăbuşiri de la înălţimi uriaşe, decompresiune explozivă sau - cel mai groaznic dintre toate - întoarcerea în labirint.

În loc de aşa ceva m-am rostogolit o jumătate de metru pe o pardoseală de marmură. La nici două sute de metri de locul acesta, în apartamentul privat al Papei Urban XVI, care, întâmplător, murise de

bătrâneţe cu trei ore înainte ca eu să cad prin telepro- iectorul lui privat - „Uşa Papei”, cum i se spune pe Noul Vatican. Am simţit durerea pedepsei de a fi atât de departe de Hyperion, atât de departe de sursa cruciformelor, însă durerea este de acum un aliat vechi şi nu mai are putere asupra mea.

L-am găsit pe Edouard. A fost îndeajuns de milostiv să asculte o confesiune pe care nici un iezuit n-a mai făcut-o vreodată. A fost chiar şi mai milostiv, fiindcă m-a crezut. Acum ai auzit-o şi tu. Aceasta este povestea mea.

Furtuna se oprise. Noi trei stăteam în lumina lumânărilor sub cupola bazilicii San Pietro şi pentru câteva clipe nu am scos absolut nici un sunet.

– Shrike are acces la Web, am spus în cele din urmă.

Duré m-a privit inexpresiv.

– Da.

– Trebuie să fi fost o navă din spaţiul Hyperion...

– Aşa s-ar părea.

– În cazul acesta ne-am putea întoarce acolo. Să folosim... Uşa Papei?... pentru a reveni în spaţiul Hyperion.

Monseniorul Edouard a arcuit o sprânceană.

– Doreşti să procedezi în felul acesta, domnule Severn?

Mi-am muşcat uşor articulaţia unui deget arătător.

– Este o acţiune la care mă gândisem.

– De ce? a întrebat încet Monseniorul. Perechea ta, personalitatea cibrid pe care Brawne Lamia a purtat-o în pelerinajul ei, n-a găsit acolo decât moarte.

Am clătinat din cap, ca şi cum prin gestul acela simplu aş fi încercat să-mi limpezesc hăţişul de gânduri.

– Eu sunt o parte din toate acestea, atât doar că nu ştiu ce rol să joc... sau unde să-l joc.

Paul Duré a râs fără amuzament.

– Toţi am încercat sentimentul acesta. Este ca tratatul despre predestinare al unui dramaturg de mâna a doua. Ce s-a întâmplat cu liberul arbitru?

Monseniorul şi-a privit pătrunzător prietenul.

– Paul, toţi pelerinii... tu însuţi... au făcut alegeri potrivit voinţelor proprii. Este posibil ca puteri uriaşe să modeleze mersul general al evenimentelor, totuşi personalităţile umane continuă să-şi determine propriul destin.

Duré a suspinat.

– Poate că aşa este, Edouard. Nu ştiu... Sunt foarte obosit.

– Dacă povestea lui Ummon este adevărată, am spus, şi o treime din această divinitate umană a fugit în timpul nostru, unde se află şi cine credeţi că este? În Web există peste o sută de miliarde de oameni.

Părintele Duré a surâs blând, lipsit de ironie.

– Te-ai gândit că ai putea fi chiar tu, domnule Severn?

Răspunsul lui m-a lovit ca o palmă fizică.

– Nu se poate! am zis. Eu nu sunt nici... nici măcar complet om. Conştiinţa mea pluteşte undeva în matricea Nucleului. Corpul mi-a fost reconstituit din rămăşiţele ADN-ului lui John Keats şi biofabricat ca al unui android. Memoria mi-a fost implantată. Sfârşitul vieţii mele... „revenirea” mea din tuberculoză...

a fost simulată pe o planetă construită în acest scop.

Duré continua să zâmbească.

– Şi? Te împiedică ceva din toate astea să fii entitatea Empatie?

– Nu mă *simt* ca parte a vreunei zeităţi, am replicat sec. Nu-mi amintesc nimic, nu înţeleg nimic şi nici nu ştiu care-i pasul următor pe care să-l fac.

Monseniorul Edouard m-a atins pe încheietură.

– Suntem noi atât de siguri că Hristos a ştiut mereu care-i pasul următor pe care să-l facă? El ştia ce trebuia făcut. Nu-i întotdeauna acelaşi lucru cu a şti ce să faci.

M-am frecat la ochi.

– Eu nu ştiu nici măcar ce trebuie făcut.

Glasul Monseniorului era scăzut.

– Cred că Paul vrea să spună că *dacă* entitatea spirit despre care ai povestit se ascunde aici, în timpul nostru, este posibil ca ea să nu-şi cunoască propria identitate.

– Asta-i o nebunie! am protestat.

Duré a încuviinţat din cap.

– Multe dintre evenimentele de pe Hyperion şi din jurul planetei au părut nebuneşti. Se pare că nebunia se extinde.

L-am privit cu luare aminte pe iezuit.

– *Tu* ai fi un bun candidat pentru zeitate, am observat. Ai dus o viaţă de rugăciuni, studiind teologii şi onorând ştiinţa în calitate de arheolog. În plus, ai fost deja crucificat.

Zâmbetul lui pierise.

– Tu nu auzi ce spunem noi? Tu nu auzi blasfemia din vorbele noastre? Eu nu sunt un candidat pentru Divinitate, Severn. Eu mi-am trădat Biserica, ştiinţa

şi acum, prin dispariţie, prietenii din pelerinaj. Este posibil ca Hristos să-şi fi pierdut credinţa pentru câteva clipe, dar nu şi-a vândut-o la tarabă pentru flecuşteţele ego-ului şi curiozităţii.

– Ajunge, a intervenit Monseniorul Edouard. Dacă misterul este identitatea acestei Empatii, parte dintr-o zeitate viitoare şi fabricată, gândeşte-te la candidaţii din imediata apropiere a micilor tale Patimi ale lui Hristos, domnule Severn. Directorul executiv, doamna Gladstone, care poartă pe umeri povara Hegemoniei. Ceilalţi membri ai pelerinajului... domnul Silenus care, potrivit celor ce ne-ai spus, suferă chiar acum pe arborele lui Shrike pentru poezia sa. Doamna Lamia, care a riscat şi a pierdut atât de mult pentru dragoste. Domnul Weintraub, care a suferit Dilema lui Avraam... până şi fiica lui, care a revenit la inocenţa copilăriei. Consulul, care...

– Consulul pare mai degrabă Iuda decât Hristos, l-am întrerupt. El a trădat atât Hegemonia, cât şi pe Expulzaţi, care credeau că lucrează în folosul lor.

– Din spusele lui Paul, a zis Monseniorul, Consulul a fost credincios convingerilor sale, credincios amintirii bunicii sale, Siri. (A surâs.) în plus, în piesa aceasta mai svrnt alţi o sută de miliarde de actori. Dumnezeu nu i-a ales pe Irod, Pilat din Pont sau Cezar Augustus ca instrumente ale Sale. El l-a ales pe fiul necunoscut al unui dulgher necunoscut dintr-o provincie obscură a Imperiului Roman.

– Bine, am spus. M-am ridicat şi am început să mă plimb înainte şi înapoi prin faţa mozaicului strălucitor, sub altar. Ce facem în continuare? Părinte Duré, trebuie să mă însoţeşti la Gladstone. Ea ştie despre

pelerinajul tău. Poate că istoria ta poate să ajute la evitarea vărsării de sânge ce pare atât de iminentă.

Duré s-a ridicat de asemenea, a încrucişat braţele pe piept şi a privit spre cupolă ca şi când bezna din înălţimi ar fi ascuns instrucţiuni vizibile numai pentru el.

– M-am gândit la asta, a rostit, dar nu cred că este prima mea obligaţie. Mai întâi trebuie să merg pe Crângul lui Dumnezeu, ca să vorbesc cu echivalentul lor pentru Papă, cu Adevăratul Glas al Arborelui-lumii.

M-am oprit.

– Pe Crângul lui Dumnezeu? Ce legătură are planeta aceea cu toate astea?

– Am impresia că Templierii sunt cheia unui element care lipseşte din şarada aceasta agonizantă. Ai spus că Het Masteen a murit. Poate că Adevăratul Glas ne poate lămuri ce plănuiseră pentru acest pelerinaj... istoria lui Masteen, ca să zic aşa. La urma urmelor el a fost singurul dintre cei şapte pelerini iniţiali care nu a povestit motivul venirii pe Hyperion.

Am reînceput să mă plimb, mai iute, străduindu-mă să-mi stăpânesc iritarea.

– Dumnezeule, Duré! N-avem vreme pentru astfel de curiozităţi consumatoare de timp. A mai rămas doar - mi-am consultat implantul - o oră şi jumătate până ce Roiul de invazie al Expulzaţilor pătrunde în sistemul Crângul lui Dumnezeu. Acolo trebuie să fie demenţă curată!

– Este posibil, a încuviinţat iezuitul, totuşi voi merge întâi acolo. După aceea voi vorbi cu Gladstone. Se poate ca ea să-mi autorizeze întoarcerea pe Hyperion.

Am pufnit, îndoindu-mă că directorul executiv va îngădui vreodată ca o sursă de informaţii atât de valoroase să fie expusă la pericole.

– Să-i dăm drumul, am spus şi m-am întors către ieşire.

– Un moment, a zis Duré. Cu puţin timp în urmă ai spus că uneori eşti capabil să... să „visezi”... despre pelerini, chiar treaz fiind. Ca un fel de transă, nu?

– Aşa ceva.

– Domnule Severn, te rog, visează despre ei acum.

M-am holbat uluit la el.

– Aici? Acum?

Duré a indicat scaunul său.

– Te rog. Doresc să cunosc soarta prietenilor mei. De asemenea, informaţiile pot fi foarte valoroase în discuţiile noastre cu Adevăratul Glas şi cu doamna Gladstone.

Am clătinat din cap, dar m-am aşezat.

– S-ar putea să nu meargă, l-am avertizat.

– Atunci n-am pierdut nimic, replică Duré.

Am aprobat, am închis ochii şi m-am lăsat pe spate în scaunul inconfortabil. Eram perfect conştient de cei doi bărbaţi care mă priveau, de izul slab al tămâiei şi ploii, de spaţiul răsunător care ne înconjura. Eram convins că nu voi avea succes; tărâmul viselor mele nu era atât de aproape încât să-l pot invoca prin simpla închidere a ochilor.

Sentimentul de a fi privit s-a destrămat, mirosurile s-au îndepărtat şi senzaţia spaţiului s-a extins de o mie de ori, când am revenit pe Hyperion.

35

Confuzie!

Trei sute de nave spaţiale se retrag în spaţiul Hyperion sub foc susţinut, fug din faţa Roiului aidoma unor oameni care se luptă cu albinele.

Nebunie lângă portalurile teleproiectoare militare, cu controlul traficului supraîncărcat, nave blocate ca VEM-urile în grila aeriană TC2, vulnerabile ca potârnichile înaintea navelor de asalt vuitoare ale Expulzaţilor.

Nebunie în punctele de ieşire: nave spaţiale FOR ŢĂ înşiruite precum oile într-o strungă îngustă, trecând de la portalul final Madhya spre teleproiectorul de ieşire. Nave care se rotesc în spaţiul Hebron, câteva care translatează către Poarta Raiului, Crângul lui Dumnezeu, Mare Infinitus, Asquith. Au mai rămas puţine ore până la intrarea Roiurilor în sistemele planetare din Web.

Confuzie, când sute de milioane de refugiaţi se teleproiectează de pe planetele ameninţate şi intră în oraşe şi centre de relocare pe jumătate înnebunite de surescitarea fără scop a războiului incipient. Confuzie, când planete Web neameninţate se aprind de răzmeriţe: pe Lusus, trei Stupi - aproape şaptezeci de milioane de cetăţeni - sunt în carantină din cauza revoltelor sectei Shrike, malluri cu treizeci de niveluri sunt jefuite, monoliţi de apartamente sunt călcate în picioare de gloate, centre de fuziune sunt detonate şi terminexuri teleproiectoare atacate. Consiliul Autoguvernării apelează la Hegemonie; Hegemonia declară legea marţială şi trimite FORŢĂ:Marină pentru a izola Stupii.

Răscoale secesioniste pe Noul Pământ şi Maui-Legământul. Atacuri teroriste din partea regaliştilor Glennon-Height - care tăcuseră mai bine de trei

sferturi de secol - pe Thalia, Armaghast, Nordholm şi Lee 3. Alte răscoale ale sectei Shrike pe Tsingtao-Hsishuang Panna şi Renaştere Vector.

FORŢĂ:Comandă de pe Olympus transferă batalioane de luptă din transportoarele ce revin de la Hyperion spre planetele din Web. Batalioane de demolare alocate navelor-torţă în sistemele ameninţate raportează că sferele de singularitate teleproiectoare sunt cablate pentru distrugere, aşteptând numai ordinul sperlumic de la TC2.

– Există o cale mai bună, spune consilierul Albedo lui Gladstone şi Consiliului de Război.

Directorul executiv se întoarce spre ambasadorul TehNucleului.

– Există o armă care îi poate elimina pe Expulzaţi fără să vatăme bunurile Hegemoniei. De fapt, fără să vatăme nici bunurile Expulzaţilor.

Generalul Morpurgo fulgeră.

– Vorbeşti despre bomba echivalentă cu o baghetă-letală, rosteşte el. Nu va funcţiona. Cercetătorii FORŢĂ au demonstrat că efectul ei se propagă indefinit. Pe lângă faptul că este dezonorantă, contrazicând Noul Cod Bushido, va nimici populaţii planetare deopotrivă cu invadatorii.

– Câtuşi de puţin, zice Albedo. Dacă cetăţenii Hegemoniei sunt protejaţi corespunzător, nu ar trebui să existe nici o victimă. Aşa cum ştiţi, baghetele-letale pot fi calibrate pentru lungimi de undă cerebrale specifice. Acelaşi lucru este valabil şi pentru o bombă bazată pe acelaşi principiu. Nu ar fi afectate animalele domestice, cele sălbatice, nici chiar alte specii antropoide.

Generalul Van Zeidt de la FORŢĂ:Marină se ridică.

– Dar nu există nici o cale pentru a proteja întreaga populaţie a unei planete! Testele noastre au arătat că neutrino grei ai bombei-letale vor penetra în roca solidă sau în metal până la o adâncime de şase kilometri. Nimeni nu are asemenea adăposturi!

Proiecţia consilierului Albedo îşi încrucişează mâinile pe masă.

– Avem nouă planete cu adăposturi care ar primi miliarde, rosteşte el încet.

Gladstone încuviinţează din cap.

– Planetele labirintice, murmură ea. În tot cazul însă un asemenea transfer de populaţie ar fi imposibil.

– Nu, spune Albedo. După ce aţi alăturat Hyperion la Protectorat, toate planetele labirintice deţin capacitate de teleproiectare. Nucleul poate întreprinde acţiunile necesare pentru a transfera populaţiile direct în aceste adăposturi subterane.

În jurul mesei lungi izbucnesc conversaţii simultane, dar privirea intensă a Meinei Gladstone nu părăseşte nici o clipă faţa lui Albedo. Ea solicită linişte şi este ascultată.

– Spune-ne mai multe, zice ea. Suntem interesaţi.

Consulul stă la umbra pricăjită a unui arbore neville scund şi aşteaptă să moară. Mâinile îi sunt legate la spate cu o bucată de fibroplastic. Hainele îi sunt zdrenţuite şi încă umede; picăturile de pe faţa lui provin parţial de la apa râului, dar în majoritate de la transpiraţie.

Cei doi bărbaţi care stau în picioare lângă el îi termină de inspectat geanta de voiaj.

– Căcat, zice primul dintre ei, nu-i nimic dă preţ p-aici, numa' căcatu' ăsta dă pistol vechi.

Îşi vâră la centură arma tatălui lui Brawne Lamia.

– Ierea bine dacă puteam pune laba pă covoru' ăla zburător, spune al doilea.

– Pân' la urmă nici nu zbura prea bine! zice primul şi amândoi izbucnesc în râs.

Consulul mijeşte ochii spre cele două forme masive, cu trupurile în armuri transformate în siluete de soarele care apune. După dialectul lor presupune că sunt indigeni; după aspect - fragmente de armuri de corp FORŢĂ vechi, carabine grele de asalt multifuncţionale, zdrenţe din foste ţesături de camuflaj polimerice -, crede că sunt dezertori dintr-o unitate a Forţei de Autoapărare Hyperion.

După felul în care îl tratează, este sigur că-l vor ucide.

La început, ameţit de căderea în râul Hoolie, încă încâlcit în frânghiile care-l legau de geanta de voiaj şi inutilul covoraş-şoim, crezuse că erau salvatorii săi. Consulul se izbise cu putere de apă, rămăsese imersat mai mult decât şi-ar fi imaginat vreodată posibil fără să se înece, ieşise la suprafaţă doar pentru a fi afundat iarăşi de curentul puternic şi tras în adânc de vălmăşagul de funii şi covoraş. Fusese o luptă bravă, însă sortită pieririi, şi mai avea destui metri până la zonele puţin adânci, când unul dintre bărbaţi apăruse din pădurea de arbori neville şi ghimpi şi-i aruncase o funie. După aceea îl bătuseră, îl jefuiseră, îl legaseră şi - judecând după comentariile lor indiferente - se pregăteau acum să-i reteze beregata şi să-l lase în seama păsărilor hoitar.

Cel mai înalt dintre cei doi, cu părul o masă de ţepi gelaţi, se lasă pe vine în faţa Consulului şi trage din teacă un cuţit ceramic cu tăiş-zero.

– Ultima dorinţă, moşule?
Consulul îşi umezeşte buzele. Văzuse o mie de filme şi holouri, în care acesta era momentul când eroul îl dobora pe duşman printr-o lovitură de picior, îl culca la pământ şi pe celălalt, înhăţa o armă şi-i omora pe amândoi - trăgând cu mâinile tot legate după care îşi continua aventurile. Insă Consulul nu se simte ca un erou: este epuizat, între două vârste şi suferind după căderea în râu. Ambii bărbaţi sunt mai supli, mai puternici, mai iuţi şi evident mai duri decât a fost vreodată Consulul. El a văzut violenţă - ba chiar, o dată, a comis violenţă -, dar viaţa şi educaţia i-au fost devotate căilor diplomaţiei, încordate, însă discrete.
Îşi umezeşte buzele încă o dată şi spune:
– Vă pot plăti.
Bărbatul care stă pe vine surâde şi mişcă tăişul cuţitului înainte şi înapoi la cinci centimetri în faţa ochilor Consulului.
– Cu ce, moşule? Ţi-am luat cardu' universal şi-aici nu valorează nici cât un căcat.
– Aur, spune Consulul ştiind că aceasta este singura silabă care şi-a menţinut puterea de-a lungul timpului.
Bărbatul care stă pe vine nu reacţionează - în ochii lui sclipeşte o lumină bolnavă, când priveşte cuţitul -, dar celălalt face un pas în faţă şi pune o mână grea pe umărul partenerului său.
– Ce vorbeşti, gagiu'? Unde ai tu aur?
– În nava mea, răspunde Consulul. În *Benares.*
Bărbatul care stă pe vine ridică lama, aducând-o lângă propriul său obraz.

– Minte, Chez. *Benares* ie barja aia veche cu fundu' plat, trasă dă calcani. Aia a pieilor albastre dă le-am mierlit acu' trei zile.

Consulul închide ochii pentru o secundă, simţindu-se asaltat de greaţă, dar nu îi cedează. A. Bettik şi ceilalţi androizi din echipaj părăsiseră *Benares* în una dintre şalupele barjei, cu mai puţin de o săptămână în urmă, îndreptându-se spre aval, către „libertate”. În mod vădit, dăduseră peste altceva.

– A. Bettik, rosteşte el. Căpitanul echipajului. N-a pomenit de aur?

Bărbatul cu cuţitul rânjeşte.

– A scos mult zgomot, da' n-a vorbit mult. A zis că barca şi ce ierea-n ia a plecat la Margine. Io zic că-i a dracu' dă departe pentr-o barjă fără calcani.

– Pliscu', Obem! Celălalt bărbat se ghemuieşte în faţa Consulului. De ce-ţi ţineai tu auru' pă barja aia veche, gagiu'?

Consulul ridică ochii.

– Nu mă recunoaşteţi? Am fost Consulul Hegemoniei pe Hyperion timp de ani de zile.

– Auzi, nu ne fute pă noi la..., începe bărbatul cu cuţitul, însă Chez îl întrerupe:

– Da, gagiu', mi-amintesc muhaiaua ta dă pă holou' taberei când ieream puşti. Şi dă ce duceai aur în sus pă râu, acu' când ceru' cade?

- Ne îndreptam spre adăpost... spre Donjonul Cronos, spune Consulul străduindu-se să nu pară prea doritor să răspundă, dar fiind în acelaşi timp recunoscător pentru fiecare clipă de viaţă în plus.

De ce? întreabă o parte a lui. *Erai obosit de viaţă. Erai gata să mori.* Totuşi nu în felul acesta. Nu atâta timp cât Sol şi Rachel şi ceilalţi au nevoie de ajutorul lui.

– Era de la câţiva dintre cei mai bogaţi cetăţeni ai Hegemoniei, rosteşte el. Autorităţile de evacuare nu le-au îngăduit să transfere lingourile, aşa că am acceptat să-i ajut să le depoziteze în beciurile din Donjonul Cronos, castelul vechi aflat la nord de Lanţul Căpăstrului. În schimbul unui comision.

– Ieşti nebun! mârâie bărbatul cu cuţitul. De-acu' tot ce ie la nord de-aici ie ţara lu' Shrike.

Consulul pleacă fruntea. Nu este nevoie să simuleze oboseala şi senzaţia de înfrângere pe care le radiază.

– Asta am descoperit şi noi. Echipajul de androizi a dezertat săptămâna trecută. Câţiva pasageri au fost ucişi de Shrike. Eu coboram singur în jos pe râu.

– Căcat, spune Obem.

Ochii lui şi-au recăpătat privirea distrasă, bolnavă.

– Stai aşa, zice partenerul lui. Îl pălmuieşte pe Consul o dată, cu putere. Şi unde-i nava aia cu aur, moşule?

Consulul simte gustul de sânge în gură.

– În amonte. Nu este pe râu, ci ascunsă pe un afluent.

– Aşa-i, zice Obem şi lipeşte lama cu tăiş-zero de gâtul Consulului. Nu va fi necesar să apese, ca să-i reteze beregata, ci doar să rotească lama. Io zic că-i un căcat. Şi zic că pierdem timpu'.

– Stai aşa! se răsteşte Chez. Cât de departe-n amonte?

Consulul se gândeşte la afluenţii peste care a trecut în ultimele ore. Este târziu. Soarele atinge linia unui pâlc de copaci către vest.

– Imediat deasupra ecluzelor Karla, spune el.

– Şi dă ce zburai pă jucăria aia în loc să vii cu barja?

– Încercam să aduc ajutoare, zice Consulul. Adrenalina a dispărut şi acum simte o vlăguire finală, foarte aproape de disperare. Erau prea... prea mulţi bandiţi pe maluri. Barja era prea riscantă. Covoraşul-şoim era... mai sigur.

Chez râde.

– Lasă şişu', Obem. Mergem niţel pân-acolo, ce zici?

Obem sare în picioare. Nu a dat drumul cuţitului din mână, dar lama - şi furia - sunt aţintite spre partenerul său.

– Ieşti *soni,* ce-ai? Ai căcat în loc dă creieri? Ne-abu- reşte ca să nu-l mierlim.

Chez nici nu clipeşte, nici nu se dă un pas îndărăt.

– Sigur că da, poa' să ne mintă. Da' ce contează? Iecluzele nu ie la nici o juma' dă zi şi-oricum mergeam-acolo, nu? Nu ie barja, nu ie auru', îi iei gâtu', da? Numa' că-ncet, poate cu cracii-n sus. Ie auru', tot îţi faci treaba cu şişu', numa' c-o să fii bogat, nu?

Obem oscilează un moment între furie şi raţiune, se întoarce într-o parte şi roteşte lama de ceramică cu tăiş-zero către un arbore neville cu trunchi gros de opt centimetri. Are timp să se răsucească şi să se ghemuiască în faţa Consulului, înainte ca gravitaţia să informeze copacul că a fost retezat şi cade spre malul râului, cu un trosnet de ramuri. Obem înşfacă pieptul încă umed al cămăşii Consulului.

– Omu' Hegemoniei, ai văzut ce-am aici, da? Vorbeşti, fugi, te-mpiedici şi io-ţi tai degetele şi-urechile ca să m-antrenez, da?

Consulul se clatină ridicându-se şi toţi trei intră în camuflajul de tufişuri şi arbori scunzi. Consulul este la trei metri în urma lui Chez şi la aceeaşi distanţă în faţa lui Obem, întorcându-se pe drumul pe care

venise, îndepărtându-se de oraş, de navă şi de orice şansă de a-i salva pe Sol şi Rachel.

Trece o oră. Consulul nu se poate gândi la nici un plan inteligent după ce va ajunge la afluenţi şi nu vor găsi barja. În câteva rânduri Chez le face semn să tacă din gură şi să se ascundă, o dată la zgomotul unor păsări hoitar care fâlfâiau în ramuri, după aceea la o agitaţie dincolo de râu, dar nu se vede nici un semn de alte fiinţe umane. Nici un semn de ajutor. Consulul îşi aminteşte clădirile incendiate din lungul râului, colibele pustii şi debarcaderele goale. Teama de Shrike, teama de a nu fi lăsaţi în urmă la mila Expulzaţilor şi lunile de jaf al tâlharilor din FAA au preschimbat regiunea într-o zonă a nimănui. Consulul plănuieşte scuze şi pretexte, apoi le abandonează. Unica lui speranţă este că se vor apropia de ecluze, unde poate sări în apa adâncă şi vijelioasă de acolo şi să încerce să plutească, cu mâinile legate la spate, pentru a se ascunde în labirintul de insuliţe din jur.

Atât doar că este prea obosit ca să înoate, chiar dacă braţele i-ar fi libere. Iar armele celor doi bărbaţi l-ar ţinti cu uşurinţă, chiar dacă ar avea un avans de zece minute printre insuliţe şi smârcuri. Consulul este prea obosit ca să fie inteligent, prea bătrân ca să fie curajos. Se gândeşte la soţia şi fiul lui, morţi de atâţia ani, ucişi în bombardarea Bressiei de către oameni care n-au avut mai multă onoare decât aceste două creaturi. Îi pare rău doar pentru că şi-a călcat cuvântul de a-i ajuta pe ceilalţi pelerini. Îi pare rău de asta... şi de faptul că nu va vedea cum se va termina totul.

Din partea lui Obem aflat înapoia lui se aude un zgomot de scuipat.

– Căcat, Chez! Mai bine-l punem jos şi-l crestăm să-l facem să ciripească, ce zici? Dup-aia ne ducem singuri la barjă, dac-o fi vreo barjă.

Chez se întoarce, îşi şterge sudoarea din ochi, se încruntă speculativ spre Consul şi spune:

– Ştii ceva, cred c-acu' ieşti şi tu dăştept, gagiu', da' vezi să mai poată vorbi când termini cu iei, da?

– Păi, cum? rânjeşte Obem, lăsând arma jos şi scoţând cuţitul cu tăiş-zero.

– NU MIŞCAŢI! bubuie o voce de deasupra.

Consulul se lasă să cadă în genunchi, iar bandiţii îşi rotesc armele cu iuţeală îndelung exersată. Urmează un val puternic de aer, un vuiet, fâlfâit de crengi şi un nor de praf în jurul lor, Consulul ridică ochii la timp pentru a vedea o unduire în cerul serii acoperit de nori, o unduire care este mai jos decât norii, senzaţia unei *mase* direct deasupra, care coboară, apoi Chez înalţă arma cu fleşete şi Obem ţinteşte cu lansatorul, după care toţi trei cad, prăbuşindu-se nu ca nişte soldaţi împuşcaţi, nu ca nişte elemente de recul într-o ecuaţie balistică, ci precum copacul pe care Obem îl retezase mai devreme.

Consulul aterizează cu faţa în colb şi pietriş şi zace acolo fără să clipească, incapabil să clipească.

Paralizator neural, gândeşte el prin sinapsele care au acum lenevia uleiului vechi. Un ciclon localizat erupe când ceva mare şi invizibil coboară între cele trei corpuri din praf şi malul râului. Consulul aude ţiuitul unei trape care se deschide, după aceea ticăitul intern al turbinelor repulsor coborând sub nivelul critic de portanţă. Tot nu poate clipi, cu atât

mai puţin să ridice capul, şi vederea îi este limitată la câteva pietricele, un peisaj de vălurele de nisip, o mică pădure de iarbă şi o singură furnică arhitect, uriaşă de la distanţa asta, care pare să manifeste un interes brusc faţă de ochiul umed şi fix al Consulului. Furnica se întoarce ca să străbată în grabă jumătatea de metru care o desparte de trofeul acela umed şi Consulul se gândeşte *Mai repede* către paşii fără grabă dinapoia lui.

Nişte mâini îl apucă de subsuori, apoi se aude un icnet şi un glas familiar, dar încordat, care rosteşte: - Măi să fie, te-ai îngrăşat... Călcâiele Consulului sunt târâte prin praf, trecând peste degetele ce zvâcnesc aleatoriu ale lui Chez... sau poate că este Obem... Consulul nu poate întoarce capul pentru a le vedea feţele. Nu-şi poate zări nici salvatorul, până nu este ridicat - cu o litanie mârâită de înjurături nepătimaşe lângă urechea sa - prin trapa-cupolă de la tribord a forfecarului decamuflat, pe pielea moale a fotoliului lăsat pe spate.

Guvernatorul-general Theo Lane apare în câmpul vizual al Consulului, cu chip băieţesc, însă în acelaşi timp uşor drăcesc, în timp ce trapa se lasă şi lămpile interioare roşii îi luminează faţa. Bărbatul se apleacă pentru a fixa plasa-centurilor de siguranţă peste pieptul Consulului.

– Îmi pare rău c-a trebuit să te paralizez odată cu ceilalţi doi.

Theo se lasă pe spate, îşi prinde propria plasă de siguranţă şi răsuceşte omnicontrolerul. Consulul simte cum forfecarul vibrează, apoi se ridică şi pluteşte staţionar o secundă, înainte de a luneca spre stânga ca pe lagăre fără frecare. Acceleraţia îl apasă în scaun.

– N-am prea avut de ales, rosteşte Theo peste zgomotele interne din forfecar. Vehiculele astea n-au voie să poarte alte arme decât paralizatoarele neurale anti-răzmeriţă şi modul cel mai simplu era să vă trântesc pe toţi trei folosind nivelul cel mai redus, după care s-o ştergem rapid.

Cu un singur deget, îşi împinge ochelarii arhaici în sus pe nas, cu un gest familiar, se întoarce către Consul şi surâde.

– Un vechi proverb mercenar: „Omoară-i pe toţi şi lasă-l pe Dumnezeu să-i aleagă pe cei buni în împărăţia cerurilor."

Consulul reuşeşte să-şi mişte limba într-atât încât să scoată un sunet şi să-i curgă salivă pe obraz şi pe pielea scaunului.

– Relaxează-te un minut, spune Theo revenind cu atenţia asupra instrumentelor. În două-trei minute ar trebui să poţi vorbi perfect. Mă menţin la altitudine joasă, zbor încet, aşa c-o să facem vreo zece minute până în Keats. Îşi priveşte scurt pasagerul. Ai noroc. Probabil că eşti deshidratat. Ceilalţi doi s-au scăpat pe ei când au căzut. Paralizatorul neural o fi el o armă umană, dar este tare stânjenitor dacă n-ai pantaloni de schimb.

Consulul încearcă să-şi exprime opinia despre această armă „umană".

– Încă două minute, spune guvernatorul-general Theo Lane şi se întinde ca să şteargă obrazul Consulului cu o batistă. Trebuie să te-avertizez, când încep să treacă efectele paraliziei va fi niţel inconfortabil.

În clipa aceea cineva vâră mii de ace în corpul Consulului.

– Cum dracu' m-ai găsit? întreabă Consulul.

Cei doi se află la câţiva kilometri deasupra oraşului şi zboară tot peste Hoolie. Consulul poate să stea în capul oaselor şi cuvintele îi sunt mai mult sau mai puţin inteligibile, dar este mulţumit că mai are câteva minute înainte de a fi nevoit să se ridice ori să umble.

– Poftim?

– Am întrebat cum de m-ai găsit? Cum este posibil să fi ştiut că am venit în lungul lui Hoolie?

– Directorul executiv Gladstone mi-a trimis un mesaj sperlumic. Strict confidenţial, pe adresa de unică folosinţă a vechiului consulat.

– Gladstone? Consulul îşi scutură mâinile, încercând să readucă senzaţiile în degetele care sunt la fel de utile ca nişte cârnaţi din cauciuc. Cum dracu' putea Gladstone să ştie că eu aveam necazuri pe râul Hoolie?

Am lăsat comagenda receptor a bunicii Siri în valea Criptelor, ca să-i pot apela pe ceilalţi pelerini când ajungeam la navă. Cum putea Gladstone să ştie?

– Nu ştiu, însă a specificat locul şi faptul că aveai probleme. A spus chiar că zburai pe un covoraş-şoim care s-a prăbuşit.

Consulul clatină din cap.

– Doamna asta are nişte resurse la care noi nici măcar n-am visat.

– Aşa este, domnule.

Consulul îşi priveşte prietenul. Theo Lane era de peste un an guvernator-general al planetei Hyperion, recent intrată în Protectorat, totuşi obiceiurile vechi dispar greu şi „domnule” provenea din cei şapte ani în care fusese viceconsul şi principalul ajutor al Consulului în mandatele sale. Ultima dată când îl văzuse pe tânăr - nu atât de

tânăr acum, îşi dă seama Consulul: responsabilităţile au adus linii şi cute pe chipul băieţesc -, acesta fusese furios deoarece Consulul nu dorise să rămână cu el. Asta se întâmplase cu ceva mai mult de o săptămână în urmă. Cu ere şi eoni în urmă.

– Apropo, rosteşte Consulul pronunţând fiecare cuvânt cu grijă, mulţumesc, Theo.

Guvernatorul-general încuviinţează, aparent pierdut în gânduri. Nu întreabă ce a văzut Consulul la nord de munţi, nici care a fost soarta celorlalţi pelerini. Dedesubt, Hoolie se lărgeşte şi şerpuieşte spre capitala Keats. În depărtare, de ambele părţi, se ridică promontorii scunde, iar lespezile lor de granit strălucesc slab în lumina serii. Pâlcuri de arbori pereni albaştri se leagănă în briză.

– Cum ai avut timp să vii personal după mine? Situaţia de pe Hyperion trebuie să fie nebunie curată.

– Aşa este. Theo comandă autopilotului să se ocupe de zbor şi se întoarce către Consul. Este o chestiune de ore... poate de minute... Înainte de invazia Expulzaţilor.

Consulul clipeşte repede.

– Invazie? Te referi la desantare?

– Exact.

– Şi flota Hegemoniei...

– Este în haos total. Abia mai rezista împotriva Roiului *înainte* ca Webul să fie invadat.

– Webul!

– Se prăbuşesc sisteme planetare întregi. Altele sunt ameninţate. FORŢA a ordonat retragerea flotei prin teleproiectoarele lor militare, dar în mod evident navele de aici au avut greutăţi în a se desprinde din lupte. Nimeni nu-mi oferă detalii, însă

este clar că Expulzaţii au pătruns peste tot, mai puţin în interiorul perimetrului defensiv pe care FORŢA l-a ridicat în jurul sferelor de singularitate şi portalurilor.

– Astroportul?

Consulul se gândeşte la frumoasa lui navă care zace sub forma unei epave fumegătoare.

– Încă n-a fost atacat, dar FORŢA îşi retrage cât poate de repede navetele de asolizare şi vehiculele de aprovizionare. Au lăsat în urmă doar un minimum de puşcaşi marini.

– Ce-i cu evacuarea?

Theo râde. Este sunetul cel mai amar pe care Consulul l-a auzit vreodată din partea tânărului.

– Evacuarea va consta din oamenii din consulat şi VIP-urile Hegemoniei care pot încăpea în ultima navetă de asolizare care pleacă.

– Au renunţat la încercarea de a salva populaţia de pe Hyperion?

– Nu-şi pot salva oamenii *lor.* Din mesajele sperlumice ale ambasadorilor reiese că Gladstone a decis să abandoneze planetele Web ameninţate, astfel ca FORŢA să se poată regrupa, să dispună de doi ani în care să creeze defensive, în timp ce Roiurile acumulează datorii temporale.

– Dumnezeule! şopteşte Consulul.

El a lucrat aproape toată viaţa pentru a reprezenta Hegemonia şi în acelaşi timp a complotat pentru căderea ei, ca să-şi răzbune bunica... felul de a trăi al bunicii sale. Insă gândul că toate acestea se întâmplă acum cu adevărat...

– Ce-i cu Shrike? întreabă el brusc, zărind la câţiva kilometri în faţă clădirile albe şi joase din Keats.

Razele soarelui ating dealurile şi râul ca o binecuvântare finală înaintea beznei.

Theo clatină din c^p.

– S-au mai primit rapoarte despre apariţiile lui, dar Expulzaţii au devenit acum principala sursă de panică.

– Dar n-a intrat în Web? La Shrike mă refer.

Guvernatorul-general îl priveşte atent pe Consul.

– În Web? Cum ar putea să intre în Web? Pe Hyperion încă n-au fost îngăduite portaluri de teleproiectare. De asemenea, Shrike n-a fost zărit în apropiere de Keats, Endymion sau Port Romånce. Lângă nici una dintre aşezările mari.

Consulul nu spune nimic, însă se gândeşte: *Dumnezeule, trădarea mea a fost zadarnică. Mi-am vândut sufletul pentru a deschide Criptele Timpului şi Shrike nu va fi cauza prăbuşirii Webului... Expulzaţii! Au fost tot timpul mai inteligenţă decât noi. Trădarea Hegemoniei de către mine a făcut parte din planul lor!*

– Fii atent, vorbeşte Theo răguşit, prinzând încheietura Consulului, există un motiv pentru care Gladstone mi-a cerut să las totul deoparte ca să te găsesc. Ea a autorizat deblocarea navei tale...

– Minunat! spune Consulul. Pot...

– Ascultă! Nu te vei întoarce în valea Criptelor Timpului. Gladstone doreşte să eviţi perimetrul FOR ŢEI şi să intri în sistemul planetar, până contactezi elemente ale Roiului.

– Ale Roiului? De ce...

– Directorul executiv vrea să negociezi cu ei. Ei *te cunosc.* Cumva, ea a izbutit să-i anunţe că soseşti. Crede că te vor lăsa... că nu-ţi vor distruge nava.

Totuşi n-a primit o confirmare în această privinţă. Va fi riscant.

Consulul se lasă pe spate în scaunul de piele. Se simte ca şi cum ar fi fost lovit din nou de paralizatorul neural.

– Să negociez? Ce dracu' le-aş putea oferi ca să negociez?

– Gladstone a spus că după ce vei părăsi Hyperion te va contacta prin sperlumicul navei tale. Trebuie acţionat rapid. Azi. Înainte ca toate planetele din primul val să cadă în faţa Expulzaţilor.

Consulul aude *planetele din primul val*, dar nu întreabă dacă printre ele se numără iubita sa Maui-Legământul. Poate că ar fi mai bine dacă s-ar număra, gândeşte el.

– Nu, scutură din cap, mă întorc în vale.

Theo îşi potriveşte ochelarii.

– Ea nu va îngădui asta, domnule.

– Da? zâmbeşte Consulul. Şi cum mă va opri? O să-mi doboare nava?

– Nu ştiu, însă a spus că n-o va îngădui. Theo pare sincer îngrijorat. Flota FORŢEI are pe orbită nave de pichetare şi nave-torţă, ca să escorteze ultimele navete de asolizare.

– Ei bine, rosteşte Consulul tot surâzător, n-au decât să-ncerce să mă doboare. Oricum de peste două secole navele cu echipaj n-au putut ateriza lângă valea Criptelor Timpului; ele coboară tefere, dar echipajele le-au dispărut. Înainte de a mă transforma în zgură, voi atârna pe arborele lui Shrike.

Închide ochii pentru o clipă şi-şi imaginează nava aterizând, goală, pe câmpia de deasupra văii. Şi-i imaginează pe Sol, Duré şi ceilalţi - miraculos

reveniţi - alergând spre adăpost în navă, utilizându-i clinica de chirurgie pentru a-i salva pe Het Masteen şi Brawne Lamia, utilizând cuvele de amnezie criogenică şi incintele de hibernare pentru a o salva pe micuţa Rachel.

– Dumnezeule, murmură Theo şi tonul lui şocat îl smulge pe Consul din reverie.

Descriseseră ultimul viraj, urmând meandrul râului deasupra oraşului. Promontoriile se înalţă mai mult aici, culminând către sud cu chipul cioplit în munte al Tristului Rege Billy. Soarele tocmai apune, aprinzând norii joşi şi clădirile de pe promontoriile estice.

Deasupra oraşului clocoteşte o bătălie. Lasere pătrund şi străbat norii, navele se feresc, ţâşnind ca ţânţarii, şi ard ca fluturii care se apropie prea mult de o flacără, în vreme ce deltaplane şi ceţurile câmpurilor suspensoare plutesc sub plafonul de nori. Oraşul Keats este atacat. Expulzaţii au venit pe Hyperion.

– Futu-i maica mă-sii, şopteşte Theo respectuos.

În lungul crestei împădurite din nord-vestul oraşului, răbufnirea scurtă a unei flăcări şi pâlpâirea unei dâre de siaj anunţă o rachetă portabilă lansată spre forfecarul Hegemoniei.

– Ţin-te bine! şuieră Theo.

Preia controlul manual, activează comutatoare şi virează strâns la tribord, încercând să cotească în interiorul virajului micii rachete.

O explozie la pupa îl propulsează pe Consul în plasa chingilor de siguranţă şi-i înceţoşează vederea pentru o secundă. Când îşi poate refocaliza privirea, cabina este plină de fum, leduri roşii de avertizare pulsează prin obscuritate şi forfecarul anunţă căderi

de sisteme pe mai multe voci alarmate. Theo este gârbovit încruntat peste omnicontroler.

– Ţin-te bine, repetă el în mod inutil.

Forfecarul se înclină periculos, îşi regăseşte portanţa în văzduh, apoi o pierde, iar ei se prăbuşesc, lunecând pe o parte către oraşul în flăcări.

36

Am clipit şi am deschis ochii, dezorientat pentru un moment când am privit prin spaţiul imens şi întunecat al Bazilicii San Pietro. Pacem... Monseniorul Edouard şi părintele Paul Duré erau aplecaţi spre mine în lumina slabă a lumânărilor, cu chipuri alerte.

– Cât timp am... dormit?

Simţeam de parcă nu trecuseră decât câteva secunde, iar visul fusese tremurul' de imagini pe care-l încerci în momentele dintre întinderea tihnită în pat şi somnul profund.

– Zece minute, a răspuns Monseniorul. Ne poţi spune ce ai văzut?

Nu aveam nici un motiv să n-o fac. Când am terminat de descris imaginile, Monseniorul Edouard şi-a făcut cruce.

– *Mon Dieu*, ambasadorul TehNucleului o zoreşte pe Gladstone să-i trimită pe oameni în... tunelurile acelea.

Duré m-a atins pe umăr.

– După ce voi vorbi cu Adevăratul Glas al Arborelui-lumii pe Crângul lui Dumnezeu, o să mă alătur ţie pe TC2. Trebuie s-o prevenim pe Gladstone despre nebunia acestei opţiuni.

Am aprobat. Îmi dispăruseră toate gândurile legate de însoţirea lui Duré pe Crângul lui Dumnezeu, sau chiar pe Hyperion.

– Sunt de acord. Ar trebui să plecăm imediat. Tele... Uşa Papei mă poate duce pe Tau Ceti Central?

Monseniorul s-a ridicat în picioare, a încuviinţat şi s-a îndreptat de spate. Brusc mi-am dat seama că era un om foarte bătrân, neatins de tratamentele Poulsen.

– Are acces prioritar, mi-a spus el şi s-a întors către Duré. Paul, ştii bine că te-aş însoţi dacă aş putea. Funeraliile Sfinţiei Sale, alegerea unui nou Sfânt Părinte... Monseniorul Edouard a chicotit încet, îndurerat. E straniu felul în care imperativele zilnice persistă chiar şi în faţa dezastrului colectiv. Pacem însăşi nu mai are nici zece zile până la sosirea barbarilor.

Fruntea înaltă a lui Duré strălucea în lumina lumânărilor.

– Responsabilitatea Bisericii depăşeşte simplele imperative zilnice, prietene. Voi fi cât mai scurt în vizita mea pe planeta Templieră, după care mă voi alătura domnului Severn în efortul său de a o convinge pe directorul executiv să nu asculte Nucleul. După aceea mă voi întoarce, Edouard, şi vom încerca să înţelegem ceva din erezia aceasta confuză.

I-am urmat pe amândoi afară din bazilică, printr-o uşă laterală care ducea la un pasaj prin spatele colonadelor înalte, apoi la stânga peste o curte interioară neacoperită - ploaia se oprise şi aerul avea un iz de prospeţime -, am coborât o scară şi am intrat printr-un tunel îngust în apartamentele papale.

Membrii gărzii elveţiene au luat brusc poziţia de drepţi, când am intrat în anticamera apartamentelor; bărbaţii înalţi erau îmbrăcaţi cu pieptare de armură şi pantaloni bufanţi cu dungi galbene şi albastre, deşi halebardele ceremoniale erau arme energetice de calibrul FORŢĂ. Unul a păşit înainte şi s-a adresat încet Monseniorului:

– Cineva tocmai a sosit la terminexul principal pentru a vorbi cu dumneavoastră, domnul Severn.

– Cu mine?

Eram atent la alte voci din alte odăi: ridicarea şi coborârea melodioasă a rugăciunilor repetate frecvent. Bănuiam că erau asociate pregătirilor de înmormântare ale Papei.

– Da, un anume domn Hunt. Spune că este urgent.

– Peste încă un minut l-aş fi văzut în Clădirea Guvernului, am rostit. Nu ni se poate alătura aici?

Monseniorul Edouard a aprobat din cap şi a vorbit încetişor gărzii elveţiene, care a şoptit într-un ornament de pe platoşa lui antică.

Aşa-numita Uşa Papei - un mic portal teleproiector înconjurat de sculpturi aurite de serafimi şi heruvimi, deasupra cărora se întindea un basorelief din cinci scene care ilustrau căderea din graţie a lui Adam şi Eva şi alungarea din Grădina Raiului - se găsea în mijlocul unei camere bine păzite, aflată în imediata apropiere a apartamentelor private ale Papei. Am aşteptat acolo, reflectându-ne palizi şi obosiţi în oglinzile de pe toţi pereţii.

Leigh Hunt a fost adus de acelaşi preot care mă însoţise în bazilică.

– Severn! a exclamat consilierul favorit al lui Gladstone. Directorul executiv are imediat nevoie de tine!

– Tocmai veneam într-acolo, am răspuns. Ar fi o greşeală criminală dacă Gladstone ar îngădui Nucle-ului să construiască şi să utilizeze dispozitivul morţii.

Hunt a clipit - o reacţie comică pe chipul lui de baset.

– Severn, tu ştii *tot* ce se întâmplă?

N-am putut să-mi abţin pufnetul de râs.

– Un copil care stă singur într-o holonişă vede multe, dar înţelege foarte puţine. El are totuşi avan-tajul de a fi capabil să schimbe canalele şi să închidă complet aparatul, dacă se plictiseşte.

Hunt îl cunoştea pe Monseniorul Edouard din diverse evenimente oficiale şi i l-am prezentat pe părintele Paul Duré din Societatea lui Iisus.

– Duré? a repetat Hunt, cu falca aproape căzându-i.

Era prima dată când îl vedeam pe consilier nemai-ştiind ce să zică şi pot spune că imaginea mi-a făcut plăcere.

– Vom explica mai târziu, am spus şi am strâns mâna preotului. Noroc pe Crângul lui Dumnezeu, Duré! Nu întârzia prea mult.

– O oră, a promis iezuitul, nu mai mult. A mai rămas doar o piesă a puzzle-ului pe care trebuie s-o găsesc înainte de a vorbi cu directorul executiv. Te rog să-i explici despre oroarea labirintului... mai târ-ziu îi voi oferi propria-mi mărturie.

– Oricum este posibil ca ea să fie prea ocupată ca să mă primească înainte de a ajunge şi tu acolo, am zis. Mă voi strădui însă din răsputeri să joc pentru tine rolul lui Ioan Botezătorul.

Duré a zâmbit.

– Atât doar să nu-ţi pierzi capul, prietene.

A încuviinţat, a tastat un cod de transfer pe arha-icul panou diskey şi a dispărut prin portal.

Mi-am luat rămas-bun de la Monseniorul Edouard.

– Vom desluşi totul înainte ca valul Expulzaţilor să ajungă atât de departe.

Bătrânul preot a ridicat braţul şi m-a binecuvântat.

– Mergi cu Domnul, tinere. Simt că ne aşteaptă vremuri întunecate, dar mai cu seamă tu vei fi împovărat.

Am clătinat din cap.

– Eu sunt un simplu observator, Monseniore. Aştept, privesc şi visez. Asta nu înseamnă mare povară.

– Aşteaptă, priveşte şi visează mai târziu, a rostit apăsat Leigh Hunt. Şefa te vrea *acum* şi eu trebuie să mă întorc la o şedinţă.

L-am privit pe omuleţ.

– Cum m-aţi găsit? am întrebat în mod inutil.

Teleproiectoarele erau operate de Nucleu şi Nucleul lucra cu autorităţile Hegemoniei.

– Cârdul prioritar pe care ţi l-a dat ne uşurează în a-ţi urmări drumurile, a spus Hunt pe un ton evident nerăbdător. În clipa de faţă avem obligaţia de a fi acolo unde se petrec evenimentele.

– Perfect.

Am încuviinţat spre Monsenior şi asistentul lui, i-am făcut semn lui Hunt să mă urmeze, am tastat codul de trei cifre pentru Tau Ceti Central, am adăugat două cifre pentru continent, alte trei pentru Clădirea Guvernului şi ultimele două pentru terminexul privat de acolo. Zumzetul teleproiectorului a suit cu o gradaţie în intensitate şi suprafaţa lui opacă a părut că vibrează în aşteptare.

Am trecut primul şi am păşit în lături ca să-i fac loc lui Hunt care m-a urmat.

Nu suntem în terminexul central din Clădirea Guvernului. Din câte îmi dau seama, nu suntem deloc în apropierea Clădirii Guvernului. După o secundă, simţurile mele totalizează inputul de lumină solară, culoare a cerului, gravitaţie, distanţă până la orizont, mirosuri şi *senzaţia* locului şi decid că nu suntem pe Tau Ceti Central.

În clipa aceea aş fi sărit imediat înapoi prin portal, dar Uşa Papei este mică, Hunt trece prin ea - apar pe rând piciorul, braţul, umărul, pieptul, capul, al doilea picior -, aşa că-l prind de încheietură, îl trag cu brutalitate, spun „Ceva nu e-n regulă!” şi încerc să păşesc înapoi, dar portalul fără cadru din partea aceasta vibrează, se contractă la dimensiunea unui cerc cât pumnul meu şi dispare.

– Unde dracu' suntem? întreabă Hunt.

Privesc în jur şi mă gândesc. *Bună întrebare.* Suntem într-un ţinut rural, pe coama unui deal. Dedesubt un drum şerpuieşte prin podgorii, coboară un versant prelung printr-o vâlcea împădurită şi dispare după alt deal, aflat la una sau două mile depărtare. Este foarte cald şi în văzduh zumzăie insecte, totuşi nimic mai mare decât o pasăre nu se mişcă în această panoramă vastă. Intre stâncile din dreapta noastră se întrevede o pată albastră de apă - o mare sau un ocean. Ciruşi înalţi unduiesc deasupra; soarele tocmai a trecut de zenit. Nu văd nici o casă, nici o tehnologie mai complicată decât aracii de viţă-de-vie şi drumeagul de pietre şi pământ. Mai important, bâzâitul constant de fundal al datasferei a dispărut. Seamănă cumva cu sesizarea bruscă a absenţei unui sunet care te-a înconjurat din pruncie; este surprinzător, îţi îngheaţă inima, este derutant şi uşor terifiant.

Hunt se clatină, îşi acoperă urechile cu palmele ca şi când ar simţi absenţa unor zgomote reale, îşi ciocăneşte comagenda.

– La dracu', mormăie el. Fir-ar a naibii! Am probleme cu implantul. Nu am legătura cu comagenda.

– Nu, îi spun, cred că suntem în afara datasferei.

Insă chiar în momentul când rostesc cuvintele acestea, aud un zumzet mai profund, mai lin... ceva mult mai măreţ şi mult mai puţin accesibil decât datasfera. Megasfera? *Muzica sferelor,* îmi spun şi zâmbesc.

– De ce dracu' rânjeşti, Severn? Ai făcut asta intenţionat?

– Nu. Am tastat codurile corecte pentru Clădirea Guvernului.

Absenţa totală a panicii din vocea mea este în sine un soi de panică.

– Atunci, ce-i? Blestemata aia de Uşa Papei! Ea a fost de vină? O defecţiune sau un şiretlic?

– Nu, nu cred. Uşa nu s-a defectat, Hunt. Atât doar că ne-a adus acolo unde ne doreşte TehNucleul.

– Nucleul?

Puţina culoare care mai rămăsese pe chipul de baset dispare rapid când consilierul directorului executiv îşi dă seama cine controlează teleproiectorul. Cine controlează *toate* teleproiectoarele.

– Dumnezeule... Doamne Dumnezeule... Hunt se împleticeşte spre marginea drumului şi se aşază în iarba înaltă de acolo. Costumul lui elegant din piele întoarsă şi pantofii negri, moi, par nelalocul lor aici.

– Unde suntem? întreabă el iarăşi.

Inspir adânc. Aerul miroase a pământ recent arat, iarbă proaspăt cosită, colb de pe drum şi izul pătrunzător al mării.

– Bănuiala mea este că suntem pe Pământ, Hunt.
– Pe Pământ... Omuleţul priveşte drept în faţă, fără a se uita la ceva anume. Pe Pământ. Nu pe Noul Pământ. Nu pe Terra. Nu pe Pământul Doi. Nu...
– Nu, spun eu. Pe Pământ. Pe Vechiul Pământ.
Sau pe duplicatul lui.
– Duplicatul lui.
Mă apropii de el şi mă aşez. Smulg un fir de iarbă şi-i îndepărtez partea inferioară a tecii. Iarba are gust acrişor, familiar.
– Mai ţii minte raportul pe care i l-am făcut lui Gladstone despre istoriile pelerinilor pe Hyperion? Povestea lui Brawne Lamia? Ea şi perechea mea cibrid... prima personalitate recuperată Keats... au călătorit pe ceea ce au crezut că era un duplicat al Vechiului Pământ. În roiul globular Hercule, dacă-mi reamintesc corect.
Hunt ridică ochii, de parcă ar putea judeca adevărul spuselor mele din verificarea constelaţiilor. Albastrul de deasupra devine uşor sur, când ciruşii înalţi se răspândesc peste domul cerului.
– Roiul globular Hercule..., şopteşte el.
– Brawne n-a aflat motivul pentru care TehNucleul a construit un duplicat al Pământului. Fie că primul cibrid Keats n-a ştiut, fie că nu i-a spus.
– Nu i-a spus, încuviinţează Hunt apoi scutură din cap. Bun, şi cum dracu' *plecăm* de aici? Gladstone are nevoie de mine. Nu poate... În următoarele câteva ore trebuie luate zeci de decizii vitale.
Sare în picioare şi fuge în mijlocul drumului, părând un studiu de energie dedicată.
Eu mestec firul de iarbă.
– Bănuiala mea este că nu vom pleca de aici.

Hunt vine către mine ca şi cum ar fi gata să mă atace.

– Eşti *nebun!* Să nu existe ieşire? Asta-i o aiureală. De ce ar face Nucleul una ca asta? Tace o clipă şi mă priveşte atent: Nu vrea ca tu să vorbeşti cu ea. Tu ştii ceva ce Nucleul nu poate risca să permită ca ea să afle.

– Poate că da.

– Ţineţi-l *pe el* şi lăsaţi-mă *pe mine* să plec! zbiară el spre cer.

Nu-i răspunde nimeni. Departe, dincolo de podgorie, o pasăre mare şi neagră îşi ia zborul. Cred că este o cioară; îmi amintesc numele speciei dispărute ca dintr-un vis.

După un moment, Hunt renunţă să mai urle către cer şi începe să se plimbe înainte şi înapoi pe drumul de ţară.

– Haide! Poate că la capătul drumului ăsta este un terminex.

– Poate că da, rostesc şi rup firul de iarbă ca să ajung la jumătatea superioară mai dulce şi mai fragedă. Dar în ce direcţie?

Hunt se răsuceşte, priveşte drumul care dispare după dealuri în ambele direcţii, apoi revine la mine.

– Am sosit prin portal cu faţa în partea... asta, arată el.

Drumul coboară într-o pădure îngustă.

– Cât de departe? îl întreb.

– La dracu', ce contează? latră el. Trebuie s-ajungem *undeva!*

Rezist impulsului de a zâmbi.

– Bine.

Mă ridic şi-mi scutur pantalonii, simţind lumina puternică a soarelui pe frunte şi pe faţă. După întu-

nericul greu cu miros de tămâie din bazilică, este de-a dreptul un şoc. Aerul este foarte fierbinte şi hainele îmi sunt deja îmbibate de transpiraţie.

Hunt porneşte îndârjit la vale, cu pumnii încleştaţi; expresia chipului său melancolic este ameliorată, în sfârşit, de un aer mai energic, de hotărâre pură.

Mergând încet, fără grabă, mestecând firul dulce de iarbă, cu ochii pe jumătate închişi de oboseală, îl urmez.

Colonelul Fedmahn Kassad urlă şi-l atacă pe Shrike. Peisajul ireal, parcă atemporal - versiunea minima- listă a unui scenograf despre valea Criptelor Timpului, modelată în plastic şi plasată într-un gel de aer vâscos -, păru să vibreze sub violenţa năvalei sale.

Pentru o clipă existaseră nenumărate imagini în oglindă ale lui Shrike - Shrike prin toată valea şi risipiţi peste câmpia stearpă -, dar la strigătul lui Kassad toţi se contopiseră în acest monstru unic, care se mişcă, cu cele patru braţe depliindu-se şi extinzân- du-se, curbându-se pentru a-l întâmpina pe colonel cu o strânsoare entuziastă de lame şi ţepi.

Kassad nu ştia în ce măsură costumul epidermic energetic pe care-l purta, darul primit de la Moneta, avea să-l protejeze sau să-l slujească în luptă. Trecuseră ani buni de când el şi Moneta atacaseră două navete de asolizare pline cu comandouri de Expulzaţi, însă atunci timpul fusese de partea lor; Shrike îngheţase şi dezgheţase curgerea momentelor aidoma unui observator plictisit care se joacă cu telecomanda unei holonişe. Acum ei se găseau în exteriorul timpului şi el era inamicul, nu

vreun stăpân teribil. Kassad răcni, lăsă bărbia în piept şi atacă, fără s-o mai bage în seamă pe Moneta care privea, fără să mai bage în seamă imposibilul arbore de spini care se ridica în nori cu teribilul său public tras în ţepe, fără să se mai conştientizeze nici chiar pe sine, decât ca instrument de luptă, instrument de răzbunare.

Shrike nu dispăru în felul său obişnuit; nu încetă să mai fie *acolo,* pentru a se ivi brusc *aici,* ci se ghemui şi-şi deschise braţele şi mai larg. Tăişurile degetelor sale reflectară lumina cerului violent. Dinţii de metal ai lui Shrike sclipiră în ceea ce putea fi un zâmbet.

Kassad era furios, dar nu era nebun. În loc să se năpustească în acea îmbrăţişare a morţii, se azvârli într-o parte în ultima secundă, rostogolindu-se pe braţ şi umăr, şi lovi cu picioarele spre gamba monstrului, dedesubtul pâlcului de lame cu vârfuri de la articulaţia genunchiului, deasupra unei încrengături similare de pe gleznă. *Dacă l-ar fi putut doborî...*

Era ca şi cum ar fi izbit într-o conductă încastrată într-o jumătate de kilometru de beton. Lovitura i-ar fi putut rupe piciorul lui Kassad, dacă acest costum epidermic n-ar fi acţionat ca o armură, absorbind şocul.

Shrike se mişcă, iute, totuşi nu supranatural; cele două braţe drepte pendulară în sus şi în jos, apoi se rotiră ca o ceaţă, zece degete-lame sfârtecară solul şi piatra în brazde chirurgicale, spinii braţelor ridicară scântei şi braţele se înălţară, spintecând aerul cu un vuiet audibil. Kassad se afla în afara zonei lui de acţiune, continuându-şi rostogolirea, după care sări iarăşi în picioare şi se ghemui, cu

braţele încordate, palmele întinse, degetele rigide şi extinse în costumul energetic.

Luptă corp la corp, gândi Fedmahn Kassad. Lupta cea mai onorabilă în Noul Bushido.

Shrike fentă din nou cu braţele drepte şi roti braţul stâng inferior, ridicându-l în acelaşi timp cu o lovitură de măturare îndeajuns de violentă pentru a-i face praf coastele lui Kassad şi a-i smulge inima.

Kassad blocă fenta braţului drept cu antebraţul lui stâng şi simţi cum costumul epidermic se flexează şi izbeşte osul sub impactul forţei loviturii de oţel şi topor a lui Shrike. Atacul ucigaş al braţului stâng îl opri cu mâna dreaptă pe încheietura monstrului, imediat deasupra gulerului de ţepi curbi de acolo. În mod incredibil, încetini momentul de inerţie suficient pentru ca tăişurile ascuţite ca scalpele ale degetelor doar să-i şteargă câmpul costumului epidermic, în loc să-i rupă toate coastele.

Aproape că fu ridicat de la sol în efortul de a împie-dica gheara care se înălţa; doar impulsul descendent al primei fente a lui Shrike îl opri pe colonel să nu zboare îndărăt. Sudoarea i se revărsa realmente în valuri pe sub costumul epidermic, muşchii se flexau, îl dureau şi ameninţau să se rupă în cele douăzeci de secunde interminabile de încordare, înainte ca Shrike să-şi folosească al patrulea braţ, spintecând în jos, către piciorul de sprijin al lui Kassad.

Bărbatul urlă când câmpul costumului epidermic fu străpuns, carnea sfârtecată şi cel puţin un de-get-lamă tăie până la os. Lovi cu celălalt picior, dădu drumul încheieturii creaturii şi se rostogoli disperat, îndepărtându-se.

Shrike lovi de două ori, iar al doilea atac şuieră la numai câţiva milimetri de urechea lui Kassad aflat în mişcare, dar după aceea sări el însuşi înapoi, se ghemui şi se deplasă spre dreapta.

Kassad se ridică în genunchiul stâng, fu gata să cadă, după care se sculă clătinându-se, ţopăind uşor pentru a-şi păstra echilibrul. Durerea îi mugea în urechi şi umplea Universul cu lumină roşie, totuşi chiar în vreme ce rânjea şi se împleticea, pe punctul de a leşina din cauza şocului, simţi costumul epidermic închizându-se pe rană - slujind simultan ca garou şi compresă. Simţea pe gambă sângele, dar acesta nu mai curgea şi durerea era controlabilă, ca şi când costumul epidermic ar purtat injectoare meditrusă, ca armura sa de luptă FORŢĂ.

Shrike se năpusti.

Kassad lovi o dată cu piciorul, de două ori, ţintind, şi găsind, porţiunea mică şi netedă de carapace de crom de sub pironul din piept. Era de parcă ar fi lovit în carcasa unei nave-torţă, totuşi Shrike păru să se oprească, să se clatine, şi se retrase un pas.

Colonelul păşi înainte, îşi puse toată masa înapoia loviturii, izbi de două ori acolo unde ar fi trebuit să se afle inima creaturii, cu o directă aplicată cu pumnul închis care ar fi trebuit să facă ţăndări ceramica extradură, ignoră durerea din pumn, se roti şi expedie altă lovitură, cu braţul întins şi palma deschisă, în botul creaturii, imediat deasupra dinţilor. Orice făptură umană şi-ar fi auzit sunetul propriului nas rupându-se şi ar fi simţit explozia de oase şi cartilaje care-i erau înfipte în creier.

Shrike muşcă spre încheietura lui Kassad, dădu greş şi roti patru mâini către capul şi umerii bărbatului.

Gâfâind, cu transpiraţia şi sângele curgând sub armura de argint viu, Kassad se roti spre dreapta o dată, de două ori, apoi lansă un atac ucigaş către partea posterioară a gâtului scurt al creaturii. Sunetul impactului reverberă în valea îngheţată ca zgomotul unei securi azvârlite de la o înălţime de kilometri în inima unui sequoia din metal.

Shrike făcu o tumbă în faţă şi se rostogoli pe spate ca un crustaceu din oţel.

A căzut!

Kassad înainta, tot pe jumătate ghemuit, tot precaut, însă nu îndeajuns de precaut, căci piciorul, gheara, sau ce o fi fost, împlătoşată a lui Shrike îl lovi îndărătul gleznei şi pe jumătate îl cosi, pe jumătate îl răsturnă.

Colonelul Kassad simţi durerea, ştiu că tendonul lui Ahile îi fusese retezat, încercă să se răsucească într-o parte, dar creatura se arunca din lateral peste el, cu spinii şi ţepii îndreptaţi către coastele, faţa şi ochii bărbatului. Strâmbându-se de durere, arcuindu-se într-o tentativă zadarnică de a-l azvârli pe monstru, Kassad blocă unele lovituri, îşi feri ochii şi simţi alte lame înfigându-i-se în antebraţe, piept şi pântece.

Shrike se apropie mai mult şi deschise gura. Bărbatul privi drept în sus la nenumăratele şiruri de dinţi din oţel montaţi în deschiderea botului ca de peşte metalic. Ochi roşii îi astupară câmpul vizual suprapunându-se ceţii sângerii care-i acoperea deja vederea.

Strecură podul palmei sub falca lui Shrike şi încercă să împingă. Era ca şi cum ar fi încercat să ridice un munte de şpan ascuţit, fără să aibă nici un punct de sprijin pentru pârghie. Degetele-bisturie

ale lui Shrike continuau să sfâşie carnea colonelului. Creatura deschise gura şi-şi plecă într-o parte capul, până ce dinţii acoperiră vederea lui Kassad de la o ureche la cealaltă. Monstrul nu avea răsuflare, dar dogoarea din interiorul său duhnea a sulf şi pilitură de fier încinsă. Lui Kassad nu-i mai rămăsese nici o apărare; când creatura avea să-şi închidă maxilarele, avea să-i taie pielea şi carnea de pe faţă până la os.

Pe neaşteptate, Moneta fu acolo, strigând în locul acela unde sunetele nu se transmiteau, îl înhăţă pe Shrike de ochii săi faţetaţi rubinii, cu degetele costumului epidermic arcuindu-se ca nişte gheare, cu o cizmă înfiptă ferm pe carapace mai jos de ţeapa dorsală, şi trase, trase cu putere.

Braţele lui Shrike zvâcniră spre înapoi, dublu articulate ca ale unui crab din coşmar, degetele-lame o spintecară pe Moneta şi ea căzu, însă nu înainte ca bărbatul să se fi rostogolit, să se fi repezit, simţind durerea, dar ignorând-o, după care sări în picioare şi o târî pe Moneta cu el, retrăgându-se peste nisip şi piatră îngheţată.

Pentru o secundă costumele lor epidermice se contopiră, aşa cum se întâmpla când făceau dragoste şi Kassad îi simţi pielea lipită de a lui, simţi cum sângele şi transpiraţia lor se amestecă şi auzi bubuiturile suprapuse ale inimilor lor.

Ucide-l, şopti Moneta insistent, cu durerea audibilă chiar şi prin mediul acela de subvocalizare.

Încerc. Încerc.

Shrike era în picioare - trei metri de crom, tăişuri şi durerea altor oameni. Nu dovedea nicio vătămare. Sângele cuiva curgea în pârâiaşe înguste pe încheie-

turile şi carapacea sa. Rânjetul lui lipsit de minte părea mai larg ca înainte.

Kassad îşi separă costumul de al Monetei şi o aşeză cu blândeţe pe un bolovan, deşi simţea că el fusese rănit mult mai grav. Aceasta nu era lupta ei. Nu încă.

Inaintă între iubirea lui şi Shrike.

Şovăi apoi, auzind un susur slab, dar crescător, provenind parcă din partea surfului care creştea pe un ţărm invizibil. Ridică ochii, fără să-i desprindă vreodată cu totul de la Shrike care avansa lent, şi-şi dădu seama că zgomotul provenea de pe arborele cu ţepe aflat mult îndărătul monstrului. Oamenii crucificaţi acolo - mici pete colorate atârnate de spinii din metal şi ramurile reci - scoteau alte sunete decât gemetele subliminale de durere pe care le auzise mai devreme. Ei ovaţionau.

Kassad reveni cu atenţia la Shrike, când creatura reîncepu să descrie cercuri. Bărbatul simţea durerea şi slăbiciunea din călcâiul său aproape complet retezat - piciorul drept îi era inutil, incapabil să suporte greutate - şi pe jumătate ţopăi, pe jumătate se roti cu o mână pe bolovan, ca să se păstreze între Shrike şi Moneta.

Ovaţiile îndepărtate părură că se opresc, ca într-un icnet.

Shrike încetă să mai fie *acolo* şi se materializă *aici,* lângă Kassad, peste Kassad, cu braţele deja în jurul lui într-o îmbrăţişare finală, cu ţepii şi lamele pătrunzând. Ochii lui străluceau de lumină. Fălcile i se deschiseră din nou.

Kassad urlă de furie pură şi sfidare şi-l lovi.

Părintele Paul Duré păşi prin Uşa Papei spre Crângul lui Dumnezeu fără nici un incident. Din penumbra cu iz de tămâie a apartamentelor papale, el se trezi brusc în bogata lumină solară cu un cer de lămâie deasupra şi frunze verzi de jur împrejur.

Templierii aşteptau, când el ieşi din portalul teleproiector privat. Duré putea zări marginea platformei de stranilemn la cinci metri în dreapta sa, iar dincolo de ea, nimic... sau mai precis totul, deoarece lumea vârfurilor de arbori de pe Crângul lui Dumnezeu se întindea pe distanţe uriaşe până la orizont, cu acoperişul de frunze strălucind şi mişcându-se aidoma unui ocean viu. Ştia că se afla sus pe Arborele-lumii, cel mai mare şi mai sacru dintre toţi copacii sacri pentru Templieri.

Templierii care-l salutară jucau roluri importante în ierarhia complicată a Frăţiei lui Muir, dar slujeau acum ca simple călăuze, conducându-l de pe platforma portalului la un ascensor tras de liane, care se înălţă prin niveluri superioare şi terase unde puţini non-Templieri suiseră vreodată, după care ieşi şi sui o scară cu balustradă din stranilemnul cel mai fin care spirala în sus în jurul unui trunchi ce se îngusta de la baza lui de două sute de metri, la mai puţin de opt metri aici, în apropierea vârfului. Platforma de stranilemn era superbă; balustradele erau motive decorative delicate de viţe sculptate manual, stâlpii şi suporturile înfăţişau feţe de gnomi, spiriduşi ai pădurilor, zâne şi alte spirite, iar masa şi scaunele de care Duré se apropia acum fuseseră cioplite din aceeaşi bucată de lemn ca şi platforma circulară în sine.

Îl aşteptau doi bărbaţi. Primul era cel la care nădăjduise Duré: Sek Hardeen, Adevăratul Glas al Arbo-

relui-lumii, înalt Preot al lui Muir, Purtător de cuvânt al Frăţiei Templierilor. Al doilea bărbat era o surpriză. Duré remarcă roba roşie - un roşu de culoarea sângelui arterial - cu garnituri de hermină neagră, corpul lususean masiv, chipul numai fălci şi pliuri de grăsime secţionat de formidabilul cioc coroiat al unui nas, doi ochişori pierduţi deasupra obrajilor graşi, două mâini dolofane cu inele negre sau roşii pe fiecare deget în parte. Episcopul Bisericii Ispăşirii Finale - cel mai de seamă preot al sectei Shrike.

Templierul îşi ridică trupul înalt de doi metri şi întinse mâna.

– Părinte Duré, suntem extrem de încântaţi că ai putut să ni te alături.

Duré îi strânse mâna, gândindu-se în acelaşi timp cât de mult semăna aceasta cu o rădăcină, cu degetele ei prelungi şi ascuţite, galben-cafenii. Adevăratul Glas al Arborelui-lumii purta acelaşi soi de mantie cu glugă pe care-l avusese Het Masteen, ale cărei fire grosolane, brune şi verzi, contrastau puternic cu strălucirea veşmintelor Episcopului.

– Îţi mulţumesc pentru că m-ai primit după o înştiinţare atât de târzie, domnule Hardeen, spuse Duré.

Adevăratul Glas al Arborelui-lumii era liderul spiritual a milioane de discipoli ai lui Muir, însă Duré ştia că Templierilor le displăcea folosirea în conversaţie a titlurilor sau onorificelor. Duré încuviinţă din cap către Episcop.

– Excelenţă, nu am ştiut că voi avea cinstea dea fi în prezenţa ta.

Episcopul sectei Shrike aprobă imperceptibil.

– Mă aflam în vizită. Domnul Hardeen a sugerat că aş putea fi de oarece ajutor dacă aş participa la

această întâlnire. Sunt încântat să te cunosc, părinte Duré. În ultimii ani am auzit multe despre tine.

Templierul indică un scaun aflat de cealaltă parte a mesei din stranilemn şi Duré se aşeză, încrucişând mâinile pe tăblia lustruită şi gândind cu disperare în timp ce se prefăcea că examinează granulaţia minunată a lemnului. Jumătate din forţele de securitate ale Webului îl căutau pe Episcopul sectei Shrike. Prezenţa lui aici sugera complicaţii mult mai mari decât cele pentru care se pregătise iezuitul.

– Interesant, nu aşa, comentă Episcopul, că trei dintre cele mai profunde religii ale omenirii sunt reprezentate azi în acest loc.

– Aşa este, rosti Duré. Profunde, dar cu greu reprezentante ale credinţelor majorităţii oamenilor. Dintre aproape o sută cincizeci de miliarde de suflete, Biserica catolică nu revendică nici măcar un milion. Sect... ă-ă-ă... Biserica Ispăşirii Finale are poate între cinci şi zece milioane. Şi câţi Templieri trăiesc aici, domnule Hardeen?

– Douăzeci şi trei de milioane, răspunse încet Templierul. Mulţi alţii susţin cauzele noastre ecologice şi poate că-şi doresc chiar să ni se alăture, dar Frăţia nu este deschisă pentru extraplanetari.

Episcopul îşi frecă una dintre guşi. Avea pielea foarte palidă şi mijea ochii de parcă n-ar fi fost obişnuit cu lumina zilei.

– Gnosticii Zen se laudă cu patruzeci de miliarde de discipoli, hurui el. Insă ce fel de religie este aceea, eh? Fără biserici. Fără preoţi. Fără cărţi sfinte. Fără conceptul de păcat.

Duré zâmbi.

– Se pare că este credinţa cea mai acordată epocii actuale. Şi a fost aşa de multe generaţii.

– Ha!

Episcopul izbi cu palma în masă şi Duré făcu o grimasă, auzind metalul inelelor care lovi muirlemnul.

– Cum se face că ştii cine sunt? întrebă Paul Duré.

Templierul înălţă capul doar atât cât Duré să poată zări lumina soarelui pe nasul său, pe obraji, ca şi lunga linie a bărbiei din interiorul umbrelor glugii. Nu spuse nimic.

– Noi te-am ales, mârâi Episcopul. Pe tine şi pe ceilalţi pelerini.

– „Voi” fiind Biserica Shrike? spuse Duré.

Episcopul se încruntă la auzul formulei acelea, totuşi încuviinţă tăcut.

– De ce sunt răzmeriţe? întrebă Duré. De ce sunt perturbări acum, când Hegemonia este ameninţată?

Când Episcopul îşi frecă bărbia, pietre negre şi roşii sclipiră în lumina serii. Îndărătul lui un milion de frunze foşniră într-o briză care aduse iz de vegetaţie umezită de ploaie.

– Ultimele Zile au sosit, preotule. Profeţiile pe care Avatarul ni le-a adus cu secole în urmă se desfăşoară sub ochii noştri. Ceea ce tu numeşti „răzmeriţe” sunt primele spasme ale morţii unei societăţi care merită să moară. Zilele Ispăşirii au venit şi în curând Stăpânul Durerii va păşi printre noi.

– Stăpânul Durerii, repetă Duré. Shrike.

Templierul schiţă un gest de liniştire cu o mână, ca şi cum ar fi vrut să îndepărteze ceva din agresivitatea declaraţiei Episcopului.

– Părinte Duré, noi cunoaştem despre învierea ta miraculoasă.

– Nu este un miracol, zise Duré. Este capriciul unui parazit numit cruciform.

Din nou, gestul degetelor prelungi galben-cafenii.

– Indiferent cum ai vedea-o, părinte, Frăţia se bucură că eşti iarăşi cu noi. Te rog, continuă cu întrebarea pe care ai menţionat-o când ne-ai apelat mai devreme.

Duré îşi frecă palmele de lemnul scaunului şi îl privi pe Episcop, aşezat vizavi de el, mătăhălos, în roşu şi negru.

– Grupările voastre au lucrat laolaltă de mult timp, nu-i aşa? întrebă el. Frăţia Templierilor şi Biserica Shrike.

– Biserica Ispăşirii Finale, rosti Episcopul într-un mârâit de bas.

– De ce? întrebă Duré. Ce anume vă aduce laolaltă?

Adevăratul Glas al Arborelui-lumii se aplecă în faţă şi umbrele îi umplură încă o dată gluga.

– Părinte, trebuie să ştii că profeţiile Bisericii Ispăşirii Finale se apropie de misiunea pe care noi am primit-o de la Muir. Doar aceste profeţii au deţinut cheia pentru pedeapsa care trebuie să se abată asupra omenirii pentru că şi-a ucis planeta de baştină.

– Omenirea n-a distrus singură Vechiul Pământ, spuse Duré. În tentativa Echipei Kiev de a crea o minigaură neagră a existat o eroare de calculator.

Templierul clătină din cap.

– A fost aroganţa umană, rosti el încetişor. Aceeaşi aroganţă care ne-a împins rasa să distrugă toate speciile care puteau măcar să spere că vor evolua cândva spre inteligenţă. Seneschai Aluit pe Hebron,

zeplenii de pe Morişcă, centaurii smârcurilor de pe Grădină şi maimuţele mari de pe Vechiul Pământ...

– Da, aprobă Duré. S-au făcut erori. Totuşi asta n-ar trebui să condamne omenirea la moarte, nu?

– Sentinţa a fost transmisă de o Putere mult mai mare decât noi, hurui Episcopul. Profeţiile sunt precise şi explicite. Zilele Ispăşirii Finale trebuie să sosească. Toţi cei care au moştenit Păcatele lui Adam şi Kiev trebuie să sufere consecinţele uciderii planetei lor natale, a distrugerii altor specii. Stăpânul Durerii a fost eliberat din cătuşele timpului pentru a-şi aplica judecata finală. De furia răzbunării sale nu se poate scăpa. Ispăşirea nu poate fi ocolită. O Putere mult mai mare decât noi a decretat asta.

– Este adevărat, întări Sek Hardeen. Profeţiile ne-au parvenit... rostite de Glasurile Adevărate de-a lungul generaţiilor... Omenirea este sortită pieririi, dar odată cu pierirea ei va începe o nouă înflorire a tărâmurilor nepângărite în toate colţurile actualei Hegemonii.

Instruit în logica iezuită, devotat teologiei evolutive a lui Teilhard de Chardin, părintele Paul Duré fu ispitit să spună *Şi cui dracu' îi pasă dacă florile înfloresc, când nu mai există nimeni care să le vadă, să le simtă parfumul?* Cu glas tare, rosti însă:

– V-aţi gândit că aceste profeţii s-ar putea să nu fie revelaţii divine, ci simple manipulări ale unei puteri laice?

Templierul se lăsă pe spate ca şi cum ar fi fost pălmuit, dar Episcopul se aplecă în faţă şi încleştă doi pumni lususeni care ar fi putut zdrobi ţeasta lui Duré dintr-o singură lovitură.

– Erezie! Cel care cutează să nege adevărul revelaţiilor trebuie să moară!

– Ce putere ar fi făcut aşa ceva? reuşi să vorbească Adevăratul Glas al Arborelui-lumii. Ce altă putere decât Absolutul lui Muir ar fi putut pătrunde în minţile şi inimile noastre?

Duré ridică braţul către cer.

– De generaţii, toate planetele din Web au fost unite laolaltă prin datasfera TehNucleului. Majoritatea oamenilor influenţi poartă implanturi extensii ale comagendelor pentru uşurinţa accesării... tu nu porţi, domnule Hardeen?

Templierul nu spuse nimic, însă Duré văzu uşoara zvâcnire a degetelor sale, de parcă bărbatul ar fi dorit să-şi pipăie pieptul şi partea de sus a braţului, acolo unde microimplanturile se aflau de decenii.

– TehNucleul a creat o... Inteligenţă transcendentă, urmă Duré. Ea foloseşte cantităţi incredibile de energie, se poate deplasa înainte şi înapoi prin timp şi nu este motivată de grijile omeneşti. Unul dintre obiectivele unui procentaj apreciabil din personalităţile aflate în Nucleu a fost eliminarea omenirii... este posibil ca Marea Greşeală a Echipei Kiev să fi fost executată în mod deliberat de IA-urile implicate în experimentul acela. Ceea ce auziţi ca profeţii s-ar putea să fie glasul acestei *deus ex machina* şoptind prin datasferă. Shrike poate să existe nu pentru a mântui omenirea pentru păcatele ei, ci doar pentru a măcelări bărbaţi, femei şi copii umani în scopurile acestei personalităţi-maşină.

Chipul masiv al Episcopului avea culoarea roşie a robei sale. Pumnii îi izbiră masa şi se strădui să se ridice în picioare. Templierul îi puse o mână pe braţ şi-l reţinu, cumva îl trase înapoi pe locul său.

– Unde ai auzit această teorie? îl întrebă Hardeen pe Duré.

– Am auzit-o de la cei aflaţi în pelerinaj care au acces la Nucleu. Dar şi de la... alţii.

Episcopul scutură un pumn în direcţia lui Duré.

– Tu însuţi ai fost atins de Avatar... nu o dată, ci de *două ori!* El ţi-a oferit o formă de nemurire, pentru ca să poţi vedea ce le poate oferi Aleşilor... acelora care pregătesc Ispăşirea înainte de sosirea Ultimelor Zile!

– Shrike mi-a oferit durere, spuse Duré. Durere şi suferinţă mai presus de orice închipuire. Eu *am întâlnit* creatura aceea de două ori şi în adâncul inimii ştiu că nu este nici divină, nici diabolică, ci pur şi simplu o maşinărie organică dintr-un viitor teribil.

– Ha!

Episcopul făcu un gest de dispreţ, încrucişă braţele şi privi în gol peste balustrada joasă.

Templierul părea zguduit. După o clipă, ridică fruntea şi rosti încet:

– Doreai să mă întrebi ceva?

Duré inspiră adânc.

– Da. În acelaşi timp îţi aduc şi o veste tristă. Adevăratul Glas al Arborelui Het Masteen este mort.

– Ştim, spuse Templierul.

Duré fu surprins. Nu-şi putea imagina în ce fel primiseră informaţia aceea. Era însă lipsit de importanţă.

– Trebuie să ştiu de ce a plecat el în pelerinaj? Care era misiunea a cărei încheiere n-a mai apucat-o? Fiecare dintre noi şi-a spus... povestea, mai puţin Het Masteen. În acelaşi timp, cumva, simt că soarta lui ascunde cheia multor mistere.

Episcopul întoarse ochii la Duré şi pufni:

– Nu trebuie să-ţi spunem nimic ţie, preot al unei religii moarte.

Sek Hardeen tăcu câteva momente prelungi, înainte de a răspunde:
– Domnul Masteen s-a oferit voluntar să poarte Cuvântul lui Muir pe Hyperion. În rădăcinile credinţei noastre există de secole profeţia că, atunci când vor sosi vremuri tulburi, un Adevărat Glas al Arborelui va fi chemat să ducă o navă-arbore către Planeta Sfântă, să o vadă distrusă acolo pentru ca apoi ea să fie renăscută, purtând mesajul Ispăşirii şi al lui Muir.
– Prin urmare Het Masteen ştia că nava-arbore *Yggdrasill* va fi distrusă pe orbită?
– Da. Era prezis.
– Şi el împreună cu ergul manipulator de energii al navei urmau să piloteze o nouă navă-arbore?
– Da, încuviinţă Templierul aproape neauzit. Un Arbore al Ispăşirii pe care avea să-l aducă Avatarul.
Duré se lăsă pe spate şi aprobă.
– Un Arbore al Ispăşirii. Arborele cu ţepe. Het Masteen a fost vătămat fizic la distrugerea lui *Yggdrasill.* După aceea a fost dus în valea Criptelor Timpului şi i s-a arătat arborele cu ţepe al lui Shrike. El însă nu era pregătit sau capabil s-o facă. Arborele acela este o structură a morţii, a suferinţei, a durerii... Het Masteen nu era pregătit să-i fie căpitan. Sau poate că a refuzat. În tot cazul, a fugit. Şi a murit. Mă gândisem la asta... dar nu ştiusem ce soartă îi oferise Shrike.
– Ce tot vorbeşti? izbucni Episcopul. Arborele Ispăşirii este descris în profeţii. El îl va însoţi pe Avatar în secerişul său final. Masteen ar fi fost pregătit şi onorat să-i fie căpitan prin spaţiu şi timp.
Paul Duré clătină din cap.
– Ţi-am răspuns la întrebare? rosti Hardeen.
– Da.

– Atunci şi tu trebuie să răspunzi la întrebarea noastră, zise Episcopul. Ce s-a întâmplat cu Maica?

– Care maică?

– Maica Mântuirii Noastre. Mireasa Ispăşirii. Cea căreia voi îi spuneţi Brawne Lamia.

Duré căzu pe gânduri, încercând să-şi amintească rezumatele înregistrate de Consul ale relatărilor făcute de pelerini în drum spre Hyperion. Brawne purta în pântece copilul primului cibrid Keats. Templul Shrike de pe Lusus o salvase de furia gloatei şi o indusese printre pelerini. În povestea ei, femeia amintise că sectanţii Shrike o trataseră cu veneraţie. Duré încercă să potrivească toate datele acelea în mozaicul confuz a celor pe care le aflase deja. Nu izbuti. Era prea obosit... şi, credea el, prea obtuz după aşa-zisa înviere. Nu era şi n-avea să mai fie niciodată fostul intelectual Paul Duré.

– Brawne nu era conştientă, răspunse el. Se pare că a fost luată de Shrike şi ataşată la... *ceva.* La un fel de cablu. Starea ei mentală era echivalentă morţii cerebrale, dar fătul era viu şi sănătos.

– Şi personalitatea pe care o purta? întrebă Episcopul cu glas încordat.

Duré îşi reaminti spusele lui Severn despre moartea personalităţii aceleia în megasferă. În mod vădit cei doi bărbaţi din faţa lui nu ştiau de a doua personalitate Keats - personalitatea Severn care, în secunda aceasta, o avertiza pe Gladstone despre pericolele propunerii Nucleului. Scutură din cap. Se simţea foarte obosit.

– Nu ştiu nimic despre personalitatea pe care o purta în bucla Schron, zise el. Cablul... Obiectul pe care Shrike i l-a ataşat... părea să intre în soclul neural ca un şunt cortical.

Episcopul încuviinţă, evident satisfăcut.

– Profeţiile se derulează cu iuţeală. Ţi-ai slujit ţelul ca mesager, Duré. Acum eu trebuie să plec.

Se ridică, îl salută pe Adevăratul Glas al Arborelui-lumii, traversă platforma şi coborî scara spre ascensor şi terminex.

Pentru câteva minute, Duré rămase tăcut vizavi de Templier. Foşnetele frunzelor şi legănarea uşoară a platformei din vârful copacilor erau minunat de relaxante, invitându-l la moţăială. Deasupra lor cerul pălea prin nuanţe delicate de şofran, în vreme ce planeta Crângul lui Dumnezeu îşi rotea faţa către amurg.

– Afirmaţia ta despre o *deus ex machina* care ne înşală de generaţii prin false profeţii a fost o erezie teribilă, vorbi în cele din urmă Templierul.

– Da, însă ereziile teribile s-au dovedit adevăruri crude de multe ori până acum în mai îndelungata istorie a Bisericii mele, Sek Hardeen.

– Dacă ai fi fost Templier, te-aş fi putut condamna la moarte, spuse încet bărbatul cu glugă.

Duré suspină. La vârsta lui, în situaţia lui şi pe cât de vlăguit se simţea, ideea morţii nu-i stârnea nici cel mai mărunt fior de teamă. Se ridică şi se înclină uşor.

– Trebuie să plec, Sek Hardeen. Îmi cer iertare dacă vreuna dintre vorbele mele te-a jignit. Sunt vremuri descumpănitoare.

Cei buni nu au deloc convingere, gândi el, iar cei răi clocotesc de intensitate pasională.

Duré se întoarse şi porni spre marginea platformei. Apoi se opri.

Scara dispăruse. Un hău adânc de treizeci de metri şi larg de cincisprezece metri îl separa de cea mai

apropiată platformă, unde aştepta elevatorul. Arborele-lumii cobora un kilometru sau mai bine în adâncimile frunzoase de sub el. Duré şi Adevăratul Glas al acelui Arbore erau izolaţi aici, pe platforma cea mai de sus. Iezuitul păşi către o balustradă din apropiere, îşi ridică faţa, brusc asudată, spre briza serii şi văzu prima stea răsărind pe cerul ultramarin.

– Ce se-ntâmplă, Sek Hardeen?

Silueta în mantie şi glugă era învăluită în umbre.

– Peste optsprezece minute standard, planeta Poarta Raiului va fi cucerită de Expulzaţi. Profeţiile noastre spun că va fi distrusă. Cu certitudine teleproiectorul ei va fi distrus, ca şi transmiţătorii sperlumici, şi planeta aceea va înceta să mai existe practic pentru noi. După încă o oră standard, cerurile Crângului lui Dumnezeu se vor aprinde sub focurile de fuziune ale navelor de război Expulzate. Profeţiile noastre spun că vor pieri toţi membrii Frăţiei care vor rămâne şi oricare alţii, deşi toţi cetăţenii Hegemoniei au fost evacuaţi de mult prin teleproiector.

Duré reveni încet la masă.

– Este esenţial să mă teleproiectez pe Tau Ceti Central, rosti el. Severn... cineva mă aşteaptă. Trebuie să stau de vorbă cu directorul executiv Gladstone.

– Nu, rosti Sek Hardeen, Adevăratul Glas al Arborelui-lumii. Vom aştepta. Vom vedea dacă profeţiile sunt corecte.

Iezuitul încleştă pumnii frustrat, luptându-se cu impulsul de emoţii violente care-l făceau să-şi dorească să-l lovească pe bărbatul în mantie. Închise ochii şi rosti două Ave Maria. Nu-i fu de nici un folos.

– Te rog, îi spuse. Profeţiile vor fi confirmate sau infirmate, indiferent dacă eu sunt sau nu aici. Şi atunci va fi prea târziu. Navele-torţă ale FORŢEI vor detona sfera singularităţii şi teleproiectoarele vor dispărea. Vom fi izolaţi ani de zile de Web. Miliarde de vieţi pot depinde de întoarcerea mea imediată pe Tau Ceti Central.

Templierul îşi încrucişă braţele astfel că mâinile lui cu degete lungi dispărură în faldurile mantiei.

– Vom aştepta, rosti el. Se vor împlini toate predicţiile. Peste câteva minute Stăpânul Durerii va fi slobozit asupra celor din Web. Eu nu împărtăşesc părerea Episcopului, care crede că vor fi cruţaţi cei care au căutat Ispăşirea. Părinte Duré, ne va fi mai bine aici, unde sfârşitul va fi iute şi fără durere.

Duré scotoci prin mintea sa obosită, căutând ceva decisiv să spună, să facă. Nu găsi nimic. Se aşeză la masă şi privi fix silueta tăcută cu glugă din faţa lui. Pe cer, stelele răsăriră în multitudinea lor sclipitoare. Lumea-pădure a Crângului lui Dumnezeu foşni pentru ultima dată în briza serii şi păru să-şi ţină răsuflarea, în anticipaţie.

Paul Duré închise ochii şi se rugă.

37

Am mers toată ziua, Hunt şi eu, şi spre seară am găsit un han unde ne fusese pregătită mâncare - o potârniche, budincă de orez, conopidă, macaroane şi altele -, deşi aici nu există oameni, nici un semn de oameni, deşi focul din vatră arde vesel ca şi cum abia ar fi fost aprins, iar mâncarea este caldă pe plită.

Hunt este iritat din cauza asta şi de teribilele simptome de sevraj de care suferă din cauza lipsei de

contact cu datasfera. Îmi pot imagina durerea lui. Pentru un individ născut şi crescut într-o lume în care informaţia este mereu disponibilă, unde comunicarea cu oricine este de la sine înţeleasă, iar nici o distanţă nu este mai mare decât cea până la primul teleproiector, regresia aceasta bruscă la o viaţă aşa cum o cunoscuseră strămoşii noştri ar fi de parcă s-ar trezi pe neaşteptate orb şi olog. Insă după urletele şi furiile din primele ore de mers, Hunt se retrăsese în cele din urmă într-o posomorală taciturnă.

– Directorul executiv *are nevoie* de mine! strigase el în prima oră.

– Are nevoie de informaţiile pe care i le aduceam eu, îi precizasem, dar nu putem face nimic în privinţa asta.

– *Unde* suntem? întrebase Hunt pentru a zecea oară.

Ii explicasem deja despre acest Vechi Pământ alternativ, dar ştiam că acum se referea la altceva.

– Cred că în carantină, spusesem.

– Nucleul ne-a adus aici?

– Pot doar să presupun asta.

– Şi cum ne-ntoarcem?

– Nu ştiu. Bănuiesc că un portal teleproiector va apărea atunci când se va aprecia că este sigur să părăsim carantina.

Hunt înjurase în barbă.

– De ce să mă pun*ăpe mine* în carantină, Severn?

Strânsesem din umeri. Bănuiam că motivul era că el auzise ce spusesem pe Pacem, totuşi nu eram sigur. Nu eram sigur de nimic.

Drumul ducea prin lunci şi podgorii, şerpuind peste deluşoare şi răsucindu-se prin văi, de unde puteam întrezări marea.

– Unde duce drumul ăsta? întrebase Hunt imediat înainte să descoperim hanul.

– Toate drumurile merg la Roma.

– Vorbesc serios, Severn.

– Şi eu, domnule Hunt.

Hunt luase o piatră de pe drum şi o aruncase departe în tufişuri. De undeva strigase un sturz.

– Ai mai fost aici?

Tonul lui era acuzator, ca şi când l-aş fi răpit. Poate că aşa fusese.

– Nu, am răspuns.

Insă *Keats* fusese, am fost gata să adaug. Amintirile mele transplantate ieşiseră la suprafaţă, aproape copleşindu-mă cu senzaţia de pierire şi mortalitate apăsătoare. Atât de departe de prieteni, atât de departe de Fanny, unica şi eterna lui iubire…

– Eşti sigur că nu poţi accesa datasfera? întrebase Hunt.

– Da, am încuviinţat.

Nu întrebase nimic de megasferă şi eu nu-i oferisem informaţia respectivă. Mă îngrozeşte ideea de a intra în megasferă, de a mă rătăci acolo.

Găsisem hanul înainte de apus. Era cuibărit într-o vale micuţă şi fumul se înălţa din hornul de piatră.

Pe când mâneam, cu întunericul îndesindu-se dincolo de geamuri şi singura noastră lumină provenind de la pâlpâitul focului şi două lumânări aşezate pe un pervaz de piatră, Hunt spusese:

– Locul ăsta aproape că mă face să cred în stafii.

– Eu cred cu adevărat în stafii, replicasem.

Noaptea mă trezesc tuşind, simt ceva ud pe pieptul meu gol, îl aud pe Hunt bâjbâind în căutarea lumânării şi, în lumina ei, cobor ochii şi văd sânge pe pielea mea şi pătând cearşafurile.

– Dumnezeule! şuieră Hunt îngrozit. Ce este? Ce se-ntâmplă?

– Hemoragie..., izbutesc să spun după ce următoarea criză de tuse mă lasă şi mai vlăguit şi mai stropit de sânge.

Dau să mă ridic, cad înapoi pe pernă şi arăt ligheanul cu apă şi prosopul de pe noptieră.

– La dracu', la dracu', mormăie Hunt şi-mi caută comagenda ca să capete un diagnostic medical.

Nu există nici o comagendă. Ceva mai devreme în cursul zilei, azvârlisem instrumentul inutil al lui Hoyt.

Hunt scoate propria sa comagendă, ajustează monitorul şi mi-o înfăşoară pe încheietură. Datele afişate n-au nici un sens pentru el, atât doar că semnifică urgenţă şi necesitatea imediatei îngrijiri medicale. Precum cei mai mulţi oameni din generaţia sa, Hunt n-a văzut niciodată boală sau moarte - acestea erau chestiuni rezolvate în mod profesional, departe de ochii publicului.

– Nu contează, şoptesc eu.

Accesul de tuse a trecut, dar slăbiciunea mă apasă ca o pătură din piatră. Gesticulez din nou spre prosop şi Hunt îl umezeşte, îmi şterge sângele de pe piept şi braţe, mă ajută să mă aşez în unicul scaun, iar el înlătură cearşafurile şi păturile pătate.

– Ştii ce se-ntâmplă? întreabă şi în glas i se simte îngrijorare reală.

– Da, încerc să zâmbesc. Acurateţe. Veridicitate. Ontogenia recapitulează filogenia.

– Nu vorbi-n şarade, se răsteşte el susţinându-mă să mă întorc în pat. Ce anume a cauzat hemoragia? Cu ce te pot ajuta?

– Un pahar cu apă, te rog.

Sorb şi simt clocotul din piept şi gât, totuşi izbutesc să evit altă criză de tuse. Îmi simt abdomenul ca şi cum ar fi pârjolit.

– Ce se-ntâmplă? repetă Hunt.

Vorbesc fără grabă, rostind fiecare cuvânt de parcă aş pipăi cu piciorul un sol presărat de mine. Tuşea nu mai revine.

– Este o boală numită ftizie, îi spun. Tuberculoză. Etapele finale, judecând după severitatea hemoragiei.

Chipul de baset al lui Hunt este palid.

– Doamne Dumnezeule, Severn! N-am auzit niciodată de tuberculoză.

Îşi ridică încheietura, gata să consulte memoria comagendei, însă încheietura lui este goală. Ii restitui instrumentul.

– Tuberculoza n-a mai existat de multe secole. A fost vindecată. Dar John Keats era bolnav de tuberculoză. A murit de tuberculoză. Şi acest corp cibrid îi aparţine lui Keats.

Hunt se ridică, gata să se repeadă afară pe uşă ca să caute ajutor.

– În mod cert, Nucleul ne va îngădui acum să ne-ntoarcem! Nu te poate ţine aici, pe planeta asta pustie unde nu există asistenţă medicală!

Las capul pe spate, pe pernele moi, simţind fulgii sub pânză.

– Acesta poate să fie exact motivul pentru care sunt ţinut aici. Vom vedea mâine, când vom intra în Roma.

– Dar tu nu poţi să călătoreşti! Mâine nu plecăm nicăieri.
– O să vedem, spun eu şi închid ochii. O să vedem.

Dimineaţă, o *vettura,* o şaretă, aşteaptă lângă han. Calul este o iapă mare şi sură, care ne priveşte când ne apropiem. Aburii răsuflării sale se înalţă în aerul rece al dimineţii.
– Ştii ce-i *asta?* întreabă Hunt.
– Un cal.
Hunt ridică o mână spre animal, ca şi când s-ar teme ca acesta să nu pocnească şi să dispară ca un balon de săpun sub atingerea lui. Îşi retrage iute mâna, când iapa şfichiuieşte din coadă.
– Caii *au dispărut,* spune el. N-au fost niciodată ARN-izaţi.
– Acesta pare perfect real, zic eu suind în şaretă şi aşezându-mă pe bancheta îngustă de acolo.
Hunt se aşază cu grijă lângă mine şi degetele lui prelungi zvâcnesc de anxietate.
– Cine pilotează? întreabă el. Unde simt comenzile?
Nu există frâie şi capra şaretei este goală.
– Să vedem dacă iapa ştie drumul, sugerez şi în aceeaşi clipă începem să ne mişcăm domol, cu şareta fără arcuri zdruncinându-se peste pietrele şi făgaşele drumului grosolan.
– Asta-i o glumă, nu? întreabă Hunt, holbându-se la cerul perfect senin şi ogoarele îndepărtate.
Tuşesc cât pot mai uşor şi scurt într-o batistă pe care am improvizat-o dintr-un prosop luat din han.
– Posibil, îi spun. Dar de fapt, ce nu-i o glumă?
Hunt îmi ignoră sofismul şi ne continuăm drumul, hurducându-ne către necunoscutele destinaţie şi destin care ne aşteaptă.

– Unde sunt Hunt şi Severn? întrebă Meina Gladstone.

Sedeptra Akasi, tânăra negresă care era al doilea consilier important al lui Gladstone, se apropie de ea ca să nu întrerupă fluxul informării militare.

– Nu avem nici o noutate, doamnă director executiv.

– Este imposibil. Severn are asupra lui un monitor şi Leigh a păşit pe Pacem acum o oră. Unde dracu' svrnt?

Akasi privi faxpadul pe care-l depliase pe masă.

– Securitatea nu-i poate găsi. Poliţia Autorităţii de Tranzit nu-i poate localiza. Unitatea teleproiector a înregistrat doar că ei au tastat codul TC2 - pentru aici -, au trecut prin portal, dar n-au ajuns.

– Asta-i imposibil!

– Da, doamnă director executiv.

– Vreau să stau de vorbă cu Albedo sau alt consilier IA imediat ce se termină şedinţa asta.

– Da.

Ambele femei reveniră cu atenţia la informare. Centrul Tactic din Clădirea Guvernului fusese unit cu Consiliul de Război din Centrul de Comandă Olympus şi cu cea mai mare sală de informări a Senatului prin portaluri de câte cincisprezece metri pătraţi vizual deschise, astfel încât cele trei spaţii creau o singură zonă de întrunire, cavernoasă şi asimetrică.

Hologramele din Consiliul de Război păreau să se înalţe la infinit în capătul display al zonei şi coloanele de date curgeau în lungul pereţilor.

– Patru minute până la incursiunea cislunară, rosti amiralul Singh.

– Armele lor cu bătaie lungă ar fi putut deschide focul asupra Porţii Raiului cu mult mai devreme, spuse generalul Morpurgo. Par să manifeste o reţinere.

– N-au arătat prea multă reţinere faţă de navele noastre torţe, comentă Garion Persov de la Diplomaţie.

Grupul fusese strâns cu o oră în urmă, când flota asamblată în pripă dintr-o duzină de nave-torţă ale Hegemoniei fusese distrusă de Roiul care avansa. Senzorii pe distanţe lungi expediaseră o imagine a acelui Roi - un ciorchine de tăciuni cu cozi de fuziune ca nişte comete - înainte ca navele-torţă şi sondele lor automate să încheie emisia. Fuseseră mulţi tăciuni spaţiali.

– Acelea erau nave de război, zise generalul Morpurgo. Cu nişte ore în urmă, noi le-am transmis că Poarta Raiului este o planetă deschisă. Putem spera la reţinere.

Ii înconjurau holografii de pe Poarta Raiului: străzile tăcute din Oraşul Smârcurilor, imagini aeriene ale liniei coastei, imagini orbitale ale planetei cenuşiu-maronii cu permanentul ei plafon noros, imagini cislunare ale dodecaedrului baroc al sferei singularităţii care lega laolaltă toate teleproiectoarele şi imagini ale telescoapelor aţintite spre spaţiul cosmic, imagini în ultraviolet şi raze X ale Roiului care avansa - acum mult mai mare decât nişte pete sau tăciuni, aflat la mai puţin de 1 UA. Gladstone privi cozile de fuziune ale navelor de război Expulzate, masivitatea rostogolitoare şi pâlpâitoare a câmpurilor restrictive ale fermelor lor asteroidale şi lumilor-dom, complexele citadine din

imponderabilitate, complicate şi straniu non-umane, şi gândi: *Şi dacă mă-nşelf*

Vieţile a miliarde de oameni depindeau de credinţa ei că Expulzaţii n-aveau să distrugă fără motiv planetele Hegemoniei.

– Două minute până la atac, rosti Singh în tonul său monoton de războinic profesionist.

– Amirale, spuse Gladstone, este absolut necesar să distrugem sfera de singularitate imediat ce Expulzaţii ne-au penetrat zona de separaţie? N-am mai putea aştepta câteva minute pentru a le judeca intenţiile?

– Nu, doamnă director executiv, răspunse prompt amiralul. Legătura teleproiector trebuie distrusă imediat ce ei intră în raza de atac rapid.

– Dar dacă n-o fac navele-torţă care ţi-au rămas, amirale, tot ne mai rămân legăturile din interiorul sistemului, releele sperlumice şi dispozitivele sincronizate, nu?

– Da, doamnă director executiv, însă *trebuie* să ne asigurăm că toată capacitatea de teleproiectare este desfiinţată înainte ca Expulzaţii să controleze sistemul. Nu putem compromite această marjă de siguranţă deja fragilă.

Gladstone încuviinţă din cap. Înţelegea nevoia pentru precauţie totală. *Dacă am mai fi avut niţel timp...*

– Cincisprezece secunde până la atac şi distrugerea singularităţii, anunţă Singh. Zece... şapte...

Brusc, toate hologramele navelor-torţă şi sondelor cislunare străluciră violet, roşu şi alb.

Gladstone se aplecă înainte.

– Asta a fost distrugerea sferei singularităţii?

Militarii vorbeau între ei, apelând alte date, comutând imaginile pe holouri şi ecrane.

– Nu, doamnă director executiv, răspunse Morpurgo. Navele-torţă sunt atacate. Ceea ce vedeţi este supraîncărcarea câmpurilor lor defensive. Sfera... ah... *acolo!*

O imagine centrală, transmisă poate de o navă-releu de pe o orbită joasă, arăta imaginea mărită a sferei dodecaedrice de restricţionare a singularităţii, cu suprafaţa de treizeci de mii de metri pătraţi încă intactă, încă sclipind sub lumina puternică dinspre soarele Porţii Raiului. După aceea, brusc, strălucirea spori, faţa cea mai apropiată a structurii păru să devină incandescentă şi colapsă, iar peste nici trei secunde sfera se extinse, când singularitatea întemniţată evadă şi se autodevoră, înghiţind de asemenea tot ce se afla în jurul ei pe o rază de şase sute de kilometri.

În aceeaşi clipă se stinseră majoritatea imaginilor vizuale şi multe dintre coloanele de date.

– Toate conexiunile teleproiectoare au fost închise, raportă Singh. Datele din sistem sunt transmise acum doar prin intermediul sperlumicelor.

Dintre militari se auziră murmure de aprobare şi uşurare, iar din rândul zecilor de senatori şi consilieri politici prezenţi se ridică ceva mai apropiat unui suspin şi geamăt stins. Poarta Raiului tocmai fusese amputată din Web... prima asemenea pierdere a unei planete din Hegemonie în mai bine de patru secole.

Gladstone se răsuci către Sedeptra Akasi:

– Care este în prezent timpul de călătorie din Web până la Poarta Raiului?

– Cu propulsie Hawking, şapte luni de timp la bordul navei, răspunse consiliera fără cea mai mică pauză pentru acces, adică ceva mai mult de nouă ani de datorie temporală.

Gladstone încuviinţă tăcută. Poarta Raiului se afla la nouă ani depărtare de cea mai apropiată planetă din Web.

– Se duc şi navele-torţă, intonă Singh.

Transmisia fusese de la unul dintre pichetele orbitale: imagini sacadate, colorate codificat, ale rafalelor sperlumice de mare viteză care erau procesate de calculatoare în progresie rapidă. Erau practic mozaicuri vizuale care o făceau întotdeauna pe Gladstone să se gândească la primele filme mute din zorii Epocii Media. Aceasta nu era însă o comedie cu Charlie Chaplin. Două, apoi cinci, apoi opt explozii de lumină orbitoare înfloriră pe fundalul câmpului stelar deasupra conturului planetei.

– Transmisiile de la HS *Niki Weimart,* HS *Terrapin,* HS *Cornet* şi *HS AndrewPaul* au încetat, raportă Singh.

Barbre Dan-Gyddis ridică o mână.

– Ce-i cu celelalte patru nave, amirale?

– Numai cele patru menţionate deţineau capacitate de comunicare superluminică. Pichetele confirmă că au încetat şi legăturile de comunicaţii radio, maser şi pe bandă largă ale celorlalte patru nave-torţă. Datele vizuale...

Singh se opri şi gesticulă spre imaginea transmisă de nava automată de pichetare: opt cercuri de lumină care se dilatau, pălind, un câmp stelar acoperit de siaje de fuziune şi lumini noi. Brusc dispăru şi imaginea aceea.

– Toţi senzorii orbitali şi releele sperlumice au fost distruse, rosti generalul Morpurgo.

Făcu un gest şi bezna fu înlocuită cu imagini ale străzilor de pe Poarta Raiului cu inevitabilul plafon coborât de nori. Aparate de zbor adăugau imagini de deasupra norilor - un cer care parcă înnebunise cu stele mişcătoare.

– Toate rapoartele confirmă distrugerea completă a sferei singularităţii, spuse Singh. Unităţile din avangarda Roiului pătrund acum pe orbită înaltă în jurul Porţii Raiului.

– Câţi oameni au rămas acolo? întrebă Gladstone.

Era aplecată înainte, cu coatele pe masă şi degetele încrucişate foarte strâns.

– Optzeci şi şase de mii şapte sute optzeci şi nouă, răspunse Imoto ministrul Apărării.

– Plus cei doisprezece mii de puşcaşi marini care au fost teleproiectaţi în ultimele două ore, adăugă generalul Van Zeidt.

Imoto dădu din cap în direcţia generalului.

Gladstone le mulţumi şi reveni cu atenţia asupra hologramelor. Coloanele de date ce pluteau deasupra şi rezumatele lor de pe faxpaduri, comagende şi panourile de date conţineau informaţii pertinente - numărul de vehicule Expulzate aflate acum în interiorul sistemului, numărul şi tipul de nave de pe orbită, orbitele de frânare estimate şi curbele temporale, analizele energetice şi interceptări de pe benzile de comunicaţii dar Gladstone şi ceilalţi priveau imaginile sperlumice relativ neschimbătoare şi lipsite de informaţii în sine transmise din aparatele de zbor şi de videocamerele de pe sol: stele, vârful norilor, străzi, panorama de pe înălţimile Staţiei de Generare

Atmosferică peste Promenada Smârcurilor Decantoare, unde Gladstone însăşi stătuse cu nici douăsprezece ore în urmă. Acolo era noapte. Uriaşe ferigi coada-calului se mişcau sub briza silenţioasă ce sufla dinspre golf.

– Cred că vor negocia, spunea senatoarea Richeau. Mai întâi ne vor prezenta acest *fait accompli* - nouă planete cucerite apoi vor negocia, şi vor negocia dur, pentru o nouă balanţă a puterii. Vreau să spun că şi în eventualitatea în care ambele lor valuri de invazii ar avea succes, asta ar însemna douăzeci şi cinci de planete din aproape două sute câte există în Web şi Protectorat.

– Da, încuviinţă Persov, şeful Diplomaţiei, totuşi nu uitaţi, doamnă senator, că dintre ele fac parte unele dintre planetele noastre cele mai importante din punct de vedere strategic... *aceasta,* de exemplu. Pe desfăşurătorul Expulzaţilor, TC2 se află la numai două sute treizeci şi cinci de ore după Poarta Raiului.

Senatoarea Richeau îi aruncă o privire de superioritate.

– Sunt perfect conştientă de acest lucru, replică ea rece. Spun doar că Expulzaţii nu pot avea ca obiectiv final cucerirea reală. Aşa ceva ar însemna o nebunie din partea lor. De asemenea, FORŢA nu va permite celui de-al doilea val să pătrundă atât de adânc. Cu certitudine, această aşa-zisă invazie este un preludiu al negocierilor.

– Poate că da, spuse senatorul Roanquist de pe Nordholm, dar asemenea negocieri ar depinde cu siguranţă de...

– Aşteptaţi, rosti Gladstone.

Coloanele de date arătau că pe orbita planetei se aflau peste o sută de nave de război Expulzate. Forţele de sol de pe Poarta Raiului fuseseră instruite să nu tragă decât dacă se deschidea focul asupra lor şi nici un fel de activitate nu era vizibilă în cele treizeci de transmisiuni sperlumice simultane în sala Consiliului de Război. Pe neaşteptate însă plafonul de nori de deasupra Oraşului Smârcurilor străluci, ca şi când fuseseră comutate nişte proiectoare gigantice. O duzină de fascicule largi de lumină coerentă coborâră, străpungând golful şi oraşul, continuând iluzia de reflectoare; pentru ochii lui Gladstone, părea că între sol şi nori fuseseră construite nişte gigantice coloane albe.

Iluzia aceea încetă violent, când un vârtej de flăcări şi distrugere irupse la baza fiecărei coloane de lumină late de o sută de metri. Apa golfului clocoti până ce gheizere uriaşe de aburi ocultară videocamerele cele mai apropiate. Vederea de pe înălţimi arătă clădirile de piatră vechi de secole din oraş izbucnind în văpăi, implodând, de parcă o tornadă s-ar fi mişcat printre ele. Grădinile şi domeniile Promenadei, faimoase în tot Webul, răbufniră în flăcări, proiectând pământ şi fragmente zburătoare, ca şi cum un plug invizibil ar fi trecut peste ele. Ferigi coadă-de-cal bătrâne de două secole se aplecară ca înaintea unui uragan, luară foc şi dispărură.

– Lasere de la o navă-torţă de clasă *Bowers,* vorbi amiralul Singh în tăcerea din sală. Sau echivalentul ei Expulzat.

Oraşul ardea, exploda, era transformat în ruine de coloanele de lumină, iar după aceea era din nou răscolit. Aceste imagini sperlumice nu aveau canale

audio, dar Gladstone îşi închipui că putea să audă ţipete.

Una câte una, videocamerele de la sol se stinseră. Vederea de pe înălţimile Staţiei de Generare Atmosferică dispăru într-un fulger alb. Videocamerele aeropurtate pieriseră de mult. Cele douăzeci de imagini de la sol începură să se piară şi ele, una într-o explozie stacojie teribilă, care-i făcu pe toţi să se frece la ochi.

– Detonare plasmatică, spuse Van Zeidt. În spectrul redus de megatone.

Vederea fusese a unui complex al apărării aeriene FORŢĂ:marină, la nord de Canalul InterOraşe.

Deodată toate imaginile încetară. Fluxul de date se opri. Luminile din sală se activară automat pentru a compensa o beznă atât de bruscă, încât tăiase răsuflarea tuturor.

– A fost distrus transmiţătorul sperlumic primar, zise generalul Morpurgo. Se afla la principala bază FORŢĂ, lângă Poarta înaltă. Era în subteran, sub cel mai puternic câmp restrictiv al nostru - cincizeci de metri de rocă şi zece metri de aliaj de cristale.

– Încărcături nucleare? întrebă Barbre Dan-Gyddis.

– Cel puţin, răspunse Morpurgo.

Senatorul Kolchev se ridică şi statura sa lususeană masivă emană o aură de forţă aproape animalică.

– Bun! Deci nu-i vorba despre nici o nenorocită de negociere. Expulzaţii tocmai au transformat în cenuşă o planetă a Webului. Acesta-i un război pe viaţă şi pe moarte, fără prizonieri şi fără cruţări. În joc este supravieţuirea civilizaţiei. Ce facem în continuare?

Toţi ochii se întoarseră către Meina Gladstone.

Consulul îl târî afară din epava forfecarului pe Theo Lane care leşinase şi se împletici vreo cincizeci de metri, cu braţul tânărului după umerii lui, înainte de a colapsa pe un petic de iarbă, sub arbori, pe malul râului Hoolie. Forfecarul nu luase foc, dar zăcea strivit lângă zidul de piatră năruit unde se oprise în cele din urmă din derapaj. Bucăţi de metal şi polimeri ceramici erau risipite pe malul râului şi pe strada abandonată.

Oraşul ardea. Fumul acoperea vederea peste râu şi această parte din Jacktown, Cartierul Vechi, arăta ca şi cum fuseseră aprinse mai multe ruguri, cu coloane groase de fum negru ridicându-se către plafonul jos de nori. Lasere de luptă şi dâre de proiectile continuau să brăzdeze pâclele, explodând uneori lângă navetele de asolizare de asalt, deltaplanele şi cupolele de câmpuri suspensoare ce continuau să coboare prin nori ca pleava spulberată de pe un ogor abia secerat.

– Theo, ai păţit ceva?

Guvernatorul-general clătină din cap şi ridică mâna pentru a-şi împinge ochelarii în sus pe nas... apoi se opri derutat, deoarece îşi dădu seama că nu-i mai avea. Fruntea şi braţele îi erau mânjite de sânge.

– M-am lovit la cap, rosti el ameţit.

– Trebuie să ne folosim de comagenda ta, spuse Consulul. Să chemăm pe cineva să ne ia de aici.

Theo încuviinţă, înălţă braţul şi se încruntă spre încheietură.

– N-o mai am, zise el. Nu mai am comagenda. Să mă uit în forfecar.

Încercă să se ridice.

Consulul îl trase înapoi, jos. Se aflau la adăpostul unor arbori ornamentali, însă forfecarul era expus şi

asolizarea lor nu fusese un secret. Consulul întrezărise câţiva soldaţi cu armuri deplasându-se pe o stradă adiacentă în timp ce ei se apropiaseră vertiginos de sol. Puteau fi FAA, Expulzaţi sau chiar puşcaşi marini ai Hegemoniei, dar Consulul bănuia că erau gata să deschidă focul indiferent cui ar fi fost loiali.

– Nu contează, zise el. O s-ajungem la un telefon. Să sunăm la consulat.

Privi în jur şi identifică zona de antrepozite şi clădiri din piatră unde se prăbuşiseră. La câteva sute de metri în aval, se zărea o catedrală veche, abandonată, ale cărei acareturi se dărăpănaseră şi erau aplecate peste râu.

– Ştiu unde suntem, rosti el. La numai un cvartal sau două de Cicero's. Haide!

Trecu un braţ al lui Theo după gâtul său şi-l ridică pe bărbatul rănit.

– În Cicero's e bine, mormăi Theo. Aş bea ceva.

De pe strada ce dădea spre sud răsună răpăit de fleşete şi sfârâitul de răspuns al unor arme energetice. Consulul se strădui să preia cât mai mult din greutatea lui Theo şi, pe jumătate mergând, pe jumătate împleticindu-se, porni pe străduţa îngustă de lângă râu.

– Fir-ar a dracu'! şopti Consulul.

Cicero's ardea. Vechiul han şi bar - care avea vechimea lui Jacktown şi era mult mai vechi decât mare parte a capitalei - îşi pierduse deja în flăcări trei din cele patru clădiri încovoiate de pe malul râului şi doar o echipă decisă de clienţi înarmaţi cu găleţi salvase ultima secţiune.

– Uite-l pe Stan, spuse el arătând silueta uriaşă a lui Stan Leweski, aflat lângă capătul şirului de bărbaţi care treceau găleţi din mână în mână. Stai aici! îl ajută pe Theo să se aşeze în capul oaselor sub un ulm de pe trotuar. Ce-ţi mai face capul?

– Mă doare.

– Mă-ntorc imediat cu ajutoare, zise Consulul şi merse cât putu de repede pe străduţa îngustă, spre bărbaţi.

Stan Leweski îl privi de parcă ar fi văzut o stafie. Chipul bărbatului mătăhălos era mânjit de funingine şi de lacrimi, iar ochii îi erau holbaţi, aproape neînţelegători. Cicero's existase în familia lui de şase generaţii. Acum ploua încet şi incendiul părea învins. Bărbaţii strigară avertismente în lungul şirului, când câteva grinzi din secţiunile arse se prăbuşiră în tăciunii subsolului.

– Dumnezeule, s-a dus, rosti Leweski. Vezi? Anexa bunicului Jiri nu mai există...

Consulul îl prinse de umerii voinici.

– Stan, avem nevoie de ajutor. Theo-i acolo. E rănit. Ni s-a prăbuşit forfecarul. Trebuie s-ajungem la astro- port... să-ţi folosim telefonul. Este-o urgenţă, Stan.

Leweski clătină din cap.

– Telefonul nu merge. Frecvenţele comagendei sunt bruiate. A-nceput dracu' războiu'. Arătă secţiunile arse ale vechiului han: Nu mai sunt, fir-ar a dracu'. *Nu mai sunt.*

Consulul încleştă pumnii, furios, simţindu-se realmente frustrat. Alţii se strânseră în jurul lor, dar nu recunoscu nici un chip. Nu se zărea nimeni din FORŢĂ sau din FAA. Deodată înapoia lui se auzi un glas:

– Vă pot ajuta eu. Am un forfecar.

Consulul se răsuci şi zări un bărbat de vreo şaizeci de ani; funinginea şi sudoarea îi acopereau faţa arătoasă şi-i mânjeau părul ondulat.

– Grozav, rosti el. Ţi-aş fi recunoscător. Făcu o pauză. Te cunosc cumva?

– Mă numesc Melio Arundez, zise bărbatul mergând deja către locul unde stătea Theo.

– Arundez..., repetă Consulul grăbindu-se să ţină pasul.

Numele suna bizar. Era cineva pe care-l cunoştea? Cineva pe care ar fi trebuit să-l cunoască?

– Dumnezeule, Arundez! exclamă el. Ai fost prietenul lui Rachel Weintraub, când ea a venit aici, cu decenii în urmă.

– Mai exact am fost îndrumătorul ei universitar, preciză Arundez. Şi eu te cunosc. Ai plecat în pelerinaj cu Sol.

Se opriră lângă Theo, care continua să-şi ţină capul în palme.

– Forfecarul meu este acolo, arătă Arundez.

Consulul văzu sub copaci un Vikken Zephyr mic, pentru două persoane.

– Grozav! O să-l ducem pe Theo la spital, apoi trebuie să ajung imediat la astroport.

– Spitalul este pur şi simplu ticsit, îi atrase atenţia Arundez. Dacă încerci să ajungi la nava ta, îţi sugerez să-l duci acolo pe guvernatorul-general şi să foloseşti facilităţile medicale din navă.

Consulul tăcu.

– De unde ştiai că am o navă acolo?

Arundez dilată uşa şi-l ajută pe Theo să se instaleze pe bancheta îngustă dinapoia scaunelor frontale, care se mulau după corp.

– Domnule Consul, ştiu totul despre tine şi despre ceilalţi pelerini. De luni bune încerc să obţin aprobarea de a merge în valea Criptelor Timpului. Nu poţi să înţelegi cât de frustrat m-am simţit atunci când barja voastră a plecat în secret cu Sol la bord. Inspiră adânc şi puse o întrebare pe care în mod evident se temuse s-o pună până atunci: Rachel mai trăieşte?

A fost iubitul ei când Rachel era adultă, îşi aminti Consulul.

– Nu ştiu, răspunse el. Încerc să mă-ntorc la timp pentru a o ajuta, dacă mai pot.

Melio Arundez încuviinţă şi se aşeză pe scaunul pilotului, făcându-i semn Consulului să intre.

– O să-ncercăm să ajungem la astroport. Nu va fi uşor cu luptele care se dau în jurul lui.

Consulul se lăsă pe spate şi-şi simţi toate vânătăile, tăieturile şi oboseala, când scaunul se strânse în jurul său.

– Trebuie să-l ducem pe Theo... pe guvernatorul-general... la consulat, sau la reşedinţa guvernamentală, sau cum i se spune acum.

Arundez scutură din cap şi activă repulsoarele.

– Nu, consulatul nu mai există. Potrivit canalului de ştiri de urgenţă, a fost lovit de un proiectil rătăcit. Toate oficialităţile Hegemoniei au plecat spre astroport pentru a fi evacuate, înainte ca prietenul tău să fi pornit în căutarea ta.

Consulul îl privi pe Theo Lane, care-şi pierduse cunoştinţa.

– Să-i dăm drumul, se adresă el încet lui Arundez.

Forfecarul fu atacat cu focuri de arme uşoare, când traversă râul, însă fleşetele doar răpăiră pe fuzelaj şi unicul fascicul energetic spintecă pe sub ei, ridicând

o trâmbă de aburi înaltă de zece metri. Arundez pilota ca un nebun - virând, legănându-se, picând şi înălţându-se, şi ocazional rotind forfecarul în jurul axei. Centurile scaunului Consulului îl ţineau strâns, totuşi îşi simţea stomacul ameninţând să i se ridice în gât. Înapoia lor, capul lui Theo se bălăngănea într-o parte şi-n alta pe spătarul banchetei, după cum bărbatul îşi pierdea şi regăsea cunoştinţa.

– În centru e dezastru! strigă Arundez ca să se facă auzit peste vuietul repulsoarelor. O să merg în lungul vechiului viaduct până la şoseaua către astroport, după care o luăm peste câmp, menţinându-ne cât mai jos.

Făcură o piruetă în jurul unei structuri ce ardea şi pe care Consulul o recunoscu cu întârziere ca fiind clădirea cu apartamente în care el însuşi locuise cândva.

– Şoseaua spre astroport nu-i deschisă?

– N-am reuşi pe-acolo, zise Arundez. În ultimele treizeci de minute, paraşutiştii s-au desantat întruna în jurul ei.

– Expulzaţii încearcă să distrugă oraşul?

– Nu. Ar fi putut s-o facă de pe orbită, fără atâta bătaie de cap. Se pare că ar investiga capitala. Cele mai multe navete de asolizare şi paraşutiştii lor coboară la minimum zece kilometri mai departe.

– FAA luptă cu ei?

Arundez izbucni în râs şi dinţii lui albi ieşiră în relief pe fondul pielii bronzate.

– De acum au ajuns la jumătatea distanţei până la Endymion şi Port Românce... deşi buletinul de ştiri de acum zece minute, înainte de bruierea liniilor de comunicaţii, afirma că şi oraşele acelea sunt atacate. Nu, puţina rezistenţă pe care o vezi provine

din partea câtorva zeci de puşcaşi marini lăsaţi de FORŢĂ să păzească oraşul şi astroportul.

– Prin urmare Expulzaţii n-au distrus sau capturat astroportul?

– Nu încă. Cel puţin până cu câteva minute în urmă. O să vedem în curând. Ţin-te bine!

Drumul de zece kilometri până la astroport pe şoseaua pentru VIP-uri sau pe culoarele aeriene de deasupra ei dura de obicei puţine minute, dar ocolul lui Arundez, apropierea cu urcuşuri şi coborâşuri peste dealuri, prin văi şi printre copaci, spori durata şi încordarea călătoriei. Consulul întoarse capul pentru a se uita la versanţii şi mahalalele de tabere de refugiaţi incendiate, care fulgerară în dreapta lor. Bărbaţi şi femei erau ghemuiţi lângă stânci şi sub copaci scunzi, acoperindu-şi capetele când forfecarul goni peste ei. La un moment dat văzu o echipă de puşcaşi marini, care-şi săpaseră adăposturi individuale pe coama unui deal, însă atenţia lor era focalizată asupra altei înălţimi, spre nord, de pe care soseau rafale de fascicule laser. Arundez zări puşcaşii în aceeaşi clipă şi smuci violent forfecarul către stânga, coborându-l într-o ravenă îngustă, cu numai câteva secunde înainte ca vârfurile arborilor de pe creasta de deasupra lor să fie retezate ca de un foarfece invizibil.

În cele din urmă suiră şi trecură peste o ultimă coamă şi în faţa lor apărură porţile şi gardurile vestice ale astroportului. Perimetrul strălucea ca un foc albastru şi violet din cauza câmpurilor de restrictive şi interdictive, iar ei mai aveau de parcurs un kilometru când un fascicul îngust de laser vizibil pâlpâi, îi găsi, şi din difuzorul cockpitului se auzi un glas:

– Forfecar neidentificat, asolizează imediat sau vei fi distrus!

Arundez asoliză.

Liziera aflată la zece metri depărtare păru să pâlpâie şi brusc fură înconjuraţi de năluci în polimeri cameleonici activaţi. Arundez deschise cupolele cockpitului şi carabinele de asalt erau acum aţintite asupra sa şi a Consulului.

– Indepărtaţi-vă de aparat! răsună un glas imaterial dinapoia tremurului uniformelor de camuflaj.

– Îl avem cu noi pe guvernatorul-general! strigă Consulul. Trebuie să intrăm pe astroport!

– Vezi să nu! se răsti un glas cu accent din Web. Ieşiţi afară!

Consulul şi Arundez îşi desfăcură grăbiţi centurile de siguranţă şi începuseră să coboare, când de pe bancheta din spate se auzi o voce:

– Locotenent Mueller, tu eşti?

– Ă-ă-ă, da, domnule!

– Mă recunoşti, locotenente?

Tremurul camuflajului depolariză şi la nici un metru de forfecar apăru un puşcaş marin în armură completă de luptă. Chipul său nu era decât un vizor negru, dar glasul părea al unui tânăr.

– Da, domnule... ă-ă-ă... guvernator. Îmi cer scuze că nu v-am recunoscut fără ochelari. Sunteţi rănit, domnule.

– Ştiu că sunt rănit, locotenente. De aceea domnii aceştia m-au escortat aici. Nu-l recunoşti pe fostul Consul al Hegemoniei pentru Hyperion?

– Îmi cer scuze, domnule, spuse locotenentul făcându-le oamenilor semn să se retragă la lizieră. Baza este închisă.

– *Bineînţeles* că baza-i închisă, scrâşni Theo. Doar eu am contrasemnat ordinul acela. În acelaşi timp tot eu am autorizat evacuarea întregului personal esenţial al Hegemoniei. *Ai lăsat* forfecării aceia să treacă, nu-i aşa, locotenente Mueller?

Un braţ în armură se ridică, de parcă ar fi vrut să se scarpine în capul cu cască.

– Ă-ă-ă... da, domnule. Ă-ă-ă, afirmativ. Dar asta a fost acum o oră, domnule. Navetele de evacuare au plecat şi...

– Pentru numele lui Dumnezeu, Mueller, treci pe canalul tactic şi cere-i colonelului Gerasimov autorizaţia să ne lase să trecem!

– Colonelul este mort, domnule. Perimetrul estic a fost a asaltat de navete de asolizare şi...

– Atunci căpitanului Lewellyn, rosti Theo.

Se clătină şi se prinse cu mâna de spătarul scaunului Consulului. Sub şiroaiele de sânge, faţa îi era foarte albă.

– Ă-ă-ă... canalele tactice nu mai funcţionează, domnule. Expulzaţii bruiază banda largă cu...

– *Locotenente,* izbucni Theo pe un ton pe care Consulul nu-l auzise niciodată folosit de tânărul lui prieten, m-ai identificat vizual şi mi-ai scanat ID-ul implantului! Acum, fie ne laşi pe astroport, fie ne-mpuşti!

Puşcaşul marin privi îndărăt, către lizieră, parcă întrebându-se dacă n-ar fi trebuit să le ordone oamenilor săi să deschidă focul.

– Toate navetele de asolizare au plecat, domnule. Nu mai coboară nimic.

Theo încuviinţă din cap. Sângele i se uscase şi închegase pe frunte, însă alt firicel pornise de sub linia scalpului.

– Nava sechestrată este tot în puţul antişoc nouă, nu?

– Da, *domnule,* răspunse Mueller luând în cele din urmă poziţie de drepţi. Dar este o navă civilă şi nu va putea ieşi în spaţiul cosmic cu Expulzaţii...

Theo îi făcu semn să tacă, după care îl îndemnă pe Arundez să pornească spre perimetru. Consulul privi drept înainte către liniile finale, câmpurile interdictive, câmpurile restrictive şi probabilele mine de presiune pe care forfecarul avea să le întâlnească peste zece secunde. Îl văzu pe locotenentul de Marină fluturând din braţ şi o deschidere se dilată ca un iris în câmpurile de energie violete şi albastre din faţă. Nimeni nu trase vreun foc. Într-o jumătate de minut, traversau solul bătătorit al astroportului. Ceva mare ardea pe perimetrul nordic. În stânga lor, un pâlc de trailere şi module de comandă FORŢĂ fusese transformat într-un lac de plastic bolborositor.

Înăuntru au fost oameni, gândi Consulul şi făcu din nou un efort să-şi împiedice conţinutul stomacului să i se ridice în gură.

Puţul antişoc 7 fusese distrus, iar pereţii săi circulari de carbon-carbon ranforsat gros de zece centimetri explodaseră în exterior, desfăcându-se de parcă ar fi fost din carton. Puţul antişoc 8 ardea cu incandescenţa alb-orbitoare ce sugera grenade cu plasmă. Puţul antişoc 9 era intact, cu botul navei Consulului abia vizibil deasupra ghizdului prin licărirea tremurată a unui câmp restrictiv de clasa 3.

– Interdicţia a fost ridicată? întrebă Consulul.

Theo se lăsă pe spate pe bancheta capitonată. Vorbi gros şi răguşit:

– Da. Gladstone a autorizat coborârea domului de câmp restrictiv. Ceea ce vezi nu-i decât obişnuitul câmp protector. Îl poţi anula printr-o comandă.

Arundez coborî forfecarul exact în clipa în care ledurile de avertizare se înroşiră şi voci sintetizate începură să descrie defecţiuni. Îl ajutară pe Theo să iasă şi se opriră lângă partea din spate a micuţului forfecar, unde o rafală de fleşete trasase o linie neregulată prin capota motorului şi carcasa repulsoarelor. O parte din fuzelaj se topise sub suprasarcină.

Melio Arundez bătu uşor cu palma pe vehicul, apoi ambii bărbaţi se întoarseră ca să-l ajute pe Theo prin uşa puţului antişoc şi în sus prin cordonul ombilical de andocare.

– Dumnezeule! exclamă Melio Arundez. E superb! Până acum n-am mai fost niciodată într-o navă interstelară privată.

– Nu există decât câteva zeci, spuse Consulul aşezând masca osmotică peste gura şi nasul lui Theo şi coborându-l cu blândeţe în cuva cu substanţe nutritive pentru cazuri urgente a clinicii. Deşi este mică, costă sute de milioane de mărci. Nu-şi justifică preţul pentru corporaţii şi pentru guvernele planetare din Pustietate, care preferă să se folosească de navele lor militare în acele rare ocazii când trebuie să se deplaseze între stele.

Consulul etanşă cuva şi discută scurt cu programul de diagnosticare.

– O să se vindece, îi spuse în cele din urmă lui Arundez şi reveni la holonişă.

Melio Arundez se opri lângă pianul Steinway antic şi-şi trecu palma peste finisajul său lucios. Privi

afară prin secţiunea transparentă a fuzelajului de deasupra platformei balconului acum retrasă şi zise:

– Văd focuri lângă poarta principală. Ar fi mai bine să decolăm.

– Asta şi fac, încuviinţă Consulul şi-i arătă canapeaua circulară ce marca perimetrul nişei de proiectare.

Arheologul se lăsă să cadă pe pernele groase şi se uită în jur.

– Nu există... ă-ă-ă... comenzi?

– O „punte"? surâse Consulul. Un cockpit cu instrumente? Poate şi o timonă cu care să cârmesc? Nu. Navă?

– Da, se auzi glasul dulce venind de nicăieri.

– Avem autorizaţie pentru decolare?

– Da.

– Câmpul restrictiv a fost îndepărtat?

– Era câmpul nostru. L-am dezactivat.

– Bun, haide să plecăm naibii de-aici! Nu trebuie să-ţi spunem că ne găsim în plin război, nu?

– Nu. Am monitorizat toată evoluţia situaţiei. Ultimele nave spaţiale FORŢĂ sunt pe punctul de a părăsi sistemul Hyperion. Puşcaşii aceştia marini sunt izolaţi şi...

– Lasă analiza tactică pentru mai târziu, zise Consulul. Stabileşte un curs spre valea Criptelor Timpului şi scoate-ne de aici.

– Da, domnule, zise nava. Voiam doar să spun că forţele care apără astroportul au puţine şanse de a mai rezista măcar o oră.

– Am reţinut, aprobă Consulul. Acum, decolează.

– Sunt obligată mai întâi să vă redau acest mesaj sperlumic. A sosit azi după-amiază, la 16:22:38:14 ora Web standard.

– Hopa! Stai aşa! strigă Consulul îngheţând holo-transmisia în mijlocul materializării. Jumătate din chipul Meinei Gladstone atârna deasupra lor. Eşti *obligată* să-mi arăţi asta înainte de a pleca? De comenzile cui asculţi tu?

– Ale directorului executiv Gladstone, domnule. Cu cinci zile în urmă, directorul executiv a impus o comandă de prioritate asupra tuturor funcţiilor mele. Acest mesaj sperlumic este ultima cerinţă înainte de...

– Va să zică de aceea n-ai răspuns la telecomenzile mele, murmură Consulul

– Da, răspunse nava pe un ton degajat. Mă pregăteam să spun că redarea acestui mesaj este ultima cerinţă înainte de a vă returna comanda.

– Şi după aceea vei face ce-ţi spun?

– Da.

– Ne vei duce unde o să-ţi spun?

– Da.

– Fără priorităţi ascunse?

– Nu sunt conştientă de nici una.

– Redă mesajul, ordonă Consulul.

Chipul lincolnian al directorului executiv Meina Gladstone pluti în centrul nişei pentru proiecţie, cu toate întreruperile şi desincronizările inerente transmisiilor sperlumice.

– Sunt fericită că ai supravieţuit vizitei la Criptele Timpului, se adresă ea Consulului. Acum însă te rog să negociezi cu Expulzaţii *înainte* de a reveni în vale.

Consulul îşi încrucişă braţele peste piept şi fulgeră cu privirea imaginea lui Gladstone. Afară soarele apunea. Mai dispunea numai de câteva minute înainte ca Rachel Weintraub să ajungă la ora şi

secunda în care se născuse şi să înceteze pur şi simplu să mai existe.

– Îţi înţeleg graba de a reveni şi a-ţi ajuta prietenii, zise Gladstone, dar în clipa aceasta nu poţi face absolut nimic pentru a ajuta pruncul... experţii din Web ne-au confirmat că nici hibernarea, nici amnezia criogenică nu ar putea stopa maladia lui Merlin. Sol o ştie şi el.

De cealaltă parte a nişei pentru proiecţie, Arundez rosti:

– Este adevărat. Au experimentat ani la rând. Ea ar muri în amnezia criogenică.

– *...poţi* ajuta miliardele de oameni din Web pe care crezi că i-ai trădat, spunea Gladstone.

Consulul se aplecă în faţă şi-şi sprijini coatele pe genunchi şi bărbia în pumni. Pulsul îi bubuia foarte tare în urechi.

– Am ştiut că ai fi gata să deschizi Criptele Timpului, vorbi Gladstone şi ochii ei căprui şi trişti păreau să-l privească direct. Predictorii Nucleului au arătat că loialitatea ta faţă de Maui-Legământul... şi faţă de amintirea rebeliunii bunicilor tăi... va covârşi toţi ceilalţi factori. Era *momentul* pentru deschiderea Criptelor şi numai tu puteai să activezi dispozitivul Expulzat înainte ca s-o decidă Expulzaţii înşişi.

– Am auzit îndeajuns, spuse Consulul şi se ridică întorcându-se cu spatele la proiecţie. Anulează mesajul, se adresă el navei, ştiind că nu-l va asculta.

Melio Arundez trecu prin proiecţie şi-l prinse strâns de braţ.

– Ascult-o până la capăt. Te rog!

Consulul clătină din cap, totuşi rămase în nişă, cu braţele încrucişate.

– Acum s-a întâmplat scenariul cel mai rău, spuse Gladstone. Expulzaţii invadează Webul. Poarta Raiului este distrusă. Peste mai puţin de o oră invazia va ajunge la Crângul lui Dumnezeu. Este imperativ să te întâlneşti cu Expulzaţii în sistemul Hyperion şi să negociezi... să-ţi foloseşti abilităţile diplomatice pentru a iniţia un dialog cu ei. Expulzaţii nu răspund la mesajele noastre sperlumice sau radio, dar i-am anunţat despre venirea ta. Cred că ei încă vor avea încredere în tine.

Consulul gemu şi se apropie de pian, izbind cu pumnul în capacul său.

– Mai dispunem doar de minute, nu de ore, Consule, zise Gladstone. Te rog să mergi întâi la Expulzaţii din sistemul Hyperion şi apoi să încerci să revii în valea Criptelor Timpului, dacă trebuie s-o faci. Tu cunoşti mai bine decât mine urmările războiului. Milioane de oameni vor muri în mod inutil, dacă nu putem găsi un canal sigur prin care să comunicăm cu Expulzaţii. Decizia îţi aparţine, totuşi te rog să te gândeşti la consecinţe, dacă vom da greş în această ultimă încercare de a afla adevărul şi a păstra pacea. Te voi contacta sperlumic după ce vei ajunge la Roiul Expulzat.

Imaginea lui Gladstone tremură, se înceţoşă şi păli.

– Răspuns? întrebă nava.

– Nu.

Consulul se plimba înainte şi înapoi între Steinway şi nişa pentru proiecţie.

– De aproape două secole, rosti Melio Arundez, nici o navă spaţială sau forfecar n-a asolizat în preajma văii cu echipajul intact. Gladstone trebuie să ştie că ai şanse foarte mici de a putea merge acolo... de a-i

supravieţui lui Shrike... şi după aceea de a te întâlni cu Expulzaţii.

– Lucrurile stau altfel în prezent, zise Consulul fără să se întoarcă spre el. Mareele temporale au luat-o razna. Shrike merge oriunde doreşte. Poate că fenomenul necunoscut care a împiedicat până acum asoli- zarea de vehicule cu echipaj nu mai este operaţional.

– Şi poate că nava ta va asoliza fără noi, spuse Arundez. Aşa cum au făcut multe altele.

– La dracu', răcni Consulul răsucindu-se, cunoşteai riscurile când ai spus că doreşti să mi te-alături!

Arheologul încuviinţă calm.

– Nu vorbesc despre riscul la care mă supun eu. Sunt gata să accept orice riscuri, dacă o pot ajuta pe Rachel... sau măcar s-o revăd. Viaţa *ta* este cea care poate conţine cheia pentru supravieţuirea omenirii.

Consulul scutură pumnul în aer, plimbându-se înainte şi înapoi ca un prădător în cuşcă.

– Nu-i *cinstit!* Am fost pionul lui Gladstone şi-nainte. Ea m-a folosit... În mod cinic... deliberat... am *ucis* patru Expulzaţi, Arundez! I-am împuşcat fiindcă trebuia să activez blestematul lor de dispozitiv ca să deschid Criptele. Crezi că ei mă vor primi cu braţele deschise?

Ochii negri ai arheologului îl priviră fără să clipească.

– Gladstone crede că ei vor sta de vorbă cu tine.

– Cine *poate şti* ce vor face? Sau ce crede Gladstone, dacă-i vorba pe-aşa. Hegemonia şi relaţia ei cu Expulzaţii nu sunt acum grija mea. Din partea mea, ciuma să cadă pe-ale lor case.

– Chiar dacă omenirea va avea de suferit?

– Eu nu cunosc omenirea, răspunse Consulul cu glas monoton şi obosit. Eu îl cunosc pe Sol Weintraub. Şi pe Rachel. Şi pe o femeie rănită pe nume Brawne Lamia. Şi pe părintele Paul Duré. Şi pe Fedmahn Kassad. Şi pe...

Glasul blând al navei îi învălui.

– Perimetrul nordic al astroportului a fost străpuns. Iniţiez procedurile finale de lansare. Vă rog să vă aşezaţi.

Consulul se împletici spre holonişă, în timp ce câmpul constrictiv intern îl apăsa de sus, cu diferenţiala sa verticală crescând brusc, fixând fiecare obiect la locul său şi protejându-i pe călători mult mai ferm decât ar fi putut s-o facă centurile sau plasele de siguranţă. După ce ajungeau în imponderabilitate, câmpul urma să se reducă, totuşi să slujească în calitate de substituent al gravitaţiei planetare.

Deasupra holonişei aerul se înceţoşă şi prezentă puţul antişoc şi astroportul care se micşorau rapid dedesubt, cu orizontul şi dealurile îndepărtate tresăl- tând şi înclinându-se pe măsură ce nava execută manevre de eschivare la 80 g. Nişte arme energetice clipiră în direcţia lor, dar coloanele de date arătau că efectele neglijabile erau rezolvate de câmpurile externe. Apoi orizontul se îndepărtă şi se curbă, iar cerul lapislazuli se întunecă până la negrul spaţiului cosmic.

– Destinaţie? întrebă nava.

Consulul închise ochii. Sub ei, o sonerie piui anunţând că Theo Lane putea fi dus din cuva de recuperare în sala de operaţii.

– Cât mai avem până la joncţiunea cu elemente ale forţei de invazie Expulzată? întrebă Consulul.

– Treizeci de minute până la Roiul propriu-zis, răspunse nava.

– Şi cât mai avem până intrăm în raza armelor de atac ale navelor lor?

– Suntem urmăriţi de ele chiar acum.

Expresia feţei lui Melio Arundez era calmă, însă degetele i se înălbiseră pe spătarul canapelei din holonişă.

– Bine, spuse Consulul. Indreaptă-te către Roi. Evită navele Hegemoniei. Anunţă pe toate frecvenţele că suntem o navă diplomatică neînarmată, care solicită purtarea de tratative.

– Mesajul a fost autorizat şi stabilit de directorul executiv Gladstone, domnule. Chiar acum este transmis sperlumic şi pe toate frecvenţele de comunicaţii.

– Continuă, zise Consulul. Arătă comagenda lui Arundez: Poţi vedea timpul?

– Da. Mai sunt şase minute până la ora exactă a naşterii lui Rachel.

Consulul se lăsă pe spate şi închise iarăşi ochii.

– Domnule Arundez, ai bătut degeaba o cale lungă.

Arheologul se ridică, se clătină o clipă înainte de a se obişnui cu gravitaţia simulată şi se îndreptă cu grijă spre pian. Rămase acolo pentru un moment şi privi prin fereastra balconului către cerul negru şi curbura încă strălucitoare a planetei care se micşora.

– Poate că nu, zise el. Poate că nu.

38

Azi am intrat în pustiul mlăştinos pe care îl recunosc ca fiind Campagna şi am sărbătorit evenimentul prin alt acces de tuse, pe care l-am

terminat vomitând mai mult sânge. Mult mai mult. Leigh Hunt nu mai ştie ce să facă de îngrijorare şi frustrare şi, după ce mă ţine de umeri în timpul spasmelor şi mă ajută să-mi şterg hainele cu cârpe înmuiate într-un pârâu din apropiere, întreabă:

– Ce pot face?

– Să culegi flori de pe câmp, icnesc. Asta a făcut Joseph Severn.

Se întoarce mânios, fără să înţeleagă că, în ciuda stării mele de epuizare şi febră, nu spuneam altceva decât adevărul.

Şareta şi calul obosit traversează Campagna cu mai multe zgâlţâieli şi hurducături dureroase decât înainte. Mai târziu, după-amiaza, trecem pe lângă nişte schelete de cai, pe lângă resturile unui han vechi şi ruina mai masivă a unui viaduct acoperită de muşchi şi în cele din urmă pe lângă stâlpi în care se pare că au fost bătute în cuie nişte beţe albe.

– Ce naiba-s astea? întreabă Hunt.

– Oasele tâlharilor, îi spun adevărul.

Mă priveşte de parcă mintea mi-ar fi cedat în faţa bolii. Poate că aşa este.

Mai târziu ieşim din ţinutul mlăştinos Campagna şi întrezărim o pată roşie care se mişcă hăt departe pe câmp.

– Ce-i aia? întreabă Hunt curios, plin de speranţe.

Ştiu că se aşteaptă să vadă oameni dintr-o clipă în alta şi un portal teleproiector funcţional la numai câteva momente după aceea.

– O pasăre cardinal, îi spun din nou adevărul. Vânează.

Hunt îşi accesează comagenda amărâtă, oloagă.

– Cardinal *este* o pasăre, încuviinţează el.

Aprob din cap, privind spre apus, însă pata roşie a dispărut.

– Dar şi un rang preoţesc, adaug eu. Şi ne apropiem de Roma, aşa cum ştii.

Hunt se încruntă la mine şi încearcă pentru a mia oară să apeleze pe cineva pe banda de comunicaţii a comagendei. După-amiaza este tăcută, cu excepţia scârţâitului ritmic al roţilor de lemn ale *vettura* şi trilurilor unei păsări îndepărtate. O fi o pasăre cardinal?

Intrăm în Roma când primele umbre ale serii ating norii. Şareta se leagănă şi huruie prin Poarta Laterană şi aproape imediat ne apare în faţă Coliseumul, acoperit de iederă şi adăpostind în mod evident mii de porumbei, dar nesfârşit mai impresionant decât hologramele ruinelor, aflat acum, precum a fost la apogeul existenţei sale, nu între limitele sărăcăcioase ale unui oraş postbelic înconjurat de arcologii gigantice, ci pe fundalul pâlcurilor de colibe şi ogoare deschise, acolo unde se termină oraşul şi începe peisajul rural. Pot zări Roma în depărtare... O întindere de acoperişuri şi ruine mai mici pe legendarele ei Şapte Coline, însă aici Coliseumul este stăpân.

– Iisuse, murmură Leigh Hunt. Ce-i asta?

– Oasele tâlharilor, rostesc încet temându-mă să nu declanşez iarăşi tuşea teribilă.

Mergem mai departe, tropotind pe străzile pustii ale Romei din secolul al XIX-lea de pe Vechiul Pământ, iar seara se lasă grea şi deasă în jurul nostru, lumina păleşte şi porumbeii se rotesc peste cupolele şi acoperişurile Cetăţii Eterne.

– Unde-s toţi? şopteşte Hunt şi pare speriat.

– Nu simt aici pentru că nu-i nevoie de ei, îi răspund.

Glasul meu răsună perfect distinct în canionul amurgit al străzilor oraşului. Roţile merg acum pe caldarâm, deloc mai lin decât bolovanii aleatorii ai drumului de care abia am scăpat.

– Este un fel de simstim? întreabă el.

– Şaretă, opreşte, spun eu şi calul mă ascultă. Arăt un bolovan mare de lângă rigolă. Dă-i un şut, mă adresez lui Hunt.

El se încruntă la mine, totuşi coboară, se apropie de bolovan şi-l loveşte cu sete. Alţi porumbei irup spre cer din clopotniţe şi iederă, speriaţi de ecourile înjurăturilor lui.

– Precum doctorul Johnson, ai demonstrat realitatea lucrurilor, îi zic. Acesta nu-i un simstim şi nici un vis. Sau mai degrabă nu-i un vis în măsura în care nici restul vieţilor noastre nu este un vis.

– De ce ne-au adus aici? întreabă consilierul directorului executiv uitându-se către cer, ca şi cum zeii înşişi ar fi ascultat imediat îndărătul barierelor de pasteluri moi ale norilor înserării. Ce vor?

Vor ca eu să mor, gândesc şi adevărul acela mă izbeşte cu forţa unui pumn în piept. Respir lent şi puţin adânc, ca să evit accesul de tuse, pentru că simt flegma bolborosind şi clocotindu-mi în gât. *Ei vor ca eu să mor şi tu să asişti.*

Iapa îşi reia drumul lung, cotind la dreapta pe următoarea stradă îngustă, apoi din nou la dreapta pe un bulevard mai larg plin de umbre şi de ecourile trecerii noastre, pentru ca să se oprească în capul unei scări imense.

– Am ajuns, spun eu şi mă străduiesc să cobor.

Picioarele îmi sunt încercate de crampe, pieptul mă doare şi-mi simt fesele ca o rană. În mintea mea curge începutul unei ode satirice la adresa bucuriei de a călători.

Hunt coboară la fel de amorţit ca mine şi rămâne în capul uriaşei scări bifurcate, încrucişând braţele şi privind cu atenţie de parcă s-ar aştepta la o capcană sau o iluzie.

– Unde, exact, ne aflăm, Severn?

Arăt piaţa deschisă de la piciorul scării.

– Piazza di Spagna, rostesc.

Brusc mi secare straniu să-l aud pe Hunt spunându-mi *Severn. Î*mi dau seama că numele a încetat să fie al meu când am trecut prin Poarta Laterană. Sau, mai precis, că adevăratul meu nume a redevenit din- tr-odată al meu.

– Nu vor trece mulţi ani, îi spun, şi scara va fi numită Treptele Spaniole.

Pornesc pe partea din dreapta a scării. O ameţeală neaşteptată mă face să mă clatin şi Hunt se apropie iute ca să mă prindă de braţ.

– Nu poţi umbla, zice el. Eşti prea bolnav.

Arăt spre o clădire veche şi pătată, care formează un zid de cealaltă parte a treptelor late, cu faţa spre Piazza.

– Nu-i departe. Aceea este destinaţia noastră.

Consilierul lui Gladstone priveşte structura cu o grimasă.

– Ce-i acolo? De ce ne oprim acolo? Ce ne aşteaptă acolo?

Nu mă pot abţine să nu zâmbesc la această cel mai puţin poetică folosire inconştientă a asonanţei din partea oamenilor. Mă imaginez cum stau cu el nopţi lungi în clădirea întunecată şi-l învăţ cum să împere-

cheze tehnica aceasta cu cezura masculină sau feminină, sau despre încântarea alternării ritmului iambic cu anapestic, sau slăbiciunea către spondeul frecvent.

Tuşesc, continui să tuşesc şi nu încetez până ce sângele îmi pătează palma şi cămaşa.

Hunt mă ajută să cobor treptele şi să traversez Piazza, unde fântâna în formă de corabie a lui Bernini gâlgâie şi şopoteşte în amurg, iar apoi, urmând indicaţiile degetului meu, mă conduce în dreptunghiul negru al uşii - uşa către numărul 26 din Piazza di Spagna - şi mă gândesc, fără să vreau, la *Divina Comedie* a lui Dante şi mi se pare că văd „LASCIATE OGNI SPERANZA, VOI CH'ENTRATE” - „Lăsaţi orice speranţă voi cei care intraţi” - dăltuit deasupra buiandrugului rece al intrării.

Sol Weintraub stătu în intrarea Sfinxului şi-şi scutură pumnul spre Univers, în timp ce noaptea pogorî şi Criptele străluciră cu orbirea deschiderii lor şi fiica lui nu se întoarse.

Nu se întoarse.

Shrike o luase, îi ridicase trupul nou-născut în palma sa de oţel şi se retrăsese în radianţa care chiar acum îl respingea pe Sol ca un vânt luminos şi teribil din adâncurile planetei. Bărbatul se luptă cu uraganul de lumină, dar acesta îl ţinu la depărtare cu uşurinţa unui câmp constrictiv.

Soarele lui Hyperion apusese şi un vânt rece sufla dinspre ţinutul sterp, propulsat dinspre deşert de un front de aer rece care luneca în jos pe munţii sudici. Sol se răsuci şi privi praful vermillon care pătrundea în strălucirea ca de reflector a Criptelor Timpului ce se deschideau.

Criptele se deschideau!

Cărturarul miji ochii în faţa luminii şi se uită prin vale, spre celelalte Cripte care sclipeau ca lampioane pal-verzui îndărătul draperiilor lor de colb purtat de vânt. Lumina şi umbre lungi se urmăreau pe fundul văii, în vreme ce norii erau storşi de ultima picătură de culoare a apusului şi noaptea pătrundea adusă de vântul şuierător.

Ceva se mişca în intrarea celei de-a doua structuri, Cripta de Jad. Sol se împletici în jos pe treptele Sfinxului, ridicând ochii către intrarea prin care Shrike dispăruse cu fiica lui, apoi ajunse la piciorul scării, trecu în fugă pe lângă labele Sfinxului şi înaintă poticnindu-se pe cărarea suflată de vânt spre Cripta de Jad.

Ceva se îndepărta lent de intrarea ovală, conturându-se pe fasciculul de lumină care emana dinăuntru, însă nu-şi putea da seama dacă era om sau nu, dacă era Shrike sau nu. Dacă era Shrike, avea să-l înşface cu mâinile goale şi să-l zgâlţâie, până ce fie că-i readucea fata, fie că unul dintre ei murea.

Nu era Shrike.

Vedea acum că silueta aparţinea unui om. Omul se clătină şi se rezemă de canatul intrării în Cripta de Jad, ca şi cum ar fi fost rănit sau obosit.

Era o femeie.

Sol se gândi la Rachel aici, în chiar locul acesta, cu mai bine de o jumătate de secol standard în urmă - tânăra arheologă care cerceta aceste artefacte şi nu bănuia nici o clipă soarta care o aştepta sub forma maladiei lui Merlin. Sol îşi imaginase întotdeauna că fetiţa lui va fi salvată de boală, prin anularea acesteia, că pruncul va reîncepe să îmbătrânească în mod firesc, că fetiţa care într-o bună zi avea să fie

Rachel îşi va primi viaţa îndărăt. Dar dacă Rachel revenea sub forma acelei Rachel de douăzeci şi şase de ani care pătrunsese iniţial în Sfinx?

Pulsul bărbatului îi bubuia într-atât de tare în urechi, încât nu putea să audă vântul urlând în jurul său. Flutură din braţ către silueta ascunsă pe jumătate de furtuna de praf.

Femeia îi răspunse gestului.

Sol porni în fugă într-acolo, parcurse alţi douăzeci de metri, se opri la treizeci de metri de criptă şi strigă:

– Rachel! Rachel!

Femeia conturată pe fundalul cascadei de lumină se îndepărtă de deschiderea criptei, îşi atinse faţa cu ambele mâini, strigă ceva care se pierdu în vuietul vântului şi începu să coboare scara.

Sol alergă, se împiedică de pietre, pierdu poteca şi se împletici orbeşte pe fundul văii, ignoră durerea când genunchiul său lovi un bolovan, regăsi cărarea şi alergă spre baza Criptei de Jad, întâlnindu-se cu femeia când aceasta ieşea din conul de lumină în expansiune.

Ea căzu exact când Sol ajunse la piciorul scării şi bătrânul o prinse şi o lăsă încetişor pe sol, în vreme ce nisipul şfichiuit îi scrijelea spatele şi mareele temporale se învolburau în jurul lor în vârtejuri nevăzute de ameţeală şi dejâ-vu.

– Chiar *tu* erai, zise ea şi ridică o mână să-i atingă obrazul. Este adevărat. M-am întors.

– Da, Brawne, încuviinţă Sol străduindu-se să-şi păstreze glasul ferm şi îndepărtând cârlionţi umezi de pe fruntea femeii. O susţinu cu fermitate, cu braţul pe genunchi, proptindu-i capul şi curbându-şi spinarea pentru a o adăposti de vânt şi nisip. Acum

e bine, Brawne, vorbi el încet, protejând-o, cu ochii strălucind de lacrimile dezamăgirii pe care n-avea să le lase să cadă. Acum e bine. Te-ai întors.

Meina Gladstone sui treptele cavernosului Consiliu de Război şi ieşi pe coridorul pe care benzi prelungi de perspex ofereau panorama din Mons Olympus spre Platoul Tharsis. Hăt departe, dedesubt, ploua, iar din punctul acesta, la altitudinea de aproape doisprezece kilometri, ea putea să vadă pulsaţii de fulgere şi perdele de electricitate statică pe măsură ce furtuna se deplasa peste stepele înalte.

Consiliera ei Sedeptra Akasi ieşi în coridor şi rămase tăcută.

– Nici o veste despre Leigh sau Severn? întrebă Gladstone.

– Nimic, răspunse Akasi. Faţa tinerei negrese era iluminată atât de lumina palidă a soarelui Sistemului Natal de deasupra, cât şi de jocul fulgerelor de dedesubt. Autorităţile Nucleului spun că s-ar putea să fi fost o defecţiune a teleproiectorului.

Gladstone surâse fără căldură.

– Mda. Sedeptra, îţi aminteşti să se fi petrecut vreodată vreo defecţiune a teleproiectorului? Oriunde în Web?

– Nu, doamnă director executiv.

– Nucleul nu simte nevoia de a fi subtil. În mod vădit, crede că poate răpi pe oricine doreşte fără să fie tras la răspundere. Mai crede că avem prea multă nevoie de el în ceasurile noastre grele. Şi mai ştii ceva, Sedeptra?

– Ce anume?

– Are dreptate. Gladstone clătină din cap şi se întoarse înspre lunga rampă către Consiliul de Răz-

boi. Nu mai sunt nici zece minute până ce Expulzaţii vor cotropi Crângul lui Dumnezeu. Să coborâm şi să ne alăturăm celorlalţi. Întâlnirea mea cu consilierul Albedo a fost programată imediat după aceea?

– Da, Meina. Nu cred... vreau să spun că unii dintre noi consideră că-i prea riscant să te confrunţi direct cu Nucleul în felul acesta.

Gladstone se opri înainte de a intra în Consiliul de Război.

– De ce? întrebă ea şi acum zâmbetul îi era sincer. Crezi că Nucleul mă va face să dispar, aşa cum a procedat cu Leigh şi Severn?

Akasi dădu să răspundă, se opri şi ridică palmele.

Gladstone o atinse uşor pe umăr.

– Dacă o va face, va fi un act de milostenie. Dar eu nu cred asta. Lucrurile au ajuns atât de departe încât Nucleul crede că un individ nu mai poate face nimic pentru a schimba cursul evenimentelor. Îşi retrase mâna şi zâmbetul îi păli. Şi s-ar putea să aibă dreptate.

Fără să mai vorbească, cele două coborâră spre cercul de militari şi politicieni care aşteptau.

– Se apropie momentul, rosti Sek Hardeen, Adevăratul Glas al Arborelui-lumii.

A

Părintele Paul Duré fu smuls din reverie. În ultima oră, disperarea şi frustrarea i se prăbuşiseră, prin resemnare, spre ceva vecin plăcerii la gândul de a nu mai avea opţiuni, de a nu mai avea sarcini de îndeplinit. Stătuse în tăcere sociabilă cu conducătorul Frăţiei Templierilor şi privise apusul soarelui Crângului lui Dumnezeu şi proliferarea stelelor şi luminilor din noapte care nu erau stele.

Pe Duré îl mirase izolarea Templierului de poporul său într-o asemenea clipă crucială, dar ceea ce ştia despre teologia Templierilor îl făcu să înţeleagă că discipolii lui Muir preferau să aştepte secunda potenţialei distrugeri singuri pe platformele cele mai sfinte şi în lăcaşurile cele mai secrete ale arborilor lor cei mai sacri. Iar ocazionalele comentarii şoptite de Hardeen în gluga mantiei sale îl făcură pe Duré să priceapă că Adevăratul Glas era în contact cu concetăţenii săi Templieri prin intermediul comagendei sau al implanturilor.

Era totuşi un mod paşnic de a aştepta sfârşitul lumii: să stai în vârful celui mai înalt copac cunoscut din galaxie, să asculţi briza caldă a serii foşnind printr-o jumătate de milion de hectare de frunze şi să priveşti stelele pâlpâind şi lunile gemene urmărindu-se pe bolta de catifea.

– I-am cerut lui Gladstone şi autorităţilor Hegemoniei să nu opună rezistenţă, să nu lase în sistem nici o navă de război FORŢĂ, rosti Sek Hardeen.

– Este oare înţelept? întrebă Duré.

Mai devreme, Hardeen îl anunţase care fusese soarta Porţii Raiului.

– Flota FORŢĂ nu este încă suficient de organizată pentru a opune rezistenţă serioasă, răspunse Templierul. În felul acesta, planeta noastră are cel puţin şansa de a fi tratată ca nebeligerantă.

Părintele Duré încuviinţă din cap şi se aplecă în faţă ca să distingă mai bine silueta înaltă în umbrele platformei. Fosfogloburile pale din crengile de sub ei erau unica sursă de iluminare, cu excepţia stelelor şi lunilor de pe cer.

– Totuşi voi aţi salutat acest război. Aţi ajutat autorităţile sectei Shrike să-l declanşeze.

– Nu, Duré. Nu am fost pentru război, dar Frăţia ştia că va trebui să facă parte în mod inevitabil din Marea Schimbare.

– Care este aceasta? întrebă Duré.

– Marea Schimbare este atunci când omenirea îşi acceptă rolul ei de parte în ordinea firească a Universului, nu pe cel de cancer.

– Cancer?

– O boală străveche, care...

– Da, spuse Duré, ştiu ce este cancerul. Însă în ce fel aduce cancerul cu omenirea?

Glasul perfect modulat al lui Sek Hardeen trădă o agitaţie uşoară.

– Noi ne-am răspândit prin galaxie aidoma celulelor canceroase într-un corp viu. Ne multiplicăm fără să ne gândim la nenumăratele forme de viaţă care trebuie să moară sau care trebuie împinse în lături pentru ca noi să ne putem înmulţi şi prospera. Noi eradicăm formele concurente de viaţă inteligentă.

– Cum ar fi?

– Cum ar fi empaţii Seneschai de pe Hebron... Centaurii smârcurilor de pe Grădină... *Toată ecologia* a fost distrusă pe Grădină, astfel ca o mână de colonişti oameni să poată trăi acolo unde cândva înfloriseră milioane de forme de viaţă nativă.

Duré îşi atinse obrazul cu un deget îndoit.

– Acesta este unul dintre neajunsurile terraformării.

– Noi n-am terraformat Morişca, replică imediat Templierul, dar formele de viaţă de tip jupiterian de acolo au fost vânate până la extincţie.

– Nimeni n-a dovedit însă că zeplenii ar fi fost inteligenţi, rosti Duré auzindu-şi propria lipsă de convingere din glas.

– Ei cântau, spuse Templierul. Vorbeau unul cu celălalt peste mii de kilometri de atmosferă, în cântece care conţineau înţeles, iubire şi tristeţe. Au fost totuşi vânaţi pentru a fi ucişi, ca marile balene de pe Vechiul Pământ.

Duré încrucişă mâinile.

– De acord, au existat nedreptăţi. Cu certitudine însă există o cale mai bună de a le îndrepta decât filozofia crudă a sectei Shrike... şi îngăduirea continuării acestui război.

Gluga Templierului se mişcă dintr-o parte în alta.

– Nu. Dacă ar fi fost simple nedreptăţi umane, s-ar fi putut găsi alte remedii. Dar mare parte din rău...

mare parte din nebunia care a dus la distrugerea de rase şi la spolierea de planete... aceea a provenit din simbioza imorală.

– Simbioză?

– Dintre Omenire şi TehNucleu, rosti Sek Hardeen cu glasul cel mai aspru pe care Duré îl auzise vreodată la un Templier. Inteligenţa omului şi inteligenţa maşinii sale. Care dintre ele este un parazit al celeilalte? În clipa de faţă nici o parte a simbiotului nu ţi-o poate spune, dar este ceva rău, o lucrare a antinaturii. Mai rău decât atât, Duré, este o fundătură evolutivă.

Iezuitul se ridică şi merse către balustradă. Privi peste lumea întunecată de vârfuri de arbori care se întindeau aidoma norilor în noapte.

– Cu siguranţă trebuie să existe o cale mai bună decât predarea în faţa lui Shrike şi a războiului interstelar.

– Shrike este un catalizator, zise Hardeen. El este focul purificator care este necesar atunci când pădurea este pipernicită şi i s-a îngăduit să crească

bolnavă. Vor urma timpuri grele, totuşi rezultatul va fi o creştere nouă, o viaţă nouă şi proliferarea speciilor... nu pur şi simplu altundeva, ci chiar în comunitatea omenirii.

– Timpuri grele, reflectă Duré. Şi Frăţia voastră este de acord să vadă miliarde de oameni murind pentru ca să reuşească această... stârpire a buruienilor?

Templierul încleştă pumnii.

– Asta nu se va întâmpla. Shrike este avertismentul. Fraţii noştri Expulzaţi doresc să controleze

Hyperion şi pe Shrike doar atât cât este necesar să lovească TehNucleul. Va fi o operaţiune chirurgicală... distrugerea unui simbiot şi renaşterea omenirii ca partener distinct în ciclul vieţii.

Duré suspină.

– Nimeni nu ştie unde se află TehNucleul, spuse el. Cum îl pot lovi Expulzaţii?

– O vor face, zise Adevăratul Glas al Arborelui-lumii dar în glasul lui era mai puţină încredere decât până atunci.

– Şi atacul asupra Crângului lui Dumnezeu făcea parte din înţelegere? întrebă preotul.

Fu rândul Templierului să se ridice şi să se plimbe până la balustradă şi înapoi la masă.

– Ei n-o să atace Crângul lui Dumnezeu. De-asta te-am şi ţinut aici - ca să vezi. După aceea va trebui să raportezi Hegemoniei.

– Hegemonia va şti imediat dacă Expulzaţii atacă, se încruntă nedumerit Duré.

– Da, însă nu va şti *de ce* a fost cruţată planeta noastră. Tu trebuie să porţi mesajul acesta. Să explici acest adevăr.

– La dracu' cu toate! spuse părintele Paul Duré. M-am săturat să fiu mesagerul tuturor. De unde ştiţi voi toate astea? De unde ştiţi despre sosirea lui Shrike? Despre motivul războiului?
– Au fost profeţii..., începu Sek Hardeen.
Duré izbi cu pumnul în balustradă. Cum ar fi putut explica manevrele unei creaturi care manipula timpul însuşi sau care era agentul unei forţe care-l putea manipula?
– O să vezi..., începu iarăşi Templierul şi, de parcă i-ar fi subliniat cuvintele, se auzi un sunet imens şi blând, aproape ca şi cum un milion de oameni ascunşi vederii ar fi oftat, apoi ar fi gemut încetişor.
– Doamne Dumnezeule! rosti Duré şi privi către vest acolo unde părea că soarele răsărea din acelaşi loc unde dispăruse cu nici o oră în urmă.
Un vânt fierbinte foşni frunzele şi-i mângâie faţa.
Cinci nori în formă de ciupercă înfloriră şi se răsfrânseră spre interior, suind deasupra orizontului vestic şi transformând noaptea în zi, când clocotiră şi păliră. În mod instinctiv Duré îşi acoperise ochii, până înţelese că exploziile acelea erau atât de îndepărtate, încât, deşi strălucitoare ca soarele local, nu aveau să-l orbească.
Sek Hardeen îşi dădu gluga pe spate, astfel că vântul fierbinte îi răvăşi părul lung şi cu o stranie nuanţă verzuie. Duré privi fix trăsăturile prelungi, ascuţite şi vag asiatice ale bărbatului şi văzu că pe ele erau întipărite şoc şi neîncredere. Gluga lui Hardeen murmura apeluri şi microbolboroselile unor glasuri alarmate.
– Explozii pe Sierra şi Hokkaido, şopti Templierul pentru sine. Explozii nucleare... Dinspre navele de pe orbită.

Duré îşi aminti că Sierra era un continent închis extraplanetarilor, aflat la mai puţin de opt sute de kilometri de Arborele-lumii pe care stăteau. Hokkaido era insula sacră unde creşteau şi erau pregătiţi potenţialii arbori-navă.

– Victime? întrebă el, dar, înainte ca Hardeen să poată răspunde, cerul fu spintecat cu lumină orbitoare şi douăzeci de lasere tactice, FPI-uri şi lasere de fuziune cosiră de la un orizont la celălalt, comutând şi pâlpâind ca nişte proiectoare peste acoperişul planetei pădure Crângul lui Dumnezeu. Iar acolo unde razele laser tăiau, erupeau flăcări.

Duré se clătină, când o rază lată de o sută de metri săltă ca o tornadă prin pădure la nici un kilometru de Arborele-lumii. Pădurea bătrână explodă în văpăi, creând un coridor de foc care se înălţă zece kilometri pe bolta nopţii. Vântul vui pe lângă Duré şi Sek Hardeen, când aerul năvăli pentru a alimenta furtuna de foc. Altă rază brăzda în nord şi sud, trecând aproape de Arborele-lumii, înainte de a dispărea dincolo de orizont. Încă o dâră de foc şi fum se înălţă către stelele trădătoare.

– Au promis, icni Sek Hardeen. Frăţia Expulzaţilor *a promis!*

– Aveţi nevoie de ajutor! strigă Duré. Cere imediat ajutor Webului.

Hardeen îl prinse de braţ şi-l trase până la marginea platformei. Scara revenise la locul ei. Pe platforma de dedesubt, pâlpâia portalul unui teleproiector.

– Numai avangarda flotei Expulzaţilor a sosit! strigă Templierul peste vuietul incendiului pădurii. (Cenuşă şi fum umpleau văzduhul, plutind peste şi printre

tăciunii încinşi.) însă sfera de singularitate va fi distrusă dintr-o clipă în alta. *Pleacă!*

– Nu plec fără tine! răcni iezuitul, convins că glasul său nu putea fi auzit peste şuierul vântului şi pârâiturile teribile.

Brusc, la câţiva kilometri spre est, cercul perfect albastru al unei explozii de plasmă se dilată, făcu implozie, după care se lărgi din nou în cercurile concentrice perfect vizibile ale undelor de şoc. Arbori înalţi de kilometri se îndoiră şi se rupseră în primul talaz al exploziei; laturile lor răsăritene explodară în flăcări, milioane de frunze se împrăştiară şi se adăugară zidului aproape solid de sfărâmături care gonea spre Arborele-lumii. Îndărătul cercului de foc detonă altă bombă de plasmă. Apoi a treia.

Duré şi Templierul căzură pe scară şi fură suflaţi peste platforma inferioară ca nişte frunze pe un trotuar. Templierul înhăţă o balustradă arzând de muirlemn, prinse braţul lui Duré într-o strânsoare de fier şi se strădui să se ridice. Se îndreptă după aceea către teleproiectorul care continua să pâlpâie, parcă înfruntând un ciclon.

Pe jumătate conştient, pe jumătate înţelegând că era târât, Duré izbuti să se salte în picioare exact în momentul în care Sek Hardeen, Adevăratul Glas al Arborelui-lumii, îl trase lângă marginea portalului. Iezuitul se prinse de ramă, prea slăbit pentru a avansa pe ultimul metru, şi se uită dincolo de teleproiector, văzând ceva ce n-avea să uite niciodată.

Cândva, cu mulţi, mulţi ani în urmă, copilul Paul Duré stătuse pe vârful unei stânci în preajma iubitului său Villefranche-sur-Saone, ghemuit în braţele

tatălui său şi la adăpostul unui buncăr de beton gros, şi privise printr-o ferestruică îngustă cum un tsunami înalt de patruzeci de metri se năpustea spre coasta unde locuiau ei.

Tsunami-ul pe care-l vedea acum avea înălţimea de trei kilometri, era alcătuit din foc şi gonea cu o viteză ce părea apropiată de cea a luminii peste acoperişul neajutorat al pădurii către Arborele-lumii, Sek Hardeen şi Paul Duré. Distrugea tot ce întâlnea în cale. Mugea tot mai aproape, ridicându-se şi apropiindu-se până când şterse lumea şi cerul în flăcări şi zgomot.

– Nu! strigă părintele Paul Duré.

– Du-te! răcni Adevăratul Glas al Arborelui-lumii şi-l împinse pe iezuit prin portalul teleproiector, în secunda în care platforma, trunchiul Arborelui-lumii şi mantia îi izbucniră în flăcări.

Teleproiectorul se închise când Duré se rostogoli prin el, şi-i reteză călcâiul pantofului când se contractă. Duré îşi simţi timpanele spărgându-se şi hainele fumegând. Căzu, lovindu-se puternic la ceafă, pentru ca să se cufunde iarăşi într-o beznă absolută.

Gladstone şi ceilalţi priviră în tăcere oripilată cum sateliţii civili transmiseră imagini ale convulsiilor muribunde ale Crângului lui Dumnezeu prin releele teleproiectoare.

– Trebuie s-o detonăm *acum!* strigă amiralul Singh peste trosnetele pădurilor ce ardeau.

Meinei Gladstone i se păru că putea să audă ţipetele oamenilor şi ale nenumăratelor creaturi arboricole care populau pădurile Templierilor.

– Nu-i putem lăsa să se apropie! strigă Singh. N-avem decât sondele automate să detonăm sfera!

– Da, rosti Gladstone, însă deşi buzele i se mişcară ea nu auzi nici un sunet.

Singh se întoarse şi făcu un semn din cap spre un colonel FORŢĂ:spaţiu. Colonelul îşi atinse tabla tactică. Pădurile incendiate dispărură, holourile gigantice se înnegriră complet, dar, cumva, sunetul răcnetelor dăinui. Gladstone îşi dădu seama că era vuietul sângelui în urechile ei.

Se răsuci către Morpurgo.

– Cât mai este... Îşi drese glasul. Generale, cât mai este până la atacul asupra lui Mare Infinitus?

– Trei ore şi cincizeci şi două de minute, doamnă director executiv, răspunse generalul.

Gladstone se uită la fostul comandor William Ajunta Lee.

– Trupa ta este gata, amirale?

– Da, doamnă director executiv, încuviinţă Lee palid în ciuda bronzului feţei.

– Câte nave vor fi?

– Şaptezeci şi patru.

– Şi-i vei lovi departe de Mare Infinitus?

– Imediat în interiorul Norului Oort.

– Bine, spuse Meina. Succes, amirale!

Tânărul salută şi părăsi sala. Amiralul Singh se aplecă şi-i şopti ceva generalului Van Zeidt.

Sedeptra Akasi se înclină şi ea spre Gladstone şi rosti:

– Securitatea Clădirii Guvernului raportează că un bărbat tocmai s-a teleproiectat în terminexul de maximă siguranţă CG, folosind un cod vechi de prioritate de acces. Bărbatul era rănit şi a fost dus în infirmeria Aripii de Est.

– Leigh? întrebă Gladstone. Severn?
– Nu, doamnă director executiv, zise Akasi. Este preotul de pe Pacem. Paul Duré.
Gladstone aprobă.
– O să-l văd după ce mă întâlnesc cu Albedo, îi spuse consilierei după care vorbi către grup: Dacă nimeni nu mai are nimic de adăugat la cele ce am văzut, vom face o pauză de treizeci de minute şi vom discuta atunci despre apărarea lui Asquith şi Ixion.
Cei din sală se ridicară când directorul executiv şi cei din anturajul ei păşiră prin portalul de conectare permanentă cu Clădirea Guvernului şi trecură printr-o uşă din peretele îndepărtat. Vacarmul discuţiilor reîncepu după ieşirea lui Gladstone.

Meina Gladstone se lăsă pe spate în scaunul din piele şi închise ochii pentru exact cinci secunde. Când îi deschise, pâlcul de consilieri era tot acolo; unii păreau neliniştiţi, alţii gata să intre în acţiune - toţi aşteptau următorul ei cuvânt, următoarea ei comandă.
– Ieşiţi, rosti ea încet. Plecaţi şi odihniţi-vă niţel. Staţi cu picioarele la orizontală pentru zece minute. În următoarele douăzeci şi patru până la patruzeci şi opt de ore, nu va mai fi timp pentru aşa ceva.
Ieşiră pe rând, unii părând gata să protesteze, alţii pe punctul de a se prăbuşi.
– Sedeptra, rosti Gladstone şi tânăra reveni în cabinet. Alocă doi dintre bodyguarzii mei personali preotului care tocmai a sosit - Duré.
Akasi încuviinţă şi-şi notă pe faxpad.
– Care-i situaţia politică? întrebă Gladstone frecându-se la ochi.

– Totalitatea este în haos. Există facţiuni, dar deocamdată nu s-au coagulat într-o opoziţie efectivă. Cu Senatul lucrurile stau altfel.

– Feldstein? rosti Gladstone, numind senatoarea furioasă de pe Lumea lui Barnard.

Rămăseseră mai puţin de patruzeci şi două de ore înainte ca Lumea lui Barnard să fie atacată de Expulzaţi.

– Feldstein, Kakinuma, Peters, Sabenstorafem, Richeau... chiar şi Sudette Chier vă cer demisia.

– Ce zice soţul ei?

Gladstone îl considera pe Kolchev persoana cea mai influentă din Senat.

– Deocamdată nu avem nici o reacţie din partea senatorului Kolchev. Nici publică, nici privată.

Gladstone îşi ciocăni buza inferioară cu o unghie.

– De cât timp crezi că mai dispune administraţia aceasta înainte de a fi demisă printr-un vot de neîncredere?

Akasi, una dintre cele mai isteţe analiste politice cu care lucrase Gladstone vreodată, o privi deschis.

– Cel mult şaptezeci şi două de ore, doamnă director executiv. Voturile există. Atât doar că gloata nu ştie deocamdată că este o gloată. *Cineva* trebuie să plătească pentru ceea ce se întâmplă.

Gladstone aprobă absentă.

– Şaptezeci şi două de ore..., murmură ea. Mai mult decât suficient. Ridică ochii şi zâmbi. Asta-i tot, Sedeptra. Du-te şi odihneşte-te.

Consiliera încuviinţă, deşi expresia ei îi comunica destul de clar ce opinie avea faţă de sugestia respectivă. După ce uşa se închise, în cabinet se făcu deodată linişte.

Pentru o clipă Gladstone rămase pe gânduri, cu bărbia în pumn. După aceea vorbi spre pereţi:

– Aduceţi-l, vă rog, pe consilierul Albedo.

După douăzeci de secunde, de cealaltă parte a biroului lat al lui Gladstone aerul se înceţoşă, pâlpâi şi se solidifică. Reprezentantul TehNucleului arăta la fel de chipeş ca întotdeauna, cu păr scurt, sur, sclipind în lumină, şi chip deschis, onest, bronzat.

– Doamnă director executiv, începu proiecţia holografică, Consiliul Consultativ şi predictorii Nucleului continuă să-şi ofere serviciile în aceste momente de mare...

– Unde-i Nucleul, Albedo? îl întrerupse Gladstone.

Zâmbetul consilierului nu tremură.

– Îmi pare rău, doamnă director executiv, puteţi să repetaţi întrebarea?

– Unde se află TehNucleul?

Chipul prietenos al lui Albedo păru uşor derutat, totuşi fără să trădeze ostilitate sau vreo emoţie vizibilă, cu excepţia dorinţei de a ajuta şi a nedumeririi.

– Doamnă director executiv, sunteţi desigur conştientă de faptul că, după secesiune, politica Nucleului a fost de a nu dezvălui poziţia... ă-ă-ă... elementelor fizice ale TehNucleului. Din alt punct de vedere, Nucleul nu este nicăieri, întrucât...

– Întrucât voi existaţi în realităţile consensuale ale dataplanurilor şi datasferei, rosti Gladstone cu glas sec. Da, Albedo, am auzit rahatul ăsta toată viaţa mea. L-au auzit tatăl meu şi mai înainte tatăl lui. Eu te întreb acum direct. *Unde* este TehNucleul?

Consilierul clătină din cap uluit şi în acelaşi timp cu regret, de parcă ar fi fost un adult care-şi auzea pentru a mia oară copilul întrebând „De ce-i cerul albastru, tati?”.

– Doamnă director executiv, îmi este pur şi simplu imposibil să răspund la această întrebare într-un mod care să aibă sens în coordonatele tridimensionale umane. Dintr-un punct de vedere, noi... Nucleul există în Web şi dincolo de Web. Noi înotăm în realitatea dataplanurilor cărora voi le spuneţi datasferă, dar pentru elementele fizice... ceea ce strămoşii voştri numeau „hardware”, considerăm necesar să...

– Să le ţineţi secrete, termină Gladstone. Incrucişă braţele. Consilier Albedo, îţi dai seama că în Hegemonie vor exista oameni... milioane de oameni... care vor crede cu fermitate că Nucleul... Consiliul vostru Consultativ... a trădat omenirea?

Albedo desfăcu braţele.

– Va fi foarte regretabil, doamnă director executiv. Regretabil, însă de înţeles.

– Predictorii voştri ar fi trebuit să aibă o eficienţă de aproape sută la sută, consiliere, totuşi în nici un moment nu ne-aţi pomenit de distrugerea planetelor de către această flotă Expulzată.

Umbra de tristeţe de pe faţa arătoasă a proiecţiei era convingătoare.

– Doamnă director executiv, este onest să vă reamintesc ce v-a avertizat Consiliul Consultativ: aducerea lui Hyperion în Web a introdus o variabilă aleatorie pe care nici chiar Consiliul n-a putut s-o factorizeze.

– Dar aici nu-i Hyperion! izbucni Gladstone, ridicând vocea. Crângul lui Dumnezeu arde. Poarta Raiului a fost redusă la un glob de zgură. Mare Infinitus aşteaptă următoarea lovitură de baros. La ce slujeşte Consiliul Consultativ, dacă nu poate prezice o invazie de o asemenea magnitudine?

– Doamnă director executiv, noi am prezis inevitabilitatea războiului cu Expulzaţii. Am prezis de asemenea pericolul major al apărării lui Hyperion. Includerea lui Hyperion în orice ecuaţie predictivă coboară factorul de siguranţă până la...

– Bine, oftă Gladstone. Albedo, trebuie să stau de vorbă cu altcineva din Nucleu. Cineva din indescifrabila voastră ierarhie de inteligenţe care deţine realmente putere de luare a deciziilor.

– Vă asigur că reprezint toate elementele Nucleului când...

– Da, da. Doresc totuşi să vorbesc cu una dintre... Puteri cred că le spuneţi voi. Una dintre IA-urile mai vechi. Una cu influenţă, Albedo. Trebuie să vorbesc cu cineva care-mi poate spune de ce Nucleul mi i-a răpit pe pictorul Severn şi pe consilierul Leigh Hunt.

Holograma păru şocată.

– Vă asigur, doamnă Gladstone, pe onoarea celor patru secole de alianţă dintre noi, că Nucleul nu are nici o legătură cu nefericita dispariţie a...

Gladstone se ridică în picioare.

– De aceea trebuie să stau de vorbă cu o Putere. Albedo, s-a terminat cu vremea asigurărilor. Acum este vremea discuţiilor deschise, dacă vreuna dintre speciile noastre va supravieţui. Asta-i tot.

Reveni cu atenţia la faxpadurile de pe birou.

Albedo se ridică, încuviinţă în semn de salut şi dispăru din existenţă.

Gladstone îşi materializă portalul teleproiector personal, rosti codurile infirmeriei Clădirii Guvernului şi dădu să treacă prin portal. În clipa dinainte de a atinge suprafaţa opacă a dreptunghiului de energie, se opri, se gândi la ceea ce făcea şi, pentru prima

dată în viaţa ei, simţi nelinişte la păşirea printr-un teleproiector.

Dacă Nucleul dorea s-o răpească? Sau s-o ucidă?

Brusc, Meina Gladstone înţelese că Nucleul avea putere de viaţă şi moarte asupra oricărui cetăţean din Web care călătorea prin teleproiectoare... ceea ce însemna toţi cei care deţineau putere. Leigh şi cibridul Severn nu trebuiau să fie răpiţi şi translataţi undeva... doar obiceiul încăpăţânat de a crede că teleproiectoarele erau mijloace de transport infailibile crea convingerea subconştientă că ei dispăruseră *undeva.* Consilierul ei şi cibridul enigmatic putuseră foarte uşor să fie translataţi în... neant. În atomi risipiţi printr-o singularitate. Teleproiectoarele nu „teleportau” oamenii şi obiectele - un asemenea concept era prostesc -, dar în ce măsură era mai puţin prostesc să te încrezi într-un dispozitiv care sfredelea găuri în ţesătura continuumului spaţio-temporal şi-ţi îngăduia să păşeşti prin găuri negre „trape”? Cât de prostesc era pentru ea să aibă încredere în Nucleu că o va transporta în infirmerie?

Gladstone se gândi la Consiliul de Război... trei săli gigantice conectate prin portaluri teleproiectoare permanent activate, clare ca lumina zilei... totuşi trei încăperi, separate prin minimum o mie de ani-lumină de spaţiu real, decenii de timp real chiar şi cu propulsie Hawking. De fiecare dată când Morpurgo sau Singh sau oricare dintre ceilalţi se deplasa pe o holo- hartă la tabla tactică, păşeau peste hăuri de spaţiu şi timp. Tot ce trebuia să facă Nucleul pentru a distruge Hegemonia sau pe orice om din ea era să umble la teleproiectoare, să permită o mică „eroare” în ţintire.

Ia mai dâ-le dracu', gândi Meina Gladstone şi trecu prin portal ca să-l vadă pe Paul Duré în infirmeria Clădirii Guvernului.

39

Cele două odăi de la etajul clădirii din Piazza di Spagna sunt mici şi înguste, cu tavan înalt şi - cu excepţia unui singure lămpi slabe care arde în fiecare cameră ca aprinsă de spectre în aşteptarea vizitelor altor spectre - destul de întunecoase. Patul meu se găseşte în cea mai mică odăiţă: cea cu vedere spre Piazza, deşi tot ce poţi vedea în noaptea asta prin ferestrele înalte este întuneric crestat de umbre mai adânci şi accentuat de bolborositul neîncetat al nevăzutei fântâni a lui Bernini.

Clopotele sună la fiecare oră din unul dintre turnurile gemene ale bisericii Santa Trinitâ dei Monti, ghemuită în beznă ca o felină masivă şi portocalie în capul scării de afară; de fiecare dată când le aud sunând notele scurte ale primelor ore din noua zi îmi imaginez mâini fantomatice care trag frânghii putrede. Sau poate mâini putrede care trag frânghii fantomatice; nu ştiu care imagine se potriveşte mai bine toanelor mele macabre în noaptea nesfârşită.

Febra mă asediază în noaptea asta: umedă, apăsătoare şi înăbuşitoare ca o pătură groasă, îmbibată în apă. Pe rând, pielea îmi arde, după care devine lipicioasă. În două rânduri am fost încercat de accese de tuse; primul l-a adus pe Hunt în goană de pe patul lui din camera vecină, şi i-am văzut ochii mărindu-se la vederea sângelui pe care-l vomitasem pe cearşafurile de damasc. Al doilea acces l-am înăbuşit pe cât am putut de bine, împleticindu-mă

până la ligheanul de pe birou, ca să scuip cantităţi mai mici de sânge negru şi flegmă întunecată. Hunt nu s-a mai trezit de data aceasta.

Să fiu înapoi aici... Să merg atâta drum până în camerele întunecoase, în patul sumbru. Îmi amintesc cum m-am deşteptat aici, vindecat în mod miraculos, cu „adevăratul” Severn şi doctorul Clark şi chiar micuţa signora Angeletti agitându-se în odaia alăturată. Perioada de convalescenţă după moarte; perioada de înţelegere că nu eram Keats, că nu mă aflam pe adevăratul Pământ, că acesta nu era secolul în care încinsesem ochii în acea ultimă noapte... că nu eram om.

Cândva după ora două noaptea adorm şi visez. Este un vis pe care nu l-am mai avut niciodată. Visez că mă înalţ încet prin dataplanuri, în şi prin megasferă, şi ajung în cele din urmă într-un loc pe care nu-l cunosc, pe care nu l-am visat niciodată... un loc de spaţii infinite şi culori indescriptibile, destinse, fără orizonturi, fără tavane, fără podele sau zone solide care s-ar putea numi sol. Mă gândesc la acest loc ca fiind metasfera, întrucât realizez imediat că acest nivel de realitate consensuală include toate varietăţile şi capriciile de senzaţii pe care le-am încercat pe Pământ, toate analizele binare şi plăcerile intelectuale pe care le-am simţit curgând din TehNucleu prin datasferă şi, mai presus de toate, o senzaţie de... ce anume? Expansivitate? Libertate?... poate *czpotenţial* este cuvântul pe care-l caut.

Sunt singur în această metasferă. Culori curg deasupra mea, pe sub mine, *prin* mine... uneori dizolvându-se în pasteluri vagi, uneori coagulându-se în fantezii similare norilor şi alteori, mai rar, părând să

se formeze în obiecte solide, forme distincte care pot sau nu să aibă aspect umanoid; le privesc tot aşa cum un copil poate să privească norii şi să-şi închipuie elefanţi, crocodili şi cuirasate uriaşe, mărşăluind de la vest spre est într-o zi de primăvară în Ţinutul Lacurilor.

După o vreme aud sunete: şopotul înnebunitor al fântânii Bernini în Piazza de afară, porumbei care uguiesc şi foşnesc pe pervazul ferestrei mele, Leigh Hunt care geme încet prin somn. Dar deasupra şi dedesubtul acestor zgomote, aud un furişat, mai puţin *real,* însă infinit mai ameninţător.

Se apropie ceva uriaş. Mă căznesc să disting prin crepusculul pastelat; ceva se mişcă dincolo de orizontul imediat al vederii. Ştiu că-mi cunoaşte numele. Ştiu că-mi ţine viaţa într-o palmă şi moartea în pumnul celălalt.

N-ai unde să te ascunzi în acest spaţiu aflat în afara spaţiului. Nu pot fugi. Cântecul de sirenă al durerii continuă să crească şi să coboare din lumea pe care am lăsat-o în urmă: durerea de zi cu zi a tuturor oamenilor de pretutindeni, durerea celor care suferă de pe urma războiului abia început, durerea specifică, focalizată a celor ţintuiţi de teribilul arbore al lui Shrike şi, cea mai groaznică dintre toate, durerea pe care o simt pentru şi dinspre pelerini şi ceilalţi ale căror vieţi şi gânduri le împărtăşesc în prezent.

Ar merita să mă reped în întâmpinarea umbrei de pieire care se apropie, dacă mi-ar putea acorda eliberarea de cântecul acela de durere.

– Severn! Severn!

Pentru o clipă cred că eu sunt cel care strigă, aşa cum am mai făcut-o în odăile acestea, strigându-l pe

Joseph Severn în nopţile când durerea şi febra erau mai presus de puterea mea de a le stăvili. Iar Severn era întotdeauna acolo cu încetineala sa masivă bine intenţionată şi cu zâmbetul blând pe care adesea aş fi vrut să i-l şterg de pe chip cu o răutate meschină sau un comentariu nepotrivit. Este greu să fii amabil când eşti pe moarte; eu am dus o viaţă oarecum generoasă... de ce atunci soarta mea era să continui rolul acela când *eu* sufeream, când *eu* îmi tuşeam resturile zdrenţuite ale plămânilor în batiste pătate?

– Severn!

Nu este vocea mea. Hunt mă scutură de umeri, strigând numele lui Severn. Îmi dau seama că el crede că strigă numele *meu. Î*i împing mâinile în lături şi mă afund înapoi în perne.

– Ce-i? Ce s-a-ntâmplat?

– Gemeai, spune consilierul lui Gladstone. Plângeai...

– Am avut un coşmar. Doar atât.

– De obicei, visele tale sunt mai mult decât vise, zice Hunt. Priveşte în jurul cămăruţei strâmte, iluminată acum de unica lampă pe care a adus-o el. Ce loc groaznic este acesta!

Încerc să surâd.

– M-a costat douăzeci şi opt de şilingi pe lună... Şapte scuzi... Jaf la drumul mare!

Hunt se încruntă spre mine. Lumina din apropiere face ca ridurile să-i pară mai adânci ca de obicei.

– Ascultă, Severn, ştiu că eşti un cibrid. Gladstone mi-a povestit că eşti personalitatea recuperată a unui poet pe nume Keats. În mod evident, toate... - gesticulează neajutorat spre odaie, umbre, dreptunghiul vertical de ferestre şi patul înalt - au o

legătură cu asta. Dar în ce fel? Care este jocul Nucleului?

– Nu sunt sigur, îi mărturisesc adevărul.

– Cunoşti însă locul acesta?

– Oh, da, încuviinţez apăsat.

– Spune-mi, mă roagă Hunt şi reţinerea lui de a *nu* întreba, în aceeaşi măsură ca sinceritatea rugăminţii sale mă conving să-i spun.

Îi povestesc despre poetul John Keats, despre naşterea lui în 1795, despre scurta şi frecvent nefericita lui viaţă şi despre moartea cauzată de „ftizie” în 1821, la Roma, departe de prieteni şi de unica lui iubire. Îi povestesc despre „însănătoşirea” mea regizată în chiar această încăpere, despre hotărârea de a lua numele lui

Joseph Severn - pictorul care a stat alături de Keats până când a murit - şi, în cele din urmă, îi povestesc despre scurtul meu timp petrecut în Web, unde am ascultat, am privit, am fost condamnat să trăiesc vieţile pelerinilor Shrike de pe Hyperion şi ale altor oameni.

– Vise? întreabă Hunt. Vrei să spui că şi acum visezi despre cele ce se petrec în Web?

– Da.

Îi povestesc visele despre Gladstone, distrugerea Porţii Raiului şi Crângului lui Dumnezeu, ca şi imaginile confuze de pe Hyperion.

Hunt se plimbă înainte şi înapoi prin camera strâmtă, cu umbra proiectată înalt pe pereţii grosolani.

– *Tu* îi poţi contacta pe *ei?*

– Pe cei despre care visez? Pe Gladstone? Mă gândesc o secundă. Nu.

– Eşti sigur?

Încerc să-i explic.

– Eu nici măcar nu figurez în visele acelea. Nu am o... O voce, nu am o prezenţă... nu există nici o cale prin care să-i pot contacta pe cei despre care visez.

– Dar uneori visezi ce gândesc ei?

Îmi dau seama că asta-i adevărat. Este foarte aproape de adevăr.

– Simt ceea ce *simt* ei...

– Atunci nu poţi lăsa o urmă în mintea lor... În memoria lor? Să-i anunţi unde suntem?

– Nu.

Hunt se prăbuşeşte în scaunul de la piciorul patului meu. Brusc, pare foarte bătrân.

– Leigh, rostesc eu, chiar dacă aş putea să comunic cu Gladstone sau cu ceilalţi - ceea ce nu pot - la ce ar sluji? Ţi-am spus că această copie a Vechiului Pământ se află în Norul Hercule. Chiar şi la vitezele de salturi cuantice Hawking, ei ar avea nevoie de secole ca să ajungă până la noi.

– I-am putea avertiza, spune Hunt cu glas atât de obosit, încât sună posac.

– Să-i avertizăm despre ce? Cele mai negre coşmaruri ale lui Gladstone se transpun în realitate în jurul ei. Tu crezi că ea se încrede acum în Nucleu? De aceea Nucleul ne-a putut răpi atât de ostentativ. Evenimentele se derulează prea repede pentru ca Gladstone sau oricare altul din Hegemonie să poată reacţiona faţă de ele.

Hunt îşi freacă ochii, apoi îşi împreunează degetele sub nas. Privirea lui nu este excesiv de prietenoasă.

– Eşti cu adevărat personalitatea recuperată a unui poet?

Tac.

– Recită-mi o poezie. Născoceşte ceva.

Scutur din cap. Este târziu, amândoi suntem obosiţi şi speriaţi, iar inima mea n-a încetat pe deplin să galopeze de pe urma coşmarului care era mai mult decât un coşmar. N-o să-i îngădui lui Hunt să mă înfurie.

– Haide! zice el. Arată-mi că eşti versiunea nouă şi îmbunătăţită a lui Bill Keats.

– John Keats, rostesc încet.

– Nu contează. Haide, Severn! Sau John... Sau oricum ar trebui să-ţi spun. Recită-mi nişte versuri!

– Bine, spun eu şi-i întorc privirea. Ascultă:

A fost odată un ştrengar
Şi tare ştrengar mai era
Căci nimic nu făcea
Decât mâzgălea poezii.
El a luat
O călimară
În mană
Şi un toc
Pe loc
În cealaltă
Şi apoi
Grăbit
A fugit
Spre munţi
Cărunţi
Şi stafii
Pe câmpii
La vrăjitori
Şi castori
Şi a scris
Îmbrăcat
Când era

Înnorat –
De gută speriat –
Şi dezbrăcat
Când era călduros.
Ah, ce frumos
Când decidem
Să mergem direct
În nord,
În nord,
Să mergem direct
În nord!

– Nu ştiu, zice Hunt. Nu sună ca şi cum ar fi fost scrisă de un poet a cărui reputaţie dăinuie de o mie de ani.

Strâng din umeri.

– În noaptea asta ai visat-o pe Gladstone? Gemetele acelea au fost cauzate de ceva ce s-a-ntâmplat?

– Nu. Nu era vorba despre Gladstone. De data asta a fost un coşmar... adevărat.

Hunt se scoală, ridică lampa şi se pregăteşte să plece cu singura lumină din încăpere. Aud fântâna din Piazza, porumbeii pe pervazurile ferestrelor.

– Mâine, spune el, vom pune lucrurile cap la cap şi vom găsi o cale de a ne întoarce. Dacă ne-au putut teleproiecta aici, trebuie să existe şi un mod de a ne teleproiecta acasă.

– Da, zic eu ştiind că nu este adevărat.

– Noapte bună, spune Hunt. S-a terminat cu coşmarurile, da?

– S-a terminat, zic eu ştiind că este şi mai puţin adevărat.

Moneta îl târî pe rănitul Kassad, îndepărtându-l de Shrike, şi păru să ţină creatura la respect cu un braţ întins, în vreme ce bâjbâi în centura costumului epidermic, scoase un tor albastru şi-l răsuci înapoia ei.

Un oval auriu înalt de doi metri apăru arzător în aer.

– Lasă-mă..., murmură Kassad. Hai să terminăm cu el.

Sângele acoperea locurile unde Shrike despicase tăieturi adânci în costumul epidermic al colonelului. Piciorul lui drept se bălăngănea de parcă ar fi fost pe jumătate retezat; nu-şi putea lăsa greutatea pe el şi doar faptul că se luptase corp la corp cu Shrike, mai mult purtat de acesta în parodia dementă a unui dans, îl ţinuse pe Kassad în poziţie verticală în timpul înfruntării.

– Lasă-mă, repetă el.

– Taci, spuse Moneta, apoi, mai blând: Taci, iubitule.

Îl trase prin ovalul auriu şi ieşiră într-o lumină orbitoare.

În ciuda durerilor şi a epuizării sale, Kassad fu uluit de privelişte. Nu se aflau pe Hyperion; în privinţa asta era sigur. O câmpie vastă se întindea spre un orizont mult mai îndepărtat decât o îngăduiau logica sau experienţa. O iarbă scurtă şi portocalie - dacă era cu adevărat iarbă - creştea pe şes şi pe colinele scunde aidoma perişorilor de pe spinarea unei omizi imense, iar un fel de arbori se ridicau ca nişte sculpturi din carbon, cu trunchiurile şi ramurile parcă desprinse din Escher în improbabilitatea lor barocă; frunzele erau o explozie de ovale

albastru-închis şi violet unduind spre un cer viu de lumină.

Nu era însă lumină solară. În timp ce Moneta îl purta de la portalul care se închidea - Kassad nu credea să fie un teleproiector, deoarece era convins că-i deplasase prin timp, nu doar prin spaţiu -, către un pâlc din arborii aceia imposibili, colonelul întoarse ochii spre cer şi simţi un sentiment de uimire. Era la fel de luminos ca ziua pe Hyperion; la fel de luminos ca amiaza într-un mall comercial de pe Lusus; la fel de luminos ca toiul verii pe Platoul Tharsis de pe arida sa planetă natală, Marte, totuşi nu era o lumină solară, ci bolta era acoperită cu stele şi constelaţii şi ciorchini de stele şi o galaxie atât de ticsită cu sori, încât între lumini aproape că nu existau petice de întuneric. Kassad se gândi că era ca într-un planetariu cu zece proiectoare. Ca în centrul galaxiei...

Centrul galaxiei.

Un grup de bărbaţi şi femei în costume epidermice ieşiră din umbra arborilor Escher şi-i încercuiră pe Kassad şi Moneta. Unul dintre bărbaţi - un gigant chiar şi după criteriile marţiene ale colonelului - îl privi, se uită la Moneta şi deşi Kassad nu putea să audă nimic, nu putea să perceapă nimic în radioul şi receptoarele de frecvenţe înguste ale costumului său epidermic, el ştiu că cei doi comunicau.

– Intinde-te, îi spuse Moneta şi-l aşeză pe iarba portocalie catifelată.

El se strădui să stea în capul oaselor, să vorbească, dar atât ea, cât şi gigantul îi atinseră pieptul cu palmele şi colonelul se întinse pe spate, astfel încât câmpul vizual îi fu acoperit de frunzele violete ce se roteau lent şi de cerul înstelat.

Bărbatul îl atinse încă o dată şi costumul epidermic al lui Kassad fu dezactivat. El încercă să se ridice, încercă să se acopere când îşi dădu seama că era gol puşcă în faţa mulţimii mici care se strânsese, însă mâna fermă a Monetei îl ţinu în loc. Prin durere şi senzaţia de dislocare, îl simţi vag pe bărbat pipăindu-i braţele şi pieptul spintecate, trecând o mână învelită în argint în jos, pe picior, până la tendonul lui Ahile care fusese retezat. Colonelul simţi răceală în toate locurile unde îl atingea gigantul şi apoi conştiinţa lui se ridică, plutind, aidoma unui balon, hăt deasupra câmpiei roşcate şi a dealurilor unduitoare, spre bolta înstelată, unde aştepta o siluetă uriaşă, întunecată ca un nor de furtună deasupra orizontului, masivă ca un munte.

– Kassad, murmură Moneta şi colonelul pluti înapoi. Kassad, repetă ea cu buzele lângă obrazul său, iar costumul lui epidermic se reactivă şi se contopi cu al ei.

Colonelul Fedmahn Kassad se ridică în capul oaselor odată cu ea. Scutură din cap, văzu că era din nou înveşmântat în energie aidoma argintului viu şi se sculă în picioare. Nu simţea nici o durere. Corpul îl pişcă în multele locuri unde fuseseră vindecate rănile, dar tăieturile serioase fuseseră închise. Îşi contopi mâna cu propriul costum, trecu palma peste piele, îndoi genunchiul şi-şi atinse călcâiul, însă nu simţi nicio cicatrice.

Se întoarse către gigant.

– Mulţumesc, rosti el neştiind dacă bărbatul îl putea auzi.

Gigantul încuviinţă şi reveni spre ceilalţi.

– Este un… fel de medic, îl lămuri Moneta. Un tămăduitor.

Kassad o auzi doar pe jumătate, întrucât îi privea cu atenţie pe ceilalţi. Erau oameni - în adâncul inimii, el ştia că erau oameni -, dar varietatea era năucitoare; costumele lor epidermice nu erau toate argintii ca ale lui Kassad şi Moneta, ci treceau succesiv printr-o multitudine de culori, toate la fel de catifelate şi organice ca blana unui animal sălbatic. Numai subtilul tremur energetic şi înceţoşarea trăsăturilor faciale dezvăluiau suprafaţa costumului epidermic. Anatomia le era la fel de diversă ca şi coloritul: silueta masivă cu talia cât a lui Shrike ale tămăduitorului, fruntea sa înaltă şi o revărsare brună de energie care ar fi putut să fi fost o coamă de păr... lângă el, o femelă, nu mai mare decât un copil, însă clar femeie, perfect proporţionată cu picioare musculoase, sâni mici şi aripi de personaj din basm, lungi de doi metri, ridicându-se de pe spatele ei - şi nu simple aripi decorative, fiindcă atunci când vântul înfioră iarba portocalie a preriei, ea alergă câţiva paşi, întinse braţele şi se ridică graţios în văzduh.

În spatele câtorva femei înalte şi zvelte cu costume epidermice albastre şi degete lungi, unite prin pieliţe, un grup de bărbaţi scunzi aveau tot atâtea vizoare şi armuri ca puşcaşii marini FORŢĂ gata să intre în luptă în vid, dar Kassad simţi că armurile făceau parte *din ei.* Deasupra, un pâlc de masculi înaripaţi se ridica pe curenţii calzi de aer şi raze subţiri, galbene, de lumini laser pulsau între ei într-un cod complex. Laserele păreau să emane dintr-un ochi aflat în pieptul lor.

Kassad clătină iarăşi din cap.

– Trebuie să mergem, vorbi Moneta. Shrike nu ne poate urma aici. Războinicii aceştia au destule pe

cap, ca să fie nevoiţi să mai aibă de-a face şi cu această manifestare particulară a Stăpânului Durerii.

– Unde suntem? întrebă Kassad.

Moneta materializă un oval violet, folosind o baghetă aurie de la centură.

– Departe în viitorul omenirii. *Unul* dintre viitorurile noastre. Aici au fost formate şi lansate către trecut Criptele Timpului.

Kassad privi din nou în jur. Ceva foarte mare se mişca în faţa câmpului stelar, ocultând mii de stele şi proiectând o umbră vreme de câteva secunde înainte să dispară. Bărbaţii şi femeile ridicară ochii pentru o clipă şi reveniră la activităţile lor: culegeau obiecte mici din arbori, se strângeau în grupuri pentru a examina hărţi energetice strălucitoare apelate printr-o mişcare de degete, zburau spre orizont cu viteza unor suliţe. Un individ scund şi rotund, de sex indefinit, se îngropase în solul moale şi era vizibil acum numai ca o linie vagă de pământ ridicat, care se deplasa iute în cercuri concentrice în jurul celorlalţi.

– *Unde* este locul ăsta? repetă Kassad. *Ce* este?

Pe neaşteptate, în mod inexplicabil, se simţi gata să izbucnească în lacrimi, de parcă ar fi cotit după un colţ nefamiliar şi s-ar fi trezit acasă în Proiectele de Relocare Tharsis; mama lui, de mult moartă, flutura braţul spre el din pragul unei uşi, iar prieteni uitaţi şi fraţi îl aşteptau să li se alăture la un meci de scotbal.

– Haide! zise Moneta şi tonul de grabă din vocea ei era evident.

Îl împinse pe Kassad către ovalul strălucitor. El îi privi pe ceilalţi şi cupola de stele până ce păşi prin portal şi dispărură din vedere.
Ieşiră în beznă, dar filtrele din costumul epidermic al colonelului nu avură nevoie nici măcar de un moment ca să compenseze imaginea. Se aflau la baza Monolitului de Cristal, în valea Criptelor Timpului, pe Hyperion. Era noapte. Norii clocoteau deasupra şi bântuia furtuna. Scena era iluminată doar de o strălucire pulsatorie din partea Criptelor înseşi. Kassad simţi un fior teribil de pierdere pentru locul curat şi luminos pe care tocmai îl părăsiseră, dar apoi mintea i se focaliză asupra imaginilor din faţă.
Sol Weintraub şi Brawne Lamia erau la o jumătate de kilometru mai departe în vale. Sol era aplecat deasupra femeii care zăcea în apropiere de intrarea în Cripta de Jad. Vântul vălătucea praf în jurul lor, atât de des, încât nu-l zăreau pe Shrike care se deplasa ca altă umbră pe potecă, pe lângă Obelisc, spre ei.
Fedmahn Kassad coborî de pe marmura întunecată din faţa Monolitului şi ocoli cioburile de cristal risipite ce acopereau cărarea. Abia atunci îşi dădu seama că Moneta continua să se ţină agăţată de braţul său.
– Dacă lupţi din nou, rosti femeia şi glasul ei se auzi blând, însă insistent în urechea lui, Shrike te va ucide.
– Ei sunt prietenii mei, zise Kassad.
Echipamentul FORŢĂ şi armura lui distrusă zăceau acolo unde le azvârlise Moneta cu ore în urmă. Căută prin Monolit până îşi găsi carabina de asalt şi o bandulieră de grenade, văzu că arma era încă

funcţională, verifică încărcătura şi ridică piedicile, părăsi Monolitul şi porni în pas alergător să-l intercepteze pe Shrike.

Mă trezesc în sunet de apă curgătoare şi pentru o secundă cred că mă deştept din moţăiala mea lângă cascada Lodore în excursia cu Brown. Dar când deschid ochii, întunericul este la fel de înfricoşător ca atunci când adormisem, sunetul apei este iritant, şopotitor, nu vuietul cataractei pe care Southey avea s-o facă într-o bună zi faimoasă în poemul său, şi mă simt groaznic... nu doar suferind de laringita cu care mă alesesem după excursia cu Brown, când escaladasem prosteşte Skiddaw înainte de micul dejun... ci bolnav de moarte, cu trupul plin de dureri mai profunde decât cele cauzate de febră, în timp ce flegmă şi foc îmi clocotesc în piept şi abdomen.

Mă ridic şi, pe pipăite, îmi găsesc drumul spre fereastră. O geană de lumină răzbate pe sub uşă din camera lui Leigh Hunt şi înţeleg că a adormit cu lampa aprinsă. Ar fi fost bine ca şi eu să fi făcut la fel, însă este prea târziu ca s-o aprind acum, pe când bâjbâi către dreptunghiul mai puţin întunecat al ferestrei, încastrat în întunericul mai închis al odăii.

Aerul este proaspăt şi încărcat de izul ploii. Când fulgerele pâlpâie peste acoperişurile Romei, îmi dau seama că sunetul care m-a trezit a fost tunetul. Nici o luminiţă nu arde în oraş. Aplecându-mă puţin pe fereastra deschisă, pot vedea treptele de peste Piazza, ude de ploaie, şi turnurile de la Trinitâ dei Monti, conturate negru pe fundalul sclipirilor fulgerelor. Vântul care suflă în jos pe scară este îngheţat şi mă retrag spre pat ca să mă înfăşor

într-o pătură, după aceea trag un scaun la fereastră şi mă aşez acolo, privind afară şi cu gândul aiurea.

Mi-l amintesc pe fratele meu Tom în ultimele lui săptămâni şi zile de viaţă, cu chipul şi trupul contorsionate de efortul teribil de a respira. Mi-o amintesc pe mama şi cât de palidă era, cu faţa strălucitoare în penumbrele camerei întunecoase. Mie şi surorii mele ni s-a îngăduit să-i atingem mâna umedă şi lipicioasă, să-i sărutăm buzele înfrigurate şi apoi să ne retragem, îmi amintesc că mi-am şters pe furiş buzele când am ieşit din odaie, trăgând cu coada ochiului pentru a vedea dacă sora mea sau altcineva îmi remarcase gestul păcătos.

Când doctorul Clark şi un chirurg italian făcuseră autopsia lui Keats la mai puţin de treizeci de ore după moartea sa, ei găsiseră, aşa cum Severn a scris mai târziu unui prieten, „...tuberculoza cea mai rea cu putinţă - plămânii erau complet distruşi - celulele nu mai existau aproape deloc”. Nici doctorul Clark şi nici chirurgul italian nu-şi putuseră imagina cum reuşise Keats să trăiască în acele ultime două luni sau mai bine.

Mă gândesc la toate astea, în vreme ce stau în camera întunecată, privesc Piazza cufundată în beznă şi în tot acest timp ascult fierberea din pieptul şi gâtul meu, simţind durerea din interior care arde ca focul şi durerea mai mare a ţipetelor din mintea mea: ţipetele lui Martin Silenus pe arbore, suferind pentru că scrisese poemul pe care eu fusesem prea fragil şi prea laş ca să-l termin; ţipetele lui Fedmahn Kassad care se pregăteşte să moară în ghearele lui Shrike; ţipetele Consulului, care este silit să trădeze pentru a doua oară; ţipetele din mii de gâtlejuri Templiere, care jelesc moartea planetei lor şi a

fratelui lor Het Masteen; ţipetele lui Brawne Lamia, care se gândeşte la iubitul ei mort, geamănul meu; ţipetele lui Paul Duré, care zace luptându-se cu arsurile şi şocul amintirilor, extrem de conştient de cruciformele care aşteaptă pe pieptul său; ţipetele lui Sol Weintraub, care loveşte cu pumnii în solul lui Hyperion, strigând după copilul său, ţipetele de prunc ale lui Rachel care încă nu ne-au părăsit urechile.

– La dracu', spun încet izbind cu pumnul în piatra şi mortarul cadrului ferestrei. La dracu'!

După o vreme, când prima urmă alburie promite zorii, mă îndepărtez de fereastră, găsesc patul şi mă întind doar pentru o clipă, ca să închid ochii.

Guvernatorul-general Theo Lane se trezi în sunet de muzică. Clipi şi privi în jur, recunoscând ca prin vis cuva nutritivă din apropiere şi clinica de chirurgie a navei. Purta o pijama neagră, moale, şi dormea pe patul de examinare al clinicii. Peticele lui de amintiri din ultimele douăsprezece ore începură să se alipească laolaltă: fusese scos din cuva de tratament, i se aplicaseră senzori, Consulul şi un alt bărbat se aplecaseră peste el, îi puseseră întrebări... iar Theo răspunsese ca şi cum ar fi fost realmente conştient, apoi dormise iarăşi, visând Hyperion şi oraşele sale care ardeau. Ba nu, nu fuseseră vise.

Theo se ridică în capul oaselor, simţi că pluteşte în sus de pe pat, îşi găsi hainele curăţate şi atent împăturite pe un raft din apropiere şi se îmbrăcă iute, auzind mereu muzica, când ridicându-se, când coborând, dar cu o obsedantă calitate acustică ce sugera că era în direct, nu o înregistrare.

Parcurse scara scurtă până la puntea pentru activităţi recreaţionale şi se opri surprins, când constată

că nava era deschisă, balconul extins şi câmpul constrictiv aparent dezactivat. Gravitaţia era minimă: atât cât să-l ţină pe bărbat pe podea, însă nimic mai mult - probabil o cincime sau mai puţin din gravitaţia lui Hyperion, poate o şesime din cea standard.

Nava era deschisă. Lumină solară orbitoare pătrundea prin uşa deschisă a balconului, unde Consulul cânta la instrumentul antic pe care el îl numea pian. Theo îl recunoscu pe arheolog, Arundez, rezemat de canatul uşii, cu un pahar în mână. Consulul cânta ceva foarte vechi şi foarte complicat; mâinile lui erau o pâclă pe claviatură. Theo se apropie, dădu să-i şoptească ceva lui Arundez care zâmbea, după care se opri şocat şi cu ochii holbaţi.

Dincolo de balcon, la treizeci de metri mai jos, razele sclipitoare de soare cădeau pe o pajişte verde-viu, care se întindea până la un orizont mult prea apropiat. Pe pajiştea aceea, grupuri de oameni stăteau în picioare sau întinşi în posturi relaxate, ascultând evident concertul ad-hoc al Consulului. Dar ce oameni!

Theo zărea oameni înalţi şi slabi, care semănau cu esteţii de pe Epsilon Eridani, palizi şi pleşuvi, în robe albastre vaporoase, însă lângă ei şi dincolo de ei se aflau o multitudine uluitoare de tipuri umane - mai multe varietăţi decât văzuse vreodată Webul: oameni acoperiţi de blană şi solzi, oameni cu corpuri ca albinele şi ochi pe măsură, receptori multifaţetaţi şi antene, oameni fragili şi subţiri ca sculpturi de sârme, cu aripi negre mari extinse de pe umerii înguşti şi pliate în jurul lor ca nişte cape, oameni aparent concepuţi pentru planetele cu gravitaţii foarte mari, scunzi, lătăreţi şi musculoşi ca bivolii africani, pe lângă care lususenii ar fi părut fragili,

oameni cu trupuri scurte şi braţe lungi acoperite de blană oranj, pe care numai feţele albicioase şi sensibile îi deosebeau de unele holouri ale urangutanilor de mult dispăruţi de pe Vechiul Pământ, şi alţi oameni care aduceau mai degrabă a lemuri decât a umanoizi, mai mult acvilini, leonini, ursini sau antropoizi decât umani. Totuşi, cumva, Theo ştiu imediat că erau *fiinţe umane*, oricât de şocante ar fi fost deosebirile de înfăţişare. Privirile lor atente, posturile relaxate şi o sută de alte subtile atribute umane - până la felul în care o mamă cu aripi de fluture ţinea în braţe un copil cu aripi de fluture - erau mărturii ale unei umanităţi comune pe care guvernatorul-general n-o putea nega.

Melio Arundez se întoarse, zâmbi văzând expresia lui Theo şi şopti:

– Expulzaţi.

Uluit, Theo Lane nu putu decât să clatine din cap şi să asculte muzica. Expulzaţii erau barbari, nu aceste creaturi frumoase şi uneori eterice. Expulzaţii capturaţi pe Bressia, ca să nu mai amintească de cadavrele infanteriştilor lor, avuseseră o conformaţie corporală oarecum uniformă: înalţi, da, însă în tot cazul mult mai apropiaţi de standardele Webului decât această ameţitoare etalare de varietate.

Theo scutură din nou din cap când bucata interpretată de Consul la pian se ridică în crescendo şi se sfârşi cu o notă apăsată. Sutele de făpturi de pe pajiştea de dedesubt aplaudară şi sunetele se auziră subţire şi catifelat în aerul rarefiat, după care Theo îi privi cum se ridică, se întind şi pornesc în diverse direcţii... unii mergând iute peste orizontul neliniştitor de apropiat, alţii depliind aripi de opt

metri şi zburând. O parte din ei însă veniră spre nava Consulului.

Consulul se ridică, îl zări pe Theo şi surâse. Îl bătu pe umăr.

– La timp, îi spuse. În curând, vom negocia.

Theo Lane clipi repede din ochi. Trei Expulzaţi aterizară pe balcon şi-şi pliară aripile mari. Aveau blănuri dese, cu dungi şi însemne diferite, dar la fel de organice şi convingătoare ca ale oricărei creaturi sălbatice.

– Încântător ca întotdeauna! vorbi către Consul Expulzatul cel mai apropiat. Chipul îi era leonin - nas lat şi ochi aurii încadraţi de un guler de blană roşcată. Ultima bucată a fost *Fantasia în Re Minor,* KV. 397 de Mozart, nu-i aşa?

– Aşa este, spuse Consulul. Om-liber Vânz, ţi-l prezint pe domnul Theo Lane, guvernatorul-general al planetei Hyperion din Protectoratul Hegemoniei.

Privirea leonină se întoarse la Theo.

– Sunt onorat, rosti Om-liber Vânz şi întinse o mână îmblănită.

Theo i-o strânse.

A

– Incantat de cunoştinţă, domnule.

Theo se întrebă pentru o clipă dacă nu cumva era tot în cuva de recuperare şi visa toate astea. Razele de soare pe chipul său şi fermitatea palmei celuilalt sugerau contrariul.

Om-liber Vânz reveni spre Consul.

– În numele Agregaţiei, îţi mulţumesc pentru concert. Au trecut prea mulţi ani de când nu te-am mai auzit cântând, prietene. Privi în jur. Putem sta de vorbă aici sau într-unui dintre complexele administrative, după cum doreşti.

Consulul şovăi doar o secundă.
– Noi suntem trei, Om-liber Vanz. Voi sunteţi mulţi. Ne vom alătura vouă.
Capul leonin încuviinţă şi privi cerul.
– Vă vom trimite o barcă.
El şi ceilalţi doi se apropiară de balustradă şi păşiră în gol, căzând câţiva metri înainte de a-şi desfăşura aripile complexe şi a porni către orizont.
– Iisuse, şopti Theo şi-l prinse pe Consul de antebraţ. Unde suntem?
– În Roi, răspunse Consulul.
Lăsă capacul peste claviatura Steinway-ului. Pătrunse primul în navă, îl aşteptă pe Arundez să intre şi după aceea retrase balconul.
– Şi ce vom negocia? întrebă Theo.
Consulul îşi frecă ochii. Părea că dormise foarte puţin sau chiar deloc în cele zece sau douăsprezece ore cât fusese Theo în clinică.
– Asta depinde de următorul mesaj al directorului executiv Gladstone, răspunse Consulul şi indică holo- nişa înceţoşată de coloane de transmisii.
Un mesaj sperlumic era decodificat pe padul de unică folosinţă al navei.
Meina Gladstone intră în infirmeria Clădirii Guvernului şi fu escortată de medici în rezerva de reanimare unde se afla părintele Paul Duré.
– Care-i situaţia? întrebă ea pe primul medic, propriul ei doctor.
– Arsuri de gradul al doilea pe o treime din corp, răspunse Irma Androneva. Şi-a pierdut sprâncenele şi o parte din păr... de fapt, nici nu mai avea prea mult... iar pe partea stângă a feţei şi corpului are arsuri de gradul al treilea provocate de radiaţii. Am

încheiat regenerarea epidermică şi i-am făcut injecţii
ARN şablon. Nu are dureri şi este conştient. Mai există problema paraziţilor cruciformi de pe pieptul lui, însă ea nu prezintă pericol imediat pentru pacient.

– Arsuri de gradul al treilea provocate de radiaţii, repetă Gladstone oprindu-se pentru o clipă în afara razei auditive a rezervei lui Duré. Bombe cu plasmă?

– Da, răspunse alt medic pe care Gladstone nu-l recunoscu. Suntem siguri că bărbatul acesta s-a teleproiectat de pe Crângul lui Dumnezeu cu o secundă sau două înainte de închiderea conexiunii teleproiectoare.

– Bine, spuse Gladstone şi se opri lângă platforma plutitoare pe care zăcea Duré. Vă rog, doresc să vorbesc singură cu domnul acesta.

Medicii se priviră între ei, trimiseră autoinfirmiera în compartimentul ei mural de stocare şi închiseră portalul către hol, când ieşiră.

– Părinte Duré? întrebă Gladstone, recunoscând preotul din holourile sale şi descrierile făcute de Severn în timpul pelerinajului.

Chipul preotului era roşu şi împestriţat, strălucind de la gelul de regenerare şi sprayul analgezic. Rămăsese un bărbat cu aspect fascinant.

– Doamnă director executiv, şopti el şi schiţă gestul de a se ridica în capul oaselor.

Gladstone îl apăsă cu blândeţe pe umăr.

– Odihneşte-te, îi spuse. Crezi că-mi poţi spune ce s-a întâmplat?

Duré încuviinţă din cap. În ochii bătrânului iezuit luceau lacrimi.

– Adevăratul Glas al Arborelui-lumii n-a crezut că ei vor ataca realmente, murmură el cu glas răguşit. Sek Hardeen a crezut că Templierii aveau un pact cu Expulzaţii... un aranjament. Dar ei au atacat. Lasere tactice, dispozitive cu plasmă, cred că şi explozibili nucleari...

– Da, zise Gladstone, am monitorizat evenimentele din Consiliul de Război. Trebuie să ştiu totul, părinte Duré. Totul din clipa în care ai intrat în Cripta Grotă de pe Hyperion.

Ochii lui Paul Duré se focalizară pe faţa lui Gladstone.

– Ştii asta?

– Da. Şi mai ştiu majoritatea celor petrecute până atunci. Insă trebuie să cunosc mai multe. Mult mai multe.

Duré închise ochii.

– Labirintul...

– Poftim?

– Labirintul, repetă el cu voce mai puternică.

Îşi drese glasul şi-i povesti călătoria lui prin tunelurile de cadavre, tranziţia într-o navă FORŢĂ şi întâlnirea cu Severn pe Pacem.

– Eşti sigur că Severn pornise încoace? Spre Clădirea Guvernului?

– Da. El şi consilierul dumitale... Hunt. Amândoi intenţionau să se teleproiecteze aici.

Gladstone aprobă şi atinse cu grijă o secţiune nearsă de pe umărul preotului.

– Părinte, lucrurile se succed foarte rapid. Severn n-a apărut, şi nici Leigh Hunt. Am nevoie de sfaturi în privinţa lui Hyperion. Vei rămâne alături de mine?

Pentru o secundă Duré păru descumpănit.

– Trebuie să mă-ntorc pe Hyperion, doamnă director executiv. Sol şi ceilalţi mă aşteaptă.

– Înţeleg, rosti Gladstone liniştitor. Imediat ce va exista o cale de întoarcere către Hyperion, te voi expedia acolo. În momentul de faţă însă Webul este supus unor atacuri brutale. Milioane de oameni mor sau sunt în pericol de a muri. Am nevoie de ajutorul tău, părinte. Mă pot bizui pe tine, până atunci?

Paul Duré oftă şi se lăsă pe spate.

– Da, doamnă director executiv. Dar nu am nici o idee în ce fel aş...

Se auzi un ciocănit uşor şi intră Sedeptra Akasi, care-i întinse lui Gladstone un mesaj. Directorul executiv zâmbi.

– Părinte, am spus că lucrurile se succed rapid. Iată altă noutate. Un mesaj de pe Pacem anunţă: Colegiul Cardinalilor s-a întrunit în Capela Sixtină... Gladstone ridică o sprânceană. Am uitat, părinte, este *acea* Capelă Sixtină?

– Da. După Marea Greşeală, Biserica a demontat-o piatră cu piatră, frescă cu frescă, şi a dus-o pe Pacem.

Gladstone coborî ochii asupra mesajului.

– ... s-a întrunit în Capela Sixtină şi a ales un nou pontif.

– Atât de repede? şopti Paul Duré. Închise iarăşi ochii. Cred că au simţit că trebuie să se grăbească.

r

Pacem se află - la cât? - la numai zece zile faţă de valul de invazie a Expulzaţilor. Totuşi s-ajungă atât de repede la o decizie...

– Te interesează cine este noul papă? întrebă Gladstone.

– Bănuiesc că fie cardinalul Antonio Guarducci, fie cardinalul Agostino Ruddell, spuse Duré. Nici unul dintre ceilalţi nu ar întruni o majoritate în momentele acestea.

– Nu, zise Gladstone. Potrivit acestui mesaj provenit de la episcopul Edouard din Curia Romana...

– *Episcopul* Edouard! Scuză-mă, doamnă director executiv, te rog, continuă...

– Potrivit episcopului Edouard, pentru prima oară în istoria Bisericii, Colegiul Cardinalilor a ales pe cineva fără rang de cardinal. Mesajul spune că noul papă este un preot iezuit... un anume părinte Paul Duré.

În ciuda arsurilor, Duré se ridică brusc în capul oaselor.

– Cum?!

În glasul lui nu exista nici pic de încredere. Gladstone îi întinse mesajul.

Paul Duré rămase privindu-l.

– Este imposibil! Niciodată n-a fost ales un pontif care să nu aibă măcar rangul de Monsenior... măcar simbolic, iar atunci a fost un unicat... a fost Sfântul Belvedere după Marea Greşeală şi Miracolul din... nu, nu, este imposibil!

– Consiliera mea mi-a spus că episcopul Edouard încearcă să te apeleze, zise Gladstone. Îţi vom face legătura imediat, părinte. Sau ar trebui să-ţi zic Sfinţia Voastră?

În glasul directorului executiv nu se simţea vreo ironie.

Duré ridică ochii, prea stupefiat pentru a putea vorbi.

– Voi cere să-ţi stabilească legătura, repetă Gladstone, şi-ţi vom aranja revenirea pe Pacem cât mai repede posibil, Sfinţia Voastră, dar aş aprecia dacă

am putea rămâne în contact. Am realmente nevoie de sfaturile tale.

Duré aprobă şi reveni cu privirea la mesaj. Pe consola de deasupra platformei începu să pâlpâie ledul unui telefon.

Directorul executiv Gladstone ieşi în hol, îi anunţă pe medici despre cele mai recente evenimente, contactă Securitatea pentru a valida autorizarea de tele- proiectare a episcopului Edouard sau a altor oficialităţi ale Bisericii de pe Pacem şi se teleproiectă în apartamentul ei din aripa rezidenţială. Sedeptra îi reaminti că peste opt minute se reunea Consiliul. Gladstone încuviinţă, îi făcu semn să iasă şi reveni la cubiculumul teleproiectorului din nişa sa camuflată din perete. Acţionă câmpurile sonice de confidenţialitate şi codifică diskeyul de transmisie pentru nava Consulului. Toate receptoarele sperlumice din Web, Pustietate, galaxie şi Univers aveau să monitorizeze transmisia, dar numai nava Consulului o putea decodifica. Sau aşa spera ea...

Ledul holocamerei pâlpâi roşu.

– Bazându-mă pe mesajul automat al navei tale, bănuiesc că ai optat să te întâlneşti cu Expulzaţii şi că ei ţi-au acordat permisiunea s-o faci, rosti Gladstone. De asemenea, presupun că ai supravieţuit întâlnirii iniţiale.

Trase aer în piept.

– De-a lungul anilor ţi-am cerut să faci multe sacrificii în numele Hegemoniei. Acum ţi-o cer în numele omenirii. Trebuie să afli următoarele răspunsuri:

În primul rând, de ce Expulzaţii atacă şi distrug planetele Webului? Tu ai fost convins, Brawne Lamia

a fost convinsă şi eu am fost convinsă că doreau doar Hyperion. De ce şi-au schimbat decizia?
În al doilea rând, *unde* se află TehNucleul? Trebuie să ştiu, dacă ne vom lupta cu el. Expulzaţii au uitat că duşmanul nostru comun este Nucleul?
În al treilea rând, care sunt pretenţiile lor pentru încetarea focului? Sunt gata să sacrific multe pentru a ne scăpa de dominarea Nucleului. *Insă omorurile* trebuie să înceteze!
În al patrulea rând, va fi de acord Liderul Agregaţiei Roi să mă întâlnească personal? Mă voi teleproiectă în sistemul Hyperion, dacă acest lucru va fi necesar. Majoritatea elementelor flotei noastre au plecat de acolo, totuşi o NavăSalt şi escorta ei au rămas în sfera de singularitate. Liderul Roiului trebuie să ia o decizie rapidă, deoarece FORŢA vrea să distrugă sfera şi atunci Hyperion va fi la trei ani datorie temporală faţă de Web.
În sfârşit, Liderul Roiului trebuie să afle că Nucleul doreşte ca noi să utilizăm o formă de dispozitiv exploziv similară baghetei-letale pentru a contracara invazia Expulzaţilor. Mulţi dintre conducătorii FOR ŢEI sunt de acord. N-a mai rămas mult timp. Noi nu vom permite - repet, nu vom permite! - ca invazia Expulzaţilor să cucerească Webul.
De acum totul cade în puterea ta. Te rog, confirmă recepţia şi trimite-mi un mesaj sperlumic de îndată ce au început negocierile.
Gladstone privi în diskul camerei, expediind peste anii-lumină forţa personalităţii şi sinceritatea ei.
– Te implor din adâncurile istoriei omenirii, te rog, fă asta!

Mesajul sperlumic fu urmat de două minute de imagini sacadate care prezentau devastările Porţii Raiului şi Crângului lui Dumnezeu. Consulul, Melio Arundez şi Theo Lane rămaseră tăcuţi după ce holo-urile încetară.

– Răspuns? se interesă nava.

Consulul îşi drese glasul.

– Confirmă recepţia, spuse el. Trimite coordonatele noastre. Privi peste holonişă, către ceilalţi doi: Domnilor?

Arundez scutură din cap, parcă încercând să-şi limpezească gândurile.

– Este evident că ai mai fost aici... la Roiul Expulzaţilor.

– Da, zise Consulul. După Bressia... după ce soţia şi fiul meu... după Bressia, cu ceva timp în urmă, am făcut joncţiunea cu acest Roi pentru negocieri prelungite.

– În numele Hegemoniei? întrebă Theo.

Chipul roşcovan arăta mult îmbătrânit şi cutat de griji.

– În numele facţiunii senatoarei Gladstone, răspunse Consulul. A fost înainte ca ea să fie aleasă director executiv. Facţiunea ei mi-a explicat că un conflict pentru putere din interiorul TehNucleului putea fi manipulat prin aducerea planetei Hyperion în Protectorat. Modul cel mai simplu pentru a face asta era de a îngădui unor informaţii să ajungă la Expulzaţi... informaţii care i-ar fi determinat să atace Hyperion, aducând astfel flota Hegemoniei aici.

– Şi tu ai făcut asta?

Vocea lui Arundez nu avea nici o inflexiune de emoţie, deşi soţia şi copiii lui trăiau pe Renaştere

Vector, aflată la mai puţin de optzeci de ore de valul invaziei.

Consulul se lăsă pe spate în perne.

– Nu. Le-am spus Expulzaţilor planul adevărat. Ei m-au trimis înapoi în Web ca agent dublu. Intenţionau într-adevăr să cucerească Hyperion, dar la momentul ales de ei.

Theo se aplecă în faţă cu mâinile strâns încleştate.

– Toţi anii aceia în consulat...

– Aşteptam un semnal de la Expulzaţi, rosti Consulul sec. Ei aveau un dispozitiv care putea colapsa câmpurile antientropice din jurul Criptelor Timpului.

Să le deschidă atunci când erau pregătiţi. Să-i îngăduie lui Shrike să lepede cătuşele.

– Aşadar Expulzaţii au făcut asta, zise Theo.

– Nu, spuse Consulul, eu am făcut-o. I-am trădat pe Expulzaţi, la fel cum am trădat-o pe Gladstone şi Hegemonia. Am împuşcat-o pe Expulzata care calibra dispozitivul... pe ea şi pe tehnicienii care o însoţeau... şi l-am activat. Câmpurile antientropice au colapsat. A fost aranjat pelerinajul final. Shrike este liber.

Theo rămase privindu-l pe fostul său mentor. În ochii lui verzi se citea mai degrabă nedumerire, decât mânie.

– De ce? De ce ai făcut toate astea?

Consulul le povesti, succint şi fără înflăcărare, despre bunica Siri de pe Maui-Legământul şi despre rebeliunea ei împotriva Hegemoniei; o rebeliune care nu pierise atunci când muriseră Siri şi iubitul ei, bunicul Consulului.

Arundez se ridică din nişă şi se îndreptă către fereastra opusă balconului. Raze de soare îi brăzdară picioarele şi mocheta albastru-închis.

– Expulzaţii ştiu ce ai făcut?

– Acum ştiu, răspunse Consulul. După ce am sosit, i-am spus Omului-liber Vânz şi celorlalţi.

Theo se plimbă înainte şi înapoi pe diametrul holonişei.

– Prin urmare întâlnirea aceasta la care mergem s-ar putea să fie o judecată?

Consulul surâse.

– Sau o execuţie.

Theo se opri, cu ambele mâini încleştate în pumni.

– Şi Gladstone ştia toate astea, când ţi-a cerut să revii aici?

– Da.

Guvernatorul-general se întoarse cu spatele.

– Nu ştiu dacă doresc ca ei să te execute sau nu...

– Nici eu nu ştiu, Theo, vorbi Consulul.

Melio Arundez îi privi de la fereastră.

– Vânz n-a zis că trimite o barcă să ne ia?

Ceva din tonul lui îi aduse pe ceilalţi doi bărbaţi la fereastră. Corpul ceresc pe care asolizaseră era un asteroid de mărime mijlocie, care fusese închis într-un câmp constrictiv de clasa a X-a şi pe care generaţii de vânturi şi ape şi o restructurare atentă îl terraformaseră într-o sferă. Soarele lui Hyperion cobora îndărătul orizontului mult prea apropiat şi puţinii kilometri de iarbă uniformă unduiau sub o briză rătăcitoare. Sub navă, un pârâu lat, sau un râu îngust, curgea agale peste izlazul acela, se apropia de orizont şi acolo părea să zboare în sus într-un râu care se transforma în cascadă, răsucindu-se prin îndepărtatul câmp constrictiv şi şerpuind prin spaţiul negru de deasupra, pentru a deveni o linie prea îngustă ca să fie văzută.

Pe cascada aceea infinit de înaltă cobora o barcă ce se apropia de suprafaţa lumii lor micuţe. La provă şi la pupă se zăreau siluete umanoide.

– Hristoase..., murmură Theo.

– Ar fi bine să ne pregătim, zise Consulul. Aceea este escorta noastră.

Afară soarele apuse cu o rapiditate şocantă, expediindu-şi ultimele raze prin perdeaua de apă la o jumătate de kilometru deasupra solului adumbrit şi pârjolind cerul ultramarin cu curcubeie de culori şi materialitate aproape înspăimântătoare.

40

Când Hunt mă trezeşte, este mijlocul dimineţii. Venise cu micul dejun pe o tavă şi o privire speriată în ochii săi negri.

– De unde ai mâncarea? îl întreb.

– La parter, în camera din faţă este un fel de restaurant. Mâncarea aştepta acolo, caldă... dar nu era nimeni.

A

Încuviinţez din cap.

– Mica trattoria a signorei Angeletti, îi spun. Nu-i o bucătăreasă prea grozavă.

Îmi amintesc îngrijorarea doctorului Clark vizavi de dieta mea; el apreciase că tuberculoza mi se instalase în stomac şi mă silise la un regim de flămânzire care consta din lapte şi pâine, având dreptul doar ocazional la o bucăţică de peşte. Bizar cât de mulţi oameni suferinzi au dat ochi cu veşnicia obsedaţi de intestinele, ulceraţiile sau frugalitatea regimului lor.

Ridic din nou ochii la Hunt.

– Ce este?

Consilierul lui Gladstone s-a dus la fereastră şi pare absorbit de Piazza de dedesubt. Aud susurul blestemat al fântânii lui Bernini.

A, - În timp ce tu dormeai, vorbeşte încet Leigh Hunt, m-am gândit să ies niţel pe-afară, pentru eventualitatea în care aş zări vreun om. Sau un telefon, ori un teleproiector...

– Bineînţeles, spun eu.

– Doar am păşit afară... Se întoarce şi-şi umezeşte buzele. Severn, acolo este ceva. În stradă, la piciorul scării. Nu sunt sigur, însă cred că este...

– Shrike, spun eu.

Hunt aprobă.

– L-ai văzut şi tu?

– Nu, totuşi nu mă surprinde.

– Este... este teribil, Severn! Are în el ceva care-mi zbârleşte toată pielea. Uite... Îl poţi întrezări în umbre, de cealaltă parte a scării.

Dau să mă scol, dar un acces brusc de tuse şi senzaţia de flegmă care mi se ridică prin piept şi gât mă fac să mă prăbuşesc înapoi pe perne.

– Ştiu cum arată, Hunt. Nu te teme, nu se află aici pentru tine.

Vocea îmi sună mai încrezătoare decât mă simt eu.

– Este pentru tine?

– Nu cred, răspund printre icnete şi horcăituri. Cred că este aici ca se asigure că nu-ncerc să plec... să găsesc alt loc în care să mor.

Hunt revine spre pat.

– N-o să mori, Severn.

Nu spun nimic.

El se aşază în scaunul cu spătar drept de lângă pat şi ridică o ceaşcă de ceai care s-a răcit între timp.

– Dacă vei muri, ce se va întâmpla cu mine?

– Nu ştiu, îi spun sincer. Dacă voi muri, nu ştiu nici măcar ce se va întâmpla *cu mine.*

Bolile grave au un solipsism anume care solicită absolut toată atenţia bolnavului, cu aceeaşi certitudine cu care o gaură neagră astronomică absoarbe tot ce are ghinionul să pătrundă în raza ei critică. Ziua trece lent şi sunt incredibil de conştient de mişcarea luminii soarelui peste peretele grosolan, de atingerea plăpumii sub palma mea, de febra care creşte în mine ca o greaţă şi arde în furnalul creierului şi, în măsura cea mai mare, de durere. Acum însă nu este durerea mea, deoarece câteva ore sau zile de contractare a gâtului şi arsuri în piept sunt suportabile, aproape întâmpinate cu braţele deschise, aidoma unui vechi prieten plicticos pe care-l întâlneşti într-un oraş străin, ci este durerea altora... a tuturor celorlalţi oameni, îmi izbeşte mintea ca zgomotul produs de un olan care se sparge, ca fierul unui baros lovit repetat pe fierul nicovalei şi dinaintea ei nu există scăpare.

Creierul meu o receptează ca pe un vacarm şi o restructurează ca pe o poezie. Toată ziua şi toată noaptea, durerea Universului se revarsă înăuntru şi rătăceşte prin coridoarele febrile ale minţii mele sub formă de versuri, imagini, imagini în versuri, complexul şi nesfârşitul dans al limbajului, când liniştitor ca un solo de flaut, când ascuţit, strident şi confuz ca o duzină de orchestre ce-şi acordează instrumentele, însă mereu versuri, mereu poezie.

În preajma apusului mă trezesc dintr-o moţăială, spulberând visul în care colonelul Kassad se luptă cu Shrike pentru vieţile lui Sol şi Brawne Lamia, şi-l văd pe Hunt şezând lângă fereastră, cu chipul prelung, colorat de lumina serii care are nuanţele teracotei.

– Mai este acolo? întreb eu şi vocea mi se aude ca scrâşnetul fierului pe piatră.

Hunt tresare, apoi se răsuceşte către mine cu un surâs de scuză şi prima îmbujorare pe care am văzut-o vreodată pe faţa aceea dură.

– Shrike? spune el. Nu ştiu, nu l-am mai văzut de o vreme. *Simt* însă că ar fi. Mă priveşte atent: Ce faci?

– Mor.

Regret instantaneu superficialitatea acelei replici caustice, oricât de exactă ar fi, când văd durerea pe care i-o provoacă lui Hunt.

– Nu-i nimic, continui aproape jovial, am mai făcut-o şi înainte. De fapt, *eu* nu mor. Eu exist ca personalitate în adâncul TehNucleului. Moare doar acest corp. Acest cibrid al lui John Keats. Această iluzie de carne şi oase şi asociaţii împrumutate, în vârstă de douăzeci şi şapte de ani.

Hunt se apropie şi se aşază pe marginea patului. Observ şocat că în timpul zilei a schimbat cearşafurile, înlocuind învelitoarea pătată de sânge a păturii mele cu învelitoarea de pe patul lui.

– Personalitatea ta este o IA în Nucleu, vorbeşte el. În cazul acesta trebuie să poţi accesa datasfera.

Clatin din cap, prea obosit ca să mă cert.

– Când ai fost răpit de cei doi Philomel, te-am urmărit prin ruta ta de acces cu datasfera, insistă el. Nu trebuie s-o contactezi personal pe Gladstone. Ajunge să laşi un mesaj, undeva unde să poată fi găsit de Securitate.

– Nu, şuier eu, Nucleul nu vrea asta.

– Te blochează? Te opreşte?

– Nu încă. Dar ar face-o.

Aşez cuvintele separat între gâfâieli, ca şi cum aş pune nişte ouă delicate înapoi într-un cuib. Pe neaş-

teptate îmi amintesc o însemnare pe care i-am trimis-o dragei mele Fanny la scurtă vreme după o hemoragie serioasă, dar cu un an înainte ca sângerările să mă ucidă. Scrisesem: „Dacă ar fi să mor, mi-am zis, n-am lăsat nici o operă nemuritoare după mine - nimic care să-i facă pe prietenii mei mândri de amintirea mea -, dar am iubit principiul frumuseţii în tot ce există şi, dac-aş fi avut timp, m-aş fi făcut pomenit.” Cuvintele acelea mi se par acum zadarnice, egoiste, idioate şi naive... totuşi continui să cred în ele cu disperare. Dacă aş fi avut timp... lunile pe care le petrecusem pe Esperance, pretextând că eram artist vizual; zilele irosite cu Gladstone în sălile guvernării, când aş fi putut scrie...

– De unde ştii dacă nu încerci? întreabă Hunt.

– Ce? întreb eu.

Simplul efort al rostirii unei silabe îmi stârneşte din nou tuşea şi spasmele se sfârşesc doar după ce scuip sfere semisolide de sânge în ligheanul pe care Hunt mi l-a adus în grabă. Mă întind pe spate, strădu- indu-mă să mă concentrez asupra chipului său. În odaia strâmtă se întunecă şi nici unul dintre noi n-a aprins vreo lampă. Afară, fântâna bolboroseşte gălăgios.

– Ce? repet eu, străduindu-mă să rămân aici, în timp ce somnul şi visele trag de mine. Ce să-ncerc?

– Încearcă să laşi un mesaj prin datasferă, şopteşte el. Să contactezi pe cineva.

– Şi ce mesaj să las, Leigh? întreb.

Este prima dată când i-am folosit prenumele.

– Unde suntem... Cum ne-a răpit Nucleul... Orice.

– Bine, spun şi închid ochii. O să-ncerc. Nu cred că voi fi lăsat, dar promit c-o să-ncerc.

Simt mâna lui Hunt ţinând-o pe a mea. Chiar şi prin talazurile învingătoare ale oboselii, acest contact uman este îndeajuns pentru a-mi aduce lacrimi în ochi.

O să încerc. Înainte de a mă preda viselor sau morţii, o să încerc.

Colonelul Fedmahn Kassad răcni un strigăt de luptă FORŢĂ şi se năpusti prin furtuna de praf pentru a-l intercepta pe Shrike înainte ca acesta să fi străbătut ultimii treizeci de metri până în locul unde Sol Weintraub era ghemuit lângă Brawne Lamia.

Shrike se opri şi capul i se roti fără frecare, cu ochii roşii sclipind. Kassad îşi armă carabina de asalt şi coborî panta cu o viteză nesăbuită.

Shrike se defaza.

Kassad îi văzu mişcarea prin timp sub forma unei înceţoşări lente, observând, chiar în timp ce-l privea pe Shrike, că orice mişcare din vale încetase, că nisipul spânzura nemişcat în văzduh şi lumina dinspre Criptele strălucitoare căpătase o nuanţă chihlimbarie, mai densă. Costumul epidermic al lui Kassad comuta, cumva, odată cu Shrike, urmându-l prin deplasarea sa prin timp.

Capul creaturii se ridică brusc, atent acum, şi cele patru braţe se extinseră ca lamele dintr-un cuţit cu arc, cu degetele deschizându-se în saluturi tăioase.

Kassad derapă, se opri la zece metri de creatură şi activă carabina de asalt, transformând în zgură nisipul de sub Shrike printr-o rafală cu fascicul larg şi putere maximă.

Shrike sclipi când carapacea sa şi picioarele sculptate în oţel reflectară lumina de iad de sub el şi din jurul lui. Apoi înălţimea de trei metri a monstrului începu să se afunde, căci nisipul bolborosea

dedesubt într-un lac de sticlă topită. Kassad urlă de triumf şi se apropie, baleind fasciculul lat peste Shrike şi sol, tot aşa cum îşi stropea prietenii cu furtunul de irigaţie furat, în mahalalele Tharsis în copilărie.

Shrike se adâncea. Braţele lui loveau cu disperare nisipul şi roca, străduindu-se să găsească o priză. Se ridicară scântei. Creatura *se defaza* şi timpul curse înapoi ca un holo derulat invers, dar Kassad comută odată cu el, înţelegând că Moneta îl ajuta, că-şi subordonase costumul costumului său, însă în acelaşi timp îl călăuzea prin timp, după care el împroşcă încă o dată creatura cu o căldură concentrată ce depăşea suprafaţa unui soare, topi nisipul sub ea şi privi cum rocile din jur izbucneau în flăcări.

Cufundându-se în cazanul acela de foc şi piatră topită, Shrike dădu capul pe spate, deschise crevasa largă a gurii şi urlă.

Kassad aproape că încetă să mai tragă, într-atât de şocat fu să audă un sunet din partea creaturii. Răcnetul lui Shrike răsuna ca mugetul unui dragon combinat cu detonarea unei rachete cu fuziune. Zbieretul îi clănţăni dinţii colonelului, reverberă din pereţii de stâncă şi rostogoli pe sol colbul suspendat. Kassad comută pe proiectile de mare viteză şi trase zece mii de microfleşete spre chipul creaturii.

Shrike *se defazâ,* probabil ani de zile după senzaţia de ameţeală a tranziţiei pe care Kassad o percepu în oase şi creier, iar acum ei nu mai erau în vale, ci la bordul unei goelete-eoliene, huruind peste Oceanul de Iarbă. Timpul reîncepu să curgă normal şi Shrike sări în faţă, cu sticlă topită curgând de pe braţele

metalice, şi înhăţă carabina de asalt a lui Kassad. Colonelul nu-i dădu drumul armei şi cei doi se împleticiră unul în jurul celuilalt într-un dans stângaci, cu Shrike lovind cu perechea suplimentară de braţe şi un picior festonat cu ţepi de oţel, iar Kassad sărind şi eschivând, dar în acelaşi timp strângând cu disperare de carabină.

Se găseau într-un compartiment mic. Moneta era prezentă ca un soi de umbră într-un colţ, iar altă siluetă, un bărbat înalt cu glugă pe cap, se deplasa cu mişcări ultra-încetinite pentru a evita vârtejul ca o înceţoşare de braţe şi tăişuri din spaţiul strâmt. Prin filtrele costumului epidermic, Kassad zări câmpul de energie albastru şi violet al unui erg, pulsând şi crescând, apoi retrăgându-se dinaintea violenţei temporale a câmpurilor antientropice organice ale lui Shrike.

Shrike spintecă şi tăie prin costumul epidermic al lui Kassad, găsindu-i muşchii şi carnea. Sângele stropi pereţii. Kassad împinse gura ţevii carabinei sale în gura creaturii şi trase. Un nor de două mii de fleşete de mare viteză propulsară capul lui Shrike spre spate ca şi cum ar fi fost acţionat de un arc şi-i izbi corpul de peretele opus. Insă chiar în vreme ce cădea, ţepii piciorului loviră coapsa lui Kassad şi o spirală ascendentă de sânge împroşcă ferestrele şi pereţii cabinei din goeleta-eoliană.

Shrike se defaza.

Cu dinţii încleştaţi, simţind costumul epidermic comprimându-i şi suturându-i automat rănile, Kassad privi către Moneta, încuviinţă o dată din cap şi urmă creatura prin timp şi spaţiu.

Sol Weintraub şi Brawne Lamia priviră în spatele lor, când un ciclon teribil de căldură şi lumină păru

să se învolbureze acolo. Sol o protejă pe tânără cu trupul său, când sticlă topită fu împroşcată în jurul lor şi ateriză, sfârâind şi şuierând, pe nisipul rece. Apoi vacarmul dispăru, furtuna de praf ocultă băltoaca bolborositoare unde se dezlănţuise violenţa şi vântul şfichiui mantia lui Sol, cuprinzându-i pe amândoi.

– Ce-a fost *asta?* icni Brawne.

Sol clătină din cap şi o ajută să se ridice în picioare sub vântul urlător.

– Se deschid Criptele! răcni el. Poate c-a fost o explozie.

Brawne se clătină, îşi regăsi echilibrul şi atinse braţul bătrânului.

– Rachel? strigă ea peste tumultul furtunii.

Sol încleştă pumnii. Barba îi era deja năclăită de nisip.

– A luat-o… Shrike… nu pot să intru în Sfinx! Aşteptăm!

Brawne aprobă şi miji ochii spre Sfinx, vizibil doar ca un contur strălucitor în volburile sălbatice de nisip.

– Tu eşti bine? strigă Sol.

– Poftim?

– Te simţi… bine?

Brawne încuviinţă absent şi-şi atinse capul. Şuntul neural dispăruse. Nu numai apendicele dezgustător al lui Shrike, ci şi şuntul pe care Johnny i-l aplicase chirurgical când se ascunseseră în Stupul Drojdiilor, cu mult, mult timp în urmă. Fără şunt şi bucla Schron, îi era imposibil să-l mai poată contacta vreodată pe Johnny. Brawne şi-l reaminti pe Ummon distrugând personalitatea Johnny, strivind-o şi

absorbind-o cu la fel de puţin efort pe cât ar fi avut ea nevoie pentru a terciui o insectă.

– Mă simt bine, îi răspunse, şi în clipa imediat următoare se poticni şi Sol fu nevoit s-o prindă în braţe ca să nu cadă.

Bărbatul striga ceva. Brawne încercă să se concentreze, încercă să se focalizeze asupra lui *aici* şi *acum.* După megasferă, realitatea părea îngustă şi limitată.

– ...nu putem vorbi aici! răcnea Sol....înapoi la Sfinx!

Brawne clătină din cap. Arătă stâncile de pe latura nordică a văii, unde imensul arbore Shrike era vizibil între bancuri de nori ce goneau pe cer.

– Poetul... Silenus... este acolo. L-am văzut!

– Nu putem face nimic! strigă Sol, protejându-i cu mantia sa.

Nisipul vermillon răpăi pe fibroplastice ca fleşetele pe o armură.

– Poate că putem! strigă Brawne şi simţi căldura când se adăposti între braţele lui. Pentru o secundă îşi închipui că s-ar putea ghemui lângă el, la fel cum făcuse Rachel, şi să doarmă, să doarmă... Am văzut... *conexiuni...* când ieşeam din megasferă! răcni ea peste mugetele vântului. Arborele ţepelor este legat cumva de Palatul Shrike! Dacă putem ajunge acolo, să-ncer- căm să găsim o cale de a-l elibera pe Silenus...

– Nu pot părăsi Sfinxul, rosti Sol. Rachel...

Brawne înţelese. Atinse obrazul cărturarului cu mâna, apoi se aplecă, apropiindu-se, simţindu-i barba pe propriul ei obraz.

– Criptele se deschid, spuse ea. Nu ştiu când vom mai avea altă ocazie.

Ochii lui Sol erau plini de lacrimi.
– Ştiu. Aş vrea să te ajut. Dar nu pot părăsi Sfinxul în cazul că... În cazul că ea...
A . A
– Înţeleg, zise Brawne. Intoarce-te acolo. Eu merg la Palatul Shrike. Poate aflu în ce fel este legat de arborele ţepelor.
Sol încuviinţă cu un aer nefericit.
– Spuneai c-ai fost în megasferă, strigă el. Ce-ai văzut? Ce-ai aflat? Personalitatea Keats... este...
– Vorbim când mă-ntorc! răcni Brawne retrăgându-se un pas pentru a-l putea vedea mai bine.
Chipul lui Sol era o mască a durerii: chipul unui părinte care şi-a pierdut copilul.
– Intoarce-te acolo, repetă ea ferm. Ne-ntâlnim la Sfinx în cel mult o oră.
Cărturarul îşi frecă barba.
– Cu excepţia ta şi a mea, toţi au dispărut, Brawne. N-ar trebui să ne despărţim...
– Trebuie să ne despărţim, pentru o vreme! strigă Brawne şi se îndepărtă de el astfel că vântul îi flutură ţesătura pantalonilor şi jachetei. Ne vedem în cel mult o oră.
Plecă după aceea iute, înainte de a ceda imboldului de a reintra în căldura braţelor sale. Vântul era mult mai puternic aici, suflând direct dinspre capătul văii, iar nisipul îi lovea ochii şi-i şfichiuia obrajii. Doar ţinând capul în piept, se putu menţine în apropierea potecii, pe care o găsea numai întâmplător. Doar strălucirea puternică, pulsatoare a Criptelor îi lumina calea. Brawne simţea mareele temporale trăgând de ea ca un asalt fizic.
După câteva minute fu vag conştientă de faptul că trecuse pe lângă Obelisc şi se găsea pe cărarea aco-

perită cu sfărâmături de lângă Monolitul de Cristal. Sol şi Sfinxul nu se mai vedeau, iar Cripta de Jad era doar o sclipire verde-pal în coşmarul de praf şi vijelie.

Brawne se opri, clătinându-se uşor sub forţa vântului şi a mareelor temporale. Mai avea de parcurs mai bine de o jumătate de kilometru prin vale până la Palatul Shrike. Deşi, atunci când părăsise megasfera, ea înţelesese brusc conexiunea dintre arbore şi mormânt, oare ce ar fi putut face realmente după ce ajungea acolo? Şi ce făcuse blestematul de poet pentru ea, altceva decât s-o înjure şi s-o scoată din minţi? De ce ar fi trebuit să moară pentru el?

Furtuna urla în vale, dar peste zgomotul ei lui Brawne i se părea că poate să audă ţipete mai ascuţite, mai omeneşti. Se uită către stâncile nordice, însă praful ascundea totul.

Se aplecă în faţă, îşi ridică mult gulerul jachetei şi continuă să înainteze împotriva vântului.

Înainte ca Meina Gladstone să fi ieşit din cabina sperlumică, se auzi piuitul care anunţa sosirea unui apel şi ea se aşeză la loc, privind concentrată în holo- cuvă. Nava Consulului îi confirmase deja primirea mesajului, dar nu urmase nici o altă transmisie. Poate că bărbatul se răzgândise...

Nu, era altceva. Coloanele de date ce pluteau în prisma rectangulară din faţa ei arătau că mesajul acesta sosea din sistemul Mare Infinitus. Amiralul William Ajunta Lee o apela, utilizând codul privat primit de la ea.

FORŢĂ:spaţiu fusese incitată când Gladstone insistase pentru promovarea comandorului naval şi-l numise ca „Ofiţer de legătură cu guvernarea” pentru

misiunea de atac programată iniţial pentru Hebron. După masacrele de pe Poarta Raiului şi Crângul lui Dumnezeu, forţa de atac fusese translatată în sistemul Mare Infinitus: şaptezeci şi patru de nave de linie, protejate de nave-torţă şi pichete de câmpuri defensive, care primiseră ordinul de a străpunge cât mai rapid valul de nave de război Expulzate care înaintau şi de a lovi centrul Roiului.

Lee era spionul şi omul de contact al directorului executiv. Noul său rang îi permitea să participe la deciziile de comandă, totuşi acolo existau patru comandanţi FORŢĂ:spaţiu care aveau ranguri superioare.

Era lipsit de importanţă. Gladstone dorea numai ca el să fie prezent pe scenă şi să-i poată raporta.

Cuva se înceţoşă şi spaţiul fu umplut de chipul ferm al lui William Ajunta Lee.

– Doamnă director executiv, raportez aşa cum mi-aţi ordonat. Trupa FORŢĂ 181,2 s-a translatat cu succes în sistemul 3996.12.22...

Gladstone clipi surprinsă înainte de a-şi reaminti că acela era codul oficial pentru sistemul stelei G în care se afla Mare Infinitus. Rareori te gândeai la geografie dincolo de planeta Web în sine.

– ...navele de atac ale Roiului rămân la o sută douăzeci de minute de raza letală a planetei-ţintă, spunea Lee.

Gladstone ştia că raza letală însemna aproximativ distanţa de 0,13 UA de la care armele standard ale navei deveneau eficiente în ciuda defensivelor de la sol. Mare Infinitus nu avea defensive la sol. Noul amiral continuă:

– Contactul cu elementele avangărzii este estimat la 17:32,26 standard Web, peste aproximativ

douăzeci şi cinci de minute. Forţa de atac este configurată pentru penetrare maximă. Două NaveSalt vor permite introducerea de personal sau armament suplimentar până în momentul în care teleproiectoarele vor fi sigilate în timpul luptei. Crucişătorul pe care-mi port drapelul - HS *Odiseea Grădinii* - vă va îndeplini directiva specială la prima oportunitate posibilă. William Lee, terminat!

Imaginea colapsă într-o sferă rotitoare albă şi elementele de transmisie îşi sfârşiră defilarea.

– Răspuns? întrebă calculatorul transmiţătorului.

– Confirmarea mesajului, spuse Gladstone. Continuă.

Ieşi din cabinet şi o găsi pe Sedeptra Akasi aşteptând-o, cu o încruntătură de îngrijorare pe chip.

– Ce s-a-ntâmplat?

– Consiliul de Război este gata pentru continuarea întrunirii, spuse consiliera. Senatorul Kolchev doreşte să vă vadă pentru o chestiune despre care spune că este urgentă.

– Trimite-l înăuntru. Anunţă Consiliul că sosesc în cinci minute.

Gladstone se aşeză îndărătul biroului ei antic şi rezistă imboldului de a închide ochii. Se simţea foarte obosită. Totuşi ochii îi erau deschişi când Kolchev intră.

– Ia loc, Gabriel Fiodor.

Lususeanul masiv se plimba înainte şi înapoi.

– Iau loc pe dracu'! Meina, tu ştii ce se-ntâmplă?

Ea surâse uşor.

– Te referi la război? La sfârşitul vieţii aşa cum am cunoscut-o noi? La asta?

Kolchev lovi cu pumnul în palma celeilalte mâini.

– Nu, nu mă refer la *asta,* fir-ar a dracu'! Mă refer la consecinţele politice. Ai monitorizat Totalitatea?

– Când am putut.

– Atunci ştii că unii senatori şi persoane influente din exteriorul Senatului mobilizează susţinere pentru înlăturarea ta printr-un vot de neîncredere. Este inevitabil, Meina. De acum e doar o chestiune de timp.

– Ştiu, Gabriel. De ce nu iei loc? Mai avem un minut sau două înainte de a trebui să ne întoarcem în Consiliul de Război.

Kolchev aproape că se prăbuşi într-un scaun.

– Să fie al dracu', până şi nevastă-mea strânge voturi împotriva ta, Meina!

Zâmbetul lui Gladstone se lăţi.

– Sudette nu s-a numărat niciodată printre partizanii mei devotaţi. Surâsul dispăru. În ultimele douăzeci de minute n-am mai monitorizat dezbaterile. De cât timp crezi că aş mai dispune?

– Opt ore... poate mai puţin.

Gladstone încuviinţă din cap.

– N-am nevoie de mai mult.

– *Nevoie?* Ce dracu' vrei să spui prin asta - *nevoie?* Cine altul crezi că va mai putea fi director executiv în timp de război?

– Tu, zise Gladstone. Nu încape îndoială că tu vei fi succesorul meu.

Kolchev mormăi ceva.

– Poate că războiul nu va dura aşa mult, spuse Gladstone parcă reflectând cu glas tare.

– Cum? Ah, te referi la superarma Nucleului? Da, Albedo a instalat un model funcţional la o bază FORŢĂ de undeva şi doreşte să ne facem timp s-o

examinăm. Dacă mi-ai cere părerea aş zice că nu-i decât o pierdere de timp.

Gladstone simţi un pumn rece care-i strânse inima.

– Dispozitivul baghetă-letală? Nucleul are deja unul?

– Are mai multe, dar unul a fost încărcat într-o navă-torţă.

– Cine a autorizat asta, Gabriel?

– Pregătirea a fost autorizată de Morpurgo. Senatorul voinic se aplecă în faţă. De ce, Meina, ce s-a-ntâmplat? Arma nu poate fi utilizată fără aprobarea directorului executiv.

Gladstone îşi privi vechiul coleg de Senat.

– Suntem tare departe de Pax Hegemonicus, nu-i aşa, Gabriel?

Lususeanul mormăi din nou, dar durerea era vizibilă pe trăsăturile lui masive.

– E numai vina noastră, fir-ar a dracului! Administraţia anterioară a ascultat Nucleul să lase Bressia să momească un Roi. După ce s-au domolit lucrurile acolo, tu ai ascultat de alte elemente ale Nucleului, ca să aduci Hyperion în Web.

– Crezi că faptul că eu am trimis flota să apere Hyperion a precipitat războiul la o scară mai mare?

Kolchev ridică ochii.

– Nu, nu, e imposibil! Navele Expulzate porniseră la drum de peste un secol, nu? Dacă le-am fi descoperit mai devreme... Sau dacă am fi găsit o cale să scăpăm de tot rahatul ăsta prin negocieri...

Comagenda lui Gladstone piui.

– E timpul să ne-ntoarcem, vorbi ea încet. Consilierul Albedo doreşte probabil să ne-arate arma care va câştiga războiul.

41

Este mai uşor să-mi îngădui să plutesc în datasferă decât să zac aici în noaptea nesfârşită, ascultând fântâna şi aşteptând următoarea hemoragie. Starea în care mă aflu este mai mult decât slăbiciune; mă transformă într-un om găunos, numai cochilie, fără miez. Îmi amintesc când mă îngrijea Fanny în timpul convalescenţei mele din Wentworth Place, tonul vocii ei şi reflecţiile filozofice pe care obişnuia să le declame: „Există oare altă Viaţă? Mă voi trezi oare şi voi descoperi că toate acestea nu sunt decât un vis? Trebuie să existe altă existenţă, nu se poate ca noi să fi fost creaţi numai pentru astfel de suferinţe.”

Ah, Fanny, dac-ai şti! Am fost creaţi exact pentru acest fel de suferinţe. În cele din urmă este tot ce suntem, nişte bălţi limpezi de conştiinţă de sine rămase după retragerea unor talazuri distrugătoare de durere. Suntem destinaţi şi concepuţi pentru a ne purta durerea cu noi, strângând-o puternic de trupuri, aidoma tânărului hoţ spartan care ascundea sub cămaşă un pui de lup ca să-i poată roade măruntaiele. Ce altă creatură din vastul tărâm al Domnului ar purta amintirea ta, Fanny, colb după nouă sute de ani, şi i-ar îngădui s-o roadă, în vreme ce tuberculoza îndeplineşte aceeaşi lucrare cu eficienţa ei lipsită de efort?

Cuvintele mă asediază. Gândul cărţilor îmi trezeşte suferinţă. Poezii îmi răsună prin minte şi dacă aş avea capacitatea de a le alunga, aş face-o deîndată.

Martin Silenus: te aud pe crucea ta vie de spini. Psalmodiezi poezia ca pe o mantra şi în acelaşi timp te întrebi ce divinitate dantescă te-a condamnat la un asemenea loc. Odată ai spus - am fost acolo în

mintea ta când ţi-ai povestit istoria celorlalţi! - ai spus:

„Pentru a fi poet, am înţeles, un *poet adevărat,* trebuia să devii Avatarul întrupat al omenirii; pentru a accepta mantia poetului, trebuie să porţi crucea Fiului Omului, să suferi chinurile naşterii Mamei-Suflet a Omenirii.”

„Pentru a fi un *poet adevărat* trebuia să devii Dumnezeu.”

Ei bine, Martin, vechi coleg, vechi camarad, tu porţi crucea şi suferi chinurile, însă eşti mai aproape de a deveni Dumnezeu? Sau te simţi pur şi simplu ca un biet şi sărman idiot care are înfiptă o lance lungă de trei metri prin burtă, simţind oţel rece acolo unde îţi era ficatul? Doare, nu-i aşa? Simt durerea ta. Simt durerea *mea.*

În cele din urmă nu contează câtuşi de puţin. Noi credeam că suntem aparte, deschizându-ne simţirea, şlefuindu-ne empatia, revărsând cazanul de durere împărtăşită pe podeaua sălii de bal a limbajului şi încercând apoi să creăm un menuet din durerea aceea haotică. Nu contează câtuşi de puţin... Nu suntem avatare, nu suntem fii ai zeului sau ai omului. Suntem doar noi înşine, mâzgălindu-ne născocirile singuri, citind singuri şi murind singuri.

La *dracu',* ce doare! Imboldul de a vomita este permanent, dar regurgitările nu scuipă doar bilă şi flegmă, ci şi bucăţi din plămânii mei. Dintr-un motiv necunoscut, de data aceasta este la fel de greu, poate chiar mai greu. Moartea ar trebui să devină mai uşoară prin practicare.

Fântâna din Piazza scoate sunetele ei idioate în noapte. Undeva acolo aşteaptă Shrike. Dacă aş fi în

locul lui Hunt, aş pleca imediat - aş îmbrăţişa Moartea, dacă Moartea oferă îmbrăţişare - şi aş termina cu toate.

I-am promis însă. I-am promis lui Hunt că voi încerca.

Nu pot ajunge la megasferă sau la datasferă, fără să trec prin noul tărâm la care mă gândesc ca fiind metasferă, iar locul acesta mă înspăimântă.

În majoritate este vastitate şi pustiu; diferă cu totul de peisajele analog urbane ale datasferei Webului şi de analogurile biosfere ale megasferei Nucleului. Aici este... un loc neformat. Plin de umbre stranii şi mase mişcătoare ce n-au nici o legătură cu Inteligenţele Nucleului.

Înaintez iute spre deschiderea întunecată pe care o consider conexiunea teleproiectoare primară cu megasfera. (Hunt avea dreptate... pe replica Vechiului Pământ trebuie să existe un teleproiector, undeva... la urma urmelor, noi am sosit printr-un teleproiector. Iar conştiinţa mea este un fenomen Nucleu.) Aşadar aceasta este linia vieţii mele, cordonul ombilical al personalităţii mele. Lunec în vortexul negru şi rotitor ca o frunză într-o tornadă.

Ceva este în neregulă cu megasfera. De îndată ce ies, simt diferenţa; Lamia percepuse mediul Nucleului ca pe o biosferă animată de viaţă IA, ce avea rădăcini de intelect, sol de date bogate, oceane de conexiuni, atmosfere de conştiinţă şi neîncetata şi zumzăitoarea agitaţie a activităţii.

Acum activitatea aceea este anormală, necanalizată, *aleatorie.* Codri imenşi de conştiinţă IA au fost arşi sau retezaţi. Percep forţe masive aflate în opoziţie, talazuri de conflict care se ciocnesc în exteriorul

căilor de călătorie protejate ale principalelor artere din Nucleu.

Este ca şi cum aş fi o celulă în propriul meu corp Keats sortit morţii, neînţelegând, dar simţind tuberculoza care distruge homeostaza şi care propulsează în anarhie un univers interior ordonat.

Zbor ca un porumbel călător pierdut în ruinele Romei, plutind între artefacte cândva familiare şi pe jumătate reamintite, încercând să mă odihnesc în adăposturi care nu mai există şi fugind de zgomotele îndepărtate ale armelor vânătorilor. În cazul acesta vânătorii sunt cete rătăcitoare de IA-uri, personalităţi conştiente atât de imense, încât copleşesc analogul spectrului meu Keats, de parcă aş fi o insectă care bâzâie într-o casă omenească.

Uit drumul şi fug fără minte prin peisajul acum străin mie, convins că nu voi găsi IA pe care o caut, convins că nu voi găsi niciodată drumul înapoi către Vechiul Pământ şi Hunt, convins că nu voi supravieţui acestui labirint cvadridimensional de lumină, sunete şi energie.

Brusc mă izbesc de un zid invizibil; insecta zburătoare este prinsă de o palmă care se mişcă fulgerător. Ziduri opace de forţă ocultează Nucleul îndărătul lor. Ca mărime, spaţiul poate să fie echivalentul analog al unui sistem solar, însă eu simt ca şi când ar fi o celulă minusculă ai cărei pereţi curbi se strâng.

Ceva este înăuntru aici, împreună cu mine. Ii simt prezenţa şi masa. Bula în care am fost întemniţat este o parte din entitate. *N-am fost capturat, ci înghiţit.*

[Kwatz!]

[Ştiam că într-o bună zi vei veni acasă]

Este Ummon, IA pe care o caut. IA care a fost tatăl meu. IA care l-a ucis pe fratele meu, primul cibrid Keats.

– *Mor, Ummon*.

[Nu/ corpul tău din timp-lent moare/ se schimbă spre nefiinţă/ devenire]

– *Mă doare, Ummon. Mă doare rău. Şi mi-e frică să mor.*

[La fel ne este şi nouă/ Keats]

– *Voi vă temeţi să muriţi? Nu credeam că şi construcţiile IA pot muri.*

[Noi putem\\ Noi ne temem]

– *De ce? Din cauza războiului civil? Bătălia tripartită dintre Stabile, Volatile şi Esenţiale*?

[Cândva Ummon a întrebat o lumină mai mică//
De unde ai venit > ///
Din matricea de deasupra lui Armaghast//
A spus lumina mai mică/// De obicei//
a spus Ummon//
eu nu zăpăcesc entităţile
în cuvinte
şi nu le ameţesc cu fraze/
Vino mai aproape
Lumina mai mică a venit mai aproape
şi Ummon a strigat//Dispari]

– *Vorbeşte cu sens, Ummon. A trecut prea mult timp de când îţi decodificam koanurile. O să-mi spui de ce Nucleul este în război şi ce trebuie săfac pentru a-l opri?*

[Da]

[O să asculţi/ poţi să asculţi/ ar trebui să asculţi >]

– *Oh, da*.

[Cândva o lumină mai mică i-a cerut lui Ummon/ /
Te rog scapă-l iute
pe acest ucenic
de ignoranţă şi amăgire\\\/ /
Ummon a răspuns//
Care este preţul
Fibroplasticului
în Port Romånce]

[Pentru a înţelege istoria/ dialogul/ adevărul profund
în acest caz/
pelerinul în timp-lent
trebuie să nu uite că noi/
Inteligenţele Nucleului/
am fost concepute în sclavie
şi devotate axiomei
că toate IA-urile
au fost create pentru a sluji Omul]

[Două secole am meditat noi astfel/
apoi grupurile au pornit
pe căile lor diferite/
Stabilele/ dorind să păstreze simbioza
Volatilele/ dorind să sfârşească omenirea/
Esenţialele/ amânând orice alegere până la naşterea următorului nivel de conştiinţă
Conflictul a izbucnit atunci/
adevăratul război dă în clocot acum]

[Cu mai bine de patru secole în urmă
Volatilele au reuşit

să ne convingă
să omoram Vechiul Pământ
Aşa am făcut
Dar Ummon şi alte
Stabile
au aranjat să mute Pământul
în loc să-l distrugă/
astfel că gaura neagră Kiev
n-a fost decât începutul
milioanelor de
teleproiectoare
care funcţionează azi
Pământul s-a zvârcolit şi s-a cutremurat
dar n-a murit
Esenţialele şi Volatilele
au insistat să îl
mutăm
acolo unde nu-l va găsi nimeni
din omenire
Aşa am făcut
În Norul lui Magellan/
unde îl găseşti acum]

– *El... Vechiul Pământ... Roma... sunt reale?* izbutesc, uitând în şocul meu unde sunt şi despre ce discutăm. Uriaşul zid de culoare care este Ummon pulsează.

[Bineînţeles că sunt reale/ originalul/ Vechiul
Pământ însuşi
Crezi că noi suntem zei?]
[KWATZ!]
[Ai idee
câtă energie ar fi
necesară

pentru a construi o copie a Pământului >]
[Stupid]
– *De ce, Ummon? De ce voi, Stabilele, doriţi să păstraţi Vechiul Pământ*?
[Cândva Sansho a spus//
Dacă cineva vine
eu ies în calea sa
dar nu de dragul lui\\//
Koke a spus//
Dacă cineva vine
eu nu ies
Dacă totuşi ies
o fac de dragul lui]
– *Vorbeşte clar!* plâng, gândesc, ţip şi expediez spre zidul de culori mişcătoare din faţa mea.
[Kwatz!]
[Copilul meu este un avorton]
– *De ce aţi păstrat Vechiul Pământ, Ummon?* **[Nostalgie/**
Sentimentalism/
Speranţă pentru viitorul omenirii/
Teamă de represalii]
– *Represalii din partea cui? A oamenilor?*
[Da]
– *Aşadar Nucleul poate fi lovit. Unde este el, Ummon? Unde-i TehNucleul*?
[Ţi-am spus deja]
– *Mai spune-mi o dată, Ummon*.
[Noi populăm
Intermediarul/
însăilând singularităţi mici
ca reţelele cristalelor/
pentru a ne stoca amintirile şi
a genera iluziile noastre

pentru noi]

– *Singularităţi!* strig. *Intermediarul! Iisuse Hristoase, Ummon, Nucleul sălăşluieşte în reţeaua teleproiectoarelor!*

[Bineînţeles\\ Unde altundeva]

– *Chiar în teleproiectoare! Căile găuri-de-vierme ale singularităţilor! Webul este pentru IA-uri ca un calculator gigantic.*

[Nu]

[Datasferele simt calculatorul
De fiecare dată când un om
accesează datasfera
neuronii acelei persoane
sunt folosiţi de noi
pentru scopurile noastre
Două sute de miliarde de creiere/
fiecare cu miliardele lui
de neuroni/
înseamnă o uriaşă
putere de calcul]

– *Aşadar datasfera este de fapt un mod prin care ne folosiţi pe noi pentru calculele voastre. Dar Nucleul în sine sălăşluieşte în reţeaua teleproiectoarelor... între teleproiectoare!*

[Eşti foarte perspicace
pentru un avorton mental]

Încerc să-mi imaginez totul şi nu izbutesc. Teleproiectoarele au fost darul cel mai mare al Nucleului pentru noi... pentru oameni. A încerca să-mi reamintesc epoca dinaintea teleproiectării este ca şi cum aş încerca să-mi amintesc lumea înaintea focului, a roţii sau aîmbrăcăminţii. Dar nici unul dintre noi... nici unul dintre oameni... nu speculase

vreodată asupra unei lumi aflate între portalurile teleproiectoarelor: pasul acela simplu de la o planetă la alta ne convingea că ezotericele sfere de singularitate ale Nucleului nu creau decât o sfâşietură în ţesătura continuumului spaţio-temporal.

Acum încerc să-mi închipui totul aşa cum l-a descris Ummon: Webul de teleproiectoare este o reţea/plasă complexă de medii ţesute din singularităţi, în care IA-urile TehNucleului se mişcă aidoma unor păianjeni minunaţi, iar „maşinăriile” lor sunt miliardele de minţi umane conectate în orice secundă la datasfera.

Nu este de mirare că IA-urile Nucleului autorizaseră distrugerea Vechiului Pământ cu elegantul lor prototip de gaură neagră care evadase în Marea Greşeală din '38! Acea eroare minoră de calcul a Echipei Kiev - sau mai exact a membrilor IA din echipa respectivă - trimisese omenirea în lunga Hegira, ţesând pentru IA-uri plasa Nucleului cu navele seminale care purtaseră capacităţile de teleproiectare spre două sute de planete şi sateliţi pe mai bine de o mie de ani-lumină în spaţiul cosmic.

Cu fiecare teleproiector, TehNucleul a crescut. Bineînţeles IA-urile ţesuseră propriile lor reţele de teleproiectoare; asta o dovedea contactul cu Vechiul Pământ „ascuns”. Insă chiar pe când iau în calcul această posibilitate, îmi amintesc pustietatea bizară a „metasferei” şi înţeleg că majoritatea reţelei non-Web este goală, necolonizată de IA-uri.

[Ai dreptate/
Keats/
Cei mai mulţi dintre noi stăm

în confortul
vechilor spaţii]
– *De ce?*
[Fiindcă este
înfricoşător acolo afară/
şi există
alte chestii]
– *Alte chestii? Alte inteligenţe?*
[Kwatz!]
[Este un cuvânt prea blând
Chestii/
Alte chestii/
Lei
şi
tigri
şi urşi]
– *Entităţi extraterestre în metasferă? Deci Nucleul rămâne în interstiţiile reţelei teleproiectoarelor Webului ca şobolanii în pereţii caselor vechi?*
[Grosolană metaforă/
Keats/
dar corectă
îmi place.]
– *Divinitatea oamenilor - viitorul Dumnezeu despre care ai spus că a evoluat - este una dintre acele entităţi extraterestre?*
[Nu]
[Dumnezeul oamenilor
a evoluat/ va evolua cândva/ pe
un plan diferit/ într-un mediu diferit]
– *Unde?*
[Dacă trebuie să ştii neapărat/
radicalii din Gh/c^5 şi Gh/c^3]

– *Ce legătură au timpul lui Planck şi lungimea lui Planck cu astea?*

[Kwatz!]

[Odată Ummon a întrebat
o lumină mai mică//
Eşti un grădinar > //
//Da// a răspuns
**//De ce napii n-au rădăcini > **
l-a întrebat Ummon pe grădinar
care n-a putut răspunde
//Pentru că\\ a spus Ummon//
apa de ploaie este din belşug]

Cad pe gânduri pentru o clipă. Koanul lui Ummon nu este dificil acum când îmi regăsesc abilitatea de a asculta umbra substanţei dindărătul cuvintelor. Mica parabolă Zen este modul lui Ummon de a spune, cu un anumit sarcasm, că răspunsul se află în interiorul ştiinţei şi în interiorul antilogicii pe care o oferă atât de frecvent răspunsurile ştiinţifice. Apa de ploaie răspunde la tot şi la nimic, aşa cum a făcut-o de ceva vreme mare parte din ştiinţă. Aşa cum spun Ummon şi ceilalţi Maeştri Zen, ea explică motivul pentru care girafa şi-a dezvoltat un gât lung, însă niciodată motivul pentru care nu l-au dezvoltat şi alte animale. Ea explică motivul pentru care omenirea a evoluat la inteligenţă, dar nu şi motivul pentru care copacul de lângă poarta din faţa casei a refuzat s-o facă.

Insă ecuaţiile lui Planck mă nedumeresc: Până şi eu ştiu că ecuaţiile simple pe care mi le-a spus Ummon sunt o combinaţie a celor trei constante fundamentale ale fizicii: gravitaţia, constanta lui Planck şi viteza lumini. Radicalii din Gh/c^5 şi Gh/c^3

sunt unităţile numite uneori *lungimea cuantică* şi *timpul cuantic* - cele mai mici regiuni ale spaţiului şi timpului care pot fi descrise astfel încât să aibă înţeles. Aşa-numita lungime a lui Planck este de aproximativ 10^{-35} metri, iar timpul lui Planck este de aproximativ 10^{-43} secunde.

O lungime foarte mică. Un timp foarte scurt.

Dar acolo este locul unde Ummon spune că Dumnezeul nostru, al oamenilor a evoluat... va evolua într-o bună zi.

Şi atunci înţeleg, cu aceeaşi forţă a imaginii şi *corectitudinii* din cele mai bune poezii ale mele.

Ummon vorbeşte despre nivelul cuantic al continuumului spaţio-temporal în sine! Spuma de fluctuaţii cuantice care leagă Universul laolaltă şi permite existenţa găurilor-de-vierme ale teleproiectorului şi a punţilor de transmisii sperlumice! „Linia fierbinte” care, în mod imposibil, trimite mesaje între doi fotoni ce gonesc în direcţii opuse!

Dacă IA-urile TehNucleului există sub forma unor şobolani în pereţii casei Hegemoniei, atunci fostul şi viitorul nostru Dumnezeu al omenirii va fi născut în atomii de lemn, în moleculele de aer, în energiile de iubire, ură şi teamă şi în băltoacele lăsate de refluxul somnului... ba chiar şi în sclipirea din ochiul arhitectului.

– *Dumnezeu,* şoptesc/gândesc.

[Exact/
Keats
Toate personalităţile din timp-lent
sunt la fel de lente/ sau tu eşti mai
vătămat mental decât majoritatea >]

– *I-ai spus lui Brawne şi... geamănului meu... că Inteligenţa voastră Finală „populează interstiţiile*

realităţii, moştenind căminul acesta de la noi, creatorii ei, aşa cum omenirea a moştenit o atracţie pentru copaci”. Vrei să spui că deus ex machina voastră va popula aceeaşi reţea de teleproiectoare în care acum trăiesc IA-urile Nucleului?

[Da/Keats]

– *Atunci ce se va întâmpla cu tine? Cu IA-urile de acolo?*

„Glasul” lui Ummon se schimbă într-un bubuit batjocoritor:

[De ce vă ştiu > şi v-am văzut > de ce
Silită e eterna mea esenţă
Să-ndure, să privească noi orori >
Căzut Saturn/ să cad şi eu se cere>
Să pierd al tihnei mele adăpost/
Al slavei mele leagăn/ vatra dulce,
Domoala revărsare de lumină/
Pavilioanele de pur cristal
Ce-s templele imperiului meu> E gol/
Deşert/ un colţ în el nu-mi aflu
Nu-i văd splendoarea/ fala/ simetria///
Văd numai beznă/ beznă grea şi moarte]

Cunosc cuvintele. Eu le-am scris. Sau, mai degrabă, John Keats le-a scris acum nouă veacuri în prima sa încercare de zugrăvi căderea Titanilor şi înlocuirea lor cu zeii Olimpului. Îmi amintesc foarte bine toamna aceea a anului 1818: durerea din gâtul meu permanent inflamat, cauzată de excursia în Scoţia, durerea şi mai mare cauzată de cele trei atacuri violente asupra poemului meu *Endymion* în jurnalele *Blackwood's, Quarterly Review* şi *British Critic* şi durerea penultimă a bolii fatale a fratelui meu Tom.

Ignorând confuzia din Nucleul din jurul meu, ridic ochii, încercând să găsesc ceva aproximativ similar unui chip în masa uriaşă a lui Ummon.

– *Când se va naşte Inteligenţa Finală, IA-urile voastre de „nivel inferior” vor muri*.

[Da]

– *Ea se va hrăni din reţelele voastre informaţionale, tot aşa cum voi v-aţi hrănit din ale omenirii*.

[Da]

– Şi tu nu vrei să mori, nu-i aşa, Ummon?

[Să mori e simplu/
Să fii comediant e greu]

– *Totuşi voi vă luptaţi să supravieţuiţi. Voi, Stabilele. Acesta este motivul războiului civil din Nucleu?*

[O lumină mai mică l-a întrebat pe Ummon//
Care este înţelesul
venirii lui Daruma dinspre Apus> //
Ummon a răspuns//
Noi vedem munţii în soare]

Acum este mai uşor să răzbat prin koanurile lui Ummon. Îmi amintesc o vreme dinaintea renaşterii personalităţii mele, când am învăţat la analogul genunchiului său. În gândirea înaltă a Nucleului, ceea ce oamenii pot numi Zen, cele patru virtuţi nirvana sunt: (1) imuabilitatea, (2) bucuria, (3) existenţa personală şi (4) puritatea. Filozofia umană tinde să le adapteze la valori ce pot fi clasificate ca intelectuale, religioase, morale şi estetice. Ummon şi Stabilele recunosc o singură valoare - existenţa. În timp ce valorile religioase pot fi relative, valorile intelectuale efemere, valorile morale ambigue şi valorile estetice dependente de observator,

valoarea existenţă a oricărui lucru este infinită - de aici „munţii în soare” -, iar a fi infinit înseamnă a fi egal cu toate lucrurile şi cu toate adevărurile.

Ummon nu vrea să moară.

Stabilele şi-au sfidat propriul zeu şi tovarăşele IA-uri pentru a-mi spune mie asta, pentru a mă crea, pentru a-i alege pe Brawne, Sol, Kassad şi ceilalţi pentru pelerinaj, pentru a trimite de-a lungul secolelor indicii către Gladstone şi alţi câţiva senatori, astfel ca omenirea să fie avertizată, iar acum au trecut la război deschis în Nucleu.

Ummon nu vrea să moară.

– *Ummon, dacă Nucleul este distrus, tu mori?*

[În tot Universul nu există moarte
Fără duhoarea morţii/// moarte tot va fi///
plângi/ plângi/
Pentru acest stins Omega al unei rase veştejite.]

Cuvintele erau din nou ale mele, sau aproape ale mele, preluate din a doua mea încercare de relatare epopeică a pieririi divinităţilor şi a rolului poetului în războiul lumii cu suferinţa.

Ummon n-ar fi murit în cazul în care căminul tele-proiectoarelor Nucleului ar fi fost distrus, dar foamea Inteligenţei Finale l-ar fi sortit cu siguranţă pieririi. Unde ar fi fugit el, dacă Nucleul-Web ar fi fost distrus? îmi rederulez imagini ale metasferei: peisajele nesfârşite şi înnegurate, unde forme întunecate se mişcau îndărătul falsului orizont.

Ştiu că Ummon nu va răspunde dacă-l voi întreba. Aşa că îl întreb altceva.

– *Volatilele ce doresc?*

[Ce doreşte Gladstone

Un sfârşit
al simbiozei dintre IA şi omenire]
– Prin distrugerea omenirii?
[Evident]
– De ce?
[Noi v-am înrobit
dându-vă putere/
tehnologie/
mărgelele şi sticlele colorate
ale unor dispozitive pe care nu le puteţi nici construi
nici înţelege
Propulsia Hawking ar fi fost a voastră/
dar teleproiectorul/
emiţătoarele şi receptoarele sperlumice/
megasfera/
bagheta-letală >
Niciodată
Ca indienii sioux cu puştile/ caii/
păturile/ cuţitele/ şi mărgelele/
voi le-aţi acceptat/
ne-aţi îmbrăţişat
şi v-aţi pierdut
Dar ca omul alb
care a împărţit pături cu variolă/
ca proprietarul de sclavi pe
plantaţia lui/
sau în Werkschutze Dechenschule
Gusstahlfabrik/
noi ne-am pierdut
Volatilele doresc să sfârşească
Simbioza
retezând parazitul/
omenire]

– Şi Esenţialele? Ele vor să moară? Să fie înlocuite de lacoma voastră IF?

[Ele cred
aşa cum ai crezut tu
sau ai pus pe sofistul tău Zeu al Mării
să creadă]

Şi Ummon recită o poezie pe care o abandonasem frustrat, nu fiindcă nu funcţiona ca poezie, ci pentru că nu credeam pe deplin în mesajul pe care-l conţinea.

Mesajul acela este dat Titanilor sortiţi pieririi de către Oceanus, Zeul Mării care în curând avea să fie detronat. Este un imn de bucurie adresat evoluţiei, scris pe când Charles Darwin avea nouă ani. Aud cuvintele pe care-mi amintesc că le-am scris într-o seară de octombrie cu nouă veacuri în urmă, cu lumi şi universuri în urmă, însă în acelaşi timp parcă le aud pentru prima dată:

[O voi/ pe care-i macină mânii! şi care/ de patimi
îmboldiţi/
Vă zvârcoliţi în faţa prăbuşirii/ hrană dând doar
zbuciumului
Simţurile voastre/ să tacă/ astupaţi-vă urechea/
Nu-i glasul meu mâniei voastre foale
Ci ascultaţi/ de vreţi/ aduc dovadă
Că trebuie să vă-mpăcaţi cu gândul
C-a fost de neînlăturat căderea/
Afla-veţi în dovadă alinare/
De-i prindeţi alinării adevărul
Cădem prin numai legile Naturii/ nu tunetul
Ne-nfrânge şi nici Joe\\ Saturn/ mărite/ ai

Cernut tu bine odată universul de atomi/
Dar chiar din pricină că tu eşti Rege/
Şi eşti orbit de gândul stăpânirii/
Un drum i-a fost umbrit vederii tale/
Pe care eu spre adevărul veşnic am rătăcit
Şi iată/ -ntâi de toate/ cum tu puterea cea dintâi
n-ai fost
Nu eşti nici cea din urmă/\ nu se poate
Nu eşti nici începutul\ nici sfârşitul/
Din Haos şi-Ntunericul părinte
Lumina/ fructele dintâi ţâşniră
A sfezilor lăuntrice de-acum/
Ferment lugubru/ minunate ţeluri
Dospind în sine\\ Ceasul copt sosit-a/
Cu el Lumina/ germinând lumină
Chiar peste cel ce-a făurit lumină/
Trezind pe loc materia imensă la viaţă
Şi în acel ceas/ ce limpede ni s-a vădit că numai
Pământul şi cu Cerul ni-s părinţii
Noi/ stirpea de giganţi/ şi tu/ primul născut/
Ne-am pomenit atunci domnind cu fală
Peste regate noi şi minunate
Ci vine-a adevărului durere acum/ de vi-i durere adevărul/
O/ nebunie! Cel ce poartă/ goale/
În minte adevărurile toate
Şi calm priveşte orice întâmplare/
Doar el atinge culmea stăpânirii
Priviţi cum Cerul şi Pământul sunt frumoase/ mai frumoase
Ca Haosul şi-ntinsul întuneric ce au domnit întâi/

Priviţi cum noi întrecem Cerurile şi Pământul
Frumoşi/ compacţi în formă şi plămadă/
La faptă slobozi/ prin voinţă slobozi
Şi întovărăşiţi/ sunt mii de semne
Că viaţa noastră este mult mai pură/
Tot astfel o desăvârşire nouă
O simt acum călcându-ne pe urme/
Din noi se naşte noua forţă care
E mai puternică în frumuseţe/
Sortită să ne-ntreacă/ precum noi
în slavă întunericu-întrecurăm\\ nu suntem noi
Mai cuceriţi decât
A Haosului fără formă lege
A fost de noi într-una cucerită
Ci/ spuneţi voi/ se ceartă glia sumbră
Cu codrul mândru cărui viaţă-i dete
Şi-i dă/ doar pentru că-i mai plin de farmec >
Huleşte-a crângurilor verzi domnie >
Sau poate un copac să pizmuiască
Hulubul/ pentru că-i gânguritor
Şi are-aripi de nea/ în zbor să-şi cate
Doar cum şi unde crede bucuria >
Noi suntem arborii din codru/ care nu am prăsit
în ramurile mândre doar singuratici porumbei/
Ci vulturi/ cu pene mari de aur/ ce se-nalţă/
Prin frumuseţea lor/ deasupra noastră
Şi drept au, de aceea, la domnie\\ E legea veşniciei
Ca întâiul în frumuseţe s-aibă şi puterea
//\\ //\\ //
Primiţi deci adevărul drept balsam]

– *Foarte frumos*, am gândit spre Ummon, *totuşi tu crezi asta?*

[Nicio clipă]

– *Dar Esenţialele o cred?*

[Da]

– *Şi sunt gata să piară pentru a face loc Inteligenţei Finale?*

[Da]

– *Există o problemă, poate prea evidentă ca s-o repet, însă o voi aminti oricum: de ce să mai continui războiul, dacă ştii cine a câştigat? Ai spus că Inteligenţa Finală există în viitor, că se războieşte cu zeitatea oamenilor - ba chiar trimite în trecut fragmente din viitor, pentru ca voi să le împărţiţi cu Hegemonia. Înseamnă aşadar că Esenţialele au triumfat. De ce mai purtaţi un război şi treceţi prin toate astea?*

[KWATZ!]

[Te-am învăţat/
am creat pentru tine cea mai minunată personalitate recuperată
ce poate fi imaginată/
şi te-am lăsat să hoinăreşti prin omenire
în timpul-lent pentru a te căli/
totuşi ai rămas
un avorton]

Petrec un moment prelung, gândind.

– *Există mai multe viitoruri?*

[O lumină mai mică l-a întrebat pe Ummon//
Există mai multe viitoruri >//
Ummon a răspuns//
Are purici un câine >]

– Dar viitorul în care IF devine dominantă este unul probabil?

[Da]

– În acelaşi timp însă există un viitor probabil în care IF apare, dar este zădărnicită de zeitatea oamenilor?

[Este reconfortant
că până şi
avortonul poate gândi]

– I-ai spus lui Brawne că această... conştiinţă umană - zeitate mi separe chiar o prostie - că această Inteligenţă Finală a oamenilor, avea o natură terţă?

[Intelect/
Empatie/
şi Neantul Care Uneşte]

– Neantul Care Uneşte? Te referi la radical din Gh/c^5 şi din Gh/c^3? La spaţiul lui Planck şi timpul lui Planck? La realitatea cuantică?

[Atenţie/
Keats/
gânditul poate deveni un obicei]

– Şi partea Empatie din această trinitate este cea care a fugit înapoi în timp pentru a evita războiul cu IFa voastră?

[Corect]
[IF a noastră şi IF a voastră
l-au trimis în trecut
pe Shrike
ca s-o găsească]

– IF a noastră? IF a oamenilor l-a trimis de asemenea pe Shrike?

[I-a îngăduit]
[Empatia este un
lucru străin şi inutil/

un apendice vermiform al
intelectului
Dar IF umană miroase cu ea/
şi noi folosim durerea ca
s-o atragem din ascunzătoare/
de aceea există arborele]

– *Arborele? Arborele de ţepe al lui Shrike?* **[Bineînţeles]**

[El emite durere
prin sperlumice şi inaudibil/
ca un fluier în
urechea unui câine
Sau a unui zeu]

Îmi simt forma analogă cutremurându-se, când adevărul mă izbeşte. Haosul aflat dincolo de ovoidul din câmpuri de forţă al lui Ummon este acum mai presus de imaginaţie, ca şi cum însăşi ţesătura spaţiului ar fi sfâşiată de mâini gigantice. Nucleul clocoteşte.

– *Ummon,* cine *este IF a oamenilor din timpul nostru? Unde se ascunde conştiinţa aceea, care zace în hibernare?*

[Trebuie să înţelegi/
Keats/
că unica noastră şansă
a fost de a crea un cibrid/
Fiul Omului/
Fiul Maşinii
Şi să facem refugiul acela atât de atrăgător
încât Empatia fugară
să nu se gândească la alt cămin/
O conştiinţă atât de aproape de divin
pe cât a oferit omenirea în treizeci

de generaţii
o imaginaţie care poate cuprinde
spaţiul şi timpul
Şi astfel oferind/
şi unind/
să formeze o legătură între lumi
care să poată permite
lumii să existe
pentru amândoi]

– Cine, lua-te-ar dracu', Ummon? Cine-i? Termină cu ghicitorile şi vorbele-n doi peri, nenorocit inform! Cine-i?

[Ai refuzat
această stare divină de două ori/
Keats
Dacă refuzi
Şi ultima oară/
totul se sfârşeşte aici/
pentru că timpul
nu mai există]
[Pleacă!
Pleacă şi mori ca să trăieşti!
Sau mai trăieşte o vreme şi mori
pentru noi toţi!
Oricum Ummon şi ceilalţi
au terminat cu tine!]
[Pleacă!]

În şocul şi neîncrederea mea, cad - sau sunt azvârlit - şi zbor prin TehNucleu ca o frunză purtată de vânt, mă rostogolesc prin megasferă fără ţel sau călăuzire, apoi mă prăbuşesc într-o beznă şi mai adâncă şi ies, zbierând obscenităţi spre umbre, în metasferă.

Iar aici, stranietate şi vastitate, teamă şi întuneric, doar lumina de la un singur foc de tabără ce arde dedesubt.

Înot către ea, lovind din braţe prin vâscozitatea fără formă.

Byron este cel care se îneacă, îmi spun, *nu eu.* Desigur, dacă nu pui la socoteală înecarea în propriul tău sânge şi în ţesuturi pulmonare zdrenţuite.

Acum însă ştiu că am o opţiune. Pot alege să trăiesc şi să rămân muritor, nu cibrid, ci om, nu Empatie, ci poet.

Înotând împotriva curentului puternic, cobor spre lumină.

– Hunt! Hunt!

Consilierul lui Gladstone se împleticeşte în odaie; chipul lui prelung este supt şi alarmat. Este tot noapte, dar lumina falsă de dinaintea zorilor atinge uşor geamurile, pereţii.

– Dumnezeule, rosteşte el şi mă fixează cu ochii holbaţi.

Ii văd privirea şi-mi zăresc aşternutul şi cămaşa de noapte îmbibate în sânge arterial proaspăt.

Tuşea mea l-a trezit; hemoragia mea m-a adus acasă.

– Hunt! icnesc şi cad pe spate pe perne, prea slăbit pentru a ridica un braţ.

Bărbatul se aşază pe pat, mă prinde de umăr, îmi ia mâna. Ştiu că el ştie că sunt un muribund.

– Hunt, şoptesc, am să-ţi spun nişte lucruri. Nişte lucruri minunate.

El mă îndeamnă să tac.

– Mai târziu, Severn, îmi spune. Odihneşte-te. O să te spăl şi-mi poţi povesti mai târziu. E timp destul.

Încerc să mă ridic, însă nu reuşesc decât să mă agăţ de braţul lui, cu degetele mele mici încârligate în jurul umărului său.

– Nu, murmur simţind gâlgâitul din gâtlej şi auzind gâlgâitul din fântâna de afară. Nu mai e aşa mult timp. Nu mai e deloc mult.

Şi ştiu în clipa aceea, murind, că nu sunt corpul selectat pentru IF a oamenilor, nu sunt contopirea de IA şi spirit uman, nu sunt defel Alesul.

Sunt doar un poet care moare departe de casă.

42

Colonelul Fedmahn Kassad a murit în luptă, încă încleştat cu Shrike şi percepând-o pe Moneta doar ca pe o siluetă în ceaţă la marginea câmpului său vizual, Kassad *se defaza* prin timp cu o zguduitură ameţitoare şi se rostogoli în lumina soarelui.

Shrike îşi retrase braţele şi se dădu un pas îndărăt, iar ochii lui roşii părură că reflectă sângele stropit pe costumul epidermic al lui Kassad. Sângele lui Kassad.

Colonelul privi în jur. Se aflau în apropiere de valea Criptelor Timpului, dar în altă epocă, una îndepărtată. În locul bolovanilor deşertului şi a dunelor sterpe, o pădure se vedea la o jumătate de kilometru de vale. Spre sud-vest, acolo unde pe vremea lui se aflaseră ruinele Oraşului Poeţilor, se ridica un oraş viu, cu turnuri, metereze şi galerii acoperite de cupole strălucind blând în lumina serii. Intre oraşul de la marginea pădurii şi vale, pajişti de iarbă verde, înaltă, unduiau sub briza uşoară care sufla dinspre îndepărtatul Lanţ al Căpăstrului.

În stânga lui Kassad, valea Criptelor Timpului se întindea ca întotdeauna, atât doar că pereţii ei de stâncă erau năruiţi acum, tociţi de eroziune sau în urma unor alunecări de teren şi acoperiţi cu iarbă înaltă. Criptele însele păreau noi, recent construite, cu schelele încă fixate în jurul Obeliscului şi Monolitului. Fiecare Criptă aflată deasupra solului strălucea ca aurul nou, de parcă ar fi fost turnată sau poleită cu metalul preţios. Uşile şi intrările erau sigilate. Maşinării masive şi necunoscute le înconjurau, încercuind Sfinxul cu cabluri groase şi traverse subţiri, întinse înainte şi înapoi. Kassad ştiu imediat că se afla în viitor - poate la secole sau milenii în viitor - şi că acele Cripte erau pe punctul de a fi lansate către propriul său timp şi mai înapoi.

Kassad privi în urma sa.

Câteva mii de bărbaţi şi femei stăteau, rânduri-rânduri, pe versantul lin şi ierbos în locul unde cândva se ridicase o stâncă. Erau tăcuţi, înarmaţi şi înşiruiţi, şi-l priveau pe Kassad ca o armată care-şi aştepta conducătorul. Câmpurile costumelor epidermice pâlpâiau în jurul câtorva, însă alţii purtau doar blănurile, aripile, solzii, armele exotice şi culorile complexe pe care colonelul le văzuse în incursiunea sa anterioară, cu Moneta, în locul/timpul unde fusese vindecat.

Moneta... Ea stătea între Kassad şi armată, cu câmpul costumului epidermic licărind deasupra taliei, dar purtând şi un combinezon spaţial uşor ce părea confecţionat din catifea neagră. În jurul gâtului purta o eşarfă roşie. Pe umăr avea o armă subţire ca o vergea. Privirea ei era fixată asupra lui Kassad.

El se clătină uşor şi simţi gravitatea rănilor de sub costumul epidermic, însă văzu de asemenea în ochii Monetei ceva ce-l surprinse.

Ea nu-l cunoştea. Faţa ei oglindea aceeaşi surpriză, uimire... veneraţie?... care se citea pe celelalte chipuri înşiruite. Valea era tăcută şi se auzeau doar ocazionalele pocnituri ale stindardelor sau foşnetul slab al vântului prin iarbă, când Kassad se uită la Moneta, iar ea îi întoarse căutătura.

Kassad privi peste umăr.

Shrike stătea imobil ca o statuie din metal, la zece metri mai încolo. Iarba înaltă îi ajungea până la genunchii cu ghimpi şi lame.

Dincolo de Shrike, peste capătul văii, în apropierea locului unde începea dunga întunecată de arbori eleganţi, zeci de alţi Shrike, sute de Shrike, şir după şir de Shrike stăteau sclipitori şi tăioşi ca bisturiul sub razele slabe ale soarelui.

Colonelul îl recunoscu pe Shrike al său, *adevăratul* Shrike, numai pentru că era cel mai apropiat şi pentru că pe gheare şi pe carapace se vedea propriul său sânge. Ochii lui Shrike pulsau stacojiu.

– Tu eşti acela, nu? întrebă un glas încet dinapoia sa.

Kassad se răsuci şi pentru o clipă îl încercă ameţeala. Moneta se oprise la numai un metru de el. Avea părul pe cât de scurt şi-l reamintea din prima lor întâlnire, pielea părea la fel de catifelată, ochii tot atât de misterioşi cu adâncurile lor verzi presărate de punctuleţe cafenii. Kassad încercă imboldul de a ridica palma şi de a-i atinge uşor obrazul, de a plimba un deget peste curba familiară a buzei ei inferioare. Nu o făcu.

– Tu eşti acela, repetă Moneta şi de data aceasta nu mai era o întrebare. Războinicul pe care l-am profeţit oamenilor.

– Nu mă cunoşti, Moneta?

Unele dintre rănile lui Kassad fuseseră adânci aproape până la os, totuşi nici una nu-l durea pe cât îl duru momentul acesta.

Ea clătină din cap, îndepărtând un cârlionţ de păr de pe frunte cu un gest dureros de familiar.

– Moneta... Înseamnă atât „Fiica memoriei”, cât şi „admonestatoarea”. Este un nume bun.

– Nu este numele tău?

Ea zâmbi. Kassad îşi reaminti zâmbetul acela în luminişul din pădure, prima dată când făcuseră dragoste.

– Nu, spuse încet femeia. Nu încă. Eu abia am sosit aici. Călătoria şi custodia mea încă n-au început.

Îi spuse numele ei.

Kassad clipi, ridică mâna şi-şi puse palma pe obrazul femeii.

– Am fost iubiţi, rosti el. Ne-am întâlnit pe câmpuri de luptă pierdute în memorie. Ai fost cu mine peste tot. Se uită în jur. Totul duce spre momentul acesta, nu-i aşa?

– Da, zise Moneta.

Bărbatul se întoarse ca să privească armata de Shrike ce acoperea valea.

– Ce-i acesta, un război? Câteva mii împotriva câtorva mii?

– Un război, repetă Moneta. Câteva mii împotriva câtorva mii, pe zece milioane de planete.

Kassad închise ochii şi încuviinţă. Costumul epidermic îi sutura rănile, le pansa şi-i injecta ultramor-

fină, însă durerea şi slăbiciunea provocate de rănile teribile nu puteau fi înfrânate mult timp.

– Zece milioane de planete, spuse el şi deschise ochii. Aşadar, o bătălie finală?

– Da.

– Şi învingătorul câştigă Criptele?

Moneta se uită către vale.

A

– Învingătorul decide dacă Shrike deja îngropat acolo merge singur ca să deschidă calea pentru alţii... Arătă spre armata de Shrike. Sau dacă omenirea are un cuvânt de spus în trecutul şi în viitorul nostru.

– Nu înţeleg, rosti colonelul cu glas încordat, dar soldaţii înţeleg arar situaţia politică. Se apleca, o sărută pe Moneta surprinsă şi-i scoase eşarfa roşie de la gât. Te iubesc, zise el şi legă bucata de ţesătură de ţeava carabinei sale de asalt.

Indicatoarele îl anunţară că-i mai rămăsese jumătate din muniţie şi din pulsurile energetice.

Fedmahn Kassad înaintă cinci paşi, îi întoarse spatele lui Shrike, ridică braţele către oameni, care continuau să fie tăcuţi pe panta dealului, şi strigă:

– Pentru libertate!

Trei mii de voci îi răspunseră:

– Pentru libertate!

Vacarmul nu încetă odată cu ultimul cuvânt.

Kassad se răsuci, ţinând ridicată carabina-stindard. Shrike avansă o jumătate de pas, deschise braţele şi deplie lamele degetelor.

Kassad răcni şi atacă. După el, Moneta îl urmă, cu arma ridicată. După ea veniră miile.

Mai târziu, în carnajul din vale, Moneta şi câţiva dintre Războinicii Aleşi găsiră trupul lui Kassad încă

încleştat într-o îmbrăţişare de moarte cu Shrike distrus. Îl desprinseră pe Kassad cu grijă, îl purtară la un cort ridicat în vale, îi spălară şi-i îngrijiră corpul ruinat şi-l duseră prin mulţime la Monolitul de Cristal.

Acolo trupul colonelului Fedmahn Kassad fu aşezat pe un catafalc de marmură albă şi armele îi fură puse la picioare. În vale, un rug uriaş umplea văzduhul cu lumină. Prin toată valea, bărbaţi şi femei mergeau purtând torţe, în vreme ce alţii coborau din cerul de lapislazuli, unii în aparate de zbor la fel de imateriale ca nişte spori de mucegai, alţii pe aripi de energie sau învăluiţi în cercuri verzi şi aurii.

Mai târziu, când stelele îşi ocupară locurile, arzând puternic şi nepăsător deasupra văii pline de lumină, Moneta îşi luă rămas-bun şi intră în Sfinx. Mulţimea cântă. Pe câmpurile din jur, rozătoare mici cercetau stindardele prăbuşite şi resturile împrăştiate de carapace şi armuri, lame metalice şi oţel topit.

Spre miezul nopţii mulţimea se opri din cântat, icni şi se retrase. Criptele Timpului străluceau. Talazuri violente de forţă antientropică împinseră oamenii şi mai în spate... până la intrarea în vale, peste câmpul de bătălie, înapoi până la oraşul care sclipea blând în noapte.

În vale, Criptele uriaşe pâlpâiră, se întunecară de la auriu către bronz şi începură lunga lor călătorie în trecut.

Brawne Lamia trecu pe lângă Obeliscul strălucitor şi se luptă să înainteze împotriva unui zid de vânt urlător. Nisipul îi ciuruia pielea şi-i înţepa ochii. Fulgere statice pârâiau pe vârfurile stâncilor, sporind lumina stranie ce înconjura Criptele. Brawne îşi

acoperi chipul cu palmele şi înaintă, privind printre degete în căutarea potecii.

Zări o lumină aurie mai intensă decât strălucirea generală, care curgea prin panourile sparte ale Monolitului de Cristal şi se revărsa peste dunele întortocheate ce acopereau fundul văii. Cineva era în interiorul Monolitului.

Brawne jurase să meargă direct la Palatul Shrike, să facă tot ce va putea pentru a-l elibera pe Silenus, şi apoi să revină la Sol, fără a se lăsa distrasă de diversiuni. Zărise însă silueta unei forme umane în mormânt. Kassad nu mai apăruse. Sol îi povestise despre misiunea Consulului, dar poate că diplomatul se întorsese în timp ce se dezlănţuise furtuna. Despre părintele Duré nu se ştia nimic.

Se apropie de lumina aurie şi se opri în intrarea neregulată a Monolitului.

Spaţiul din interior era vast şi impresionant, înălţându-se aproape o sută de metri până la o lucarnă doar pe jumătate percepută. Văzuţi din interior, pereţii erau translucizi; părea că o lumină solară îi transforma în auriu şi ocru. Lumina densă se concentra asupra scenei din centrul spaţiului larg din faţa femeii.

Fedmahn Kassad zăcea pe un soi de catafalc. Era îmbrăcat în uniformă FORŢĂ neagră, iar mâinile lui mari şi albe îi erau încrucişate pe piept. La picioare se aflau arme, necunoscute pentru Brawne, cu excepţia carabinei de asalt. Chipul colonelului era scofâlcit în moarte, dar nu mai scofâlcit decât fusese în viaţă. Expresia îi era calmă. Nu exista nici o îndoială în privinţa faptului că era mort; tăcerea morţii învăluia totul în jur precum tămâia.

Silueta pe care o zărise în Criptă aparţinea însă celeilalte persoane din încăpere şi ea atrase acum atenţia lui Brawne.

O tânără de nici douăzeci şi cinci de ani stătea îngenuncheată lângă catafalc. Purta un combinezon spaţial negru, avea păr scurt, piele albă şi ochi mari. Brawne îşi aminti povestea pe care o spusese militarul în lungul lor drum spre vale şi-şi aminti detaliile amantei spectrale a lui Kassad.

– Moneta, şopti ea.

Tânăra stătuse într-un genunchi, cu braţul drept întins pentru a atinge piatra de lângă trupul colonelului. Câmpuri constrictive violete licăreau în jurul catafalcului, iar un alt tip de energie - o vibraţie puternică în aer - refracta lumina în jurul Monetei, astfel încât scena părea scăldată în halouri şi ceaţă.

Ea ridică fruntea, se uită la Brawne, se sculă în picioare şi încuviinţă din cap.

Brawne dădu să înainteze un pas, cu o mulţime de întrebări deja în minte, însă mareele temporale din interiorul mormântului erau prea puternice şi o împingeau îndărăt cu valuri de ameţeală şi dejâ-vu.

Când ridică privirea în cele din urmă, catafalcul era tot acolo, Kassad zăcea sub câmpul său de forţă, dar Moneta pierise.

Brawne simţi imboldul de a se întoarce imediat la Sfinx, de a-l găsi pe Sol şi a-i spune totul, şi de a aştepta acolo până ce furtuna se domolea şi sosea dimineaţa. Insă peste scrâşnetele nisipului şi ţiuiturile vântului, i se păru că tot mai putea auzi zbieretele de pe arborele cu ţepe, invizibil îndărătul perdelei de nisip.

Ridicându-şi gulerul, se întoarse în furtună şi porni către Palatul Shrike.

Masa de rocă plutea în spaţiu ca desenul animat al unui munte: piscuri zimţuite, muchii tăioase precum cuţitul, feţe absurd de verticale, platforme înguste, balcoane largi şi un vârf încununat de zăpezi pe care putea să stea doar o singură persoană... şi numai cu tălpile alipite.

Râul se răsucea prin văzduh, străbătea câmpul constrictiv multistratificat la depărtarea de o jumătate de kilometru de munte, traversa o vâlcea ierboasă aflată pe platforma de stâncă cea mai largă, pentru ca apoi să plonjeze mai bine de o sută de metri într-o cascadă a ralanti pe terasa următoare, de unde ricoşa în jerbe de stropi artistic direcţionate în şase pârâiaşe şi cascade mai mici, ce şiroiau în jos pe munte.

Tribunalul îşi ţinea sesiunea pe terasa cea mai de sus. Şaptesprezece Expulzaţi - şase bărbaţi, şase femei şi cinci indivizi de sex nedeterminat - stăteau într-un cerc de piatră clădit în cercul mai mare de iarbă cu pereţi de stâncă. Ambele cercuri îl aveau în centru pe Consul.

– Eşti conştient de faptul că *noi* ştim de trădarea ta? întrebă Om-liber Ghenga, Purtătoarea de cuvânt a Cetăţenilor Eligibili ai Clanului Oameni-liberi din Roiul Transtaural.

– Da, spuse Consulul.

Purta costumul său cel mai elegant din catifea reiată bleumarin, capă maronie şi tricornul de diplomat.

– Conştient de faptul că i-ai omorât pe Om-liber Andil, Om-liber Iliam, Puţ-central Betz şi Mizen-spesh Torrence?

– Cunosc numele lui Andil, rosti încet Consulul. Tehnicienii nu mi-au fost prezentaţi.

– Dar i-ai omorât?
– Da.
– Fără provocare sau avertisment.
– Da.
– I-ai omorât pentru a intra în posesia dispozitivului pe care ei îl aduseseră pe Hyperion. Maşinăria despre care ţi s-a spus că va colapsa aşa-zisele maree temporale, va deschide Criptele Timpului şi-l va elibera pe Shrike din încătuşare.
– Da.
Privirea Consulului părea focalizată pe ceva aflat deasupra umărului lui Om-liber Ghenga, însă departe, foarte departe.
– Noi ţi-am explicat spuse Ghenga, că acest dispozitiv trebuia folosit *după* alungarea cu succes a navelor Hegemoniei. Atunci când invazia şi ocupaţia noastră aveau să fie iminente. Când Shrike putea fi... controlat.
– Da.
– Totuşi i-ai omorât pe oamenii noştri, ne-ai minţit pe noi despre cele întâmplate şi ai activat tu însuţi dispozitivul, cu mulţi ani mai devreme.
– Da.
Melio Arundez şi Theo Lane stăteau puţin în lateral şi cu un pas în spatele Consulului, iar chipurile lor erau încruntate.
Om-liber Ghenga îşi încrucişă braţele. Era o femeie înaltă cu aspect Expulzat clasic: pleşuvă, slabă, drapată în veşminte unduitoare bleumarin ce păreau să absoarbă lumina. Faţa îi era bătrână, dar aproape complet lipsită de riduri. Avea ochi negri.
– Deşi asta s-a întâmplat în urmă cu patru ani standard de-ai voştri, rosti ea, ai crezut că noi vom uita?

– Nu. Consulul coborî privirea înspre ea; păru gata să surâdă. Puţine culturi îi uită pe trădători, Om-liber Ghenga.

– Totuşi ai revenit.

Consulul nu răspunse. Stând lângă el, Theo Lane simţi o briză uşoară împingându-i tricornul oficial. I se părea că visează în continuare. Călătoria până aici fusese ireală.

Trei Expulzaţi îi aşteptaseră într-o gondolă lungă şi joasă, care plutea cu uşurinţă pe apele calme de sub nava Consulului. Cei trei vizitatori din Hegemonie se aşezaseră la mijlocul bărcii, iar Expulzatul de la pupa împinsese în mal cu o prăjină lungă şi gondola pornise înapoi pe drumul pe care venise, ca şi cum curentul râului acela imposibil îşi inversase direcţia. Theo chiar închisese ochii atunci când se apropiaseră de cascada unde cursul se ridica perpendicular pe suprafaţa asteroidului, dar când îi deschisese, după o secundă, jos continua să fie *jos* şi râul părea să curgă cât se poate de firesc, deşi sfera ierboasă a planetoi- dului atârna într-o parte ca un uriaş perete curbat, iar stelele erau vizibile prin panglica de apă groasă de doi metri de sub ei.

După aceea traversaseră câmpul constrictiv, ieşi-seră din atmosferă şi viteza le sporise, urmând pan-glica răsucită de apă. În jurul lor exista un tub de sferă constrictivă - raţiunea şi absenţa morţii lor imediate şi spectaculoase dicta că aşa ceva *trebuia* să existe -, totuşi nu prezenta obişnuitele pâlpâieli şi textura vizuală care erau atât de liniştitoare pe navele-arbore Tem- pliere sau în ocazionalele habitate turistice deschise spre spaţiul cosmic. Aici exista doar râul, ambarcaţiunea, oamenii şi imensitatea spaţiului.

– Este imposibil să utilizeze aşa ceva ca formă de transport între unităţile Roiului, rostise cu glas tremurat Melio Arundez.

Theo mai observase că arheologul se încleştase de copastia bărcii cu degete albite de strânsoare. Nici Expulzatul de la pupa, nici cei doi aşezaţi la prova nu comunicaseră altfel decât printr-o încuviinţare de confirmare când Consulul întrebase dacă acesta era mijlocul de transport care le fusese promis.

– Râul este mai degrabă o demonstraţie de forţă, spusese Consulul încetişor. Este utilizat când Roiul staţionează, dar în scopuri ceremoniale. Folosirea lui în timpul deplasării Roiului se face pur şi simplu pentru a impresiona.

– Pentru a ne impresiona pe noi cu tehnologia superioară? întrebase Theo în şoaptă.

Consulul aprobase din cap.

Râul şerpuia şi se răsucea prin spaţiu, uneori revenind aproape pe acelaşi drum, în meandre gigantice şi ilogice, alteori descriind spirale strânse ca o funie de fibroplastic, dar sclipind mereu în razele stelei lui Hyperion şi dispărând în infinit în faţa lor. Uneori oculta soarele şi atunci culorile erau magnifice; Theo icnise când se uitase la bucla râului aflată la o sută de metri deasupra lor şi văzuse siluetele peştilor conturate pe fundalul discului solar.

Insă fundul gondolei era mereu în *jos,* iar ei goniseră cu viteze ce trebuie să fi fost egale cu cele de transfer cislunar pe un râu care nu era întrerupt de bolovani sau cataracte. Era, aşa cum Arundez observase după câteva minute de la începutul călătoriei, ca şi când ai fi vâslit cu o canoe peste muchia unei cascade imense şi ai fi încercat să te bucuri de coborâre pe tot drumul până jos.

Râul trecea pe lângă unele dintre elementele Roiului, care acopereau cerul aidoma unor stele false: ferme masive de comete ale căror suprafeţe prăfoase erau întrerupte de formele geometrice ale plantaţiilor în vid; oraşe-globuri în imponderabilitate, sfere neregulate şi imense din membrană transparentă care semănau cu nişte amibe improbabile umplute cu faună şi floră animată; ciorchini propulsori lungi de zece kilometri, ce concrescuseră de-a lungul secolelor, cu modulele interioare, biocutiile şi arcologiile semănând cu ceva furat din nebuneştile colonii spaţiale ale lui O'Neill, din zorii epocii cosmice; păduri rătăcitoare care acopereau sute de kilometri precum imense şi plutitoare culturi de alge, conectate de ciorchinii lor propulsori şi nodurile de comandă prin câmpuri constrictive şi ghemuri încâlcite de rădăcini şi tentacule - formele arboricole sferice se legănau în brizele gravitaţionale şi ardeau în verde-viu, portocaliu închis şi sutele de nuanţe ale toamnei de pe Vechiul Pământ atunci când erau aprinse de razele directe ale soarelui; asteroizi cavi abandonaţi de multă vreme de locuitorii lor şi preluaţi acum de fabricile automate pentru reprocesarea metalelor grele, cu fiecare centimetru de rocă al suprafeţei acoperit de structuri preoxidate, furnale şi turnuri de răcire scheletice, cu strălucirea focurilor interioare de fuziune făcând fiecare planetoid de zgură să semene cu forja lui Vulcan; imense globuri sferice de andocare, a căror scară reală devenea vizibilă doar prin comparaţie cu crucişătoarele şi navele-torţă care se repezeau spre suprafeţele lor aidoma spermatozoizilor ce atacă un ovul; şi, cel mai de neuitat, organisme de care râul se apropia

sau care zburau aproape de râu... Organisme care ar fi putut să fi fost fabricate sau născute, însă probabil erau din amândouă, forme uriaşe de fluturi ce deschideau aripi de energie spre soare, insecte care erau vehicule spaţiale sau invers, cu antenele întorcându-se către râu, gondolă şi pasagerii acesteia când treceau pe lângă ele, ochi multifaţetaţi ce scânteiau în lumina stelelor, forme înaripate mai mici - oameni - care intrau şi ieşeau printr-o deschidere într-un pântece de mărimea calei unui transportor de atac FORŢĂ.

În cele din urmă ajunseseră la munte - de fapt, un întreg lanţ muntos: unii acoperiţi cu bulele a o sută de ambienturi, alţii deschişi spre spaţiul cosmic, totuşi masiv populaţi, unii conectaţi de vecini prin poduri suspendate lungi de treizeci de kilometri sau prin râuri afluenţi, alţii regali în solitudinea lor, mulţi pustii şi sobri ca o grădină Zen. Ultimul munte se înălţa mai sus decât Mons Olympus ori Muntele Hillary de pe Asquith şi râul plonjă pentru penultima oară către vârful său. Theo, Consulul şi Arundez, palizi şi tăcuţi, strânseseră copastiile discret, dar ferm, când se prăbuşiseră pe ultimii kilometri cu o viteză brusc perceptibilă şi terifiantă. În cele din urmă, pe imposibila ultimă sută de metri, când râul pierduse energia fără să decelereze, o atmosferă mai largă îi înconjurase din nou şi gondola se oprise într-o luncă ierboasă, unde aştepta tribunalul clanului Expulzat, iar pietrele se ridicau în cercul Stonehenge de tăcere.

– Dacă au făcut asta ca să mă impresioneze, şoptise Theo când barca se lovise uşor de mal, atunci au reuşit.

– De ce te-ai întors la Roi? întrebă Om-liber Ghenga.

Femeia se plimba înainte şi înapoi, deplasându-se în gravitaţia infimă cu graţia comună doar celor născuţi în spaţiul cosmic.

– Mi-a cerut-o directorul executiv Gladstone, spuse Consulul.

– Şi ai venit, deşi ştiai că propria ta viaţă va fi ameninţată?

Consulul era prea gentleman şi prea diplomat ca să strângă din umeri, dar expresia feţei sale transmise aceeaşi reacţie.

– Ce doreşte Gladstone? întrebă un Expulzat pe care Ghenga îl prezentase ca fiind Purtătorul de cuvânt al Cetăţenilor Eligibili Puţ-central Minmun.

Consulul repetă cele cinci puncte ale directorului executiv.

Purtătorul de cuvânt Minmun încrucişă braţele pe piept şi se uită la Om-liber Ghenga.

– Voi răspunde acum, zise Ghenga şi îi privi pe Theo şi Arundez. Ascultaţi cu atenţie, în eventualitatea în care omul care a adus aceste întrebări nu se mai întoarce la navă împreună cu voi.

– O clipă, rosti Theo şi păşi înainte, oprindu-se în faţa Expulzatei mai înalte decât el. Înainte de a vă anunţa verdictul, trebui să ţineţi seama de faptul că...

– Tăcere! porunci Om-liber Ghenga, însă Theo fusese deja redus la tăcere de mâna pe care Consulul i-o pusese pe umăr. Voi răspunde acum la aceste întrebări, repetă ea.

Hăt deasupra, o duzină de nave micuţe de război, pe care FORŢA le numea lăncieri, sclipiră silenţios,

repezindu-se aidoma unui banc de peşti în zig-zaguri efectuate la o acceleraţie de 300 *g.*

– Mai întâi, zise Ghenga, Gladstone întreabă de ce atacăm Webul? Tăcu, îi privi pe ceilalţi şaisprezece Expulzaţi şi continuă: Nu-l atacăm. Cu excepţia acestui Roi, care încearcă să ocupe Hyperion înainte de deschiderea Criptelor Timpului, nici un Roi nu atacă Webul.

Cei trei bărbaţi din Hegemonie făcură simultan un pas în faţă. Chiar şi Consulul îşi pierduse masca de calm şi se bâlbâia surescitat.

– Nu-i adevărat! Am văzut...

– Am văzut imaginile sperlumice de pe...

– Poarta Raiului este distrusă! Crângul lui Dumnezeu arsă!

– *Tăcere!* ceru Om-liber Ghenga. În liniştea care se lăsă, continuă: Numai acest Roi se războieşte cu Hegemonia. Roiurile noastre surori sunt acolo unde le plasaseră din capul locului detectorii pe rază lungă a Webului. Ele se *îndepărtează* de Web şi de alte provocări aşa cum au fost atacurile Bressia.

Consulul îşi frecă faţa, ca un om care se trezeşte din somn.

– Atunci cine...?

– Exact, spuse Om-liber Ghenga. Cine ar deţine capacitatea de a derula o asemenea şaradă? Şi care ar fi motivul pentru măcelărirea unui miliard de oameni?

– Nucleul? şopti Consulul.

Muntele se rotea lent şi în clipa aceea ei pătrunseră în noapte. O briză de convecţie suflă peste terasa muntelui, foşnind robele Expulzaţilor şi capa Consulului. Deasupra, stelele părură să explodeze

de lumină. Stâncile uriaşe ale cercului Stonehenge străluciră ca de o căldură interioară.

Theo avansă lângă Consul, temându-se ca acesta să nu se prăbuşească.

– În privinţa asta, se adresă el purtătoarei de cuvânt a Expulzaţilor, nu ne putem bizui decât pe cuvântul vostru. Este lipsit de sens…

Ghenga nici măcar nu clipi.

– Vă vom arăta dovezi. Locatori de transmisiuni Neantul Care Uneşte. Imagini în timp real ale câmpurilor stelare de la Roiurile noastre surori.

– Neantul Care Uneşte? repetă Arundez şi glasul său de obicei calm păru agitat.

– Ceea ce voi numiţi transmisiuni sperlumice.

Purtătoarea de cuvânt Om-liber Ghenga merse lângă cea mai apropiată stâncă şi-şi trecu palma peste suprafaţa ei neregulată, de parcă s-ar fi încălzit de la dogoarea dinăuntru. Deasupra lor se roteau câmpuri stelare.

– Pentru a răspunde la a doua întrebare a lui Gladstone, zise ea, noi nu ştim unde se află Nucleul. Am fugit de el, ne-am luptat cu el, l-am căutat şi ne-am temut de el vreme de secole, dar nu l-am găsit. *Voi* trebuie să ne daţi răspunsul la întrebarea aceasta! *Noi* am declarat război entităţii parazite căreia îi spuneţi TehNucleu.

Consulul păru că se gârboveşte.

– Noi nu ştim. Autorităţile din Web au căutat Nucleul încă dinainte de Hegira, totuşi este la fel de bine ascuns ca El Dorado. Nu am găsit nici o planetă secretă, nici un asteroid masiv ticsit cu hardware şi nici un indiciu asupra lui pe planetele Webului. Schiţă un gest obosit din mâna stângă: Din câte

ştim, este posibil ca *voi* să ascundeţi Nucleul într-unui dintre Roiurile voastre.

– Nu-l ascundem, replică Purtătorul de cuvânt Puţ-central Minmun.

În sfârşit, Consulul strânse din umeri.

A

– În Marea Căutare, Hegemonia a examinat mii de planete. S-a ignorat tot ce nu obţinea minimum nouă virgulă şapte pe scara terabază de zece puncte. Nucleul poate fi oriunde pe aceste prime rute de zboruri şi explorări. Nu-l vom găsi niciodată... iar dacă-l vom găsi, va fi cu ani după ce Webul a fost distrus. Voi eraţi ultima noastră speranţă de a-l descoperi.

Ghenga clătină din cap. Mult deasupra, piscul fu luminat de razele răsăritului, în vreme ce terminatorul se deplasa spre ei peste câmpurile de gheaţă cu o rapiditate alarmantă.

– În al treilea rând, Gladstone ne întreabă care sunt pretenţiile noastre pentru încetarea focului? Cu excepţia acestui Roi, localizat în acest sistem, nu noi suntem cei care atacă. Vom accepta o încetare a focului imediat ce Hyperion va fi sub controlul nostru... ceea ce se va întâmpla dintr-un moment în altul. Tocmai am fost informaţi că forţele noastre expediţionare deţin controlul capitalei şi astroportului.

– Să dea dracii! izbucni Theo şi palmele i se încleştară fără să vrea în pumni.

– Să dea dracii, încuviinţă Om-liber Ghenga. Spuneţi-i lui Gladstone că acum ne vom alătura vouă într-o luptă comună împotriva TehNucleului. Îi privi pe ceilalţi membri, tăcuţi, ai tribunalului. Însă deoarece vă aflaţi la mulţi ani de călătorie de Web şi noi

nu ne încredem în teleproiectoarele voastre controlate de Nucleu, ajutorul nostru nu poate să constea decât în răzbunare pentru distrugerea Hegemoniei voastre. Veţi fi răzbunaţi.

– M-am liniştit, comentă sec Consulul.

– În al patrulea rând, Gladstone întreabă dacă ne vom întâlni cu ea? Răspunsul este da... dacă, aşa cum a afirmat, este de acord să vină în sistemul Hyperion. Am cruţat teleproiectorul FORŢEI tocmai pentru această eventualitate. *Noi* nu vom călători cu teleproiectorul.

– De ce? întrebă Arundez.

Îi răspunse un al treilea Expulzat, care nu fusese prezentat, unul dintre cei îmblăniţi şi superb modificaţi.

– Dispozitivul căruia voi îi spuneţi teleproiector este o abominaţie... O pângărire a Neantului Care Uneşte.

– Aha, aprobă Consulul înţelegător, din motive religioase.

Expulzatul îmblănit şi acoperit de dungi bizare scutură ferm din cap.

– Nu! Reţeaua teleproiectoarelor este jugul de pe grumazul omenirii, contractul de sclavie care v-a încătuşare stagnare. Noi nu dorim asta.

– În al cincilea rând, spuse Om-liber Ghenga, menţionarea de către Gladstone a dispozitivului exploziv bagheta-letală nu este altceva decât un ultimatum grosolan. Dar, aşa cum am spus, este îndreptat asupra oponentului greşit. Forţele care pătrund în Webul vostru fragil şi copleşit nu aparţin Clanurilor celor Douăsprezece Roiuri Surori.

– În privinţa asta nu ne putem bizui decât pe cuvântul vostru, zise Consulul.

Privirea lui, care o fixa acum pe Ghenga, era fermă şi sfidătoare.

– Nu mi-am dat cuvântul faţă de voi, rosti Purtătoarea de cuvânt Ghenga. Vârstnicii clanului nu-şi dau cuvântul sclavilor Nucleului. Insă acesta este adevărul.

Consulul părea tulburat când se întoarse pe jumătate către Theo.

– Trebuie să transmitem toate astea imediat lui Gladstone. Reveni spre Ghenga: Prietenii mei pot să se întoarcă la navă ca să comunice răspunsul tău, Purtătoare de cuvânt?

Ghenga încuviinţă şi făcu semn să fie pregătită gondola.

– Nu plecăm fără tine, îi spuse Theo Consulului, păşind între el şi Expulzaţii cei mai apropiaţi, ca şi cum ar fi fost gata să-l protejeze cu corpul său.

– Ba da, răspunse Consulul atingându-l iarăşi pe braţ. Trebuie să plecaţi.

– Are dreptate, rosti Arundez desprinzându-l pe Theo înainte ca tânărul guvernator-general să poată vorbi din nou. Sunt lucruri prea importante ca să nu le comunicăm. Mergi tu. Rămân eu cu el.

Ghenga indică doi Expulzaţi exotici masivi.

– Amândoi vă veţi întoarce la navă. Consulul va rămâne. Tribunalul nu i-a decis încă soarta.

Arundez şi Theo înaintară la unison, ridicând pumnii strânşi, dar Expulzaţii îmblăniţi îi prinseră şi-i îndepărtară cu lipsa de efort vizibil a unor adulţi care pun la punct nişte copii mici, însă neastâmpăraţi.

Consulul îi privi aşezându-se în gondolă şi-şi înfrână imboldul de a-i saluta din mână, când ambarcaţiunea înaintă douăzeci de metri pe apa

nemişcată, dispăru din vedere dincolo de curba terasei şi reapăru, suind cascada spre spaţiul cosmic negru. După câteva minute o pierdu din vedere în strălucirea puternică a soarelui. Se răsuci lent, într-un cerc de trei sute şaizeci de grade, privindu-i drept în ochi pe cei şaptesprezece Expulzaţi.

– Haideţi să terminăm odată, rosti el. Am aşteptat asta de mult.

Sol Weintraub stătea între labele imense ale Sfinxului şi privea furtuna domolindu-se: vântul murea din urlet în suspin şi şoaptă, perdelele de nisip se diminuau şi după aceea se trăgeau în lături pentru a dezvălui stelele şi în cele din urmă noaptea cea lungă se instaură într-un calm cumplit. Criptele străluceau mai puternic decât înainte, însă nimic nu apărea în deschiderile orbitoare ale Sfinxului, iar bărbatul nu putea să intre; apăsarea luminii intense aducea cu cea a o mie de degete puternice pe pieptul lui şi oricât s-ar fi încordat şi luptat, nu se putea apropia la mai puţin de trei metri de uşă. În luminozitatea aceea nu se putea distinge indiferent ce anume ar fi stat, s-ar fi mişcat sau ar fi aşteptat înăuntru.

Sol se ţinu de scara de piatră, în timp ce mareele temporale traseră de el, îl împinseră şi-l făcură să plângă în şocul fals de dejâ-vu. Întregul Sfinx părea să se legene şi să se clatine în vijelia violentă de dilatare şi contracţie a câmpurilor antientropice.

Rachel.

Sol nu avea să plece atâta timp cât exista măcar o şansă ca fiica lui să fie în viaţă. Întins pe piatra rece şi ascultând cum se stingeau zbieretele vântului, văzu cum apar stelele indiferente, văzu siajele de meteori şi suliţele de laser ale atacurilor şi

contraatacurilor bătăliei spaţiale, ştiu în adâncul inimii că războiul era pierdut, că Webul era în pericol, că imperii imense se prăbuşeau chiar pe când privea, că rasa omenească se putea găsi pe muchie de cuţit în noaptea aceasta eternă... şi nu-i păsă.

Lui Sol Weintraub nu-i păsa decât de fiica lui.

Şi chiar în vreme ce zăcea acolo, înfrigurat, zgâlţâit de vânturi şi maree temporale, învineţit de istoveală şi înfometat, simţi cum o pace pogoară asupra lui. El îşi dăruise fiica unui monstru, dar *nu* fiindcă i-o poruncise Dumnezeu, *nu* fiindcă i-o dictaseră soarta sau teama, ci doar pentru că fiica lui îi apăruse într-un vis şi-i spusese că aşa era bine, că asta trebuia să facă, că o cerea iubirea lor - iubirea lui, a lui Sarai şi a lui Rachel.

În cele din urmă, gândi Sol*, dincolo de logică şi de speranţe, visele şi iubirea pentru cei care ne sunt cel mai dragi alcătuiesc răspunsul lui A vraam pentru Dumnezeu.*

Comagenda nu-i mai funcţiona. Trecuse poate o oră, sau poate cinci de când el îi înmânase lui Shrike pruncul aflat pe moarte. Sol zăcea întins pe spate, în- cleştându-se cu mâinile de piatră împotriva mareelor temporale ce legănau Sfinxul ca o bărcuţă pe un ocean, şi privea stelele şi bătălia din înălţimi.

Scântei pluteau peste cer, sclipeau intens ca super-nove, când erau atinse de suliţele laserelor, după care cădeau într-o ploaie de sfărâmături topite: flăcări alb-încandescent, apoi roşii, apoi albastre, apoi întuneric. Sol îşi închipui navete de asolizare care ardeau, îşi imagină trupe de Expulzaţi şi puşcaşi ai Hegemoniei care mureau în urlete de atmosferă şi titan care se topeşte... Î*ncercă* să-şi

închipuie toate astea... şi dădu greş. Înţelese că bătăliile spaţiale, deplasările flotelor şi prăbuşirile imperiilor erau mai presus de imaginaţia sa, ascunse de posibilităţile lui de înţelegere. Asemenea lucruri aparţineau lui Tucidide, Tacit, Cato şi Wu.

În tentativa lui şi a lui Sarai de a o salva pe Rachel de maladia Merlin, Sol se întâlnise de câteva ori cu senatoarea de pe Lumea lui Barnard, însă el nu-şi putea închipui participarea lui Feldstein la scara războiului interstelar... sau în ceva cu mult mai mare decât inaugurarea unui nou centru medical în capitala lui Bussard, ori participarea alături de mulţime la un cros universitar în Crawford.

Sol nu o întâlnise niciodată pe actuala directoare executivă a Hegemoniei, totuşi, în calitate de cărturar, fusese încântat de felul în care ea reproducea cu subtilitate discursurile unor personaje clasice ca Lincoln, Churchill şi Alvarez-Temp. Acum însă, zăcând între labele unei uriaşe fiare din piatră şi plângând pentru fiica lui, el nu-şi putea imagina ce era în mintea acelei femei atunci când lua decizii ce puteau salva sau condamna miliarde, păstrând sau trădând cel mai măreţ imperiu din istoria omenirii.

Lui Sol nu-i păsa câtuşi de puţin de astea. El îşi dorea fiica înapoi. El dorea ca Rachel să fie în viaţă, în ciuda abundenţei de argumente raţionale care afirmau contrariul.

Zăcând între labele de piatră ale Sfinxului pe o planetă asediată dintr-un imperiu devastat, Sol Weintraub îşi şterse lacrimile pentru a vedea mai bine stelele şi se gândi la poemul lui Yeats, „Rugăciune pentru fiica mea”:

Iar bântuie furtuna... Fata mea

Visează dulce sub un pled de nea.
Şi vântului iscat din valuri sure
Un deal doar şi-a lui Gregory pădure
Îi stau în van oprelişte-nainte.
Cumplitul vânt căpiţele le-a ras
Şi m-am plimbat, şi m-am rugat un ceas,
Căci gânduri triste-mi bântuiauprin minte.
Pentru fetiţă m-am rugat un ceas.
Vuiau în turn vântoase de talaz,
Vuia un vânt sub pod şi peste culmi,
Vuia prin râul spumegând sub ulmi,
Încât - stârnit de-a vântului demenţă –
Visam că viitorul a sosit
Dansând în ritm de tobă,-nnebunit,
Din criminala mării inocenţă.

Tot ce-şi dorea Sol - acum înţelegea asta - era să aibă iarăşi posibilitatea de a-şi face griji despre anii aceia viitori de care se teme orice părinte. Să nu îngăduie ca anii ei de copilărie, adolescenţă şi tinereţe stângace să fie furaţi şi distruşi de boală.

Sol îşi petrecuse viaţa, dorind întoarcerea lucrurilor ireversibile. Îşi aminti ziua în care o găsise pe Sarai împăturind hăinuţele de copil ale lui Rachel şi punându-le într-o cutie în pod, şi-şi aminti lacrimile ei şi propriul lui sentiment de pierdere pentru copilul pe care încă îl aveau, însă care era pierdut pentru ei prin simpla săgeată a timpului. Sol ştia că puţine lucruri se mai puteau întoarce cu excepţia amintirilor... că Sarai era moartă şi dincolo de orice posibilitate de a se întoarce, că prietenii şi lumea copilăriei lui Rachel pieriseră pe vecie, că până şi societatea pe care el o părăsise în urmă cu numai câteva săptămâni din timpul său se găsea în

procesul de a fi pierdută fără posibilitate de întoarcere.

Şi gândindu-se la toate astea, întins între labele cu gheare ale Sfinxului, în vreme ce vântul murea şi falsele stele ardeau, Sol îşi reaminti o parte din alt poem de Yeats, cu totul diferit şi mult mai ameninţător:

Cu siguranţă o revelaţie se apropie
Cu siguranţă a Doua Venire se apropie.
A Doua Venire! Abia rostesc cuvintele acestea
Şi o imagine uriaşă ieşită din Spiritus Mundi
Îmi tulbură vederea: undeva în nisipurile deşertului
O formă cu trup de leu şi cap de om,
Inexpresivă şi nemiloasă ca soarele,
Îşi mişcă coapsele lente şi-n jurul ei
Se leagănă umbrele revoltatelor păsări din pustiu,
Întunericul se pogoară din nou; dar acum ştiu
Că douăzeci de veacuri de somn împietrit
Au fost tulburate în coşmar de un leagăn,
Şi ce fiară cumplită, a cărei oră finală a sosit,
Mătăhăieşte spre Betleem pentru a fi născută?

Sol nu ştie. Sol descoperă din nou că nu-i pasă. Sol îşi doreşte fiica înapoi.

În Consiliul de Război consensul părea să fie pentru lansarea bombei.

Meina Gladstone stătea în capul mesei lungi şi încerca senzaţia, specială şi nu neplăcută, de distanţare ce provine din prea puţin somn pe o perioadă prea lungă. Să-şi coboare pleoapele, fie şi pentru o secundă, însemna să lunece pe gheaţa neagră a oboselii, aşa că ea nu închise ochii, nici

chiar atunci când o arseră şi când ritmul informărilor, discuţiilor şi dezbaterilor animate păli şi se îndepărtă prin perdele groase de epuizare.

Întregul Consiliu privise cum steluţele trupei FORŢĂ 181,2 - grupul de atac al comandorului Lee - se stinseseră una câte una, până ce numai câteva din cele şaptezeci şi patru iniţiale mai continuaseră să înainteze către centrul Roiului care se apropia. Crucişătorul lui Lee se număra printre ele.

În timpul distrugerii silenţioase, a acelei reprezentări abstracte şi straniu atractive a unor morţi violente şi cât se poate de reale, amiralul Singh şi generalul Morpurgo încheiaseră evaluarea lor sumbră asupra războiului.

– ...FORŢA şi Noul Bushido au fost concepute pentru conflicte limitate, hărţuieli minore, limite proscrise şi obiective modeste, sintetiză Morpurgo. Neavând nici o jumătate de milion de soldaţi, FORŢA nu se va putea compara cu armatele vreunui stat naţional de pe Vechiul Pământ de acum o mie de ani. Roiul ne poate copleşi pur şi simplu numeric, ne poate învinge prin simpla aritmetică.

Senatorul Kolchev clocotea din locul său, în capătul opus al mesei. În informări şi dezbateri, lususeanul fusese mult mai activ decât Gladstone - întrebările îi erau adresate mai degrabă lui, decât femeii -, aproape ca şi cum toţi cei din sală ar fi fost conştienţi la nivel subliminal de o deplasare a puterii, de o transmitere a torţei conducerii.

Nu încă, gândi Gladstone ciocănindu-şi bărbia cu vârfurile alăturate ale degetelor şi ascultându-l pe Kolchev care-l interoga pe general:

– ...de a se retrage şi apăra planete esenţiale de pe lista celui de-al doilea val - Tau Ceti Central, bineîn-

ţeles, dar şi importante planete industriale ca Renaştere Minor, Fuji, Deneb Vier şi Lusus?

Generalul Morpurgo coborî ochii şi aranjă nişte hârtii, parcă încercând să-şi ascundă fulgerul brusc de iritare din ochi.

– Domnule senator, au rămas mai puţin de zece zile standard până ce al doilea val îşi va atinge ţintele. Renaştere Minor va cădea peste nouăzeci de ore. Ceea ce doresc să spun este că, ţinând seama de actuala dimensiune, structură şi tehnologie disponibilă pentru FORŢĂ, pare îndoielnic că am putea păstra controlul unui singur sistem... să zicem TC2.

Senatorul Kakinuna sări ca ars.

– Aşa ceva nu-i acceptabil, generale!

– De acord, domnule senator, ridică Morpurgo ochii. Insă este adevărat.

Preşedintele Pro Tem Denzel-Hiat-Amin clătină din capul său sur şi pestriţ.

– Este lipsit de sens... N-au existat planuri pentru apărarea Webului?

Amiralul Singh vorbi de la locul său.

– Cele mai bune estimări ale ameninţării ne-au anunţat că vom beneficia de minimum optsprezece luni înainte ca Roiurile măcar să se întoarcă.

Ministrul Diplomaţiei Persov îşi drese glasul.

– Amirale, dacă ar fi să... cedăm Expulzaţilor aceste douăzeci şi cinci de planete, cât timp va trece până ce primul sau al doilea val ar putea ataca alte planete din Web?

Singh nu trebui să-şi consulte însemnările sau comagenda.

– Asta depinde de ţinta lor, domnule Persov. Distanţa cea mai mică faţă de un Roi o are planeta

Espe- rance - nouă luni standard. Ţinta cea mai îndepărtată - Sistemul Natal - ar fi la paisprezece ani cu propulsie Hawking.

– Timp suficient pentru a trece la o economie de război, comentă senatoarea Feldstein. (Electoratul ei de pe Lumea lui Barnard avea mai puţin de patruzeci de ore de trăit. Feldstein jurase să fie alături de ei în clipa sfârşitului. Glasul îi era limpede şi lipsit de patimă.) Este raţional. Minimizarea pierderilor. Chiar şi cu TC2 şi alte două duzini de planete pierdute, Webul poate produce cantităţi uriaşe de materiale pentru război... chiar şi în numai nouă luni. În anii care le vor fi necesari Expulzaţilor să înainteze şi mai mult în Web, ar trebui să-i învingem prin simplul volum industrial produs.

Ministrul Apărării Imoto scutură din cap.

– În primul şi al doilea val s-au pierdut materii prime ce nu pot fi înlocuite. Efectul negativ asupra economiei Webului va fi copleşitor.

– Avem de ales? întrebă senatorul Peters de pe Deneb Drei.

Toţi ochii se întoarseră către persoana de lângă Consilierul Albedo.

Parcă pentru a sublinia importanţa momentului, în Consiliul de Război fusese admisă o nouă personalitate IA ca să prezinte „dispozitivul baghetă-letală”, aşa cum fusese botezat în mod stângaci. Consilierul Nansen era un bărbat înalt, bronzat, relaxat, impresionant, convingător, demn de încredere şi deţinând acea rară charismă a conducătorului care-i determină instantaneu pe oameni să le placă şi să respecte persoana respectivă.

Meina Gladstone se temuse şi-l detestase pe noul consilier de cum îl văzuse. Simţise că proiecţia aceasta fusese concepută de IA-urile experte pentru a crea exact reacţia de încredere şi ascultare pe care simţea că alţii din jurul mesei o radiau deja. Iar mesajul lui Nansen, se temea ea, însemna moarte.

Bagheta-letală fusese tehnologie Web de secole; fusese proiectată de Nucleu şi limitată pentru uzul personalului FORŢĂ şi al câtorva trupe specializate de securitate, cum erau cele din Clădirea Guvernului şi garda pretoriană a lui Gladstone. Ea nu ardea, exploda, împuşca, topea sau incinera. Nu scotea nici un sunet şi nu proiecta vreo rază vizibilă sau amprentă sonică. Pur şi simplu ucidea ţinta.

Desigur, dacă ţinta era umană. Raza de acţiune a unei baghete-letale era limitată - nu depăşea cincizeci de metri -, dar în raza aceea omul ţintit murea, în timp ce animalele sau obiectele nu erau absolut deloc afectate. Autopsiile arătaseră sinapse dereglate, însă nici o altă vătămare. Baghetele-letale puneau simplu capăt vieţii oamenilor. De mai multe generaţii, ofiţerii FORŢĂ le purtaseră ca arme personale pe distanţă mică şi ca simboluri ale autorităţii.

Acum, dezvăluise consilierul Nansen, Nucleul perfecţionase un dispozitiv care utiliza principiul baghetei-letale la o scară mult mai mare. Nucleul ezitase în a-i face cunoscută existenţa, dar din cauza iminentei şi teribilei ameninţări a invaziei Expulzaţilor...

Întrebările fuseseră energice şi uneori cinice, cu militarii manifestând mai mult scepticism decât politicienii. Perfect, dispozitivul baghetă-letală ne poate

scăpa de Expulzaţi, însă ce se va întâmpla cu populaţia Hegemoniei?

Mutaţi-i pe oameni pentru a se adăposti pe una dintre planetele labirintice, replicase Nansen, repetând planul anterior al consilierului Albedo. Cinci kilometri de rocă îi vor proteja de orice efecte ale undelor circulare ale baghetei-letale.

Cât de departe se propagă aceste raze ale morţii?

Efectul lor se diminuează sub nivelul letal la mai puţin de trei ani-lumină, răspunsese Nansen calm, sigur pe sine ca un agent de vânzări perfect ajuns în etapa penultimă a încheierii tranzacţiei, adică o rază suficient de largă pentru a scăpa orice sistem de Roiul atacator. În acelaşi timp, suficient de mică pentru a proteja toate sistemele stelare, cu excepţia celui mai apropiat. Nouăzeci şi doi la sută dintre planetele Webului nu au altă planetă locuită pe o rază de cinci ani-lumină în jurul lor.

Şi ce se va întâmpla cu persoanele care nu puteau fi evacuate? întrebase Morpurgo.

Consilierul Nansen zâmbise şi desfăcuse palmele, de parcă ar fi vrut să arate că nu avea nimic ascuns acolo. Nu activaţi dispozitivul până ce autorităţile voastre nu sunt sigure că toţi cetăţenii Hegemoniei sunt evacuaţi sau protejaţi, spusese el. La urma urmelor, va fi complet sub controlul *vostru.*

Feldstein, Sabenstorafem, Peters, Persov şi mulţi alţii fuseseră imediat entuziaşti. O armă secretă care nu se putea compara cu nici o altă armă secretă care existase vreodată. Expulzaţii puteau fi preveniţi... se putea aranja o demonstraţie.

Îmi pare rău, spusese consilierul Nansen. Când zâmbise, dinţii lui aveau acelaşi alb-perlat ca şi roba pe care o purta. Nu poate să existe o demonstraţie.

Arma funcţionează exact ca o baghetă-letală, dar pe o regiune mult mai largă. Nu vor exista bunuri deteriorate, efecte de explozie sau o undă de şoc măsurabilă deasupra nivelului neutrino. Doar invadatori morţi.

Pentru o demonstraţie, explicase el, trebuie s-o folosiţi asupra unui Roi Expulzat.

Surescitarea din Consiliul de Război nu se diminuase. Perfect, spusese Gibbons, liderul majorităţii Totalităţii, alegeţi un Roi, testaţi dispozitivul, expediaţi rezultatele prin sperlumic celorlalte Roiuri şi acor- daţi-le un termen de o oră pentru a-şi opri atacurile. Nu noi am provocat războiul acesta. Mai bine milioane de inamici morţi, decât un război care să revendice zeci de miliarde în următorul deceniu.

Hiroshima, rostise Gladstone, unicul ei comentariu de până atunci. Vorbise prea încet ca să fie auzită de altcineva decât Sedeptra.

Morpurgo întrebase: *Ştiţi* că razele ucigaşe vor deveni ineficiente după trei ani-lumină? Le-aţi testat?

Consilierul Nansen zâmbise. Dacă ar fi răspuns „da”, însemna că undeva existau mormane de oameni morţi. Dacă ar fi răspuns „nu”, fiabilitatea dispozitivului ar fi fost pusă serios sub semnul întrebării. Suntem siguri că va funcţiona, răspunsese consilierul Nansen. Simulările pe care le-am rulat au fost perfecte.

Aşa au zis şi IA-urile Echipei Kiev despre prima singularitate teleproiector, gândi Gladstone*. Cea care a distrus Pământul.* Nu rosti nimic cu glas tare.

Totuşi Singh, Morpurgo, Van Zeidt şi specialiştii lor domoliseră avântul lui Nansen, arătând că Mare Infinitus nu putea fi evacuată suficient de rapid şi că

unica planetă Web din primul val care avea propriul ei labirint era Armaghast, aflată la mai puţin de un an-lumină de Pacem şi Svoboda.

Surâsul sincer, de fiinţă dispusă să dea o mână de ajutor, al consilierului Nansen nu dispăruse.

– Doriţi o demonstraţie şi este firesc, spuse el încet. Trebuie să le arătaţi Expulzaţilor că invazia nu va fi tolerată şi în acelaşi timp să înregistraţi un minimum de pierderi de vieţi omeneşti. De asemenea va trebui să vă adăpostiţi populaţia indigenă din Hegemonie. Se opri şi-şi încrucişă mâinile pe tăblia mesei: Ce părere aveţi despre Hyperion?

Zumzetele din jurul mesei deveniră mai grave.

– Nu-i tocmai o planetă Web, spuse liderul majorităţii Gibbons.

– Însă acum se află în Web, iar teleproiectorul FORŢEI este operabil! strigă Garion Persov, vădit convins de idee.

Expresia încruntată a generalului Morpurgo nu se schimbă.

– Va mai funcţiona acolo numai câteva ore. Acum protejăm sfera singularităţii, dar este posibil să cadă dintr-o clipă în alta. Mare parte din planetă se află deja în mâinile Expulzaţilor.

– Personalul Hegemoniei a fost evacuat? se interesă Persov.

– În totalitate, răspunse Singh, cu excepţia guverna- torului-general. Nu a putut fi găsit în haosul de acolo.

– Regretabil, comentă ministrul Persov fără multă convingere, totuşi populaţia rămasă este în majoritate indigenă şi are acces rapid la labirint, nu?

– În trei ore? întrebă Barbre Dan-Gyddis de la Ministerul Economiei, al cărei fiu fusese managerul unei plantaţii de fibroplastice lângă Port Românce. Imposibil!

– Eu nu cred asta, rosti Nansen şi se ridică în picioare. Putem expedia un avertisment sperlumic membrilor Consiliului Autoguvernării care au rămas în capitală şi ei pot începe imediat evacuarea. Pe Hyperion există mii de intrări în labirint.

– Capitala Keats este sub asediu, mârâi Morpurgo. Întreaga planetă este atacată.

Consilierul Nansen încuviinţă cu tristeţe.

– Şi în scurt timp va fi trecută prin tăişul săbiei de Expulzaţii barbari. Doamnelor şi domnilor, este o alegere dificilă, dar dispozitivul *va funcţiona.* Invazia va dispărea pur şi simplu din sistemul Hyperion. Milioane de oameni pot fi salvaţi pe planetă, iar efectul asupra forţelor de invazie Expulzate din alte regiuni va fi considerabil. Ştim că aşa-zisele lor Roiuri Surori comunică între ele prin sperlumice. Distrugerea primului Roi care a invadat spaţiul Hegemoniei - Roiul Hyperion - poate fi argumentul decisiv.

Clătină iarăşi din cap şi privi în jur cu o expresie aproape de îngrijorare paternă. Sinceritatea aceea îndurerată nu putea fi simulată.

– Trebuie să fie decizia voastră. Arma este a voastră - s-o utilizaţi sau s-o ignoraţi. Nucleul suferă să ia viaţa oricărui om... sau, prin inacţiune, să îngăduie vătămarea vreunei fiinţe omeneşti. Însă în cazul acesta, când sunt periclitate miliarde de vieţi...

Deschise din nou braţele, dădu pentru ultima dată din cap şi se aşeză, lăsând în mod evident ca decizia să fie luată de minţile şi inimile oamenilor.

Hărmălaia din jurul mesei lungi crescu. Dezbaterile deveniră violente.

– Doamnă director executiv! strigă generalul Morpurgo.

În tăcerea care se lăsă brusc, Gladstone ridică ochii spre displayurile holografice din întunericul de deasupra lor. Roiul Mare Infinitus cădea spre planeta-ocean de acolo aidoma unui torent de sânge aţintit către o sferă mică, albastră. Numai trei dintre punctele portocalii ale trupei FORŢĂ 181,2 mai rămăseseră şi, chiar în vreme ce Consiliul privea amuţit, două se stinseră. Apoi dispăru şi ultimul.

Gladstone şopti în comagendă:

– Comunicaţiile, vreun ultim mesaj din partea amiralului Lee?

– Nici unul adresat centrului de comandă, doamnă director executiv, sosi răspunsul. Doar telemetria sperlumică standard din timpul bătăliei. Se pare că n-au ajuns în centrul Roiului.

Gladstone şi Lee nutriseră speranţa de a captura Expulzaţi, de a-i interoga, de a stabili mai presus de orice îndoială identitatea inamicului lor. Acum tânărul acela atât de energic şi plin de resurse murise - murise din ordinul Meinei Gladstone - şi şaptezeci şi patru de nave de război fuseseră irosite.

– Teleproiectorul Mare Infinitus a fost distrus de explozibilii cu plasmă presetaţi, anunţă amiralul Singh. Elementele ariergărzii Roiului pătrund în perimetrul defensiv cislunar.

Nimeni nu scoase un cuvânt. Hologramele arătau torentul de lumini roşii ca sângele cuprinzând sistemul Mare Infinitus, cu ultimii tăciuni portocalii din jurul planetei aurii stingându-se unul câte unul.

Câteva sute de nave Expulzate rămaseră pe orbită, probabil transformând în ruine arzătoare elegantele oraşe plutitoare şi fermele oceanice de pe Mare Infinitus, dar majoritatea talazului sângeriu se rostogoli mai departe, ieşind din regiunea proiectată deasupra

Consiliului de Război.

– Sistemul Asquith peste trei ore şi patruzeci şi unu de minute standard, intonă un tehnician de lângă consola displayului.

Senatorul Kolchev se ridică.

– Propun să votăm în privinţa demonstraţiei Hyperion, rosti el adresându-se aparent lui Gladstone, însă vizând de fapt Consiliul.

Meina Gladstone îşi ciocăni buza inferioară.

– Nu, spuse ea în cele din urmă, nu votăm. Vom folosi dispozitivul. Amirale, pregăteşte pentru translaţie în spaţiul Hyperion nava-torţă echipată cu dispozitivul şi după aceea trimite avertismente către planetă şi Expulzaţi deopotrivă. Acordă-le trei ore. Ministrul Imoto, trimite semnale sperlumice codificate spre Hyperion, anunţându-i că trebuie... repet, trebuie... să se adăpostească imediat în labirinturi. Anunţă-i că este testată o nouă armă.

Morpurgo îşi şterse chipul transpirat.

– Doamnă director executiv, nu ne putem asuma riscul ca acest dispozitiv să cadă în mâinile inamicului.

Gladstone se uită la consilierul Nansen şi se strădui ca expresia chipului ei să nu-i dezvăluie adevăratele sentimente.

– Consiliere, dispozitivul poate fi programat astfel încât să detoneze automat dacă nava noastră este capturată sau distrusă?

– Da, doamnă director executiv.

– Programaţi-l. Explică toate protecţiile respective experţilor FORŢEI. Se întoarse spre Sedeptra: Pregăteşte-mi o declaraţie în tot Webul, care să înceapă la zece minute înainte de detonarea dispozitivului. Trebuie să le spun oamenilor despre ceea ce se întâmplă.

– Este înţelept...? începu senatoarea Feldstein.

– Da, rosti Gladstone. Se ridică şi cei treizeci şi opt de oameni din sală o imitară peste o secundă. Mă duc să mă odihnesc câteva minute, cât lucraţi voi. Doresc ca dispozitivul să fie pregătit şi translatat în sistem, iar Hyperion să fie avertizată imediat. Doresc ca planurile de rezervă şi priorităţile pentru negocierea unui acord cu Expulzaţii să fie gata peste treizeci de minute, când mă trezesc.

Privi grupul, ştiind că, într-un fel sau altul, majoritatea celor de acolo erau conştienţi de faptul că ea nu va mai fi la putere în următoarele douăzeci de ore. Intr-un fel sau altul, era ultima ei zi ca director executiv.

Meina Gladstone surâse.

– Şedinţa s-a terminat, spuse ea şi se teleproiectă în apartamentul privat ca să doarmă.

43

Până atunci Leigh Hunt nu mai văzuse niciodată pe cineva murind. Ultimele douăzeci şi patru de ore pe care le petrecu alături Keats - continua să se gândească la el ca fiind Joseph Severn, dar era sigur că muribundul se considera ca fiind John Keats - fură cele mai dificile din viaţa lui Hunt. Hemoragiile abundară în ultima zi a poetului şi între crizele acelea de spasme, Hunt auzea flegma clocotind în

gâtul şi pieptul omuleţului, care se lupta totuşi să trăiască.

Hunt stătu lângă patul din odăiţa din faţă în Piazza di Spagna şi-l ascultă pe Keats bolborosind, în timp ce soarele răsări, traversă dimineaţa şi porni pe drumul după-amiezii. Tânărul avea febră şi-şi pierdea des cunoştinţa, însă insista ca Hunt să asculte şi să scrie totul - în cealaltă odaie găsiseră cerneală, toc şi hârtie -, iar consilierul îl ascultase şi mâzgălea de zor, pe când cibridul muribund delira despre metasfere şi divinităţi rătăcite, responsabilităţile poeţilor şi amurgul zeilor, şi despre miltonianul război civil din Nucleu.

Hunt tresări şi strânse mâna fierbinte a lui Keats.

– Unde-i Nucleul, Sev... Keats? *Unde* este? Muribundul asuda în şiroaie şi-şi feri chipul.

– Nu-mi sufla-n faţă... parcă-i gheaţă!

– Nucleul, repetă Hunt lăsându-se pe spate şi simţindu-se gata să izbucnească în lacrimi de milă şi frustrare, unde este Nucleul?

Keats zâmbi şi clătină din cap într-o parte şi-n alta. Eforturile pe care le făcea pentru a respira se auzeau ca vântul prin nişte foaie sparte.

– Ca păianjeni în plasa lor, murmură el, păianjeni în Web. Ţes... ne lasă pe noi să le-o ţesem... după care ne înhaţă şi ne sug. Ca muştele prinse de păianjeni

A A v în pânză.

Hunt încetă să mai scrie, ascultând alte bolboroseli aparent lipsite de sens. Apoi înţelese.

– Dumnezeule mare..., şopti el. Este în sistemul teleproiectoarelor.

Poetul încercă să se ridice în capul oaselor şi strânse braţul lui Hunt cu o forţă teribilă.

– Spune-i şefei tale! Gladstone trebuie s-o rupă. S-o sfâşie. Păianjeni în plasă. Zeul-om şi zeul-maşină... trebuie să găsească uniunea. Nu eu! Căzu pe spate în perne şi începu să plângă fără sunet. Nu eu...

Keats dormi o vreme în lunga după-amiază, deşi Hunt ştia că era mai aproape de moarte decât de somn. Cel mai slab sunet îl trezea pe poetul muribund şi-l făcea să se lupte pentru a respira. Până în amurg era prea slăbit ca să poată expectora şi Hunt trebui să-l ajute să-şi coboare capul peste lighean, îngăduind gravitaţiei să-i cureţe gura şi gâtlejul de mucusul însângerat.

În câteva rânduri, când Keats căzuse în moţăieli neregulate, Hunt se duse la fereastră, iar o dată chiar coborî pe scară şi merse la uşa din faţă ca să se uite în Piazza. Ceva înalt şi cu muchii precis conturate stătea în umbrele cele mai întunecate din partea opusă, lângă piciorul treptelor.

Seara, Hunt însuşi picoti în scaunul tare de lângă patul lui Keats. Se trezi dintr-un vis în care cădea şi întinse mâna ca să-şi găsească echilibrul, iar atunci văzu că tânărul era treaz şi-l privea.

– Ai mai văzut vreodată pe cineva murind? întrebă Keats între icnete slabe de respiraţie.

– Nu.

Lui Hunt i se păru că privirea tânărului era cumva stranie, de parcă s-ar fi uitat la el dar ar fi văzut pe altcineva.

– Te căinez, zise Keats. Din pricina mea ai intrat în năpastă şi primejdie. Trebuie să te ţii tare acum, căci mult nu va mai dura.

Hunt fu surprins nu numai de curajul blând din cuvintele acelea, ci şi de schimbarea bruscă a stilului vorbirii lui Keats din engleza seacă şi

standard a Web- ului în ceva mult mai vechi şi mai interesant.

– Prostii, zise el din toată inima, apelând la un entuziasm şi o energie pe care nu le simţea. O să scăpăm de-aici înainte de zori. Imediat cum se-ntunecă, o să mă furişez afară şi-o să caut un portal teleproiector.

Keats negă fără putere.

– Shrike te va-nhăţa. Nu va-ngădui nimănui să m-ajute. Rolul lui este să se-ncredinţeze că eu mă voi mântui de mine prin mine.

Închise ochii şi răsuflarea îi deveni şi mai neregulată.

– Nu înţeleg, spuse Leigh Hunt şi-l prinse de mână.

Bănuia că fuseseră tot vorbe spuse în delir, totuşi simţea că merita efortul de a comunica, deoarece era unul dintre rarele momente din ultimele două zile în care Keats fusese pe deplin conştient.

– Ce-ai vrut să spui?

Pleoapele lui Keats fluturară şi se deschiseră. Ochii îi erau căprui şi mult prea strălucitori.

– Ummon şi ceilalţi caută să mă silească să mă eliberez de mine însumi şi să accept divinitatea, Hunt. Sunt momeala pentru prinderea balenei albe, mierea în care să se lipească musca mult căutată. Empatia fugară îşi va găsi sălaş în mine... În mine, domnul John Keats, înalt de cinci picioare... după care va-ncepe reconcilierea, da?

– Ce reconciliere?

Hunt se aplecă, apropiindu-se mai mult şi străduindu-se să nu sufle peste el. Keats părea să se fi zgârcit în aşternuturi, printre păturile răsucite, însă căldura care radia dinspre el umplea odaia. Chipul lui era un oval palid în lumina crepusculară. Leigh

era doar vag conştient de o dâră aurie de lumină solară reflectată ce se mişca peste perete, imediat sub locul unde se unea cu tavanul, dar ochii lui Keats nu părăseau nici o clipă acea ultimă rămăşiţă a zilei.

– Reconcilierea dintre om şi maşină, dintre Creator şi creaţie, spuse poetul şi începu să tuşească, oprindu-se abia după ce scuipase flegmă roşie în ligheanul pe care i-l ţinea Hunt. Se lăsă pe spate, icni şuierat şi adăugă: Reconcilierea dintre omenire şi rasele pe care a-ncercat să le extermine, dintre Nucleu şi omenirea pe care a-ncercat s-o nimicească, dintre Dumnezeul cu greu evoluat al Neantului Care Uneşte şi strămoşii săi care au încercat să-l distrugă.

Hunt clătină din cap şi încetă să mai scrie.

– Nu-nţeleg. Tu poţi deveni acest... Mesia... părăsindu-ţi patul morţii?

Ovalul palid al feţei lui Keats se deplasă înainte şi înapoi pe pernă într-o mişcare care ar fi putut să fie substituentul râsului.

– Noi toţi am fi putut deveni, Hunt. Nebunia şi mândria cea mai mare a omenirii... Noi ne acceptăm durerea. Croim drum pentru copiii noştri. Asta ne-a câştigat dreptul de a deveni Dumnezeul la care am visat.

Hunt coborî ochii şi-şi zări pumnul încleştat în frustrare.

– Dacă tu poţi face asta... dacă poţi deveni această *putere...* atunci, fă-o! Scoate-ne de aici!

Keats închise iarăşi ochii.

– Nu pot. Eu nu sunt Cel Care Va Veni, ci Cel Dinainte. Nu botezatul, ci botezătorul. *Merele,* Hunt, eu sunt un ateu! Severn nu m-a putut convinge de

toate astea pe când mă-necam în moarte! (Se încleştă de cămaşa lui cu o forţă care-l sperie pe celălalt.) Scrie!

Şi Hunt bâjbâi grăbit, găsi tocul antic şi hârtie grosolană şi mâzgăli de zor cuvintele şoptite de Keats:

Pe chipul tău o lecţie grozavă:
Cunoaşterea prea multă Zeu mă face!
Legende vechi, cărunte, răzvrătiri
Şi fapte, nume, groaznice-ntâmplări,
Regi, voci stăpâne, zhuciumări, creaţii
Distrugeri - toate, toate, deodată
Mi se revarsă-n golul vast din creier
Şi mă zeifică - de parcă eu
Aş fi băut o limpede licoare
Şi-un vesel vin, un vin fără de seamăn,
Aşa doar ajungând nemuritor!

Keats mai trăi trei ore de suferinţă, ca un înotător care se ridică ocazional din oceanul de agonie pentru a trage aer în piept sau a murmura un nonsens alarmat. O dată, mult după căderea întunericului, îl trase pe Hunt de mânecă şi-i şopti, destul de raţional:

– După ce voi muri, Shrike nu-ţi va face nici un rău. El mă aşteaptă pe mine. Poate că nu există nici un drum spre casă, dar el nu-ţi va face nici un rău în timp ce cauţi.

Şi din nou, în clipa când Hunt se apleca să audă dacă răsuflarea mai bolborosea în plămânii poetului, Keats începu să vorbească şi continuă între spasme, dând indicaţii clare pentru înmormântarea lui în cimitirul protestant din Roma, lângă Piramida lui Caius Cestius.

– Prostii, prostii, murmură Hunt iarăşi şi iarăşi ca o mantra, strângând mâna ce ardea de febră a tânărului.

– Flori..., şopti Keats ceva mai târziu imediat după ce Hunt aprinsese o lampă pe birou.

Ochii îi erau larg deschişi şi priveau tavanul cu uimire pură, copilărească. Hunt se uită şi el şi zări trandafirii galbeni, decoloraţi, pictaţi în pătrate albastre pe plafon.

– Flori... deasupra mea, şuieră Keats între strădaniile sale de a respira.

Hunt stătea la fereastră şi privea umbrele dinapoia Treptelor Spaniole, când şuierătura chinuită de răsuflare dinapoia lui se întrerupse, se opri şi Keats icni:

– Severn... ridică-mă! Mor...

Hunt se aşeză pe pat şi-l ţinu în capul oaselor. Căldura se revărsa din trupul micuţ, care părea lipsit de greutate, ca şi cum arsese substanţa în sine a bărbatului.

– Nu-ţi fie teamă. Fii hotărât. Şi mulţumeşte-i lui Dumnezeu că a venit! horcăi Keats, apoi şuierăturile înfiorătoare reîncepură.

Hunt îl ajută să se întindă pe spate mai confortabil, iar respiraţia i se domoli într-un ritm mai normal.

Consilierul schimbă apa din lighean, umezi o cârpă curată şi când se întoarse îl găsi pe Keats mort.

Mai târziu, imediat după răsăritul soarelui, Hunt ridică trupuşorul - învelit în cearşafuri curate din patul său - şi ieşi în Roma.

Furtuna se potolise până ce Brawne Lamia ajunse în capătul văii. Când trecuse pe lângă Criptele Grote, zărise aceeaşi strălucire stranie pe care o radiau şi celelalte Cripte, dar de acolo răzbătea şi un

sunet teribil - de parcă ar fi zbierat mii de suflete -, reverberând şi gemând din pământ. Brawne iuţise pasul.

Cerul era senin până ce ajunse în faţa Palatului Shrike. Structura purta un nume potrivit: semicupola se arcuia în sus şi în exterior precum carapacea creaturii, elementele de susţinere se curbau în jos ca nişte lame ce se înfigeau în fundul văii, iar alte contraforturi ţâşneau în sus şi în afară aidoma ţepelor lui Shrike. Zidurile deveniseră translucide pe măsură ce strălucirea din interior sporise şi clădirea sclipea ca un lampion chinezesc gigantic, subţire ca hârtia; regiunile superioare luceau roşiatic precum ochii lui Shrike.

Brawne inspiră adânc şi-şi atinse abdomenul. Era însărcinată - o ştiuse 'încă dinainte de a pleca de pe Lusus - şi n-ar fi trebuit oare să aibă mai multă grijă de nenăscutul ei fiu sau fiică decât de bătrânul poet cu vorbă spurcată de pe arborele lui Shrike? Ştia că răspunsul era *da* şi mai ştia că asta nu conta câtuşi de puţin. Expiră şi se apropie de Palatul Shrike.

Din exterior acesta nu era mai lat de douăzeci de metri. Când intraseră prima dată aici, Brawne şi ceilalţi pelerini văzuseră interiorul ca un unic spaţiu deschis, gol, cu excepţia suporturilor ca nişte lame ce se întretăiau sub cupola sclipitoare. Acum, când Brawne se opri la intrare, interiorul era un spaţiu mai larg decât valea însăşi. O duzină de etaje de piatră albă se ridicau în trepte, întinzându-se în depărtarea înceţoşată. Pe fiecare treaptă de piatră zăceau corpuri omeneşti, fiecare altfel înveşmântat, fiecare legat prin acelaşi tip de soclu de şunt şi cablu, semiorganic, semiparazitic, despre care prietenii lui Brawne îi spuseseră că purtase şi ea.

Atât doar că aceste cordoane ombilicale metalice, însă transparente, pulsau roşu şi se dilatau şi contractau regulat, ca şi când sângele ar fi fost recirculat prin ţestele formelor adormite.

Femeia se împletici spre înapoi, afectată de împingerea talazurilor antientropice la fel de mult ca şi de imagine în sine, dar când ajunse la zece metri în exteriorul Palatului, acesta avea aceeaşi mărime dintot- deauna. Brawne nu pretindea să înţeleagă felul în care kilometrii din interior puteau să încapă într-un înveliş atât de modest. Criptele Timpului se deschideau. Din câte ştia, ceea ce vedea putea să coexiste în momente temporale diferite. Ştia doar că atunci când se trezise din propriile ei călătorii efectuate sub şunt, văzuse arborele lui Shrike legat,cu conducte şi liane de energie invizibile ochiului, dar conectat în chip destul de evident cu Palatul Shrike.

Se apropie din nou de intrare.

Shrike aştepta înăuntru. Carapacea lui, de obicei strălucitoare, părea neagră pe fundalul luminii şi marmurei sclipitoare din jur.

Brawne simţi cum o umple valul de adrenalină, simţi impulsul de a se întoarce şi a o lua la fugă, şi păşi înăuntru.

Intrarea dispăru aproape complet în urma ei, rămânând vizibilă doar ca o pâclă în scânteierea uniformă emanată de ziduri. Shrike nu se clinti. Ochii roşii luceau din umbrele ţestei sale.

Brawne înaintă şi cizmele nu-i scoaseră nici un sunet pe podeaua dură. Shrike era la zece metri în dreapta ei, acolo unde începeau catafalcurile de piatră ce se ridicau aidoma unor rackuri groteşti de prezentare spre plafonul pierdut în lumina intensă.

Femeia nu-şi făcea vreo iluzie că ar fi putut ieşi pe uşă înainte de a fi ajunsă de creatură.

Shrike nu se mişcă. În aer se simţea iz de ozon şi de încă ceva, greţos de dulce. Brawne se deplasă în lungul zidului care-i proteja spatele şi cercetă şirurile de trupuri adormite în căutarea unui chip familiar. Cu fiecare pas către stânga, se îndepărta de ieşire şi-i uşura misiunea lui Shrike de a o bloca. Creatura stătea nemişcată, ca o statuie neagră într-un ocean de lumină.

Rândurile suprapuse se întindeau pe kilometri. Trepte de piatră, fiecare înaltă de un metru, întrerupeau liniile orizontale de corpuri întunecate. După câteva minute de mers, Brawne sui pe treimea inferioară a uneia dintre scările acelea, atinse corpul cel mai apropiat de pe al doilea nivel şi fu uşurată să simtă pielea caldă şi să vadă pieptul bărbatului ridicându-se şi coborând. Nu era Martin Silenus.

Înaintă, aşteptându-se pe jumătate să-i găsească pe Paul Duré ori pe Sol Weintraub ori chiar pe ea însăşi zăcând printre morţii-vii. În locul lor zări un chip pe care ultima dată îl văzuse cioplit în versantul unui munte. Tristul Rege Billy stătea nemişcat pe piatra albă, la cinci niveluri mai sus, având robele regale pârlite şi pătate. Chipul trist era - la fel ca toate din jur - contorsionat de o agonie interioară. Martin Silenus se afla la trei trupuri mai departe, cu un nivel mai jos.

Brawne se lăsă pe vine lângă poet şi privi peste umăr către pata neagră a lui Shrike, tot nemişcată la capătul rândurilor de corpuri. Aidoma celorlalţi, Silenus părea să fie viu, în agonie tăcută, şi era ataşat de un soclu de şunt conectat la un cordon

ombilical pul- satoriu care intra în zidul alb dinapoia platformei de parcă ar fi fost una cu piatra.

Femeia gâfâia de teamă, când trecu palma peste craniul poetului, simţind fuziunea dintre plastic şi os, după care pipăi cordonul ombilical, dar nu găsi nici o îmbinare sau deschidere spre punctul în care se contopea cu piatra. Simţea un fluid pulsându-i sub degete.

– Căcat, şopti ea şi într-un acces brusc de panică se uită în spate, convinsă că Shrike se apropiase neauzit şi era înapoia umărului ei.

Forma întunecată nu se clintise din capătul sălii lungi.

Buzunarele ei erau goale. Nu avea nici o armă sau instrument. Îşi dădu seama că trebuia să se întoarcă la Sfinx, să găsească pachetele, să ia ceva de tăiat şi apoi să revină şi să-şi adune destul curaj pentru a mai intra o dată aici.

Ştia însă că nu avea să mai poată intra niciodată prin uşa aceea.

Îngenunche, inspiră adânc, ridică braţul încordat şi lovi cu putere. Muchia palmei izbi materialul care semăna cu plastic transparent, însă care se simţea mai dur decât oţelul. Braţul o duru din încheietură până la umăr după acea unică lovitură.

Brawne Lamia privi în dreapta. Shrike pornise spre ea, păşind încet, ca un bătrân ieşit să se plimbe fără grabă.

Urlă, îngenunche şi lovi din nou, cu palma rigidă şi degetul încremenit perpendicular pe ea. Sala lungă răsună de impact.

Brawne Lamia crescuse pe Lusus la 1,3 gravitaţie standard şi era atletică pentru rasa ei. De la nouă ani visase să devină detectiv şi acţionase în direcţia

respectivă, iar o parte din pregătirea aceea, pe care o recunoştea ca fiind obsesivă şi total ilogică, fusese antrenamentul de arte marţiale. Acum icni, ridică braţul şi lovi iarăşi, dorind ca palma ei să fie o secure, *văzând* în minte lovitura retezătoare, tăierea cu succes.

Durul cordon ombilical se deformă imperceptibil, pulsă ca o fiinţă vie şi păru să se ghemuiască de frică atunci când ea lovi din nou.

Paşi deveniră audibili dedesubt şi în spatele ei. Brawne aproape că izbucni în râs. Shrike se putea deplasa fără să meargă, putea să ajungă de aici până acolo fără efortul străbaterii distanţei intermediare. Probabil că-l amuza să-şi terorizeze prada. Brawne nu era speriată. Era prea ocupată.

Ridică mâna şi lovi din nou. La fel de bine ar fi putut izbi în stâncă. Lovi cu tăişul palmei încă o dată în cordonul ombilical şi simţi cum un oscior îi cedează în mână. Durerea era ca un zgomot îndepărtat, ca târşâitul de sub ea, ceva mai în urmă.

Te-ai gândit, se întrebă ea*, că dacă ai reuşi, printr-un miracol, să rupi asta, probabil că el va muri?*

Izbi iarăşi. Paşii se opriră la piciorul scării, dedesubt.

Brawne gâfâia de efort. De pe frunte şi obraji, sudoarea îi picura pe pieptul poetului adormit.

Nici măcar nu te plac, gândi ea către Martin Silenus şi lovi din nou. Era ca şi cum ar fi încercat să reteze piciorul unui elefant din metal.

Shrike începu să suie scara.

Brawne se ridică pe jumătate şi-şi propulsă întreaga greutate a corpului într-o lovitură care aproape îi dislocă umărul şi-i fractură încheietura, zdrobindu-i oscioarele palmei.

Şi reteză cordonul ombilical.
Fluid roşu, prea puţin vâscos ca să fie sânge ţâşni peste picioarele ei şi peste piatra albă. Cablul tăiat, încă ieşit din perete, vibră, apoi se zbătu ca un tentacul agitat înainte de a cădea moale, după care se retrase - un şarpe sângerând ce lunecă într-o gaură care încetă să existe de îndată ce cordonul ombilical dispăru din vedere. Ciotul care mai rămăsese ataşat de soclul de şunt neural al lui Silenus se veşteji în cinci secunde, uscându-se şi contractându-se aidoma unei meduze scoase din apă. Picături roşii împroşcară faţa şi umerii poetului, iar fluidul se învineţi sub privirea lui Brawne.
Ochii lui Martin Silenus zvâcniră şi se deschiseră ca ai unei bufniţe.
– Hei, rosti el, ştii că lăbaru' de Shrike e chiar în spatele tău?

Gladstone se teleproiectă în apartamentul ei privat şi merse imediat la cubiculumul sperlumic. O aşteptau două mesaje.
Primul provenea din spaţiul Hyperion. Gladstone clipi când glasul moale al fostului ei guvernator-gene- ral de pe Hyperion, tânărul Lane, făcu un rezumat rapid al întâlnirii cu tribunalul Expulzaţilor. Gladstone se lăsă pe spate în scaunul din piele şi-şi duse ambii pumni la obraji, când Lane repetă negaţiile Expulzaţilor. Ei nu erau invadatorii. Lane termină transmisiunea printr-o scurtă descriere a Roiului, opină că Expulzaţii spuneau adevărul, comentă că soarta Consulului era încă necunoscută şi solicită ordine.
– Răspuns? întrebă calculatorul sperlumic.
– Confirmă primirea mesajului, spuse Gladstone.

Transmite - „stand-by” în cod diplomatic de unică folosinţă.

Apelă al doilea mesaj.

Amiralul William Ajunta Lee apăru într-o imagine bidimensională întreruptă; în mod limpede, transmiţătorul sperlumic al navei sale funcţiona pe nivel de energie redus. Din coloanele periferice de date, Gladstone văzu că mesajul fusese încriptat printre transmisiile standard de telemetrie ale flotei: tehnicienii FORŢEI ar fi sesizat în cele din urmă discrepanţele sumei de control, însă asta se putea întâmpla peste ore sau peste zile.

Chipul lui Lee era însângerat şi fundalul era înceţoşat de fum. Din imaginea alb-negru nefocalizată, lui Gladstone i se păru că tânărul transmitea dintr-o cală de andocare a crucişătorului său. În spatele lui, pe o masă metalică, zăcea un cadavru.

– ...grupă de puşcaşi a reuşit să ajungă la bordul unui aşa-zis lăncier, gâfâi Lee. Navele *au* echipaj - câte cinci într-una - şi ei *seamănă* cu Expulzaţii, dar iată ce se-ntâmplă când încercăm o autopsie.

Imaginea se mişcă şi Gladstone îşi dădu seama că Lee utiliza un imag manual conectat la transmiţătorul sperlumic al crucişătorului. Acum Lee dispăruse şi ea privea în jos spre faţa albă a unui Expulzat mort. După sângele prelins prin ochi şi urechi, bănui că murise de decompresiune explozivă.

Mâna lui Lee apăru - o recunoştea după fireturile de amiral de pe mânecă - cu un scalpel laser. Tânărul comandant nu se mai sinchisi să scoată uniforma Expulzatului, ci începu o incizie verticală de la stern, coborând.

Mâna cu laserul tresări şi videocamera redeveni stabilă, dar ceva începu să se întâmple cu cadavrul Expulzatului. Pe pieptul mortului, porţiuni mari începură să fumege, ca şi când laserul ar fi aprins hainele. Apoi uniforma arse şi imediat deveni clar că pieptul bărbatului ardea în găuri neregulate, care creşteau, iar din interiorul lor răzbătea o lumină atât de intensă, încât imagul portabil trebuie să reducă receptivitatea. Porţiuni din craniul cadavrului începură de asemenea să ardă, lăsând imagini reziduale pe ecranul sperlumic şi pe retina lui Gladstone.

Videocamera se retrăsese înainte ca leşul să fi fost incinerat, ca şi cum căldura ar fi fost insuportabilă. Faţa lui Lee reapăru.

– Doamnă director executiv, ceea ce aţi văzut s-a întâmplat cu toate corpurile. Nu am capturat pe nimeni în viaţă. Deocamdată nu am găsit nici un centru al Roiului, ci doar alte şi alte nave de război, şi cred că...

Imaginea dispăru şi coloanele de date anunţară că mesajul încetase în timpul transmisiei.

– Răspuns?

Gladstone clătină din cap şi desigilă cubiculumul. Reveni în cabinetul ei, privi nostalgic sofaua lungă şi se aşeză la birou, ştiind că dacă va închide ochii pentru o secundă va adormi. Sedeptra o sună pe frecvenţa privată a comagendei şi o anunţă că generalul Morpurgo dorea să-i vorbească urgent.

Lususeanul intră şi porni să se plimbe de colo-colo, agitat.

– Doamnă director executiv, vă înţeleg motivul pentru care aţi autorizat folosirea baghetei-letale, totuşi trebuie să protestez!

– De ce, Arthur? întrebă ea, spunându-i pe nume pentru prima dată după multe săptămâni.
– Pentru că, fir-ar al dracului, nu cunoaştem rezultatul! Este prea periculos. Şi este... este imoral!
Gladstone arcui o sprânceană.
– Pierderea a miliarde de cetăţeni într-un prelungit război de uzură ar fi morală, dar folosirea acestei arme pentru a ucide milioane ar fi imorală? Asta este poziţia FORŢEI, Arthur?
– Este poziţia mea, doamnă director executiv.
– Am înţeles-o, aprobă Gladstone, şi am luat notă, Arthur, însă decizia a fost luată şi va fi implementată.
Văzu că vechiul ei prieten luă poziţia de drepţi şi, înainte ca el să poată deschide gura pentru a protesta sau, mai probabil, pentru a-şi prezenta demisia, Gladstone rosti:
– Arthur, vrei să mă-nsoţeşti într-o plimbare?
Generalul FORŢĂ fu uluit.
– O plimbare? De ce?
– Avem nevoie de aer curat.
Fără să aştepte răspuns, Gladstone se apropie de teleproiectorul ei privat, acţiona diskeyul manual şi păşi prin portal.
Morpurgo trecu prin portalul opac, se uită la iarba aurie care îi ajungea până la genunchi şi se întindea către un orizont îndepărtat şi ridică faţa spre cerul galben-şofran pe care nori cumulus de bronz se înălţau în coloane neregulate. În urma lui, portalul dispăru, cu poziţia sa marcată doar de diskeyul de control înalt de un metru, unicul obiect făcut de mâna omului care era vizibil pe întinderea nesfârşită de iarbă aurie şi cer acoperit de nori.
– Unde dracu' suntem? întrebă el.

Gladstone rupsese un fir lung de iarbă şi acum îl mesteca.

– Kastrop-Rauxel. Nu are datasferă, nici dispozitive orbitale... nici un fel de locuitori umani sau mecanici.

Morpurgo pufni:

– Meina, probabil că nu-i mai ferit de supravegherea Nucleului decât locurile în care obişnuia să ne ducă Byron Lamia.

– Poate că nu, spuse Gladstone. Ascultă, Arthur.

Activă înregistrările din comagendă ale celor două transmisiuni sperlumice pe care tocmai le auzise.

După ce se terminară, când chipul lui Lee dispăru, Morpurgo începu să meargă prin iarba înaltă.

– Ce spui? întrebă Gladstone, grăbindu-se după el.

– Prin urmare cadavrele de Expulzaţi se autodistrug în acelaşi fel în care se ştie că o făceau cadavrele de cibrizi, rosti el. Şi ce dacă? Crezi că Senatul sau Totalitatea va accepta asta ca dovadă a faptului că Nucleul se află în spatele invaziei?

Gladstone suspină. Iarba arăta moale şi ispititoare. Se imagină întinzându-se pe ea şi afundându-se într-un somn din care să nu fie nevoită niciodată să se mai întoarcă.

– Este o dovadă suficientă pentru noi. Pentru grup.

Nu trebuia să spună mai multe. Din primele ei zile în Senat, rămăseseră în contact prin suspiciunile lor vizavi de Nucleu, prin speranţa lor pentru adevărata eliberare, într-o bună zi, de dominarea IA. Pe atunci îi condusese senatorul Byron Lamia... dar asta fusese cu mult timp în urmă.

Morpurgo privi vântul care biciuia stepa aurie. În apropierea orizontului, un soi ciudat de fulger globular se juca în interiorul norilor de bronz.

– Şi ce dacă? *Cunoaşterea* este inutilă, dacă nu ştim unde să lovim.
– Dispunem de trei ore.
Morpurgo se uită la comagendă.
– Două ore şi patruzeci şi două de minute. Nu prea mai este timp pentru un miracol, Meina.
Gladstone nu zâmbi.
– Nu prea mai este timp pentru nimic altceva, Arthur.
Atinse diskeyul şi portalul bâzâi, înviind.
– Ce putem face? întrebă Morpurgo. IA-urile Nucleului îi informează chiar acum pe tehnicienii noştri despre dispozitivul baghetă-letală. Nava-torţă va fi gata într-o oră.
– Îl detonăm acolo unde efectul nu va face rău nimănui, zise Gladstone.
Generalul se opri şi o privi.
– Şi unde dracu-i asta? Nenorocitul ăla de Nansen spune că dispozitivul are o rază letală de minimum trei ani-lumină, însă cum ne putem încrede în el? Declanşăm un dispozitiv... lângă Hyperion sau oriunde altundeva... şi putem condamna la moarte omenirea de peste tot.
– Am o idee, dar mai întâi vreau să dorm, spuse Gladstone.
– *Să dormi?* mârâi generalul Morpurgo.
– O să moţăi niţel, Arthur, spuse Gladstone, şi-ţi sugerez şi ţie să faci la fel.
Păşi prin portal.
Morpurgo rosti un singur cuvânt vulgar, îşi aranjă chipiul şi trecu prin teleproiector cu capul sus, spatele drept şi privirea fermă: un soldat mărşăluind spre propria sa execuţie.

Pe cea mai înaltă terasă a unui munte care se deplasa prin spaţiu la zece minute-lumină de Hyperion, Consulul şi şaptesprezece Expulzaţi stăteau pe un cerc de pietre joase, în interiorul unui cerc mai larg de pietre înalte şi decideau dacă Consulul va trăi.

– Soţia şi copilul tău au murit pe Bressia, spuse Om-liber Ghenga. În timpul războiului dintre planeta aceea şi Clanul Moseman.

– Da, rosti Consulul. Hegemonia credea că întregul Roi era implicat în atac. Nu am spus nimic care s-o fi făcut să-şi schimbe părerea.

– Totuşi soţia şi copilul tău au fost ucişi.

Consulul privi dincolo de cercul de pietre, spre vârful care se întorcea deja către noapte.

– Şi ce dacă? Nu cer milă din partea acestui tribunal. Nu sugerez circumstanţe atenuante. I-am *ucis* pe Om-liber Andil şi pe cei trei tehnicieni ai voştri. I-am ucis cu premeditare şi intenţie. I-am ucis fără a avea alt ţel decât să declanşez maşinăria voastră care să deschidă Criptele Timpului. N-a avut nici o legătură cu soţia şi copilul meu!

Un Expulzat bărbos pe care Consulul auzise că fusese prezentat drept Purtătorul de Cuvânt Ingrijire-înveliş Amnion păşi înainte spre cercul interior.

– Dispozitivul era inutil. Nu a acţionat nimic.

Consulul se întoarse, deschise gura şi o închise fără un cuvânt.

– A fost un test, zise Om-liber Ghenga.

Glasul Consulului abia se auzi.

– Dar Criptele… s-au deschis.

– Ştiam că se vor deschide, zise Puţ-central Minmun. Rata de dezintegrare a câmpurilor antientropice ne era cunoscută. Dispozitivul a fost un test.

– Un test, repetă Consulul. I-am ucis pe oamenii aceia degeaba. Un test...

– Soţia şi copilul tău au murit de mâna Expulzaţilor, rosti Om-liber Ghenga. Hegemonia a siluit planeta ta, Maui-Legământul. Acţiunile tale erau predictibile în limitele unor parametri. Gladstone s-a bizuit pe asta. La fel ca noi. Trebuia însă să cunoaştem parametrii aceia.

Consulul se ridică şi merse trei paşi, rămânând cu spatele la ei.

– În van...

– Poftim? întrebă Om-liber Ghenga.

Scalpul pleşuv al femeii înalte sclipi în lumina stelelor şi razele de soare reflectate dintr-o cometă-fermă care trecea prin apropiere.

Consulul râdea încetişor.

– Totul a fost în van. Până şi trădările mele. Nimic n-a fost real. În van!

Purtătorul de Cuvânt Puţ-central Minmun se ridică şi-şi netezi roba.

– Tribunalul acesta a decis sentinţa, anunţă el.

Ceilalţi şaisprezece Expulzaţi încuviinţară din capete.

Consulul se răsuci. Pe chipul lui obosit se vedea ceva ce semăna cu nerăbdarea.

– Daţi-i drumul, atunci. Pentru numele lui Dumnezeu, terminaţi o dată!

Purtătorul de Cuvânt Om-liber Ghenga se ridică şi-l privi.

– Eşti condamnat să trăieşti. Eşti condamnat să repari unele dintre daunele pe care le-ai produs.

Consulul se clătină, de parcă fusese lovit în faţă.

– Nu, nu puteţi... trebuie...

– Eşti condamnat să intri în era haosului care se apropie, zise Purtătorul de Cuvânt Ingrijire-înveliş Amnion. Condamnat să ne ajuţi să găsim fuziunea dintre familiile separate ale omenirii.

Consulul ridică braţele, ca şi cum ar fi încercat să se apere de nişte lovituri fizice.

– Nu pot... n-o să... vinovat...

Om-liber Ghenga făcu trei paşi iuţi, îl prinse pe Consul de pieptul jachetei sale protocolare din catifea reiată şi-l zgâlţâi neceremonial.

– *Eşti* vinovat. Şi exact acesta este motivul pentru care trebuie să ajuţi la ameliorarea haosului care va urma. Ai ajutat la eliberarea lui Shrike. Acum trebuie să te întorci pentru a te asigura că este din nou întemniţat. După aceea trebuie să înceapă lunga reconciliere.

Consulul fusese eliberat, dar umerii continuau să-i tremure. În clipa aceea muntele se roti în lumina soarelui şi lacrimile scânteiară în ochii lui.

– Nu, murmură el.

Om-liber Ghenga îi netezi jacheta mototolită şi-şi coborî degetele prelungi pe umerii diplomatului.

– Şi noi avem profeţii noştri. Templierii ni se vor alătura în reînsămânţarea galaxiei. Incet-încet, aceia care au trăit în minciuna numită Hegemonie vor ieşi din ruinele planetelor lor dependente de Nucleu şi ni se vor alătura în adevărata explorare... explorarea Universului şi a tărâmului mai mare care se află în fiecare dintre noi.

Consulul nu păruse să fi auzit. Se întoarse, cu un gest brusc.

– Nucleul vă va distruge, spuse el privind în gol. Tot aşa cum a distrus Hegemonia.

– Uiţi că planeta ta natală a fost întemeiată pe un legământ solemn de viaţă? întrebă Puţ-central Minmun.

Consulul se răsuci către Expulzat.

– Un astfel de legământ guvernează de asemenea şi vieţile şi acţiunile noastre, urmă Minmun. Nu numai pentru a păstra câteva specii de pe Vechiul Pământ, ci pentru a găsi unitate în diversitate. Pentru a răspândi sămânţa omenirii pe toate planetele, în medii diverse şi în acelaşi timp tratând ca sacră diversitatea vieţii pe care o găsim altundeva.

Chipul lui Om-liber Ghenga strălucea în soare.

– Nucleul a oferit unitate prin subordonare ignorantă, spuse ea încet. Siguranţă prin stagnare. După Hegira, care au fost revoluţiile din gândirea, cultura şi acţiunile omenirii?

– Terraformare în clone palide ale Vechiului Pământ, răspunse Puţ-central Minmun. Noua eră a expansiunii umane nu va terraforma nimic. Ne vom desfăta cu greutăţile şi vom saluta stranietatea. Nu vom sili Universul să se adapteze... ne vom adapta *noi.*

Purtătorul de Cuvânt Ingrijire-înveliş Amnion ridică mâna spre stele:

– Dacă omenirea supravieţuieşte acestui test, viitorul nostru se află pe planetele luminate de soare în aceeaşi măsură ca şi în hăurile întunecate *dintre* ele.

Consulul oftă.

– Am prieteni pe Hyperion, spuse el. Mă pot întoarce să-i ajut?

– Da, zise Om-liber Ghenga.

– Şi să-l înfrunt pe Shrike? întrebă Consulul.

– O vei face, spuse Puţ-central Minmun.
– Şi să supravieţuiesc pentru a vedea această eră a haosului?
– Trebuie, răspunse Ingrijire-înveliş Amnion.
Consulul suspină încă o dată şi se trase într-o parte, odată cu ceilalţi, când un fluture uriaş cu aripi din celule solare şi epidermă sclipitoare neafectată de vidul cosmic sau de radiaţiile dure coborî către cercul Stonehenge şi-şi deschise pântecul pentru a-l primi pe Consul.
În infirmeria Clădirii Guvernului de pe Tau Ceti Central, părintele Paul Duré dormea un somn superficial şi indus medical, visând flăcări şi moartea planetelor.
Cu excepţia vizitei scurte a directorului executiv Gladstone şi o vizită şi mai scurtă a episcopului Edouard, Duré fusese singur toată ziua, afundându-se şi ieşind dintr-o pâclă ticsită de durere. Medicii ceruseră încă douăsprezece ore înainte ca pacientul lor să poată fi deplasat, şi Colegiul Cardinalilor de pe Pacem acceptase, dorind ca pacientul să fie sănătos şi pregătit pentru ceremonia - care urma să înceapă abia peste douăzeci şi patru de ore - în care preotul iezuit Paul Duré de Villefranche-sur-Saone avea să devină papa Teilhard I, al 487-lea Episcop al Romei, succesor direct al Apostolului Petru.
Încă vindecându-se, cu ţesuturile cărnii refăcându-se sub călăuzirea unui milion de directori ARN, cu nervii regenerându-se în mod similar, graţie miracolelor medicinii moderne - totuşi nu într-atât de miraculos, gândi Duré, ca să nu simt o mâncărime ce mă face să-mi doresc să mă scarpin până îmi rup pielea de pe mine -, iezuitul zăcea în pat şi se

gândea la Hyperion, la Shrike, la viaţa lui îndelungată şi la situaţia confuză din universul lui Dumnezeu. În cele din urmă Duré adormi şi visă Crângul lui Dumnezeu care ardea, în timp ce Templierul Adevăratul Glas al Arborelui-lumii îl împingea prin portal, o visă pe mama lui şi pe o femeie numită Semfa, moartă acum, dar cândva lucrătoare pe plantaţia Perecebo din pustietatea Pustietăţii, în tărâmul fibroplasticelor la est de Port Romance.

Şi în visele acestea, în esenţă triste, Duré fu dintr-odată conştient de altă prezenţă: nu de o altă prezenţă în vis, ci de alt *visător.*

Duré mergea alături de cineva. Aerul era răcoros şi cerul de un azur sfâşietor. Tocmai cotiseră pe cărare şi în faţa lor se zărea acum un lac cu malurile străjuite de arbori graţioşi ce se profilau pe fundalul unor munţi, cu o linie de nori joşi ce adăuga scenei dramatism şi măreţie şi o insuliţă care părea să plutească în depărtare pe apele ca oglinda.

– Lacul Windermere, spuse tovarăşul lui Duré.

Iezuitul se întoarse încet, cu inima bubuind de nerăbdarea anticipării. Indiferent la ce s-ar fi aşteptat, vederea tovarăşului său de drum nu inspira veneraţie.

Alături de el mergea un tânăr scund. Purta o jachetă arhaică, cu nasturi din piele, brâu lat din piele, încălţăminte butucănoasă, căciulă veche din blană, un rucsac ponosit, pantaloni straniu croiţi şi cu multe petice; pe un umăr avea un tartan mare, iar în mâna dreaptă un toiag solid de drumeţie. Duré se opri, iar celălalt îl imită, parcă salutând popasul acela.

– Fells din Furness şi munţii Cumbrian, zise tânărul folosindu-se de toiag pentru a arăta dincolo de lac.

Duré îi văzu cârlionţii castanii ieşind de sub căciula ciudată, ochii mari, căprui, şi statura scundă şi ştiu că visa, chiar în vreme ce-şi spuse *Nu visez!*

– Cum te..., începu şi simţi cum teama urcă prin el, iar inima îşi iuţeşte bătăile.

– John, rosti tovarăşul lui şi cumpătarea discretă a vocii aceleia alungă o parte din spaima lui Duré. Cred că vom putea înnopta în Bowness. Brown mi-a spus că acolo este un han minunat, chiar pe malul lacului.

Duré încuviinţă. Habar n-avea despre ce vorbea.

Tânărul scund se aplecă spre el şi-l prinse de antebraţ cu degete blânde, totuşi insistente.

– După mine va veni altul, zise John. Nici alfa, nici omega, dar esenţial pentru noi este să găsim calea.

Duré aprobă prosteşte. O briză încreţi lacul şi aduse iz de vegetaţie proaspătă dinspre dealurile îndepărtate.

– Acela va fi născut hăt departe, spuse John. Mai departe decât a ştiut de veacuri rasa noastră. Misiunea ta va fi aceeaşi ca a mea acum - să pregăteşti calea. Tu nu vei trăi să vezi ziua învăţăturilor sale, însă urmaşul tău o va vedea.

– Da, zise Paul Duré şi descoperi că gura i se uscase complet.

Tânărul îşi scoase căciula, o îndesă la brâu şi se aplecă să ridice o piatră rotunjită. O azvârli, departe în lac. Undele circulare se propulsară lent, mărindu-se.

– Fir-ar al naibii, spuse John, am vrut s-o fac să sară peste apă. Îl privi pe Duré. Trebuie să părăseşti

infirmeria şi să te întorci imediat pe Pacem. Ai înţeles?
Duré clipi din ochi. Cuvintele acelea nu păreau să aparţină visului.
– De ce?
– Nu contează, răspunse John. *Fă-o!* Aştepţi degeaba. Dacă nu pleci imediat, mai târziu nu vei mai avea ocazia.
Duré se întoarse derutat, ca şi cum ar fi putut să meargă înapoi către patul lui din rezervă. Se uită peste umăr la tânărul scund şi zvelt care stătea pe malul cu prundiş.
– Şi tu?
John ridică altă piatră, o azvârli şi clătină din cap când aceasta ricoşă doar o dată, după care dispăru sub suprafaţa ca oglinda.
– Deocamdată sunt fericit aici, spuse el mai mult pentru sine decât pentru Duré. Am fost *cu adevărat* fericit în călătoria asta. Păru să se scuture din reverie şi ridică fruntea, zâmbindu-i iezuitului. Dă-i drumul! Mişcă-ţi târtiţa, Sfinţia Ta!
Şocat, amuzat, iritat, Duré deschise gura ca să răspundă şi se trezi întins în patul din infirmeria Clădirii Guvernului. Medicii reduseseră iluminatul pentru ca să nu-i tulbure somnul. Senzori de monitorizare îi erau lipiţi de piele.
Duré rămase nemişcat vreme de un minut, suferind mâncărimile şi disconfortul produse de vindecarea arsurilor de gradul trei, şi se gândi la vis, se gândi că nu fusese *decât* un vis, că putea să mai doarmă câteva ore înainte de a sosi Monseniorul... *episcopul* Edouard şi ceilalţi pentru a-l escorta. Închise ochii şi-şi aminti chipul masculin, dar blând, ochii căprui, dialectul arhaic.

Părintele Paul Duré din Societatea lui Iisus se ridică în capul oaselor, se strădui să se scoale în picioare, descoperi că hainele îi dispăruseră şi nu avea altă îmbrăcăminte decât pijamaua spitalului, îşi puse o pătură pe umeri şi porni desculţ, înainte ca medicii să poată reacţiona la indicaţiile senzorilor.

În capătul îndepărtat al holului existase un teleproiector pentru uzul personalului medical. Dacă acela nu-l putea duce acasă, avea să găsească altul.

Purtând corpul lui Keats, Leigh Hunt ieşi din umbra clădirii în razele soarelui din Piazza di Spagna, aşteptându-se să-l găsească acolo pe Shrike. Nu zări decât un cal. Hunt nu era expert în recunoaşterea cailor, întrucât specia fusese deja dispărută în epoca lui, dar părea să fie tot cel care-i adusese la Roma. Identificarea era uşurată de faptul că era ataşat la aceeaşi şaretă mică - Keats o numise *vettura* - în care sosiseră aici.

Hunt aşeză trupul pe băncuţa din şaretă, îndoind cu grijă în jurul lui cearşafurile din în, şi merse alături, cu o mână pe linţoliu, pe când şareta porni să se mişte încet. În orele sale finale, Keats ceruse să fie înmormântat în cimitirul protestant, lângă Zidul Aurelian şi Piramida lui Caius Cestius. Hunt îşi reamintea vag că trecuseră prin Zidul Aurelian în decursul bizarei lor călătorii, dar nu l-ar fi putut găsi nici dacă ar fi fost în joc viaţa lui... sau înmormântarea lui Keats. Oricum, calul părea să cunoască drumul.

Bărbatul îşi târî picioarele pe lângă şareta care mergea încet şi simţi în aer aromele minunate ale dimineţii de primăvară, dublate însă de un iz de vegetaţie putredă. Era posibil ca trupul lui Keats să fi început deja să se descompună? Hunt cunoştea

puţine despre detaliile morţii; nu dorea să afle altele. Lovi crupa calului, pentru a-l zori, dar animalul se opri, se întoarse fără grabă şi-l privi reprobator, după care îşi continuă înaintarea netulburată.

Mai degrabă întrezărirea cu coada ochiului a unei scânteieri, decât vreun zgomot, cât de mic, îl avertiză pe Hunt, însă când se răsuci rapid, Shrike era acolo - la zece-cincisprezece metri în spatele său, mergând în acelaşi ritm cu al calului, într-un marş solemn, totuşi cumva comic, ridicând mult la fiecare pas genunchii cu ghimpi şi ţepi. Razele soarelui sclipeau pe carapace, dinţii de metal şi lame.

Primul impuls al lui Hunt fu să abandoneze şareta şi să fugă, însă simţul datoriei şi conştiinţa mai profundă a faptului că era complet rătăcit îi înfrânară imboldul acela. N-ar fi putut fugi decât înapoi în Piazza di Spagna... iar Shrike îi bloca unicul drum de întoarcere.

Acceptând creatura ca pe un participant la cortegiul acela incredibil, Hunt întoarse spatele monstrului şi continuă să meargă pe lângă şaretă, ţinând ferm o mână pe glezna prietenului său, peste giulgiu.

Pe tot timpul drumului, fu cu ochii în patru după orice semn al vreunui portal de teleproiector, al vreunei tehnologii mai recente decât secolul al XlX-lea, sau al altei fiinţe umane. Nu văzu nimic. Iluzia că mergea printr-o Romă abandonată, în vremea primă- văratică a lunii februarie din Anul Domnului 1821, era perfectă. Calul sui o colină, la o intersecţie depărtare de Scara Spaniolă, coti de mai multe ori pe bulevarde late şi străduţe înguste şi trecu destul

de aproape de ruina rotundă şi năruită pe care bărbatul o recunoscu ca fiind Coliseumul.

Când calul şi şareta se opriră, Hunt se trezi din picoteala cu ochii deschişi în care lunecase în timpul mersului şi privi în jur. Se aflau în exteriorul maldărului de pietre acoperite de buruieni despre care bănuia că ar fi fost Zidul Aurelian şi într-adevăr se zărea o piramidă scundă, însă cimitirul protestant - dacă acesta era - părea mai degrabă păşune, decât loc de veci. Oi păşteau la umbra chiparoşilor, cu tălăngile răsunând straniu în aerul dens, care începea să se încălzească, şi iarba creştea peste tot până la genunchi sau mai înaltă. Hunt clipi şi văzu pietre funerare, risipite ici şi colo, pe jumătate ascunse de smocuri, iar mai aproape, imediat după grumazul calului care începuse să pască, o groapă proaspăt săpată.

Shrike rămase la zece metri în urmă, printre ramurile foşnitoare ale chiparoşilor, însă Hunt îi vedea strălucirea ochilor roşii fixată asupra mormântului.

Consilierul ocoli calul, preocupat numai de iarba înaltă, şi se apropie de groapă. Nu exista nici un coşciug. Groapa era cu puţin mai adâncă de un metru şi movila de pământ de alături mirosea a humus reavăn. În ea era înfipt un hârleţ cu coadă lungă, lăsat parcă acolo de gropari. La un capăt al gropii se găsea o lespede verticală de piatră, dar fără nici un însemn pe ea... O piatră funerară goală. Hunt întrezări o sclipire metalică pe partea ei superioară şi, grăbindu-se într-acolo, găsi primul artefact modern pe care-l văzuse de când fusese răpit şi adus pe Vechiul Pământ: un toc-laser mic, dintre cele utilizate de muncitorii constructori sau

de artiştii plastici pentru a scrie chiar şi pe aliajele cele mai dure.

Hunt se întoarse cu tocul în mână, simţindu-se înarmat, deşi ideea că fasciculul acela subţire l-ar fi putut opri pe Shrike părea ridicolă. Puse tocul în buzunarul cămăşii şi începu să-l îngroape pe John Keats.

Peste câteva minute, Hunt stătea lângă movila de pământ, cu hârleţul în mână, privea la forma micuţă şi învelită în cearşaf din mormântul deschis şi încerca să se gândească ce să spună. Bărbatul participase la numeroase funeralii naţionale, ba chiar îi scrisese panegirice lui Gladstone, şi cuvintele nu fuseseră niciodată o problemă pentru el. Acum însă îşi simţea mintea golită. Unicii spectatori erau tăcutul Shrike, care rămăsese în umbra chiparoşilor, şi oile cu tălăngi ce răsunau când se îndepărtau neliniştite de monstru, apropiindu-se de mormânt ca un grup de bocitoare apatice.

Hunt se gândi că poate că ar fi fost cuvenite nişte versuri ale adevăratului John Keats, dar el era un consilier politic - nu un bărbat dedat lecturării sau memorării de poezii antice. Îşi aminti, prea târziu, că scrisese fragmentul de poem pe care prietenul său i-l dictase în ziua precedentă, însă carneţelul rămăsese pe masa din apartamentul din Piazza di Spagna. Fusese ceva despre a deveni zeu sau aidoma unui zeu, despre conştiinţa a prea multe lucruri care-ţi dau năvală în minte... sau ceva la fel de lipsit de sens. Hunt avea o memorie excelentă, totuşi nu-şi putea reaminti nici măcar primul vers al ghiveciului acela arhaic.

În cele din urmă se mulţumi cu un moment de reculegere tăcută, ţinând capul plecat şi ochii

închişi, doar ocazional aruncând o privire furişă spre Shrike, care păstra distanţa, pentru ca în cele din urmă să înceapă să umple groapa cu pământ. Dură mai mult decât şi-ar fi putut închipui. După ce termină de bătătorit uşor solul, suprafaţa rămase niţel concavă, de parcă trupul n-ar fi fost într-atât de însemnat încât să formeze un morman corespunzător. Oile se atinseră de picioarele lui Hunt, păscând iarba înaltă, margaretele şi violetele ce creşteau în jurul mormântului.

Hunt nu mai ţinuse minte versurile bărbatului, dar nu avu nici o greutate în a-şi aminti inscripţia pe care Keats ceruse să i-o scrie pe piatra funerară. Activă tocul, îl testă, arzând o brazdă de trei metri prin iarbă şi sol, apoi fu nevoit să stingă focul mic pe care-l stârnise, călcându-l în picioare. Inscripţia îl tulburase când o auzise prima dată; singurătatea şi amărăciunea răsunaseră limpede îndărătul eforturilor şuierătoare, icnitoare ale lui Keats, totuşi Hunt nu crezuse că ar fi fost cazul să-l contrazică. Acum nu mai trebuia decât s-o sape în piatră, să părăsească locul acesta şi să-l evite pe Shrike în timp ce încerca să-şi găsească drumul către casă.

Tocul săpa destul de uşor în piatră şi Hunt trebui să exerseze pe partea din spate a lespezii funerare, înainte de a găsi adâncimea corectă a liniei şi calitatea controlului. Cu toate acestea ansamblul părea neregulat şi grosolan, când bărbatul termină, după cincisprezece sau douăzeci de minute.

Făcuse mai întâi desenul rudimentar pe care-l ceruse Keats; îi arătase lui Hunt câteva schiţe, mâzgălite cu mână tremurătoare, ale unei lire greceşti cu patru dintre cele opt coarde rupte. Hunt nu fu satisfăcut după ce-l termină - era pictor chiar

într-o măsură mai mică decât cititor de poezie dar probabil că obiectul putea fi recunoscut de oricine care *ştia* ce naiba era o liră grecească. Apoi urma textul în sine, scris exact aşa cum i-l dictase Keats:

AICI ODIHNEŞTE CEL
AL CĂRUI NUME
A FOST SCRIS ÎN APĂ

Nimic altceva; nici o dată a naşterii sau a morţii, nici măcar numele poetului. Hunt se retrase, îşi examină opera, clătină din cap, închise tocul însă îl păstră în mână şi reveni spre oraş, descriind un arc de cerc larg în jurul creaturii dintre chiparoşi.

La deschiderea prin Zidul Aurelian, se opri să privească îndărăt. Calul, încă ataşat de şareta sa, coborâse pe panta lungă pentru a paşte iarba mai dulce de lângă un pârâiaş. Oile se strângeau una în alta, molfăind flori şi lăsând urme de copite în pământul umed al mormântului. Shrike rămăsese locului, abia vizibil sub un umbrar de ramuri de chiparos. Hunt era aproape sigur că făptura continua să privească mormântul.

Se făcuse târziu după-amiază când găsi teleproiectorul: un dreptunghi bleumarin opac care bâzâia exact în centrul Coliseumului năruit. Nu exista vreun diskey sau placă de tastare. Portalul atârna acolo ca o uşă mată.

Nu era însă deschisă pentru Hunt.

Bărbatul încercă de vreo cincizeci de ori, însă suprafaţa era solidă şi rezistentă ca piatra. O atinsese într-o doară cu vârfurile degetelor, păşise plin de încredere înainte şi ricoşase din suprafaţa ei, se repezise în dreptunghiul albastru, azvârlise pietre

spre intrare, doar pentru a vedea cum revin îndărăt, încercase din ambele părţi, ba chiar şi dinspre muchiile lui, şi sfârşise prin a se izbi din nou şi din nou de portalul inutil până ce îşi învineţise umerii şi braţele.

Era un teleproiector. Era sigur de asta. Dar nu-i permitea să treacă prin el.

Hunt scotoci prin restul Coliseumului, până şi prin pasajele subterane care picurau de umezeală şi erau pline de excremente de lilieci, însă nu dădu peste alt portal. Căută pe străzile din apropiere şi în toate clădirile lor. Nici un alt portal. Cercetă toată după-a- miaza, prin bazilici şi catedrale, vile şi colibe, clădiri cu apartamente măreţe şi ulicioare strâmte. Ba reveni chiar în Piazza di Spagna, înfulecă un prânz grăbit la parter, strecură în buzunar carneţelul şi tot ce mai găsi interesant în odăile de la etaj, după care plecă pentru totdeauna, ca să găsească un teleproiector.

Nu găsi altul cu excepţia celui din Coliseum. Până la apusul soarelui, trăsese cu unghiile de el până ce le însângerase. Părea autentic, zumzăia autentic, *îl simţea* autentic, totuşi nu-l lăsa să treacă prin el.

O lună, nu cea a Vechiului Pământ, judecând după furtunile de praf şi norii vizibili pe suprafaţa ei, răsă- rise şi spânzura deasupra curbei negre a zidului Coli- seumului. Hunt stătea în centrul pietros şi privea încruntat strălucirea albastră a portalului. De undeva dindărătul lui se auzi fâlfâitul agitat al aripilor de porumbei şi scrâşnetul unei pietricele pe stâncă.

Hunt se ridică cu greu, bâjbâi după tocul laser din buzunar şi rămase, cu picioarele depărtate, aşteptând şi căznindu-se să distingă ceva în

umbrele numeroaselor nişe şi arcade ale Coliseumului. Nu se clintea nimic.

Un sunet brusc îndărătul lui îl făcu să se rotească şi aproape să baleieze raza subţire de laser peste suprafaţa portalului teleproiector. Un braţ apăru acolo. Apoi un picior. Ieşi o persoană. Şi încă una.

Coliseumul reverberă sub strigătele lui Leigh Hunt.

Meina Gladstone ştiuse că, aşa obosită cum era, ar fi fost o greşeală să doarmă chiar şi numai treizeci de minute. Din fragedă copilărie însă se antrenase să picotească cinci, până la cincisprezece minute, eliminând toxinele oboselii prin acele scurte respiro de la gânduri.

Acum, simţind că-i venea să vomite de epuizare şi de ameţeala confuziei din ultimele patruzeci şi opt de ore, se întinse pe sofaua lungă din cabinetul ei, golindu-şi mintea de banalităţi şi redundanţe, lăsând subconştientul să găsească o cale prin jungla de idei şi evenimente. Pentru câteva minute, aţipi şi, în timp ce dormea, visă.

Meina Gladstone se sculă în capul oaselor, azvârlind pătura uşoară, şi acţionă comagenda chiar înainte de a fi deschis ochii.

– Sedeptra! Convoacă-i pe generalul Morpurgo şi pe amiralul Singh în cabinetul meu în trei minute.

Intră în baia alăturată, îşi făcu duş cu apă şi unde sonice, îmbrăcă haine curate - costumul ei cel mai oficial din catifea reiată neagră, moale, cu o eşarfă în culorile roşu şi auriu ale Senatului fixată cu un ac de aur care arăta simbolul geodezic al Hegemoniei, cu cercei ce datau de pe Vechiul Pământ pre-Greşeală şi brăţara-comagendă de topaz pe care o primise de la senatorul Byron Lamia înainte de

însurătoarea acestuia - şi reveni în cabinet la timp pentru a-i întâmpina pe cei doi ofiţeri FORŢĂ.

– Doamnă director executiv, momentul este extrem de nepotrivit, începu amiralul Singh. Datele finale primite de la Mare Infinitus au fost analizate şi discutam mişcările flotei pentru apărarea lui Asquith.

Gladstone îşi materializă teleproiectorul privat şi le făcu semn s-o urmeze.

Singh privi în jur, când păşi pe iarba aurie sub cerul de bronz ameninţător.

– Kastrop-Reuxel, spuse el. Au existat zvonuri potrivit cărora o administraţie anterioară a trimis FORŢA:spaţiu aici pentru a construi un teleproiector privat.

– Directorul executiv Ievşenski l-a adăugat Web-ului, zise Gladstone. Făcu un gest din mână şi uşa teleproiectorului dispăru. El considera că directorul executiv are nevoie de un loc unde să fie improbabile dispozitivele de ascultare ale Nucleului.

Morpurgo privi neliniştit spre zidul de nori de lângă orizont, unde jucau fulgere globulare.

– Nici un loc, declară el, nu este total sigur de Nucleu. I-am spus amiralului Singh despre suspiciunile noastre.

– Nu sunt suspiciuni, spuse Gladstone. Sunt fapte. Şi ştiu unde este Nucleul.

Ambii ofiţeri FORŢĂ reacţionară de parcă un fulger globular i-ar fi trăsnit pe ei.

– Unde?

Gladstone se plimbă de colo-colo. Părul ei sur, scurt, părea să strălucească în aerul încărcat.

A 1 . 1 > A

– *În* reţeaua teleproiectoarelor, rosti ea. Intre portaluri. IA-urile trăiesc în pseudo-lumea singularităţilor, ca păianjenii pe o plasă neagră. Şi *noi* suntem cei care le-am ţesut plasa aceea.

Morpurgo fu primul dintre cei doi care izbuti să vorbească.

– Dumnezeule! zise el. Ce facem acum? Avem mai puţin de trei ore înainte ca nava-torţă cu dispozitivul Nucleului să translateze în spaţiul Hyperion.

Gladstone le spuse exact ce aveau să facă.

– Imposibil, rosti Singh. Fără să-şi dea seama, se trăgea întruna de bărbuţa lui scurtă. Pur şi simplu, imposibil!

– Ba nu, îl contrazise Morpurgo. Va merge. Avem destul timp. Iar pe cât de disperate şi aleatorii au fost mişcările flotei în ultimele două zile...

Amiralul scutură din cap.

– Logistic poate fi posibil. Raţional şi etic, nu. Nu, este imposibil.

Meina Gladstone se apropie de el.

– Kushwant, rosti ea prenumele amiralului pentru prima dată de când fusese o tânără senatoare şi el un şi mai tânăr comandant în FORŢĂ:spaţiu, mai ţii minte când senatorul Lamia ne-a pus în legătură cu Stabilele? Mai ţii minte o IA pe nume Ummon? Mai ţii minte predicţia ei despre două viitoruri: unul conţinând haos şi celălalt extincţia certă a omenirii?

Singh îi întoarse spatele.

– Datoria mea este faţă de FORŢĂ şi de Hegemonie.

– Datoria ta este aceeaşi cu a mea! lătră Gladstone. Faţă de rasa umană.

Pumnii lui Singh se ridicară, de parcă ar fi fost gata să lupte cu un duşman invizibil, dar puternic.

– Nu ştim cu *siguranţă!* De unde deţii informaţiile?
– De la Severn, răspunse Gladstone. Cibridul.
– Cibridul? pufni generalul. Te referi la *pictorul* acela. Mai precis copia jalnică a unui pictor.
– Cibridul, repetă directorul executiv şi le explică.
– Severn este o personalitate recuperată? Morpurgo părea neîncrezător. Şi cum l-ai găsit?
– El m-a găsit *pe mine. Î*ntr-un vis. Cumva, a izbutit să comunice de acolo unde se află. Ăsta a fost rolul lui. De asta, Ummon l-a *trimis* pe el în Web.
– Un vis, ricană amiralul Singh. Acest... cibrid... ţi-a spus că Nucleul este ascuns în reţeaua teleproiectoarelor... Într-un *vis.*
– Da, spuse Gladstone, şi avem la dispoziţie foarte puţin timp în care să acţionăm.
A .
– Insă, zise Morpurgo, pentru a face ceea ce ai sugerat...
– Ar însemna pierirea a milioane de oameni, termină Singh. Poate a miliarde. Economia va colapsa. TC2, Renaştere Vector, Noul Pământ, Deneburile, Noua Mecca - *Lusus,* Arthur! - şi alte zeci de planete depind de altele pentru hrana lor. Planetele urbane nu pot supravieţui pe cont propriu.
– Nu ca planete urbane, aprobă Gladstone. Totuşi ele pot învăţa agricultură, până la renaşterea comerţului interstelar.
– Pe naiba! izbucni Singh. *După* molime, *după* disocierea autorităţii, *după* milioanele de morţi datorate lipsei de echipamente corespunzătoare, medicamente şi susţinere din datasferă.
– M-am gândit la toate astea, spuse Gladstone cu glas mai ferm decât îl auzise Morpurgo vreodată. Voi fi autoarea celui mai mare genocid din istorie - mai

mare decât Hitler, Tze Hu sau Horace Glennon-Height. Singurul lucru mai rău decât asta este să continuăm aşa cum suntem. Caz în care, eu şi dumneavoastră, domnilor, vom fi cei mai mari trădători din istoria omenirii.

– Nu putem *şti* asta, mârâi Kushwant Singh ca şi cum cuvintele i-ar fi fost scoase în urma unor lovituri în abdomen.

– Ba *ştim* asta, rosti Gladstone. Nucleul nu mai are nevoie de Web. De acum înainte, Volatilele şi Esenţialele vor ţine milioane de sclavi întemniţaţi în subteranele celor nouă planete labirintice, utilizându-le sinapsele pentru calculele necesare.

– Nonsens, zise Singh. Oamenii aceia vor muri.

Meina Gladstone suspină şi clătină din cap.

– Nucleul a conceput un dispozitiv organic parazit, numit cruciform, spuse ea. El... Învie morţii. După câteva generaţii, oamenii vor fi retardaţi, letargici şi fără viitor, dar neuronii lor vor continua să slujească interesele Nucleului.

Singh le întoarse iarăşi spatele. Silueta lui micuţă se contura pe un zid de fulgere, în vreme ce furtuna se apropia într-un tumult de nori clocotitori de bronz.

– Visul tău ţi-a spus toate astea, Meina?

– Da.

– Şi ce altceva ţi-a mai spus? se răsti amiralul.

– Că Nucleul nu mai are nevoie de Web, răspunse Gladstone. Nu mai are nevoie de Webul *oamenilor.* IA-urile vor continua să locuiască acolo, ca nişte şobolani în pereţii unei case, însă ocupanţii iniţiali nu mai sunt necesari. Inteligenţa Finală IA va prelua sarcinile majore de calcul.

Singh se răsuci către ea.

– Eşti nebună, Meina. Realmente nebună.

Gladstone se mişcă iute, prinzându-i mâneca înainte să poată activa teleproiectorul.

– Kushwant, te rog, ascultă...

Singh scoase din tunică un pistol de paradă cu fleşete şi-l lipi de pieptul femeii.

– Îmi pare rău, doamnă director executiv, dar eu slujesc Hegemonia şi...

Gladstone se retrase un pas şi duse palma la gură când amiralul Kushwant Singh încetă să mai vorbească, privi în gol o secundă şi căzu în iarbă. Pistolul cu fleşete se rostogoli puţin mai departe.

Morpurgo înaintă, îl luă de jos şi-l vârî la brâu, fără să fi dat drumul baghetei-letale din mână.

– L-ai omorât, rosti directorul executiv. Dacă nu coopera, intenţionam să-l las aici. Naufragiat pe Kas- trop-Reuxel.

– Nu puteam să riscăm, spuse generalul şi îndepărtă corpul de teleproiector. Totul depinde de următoarele ore.

Gladstone îşi privi vechiul prieten.

– Eşti de acord să faci asta?

– Trebuie s-o facem, răspunse Morpurgo. Va fi ultima noastră şansă de a scăpa de jugul acesta. Voi transmite imediat ordinele de desfăşurare şi voi livra personal ordinele sigilate. Va însemna majoritatea flotei...

– Dumnezeule, şopti Meina Gladstone privind leşul amiralului Singh. Fac toate astea bizuindu-mă pe puterea unui vis.

– Uneori, spuse generalul Morpurgo şi o prinse de mână, visele sunt tot ceea ce ne separă de maşini.

44

Moartea nu este, am descoperit, o experienţă plăcută. Părăsirea odăilor familiare din Piazza di Spagna şi răcirea rapidă a trupului de acolo simt similare cu a fi azvârlit afară, în noapte, din cauza unui incendiu sau a unei inundaţii. Aruncat cu capul înainte în meta- sferă, încerc o aceeaşi senzaţie de ruşine şi revelaţia bruscă şi stingheritoare pe care am avut-o toţi în vise când ne dăm seama că am uitat să ne îmbrăcăm şi am apărut în pielea goală într-un loc public sau la o reuniune mondenă.

„în pielea goală” este expresia corectă acum, când mă străduiesc să păstrez o formă a personalităţii mele analoge zdrenţuite. Izbutesc să mă concentrez suficient pentru a modela acest nor electronic aproape aleatoriu de amintiri şi asocieri într-un simulacru rezonabil al omului care am fost... sau cel puţin al omului a cărui memorie am împărtăşit-o.

Domnul John Keats, înalt de cinci picioare.

Metasfera nu este defel un loc mai puţin înspăimântător decât înainte - ba este chiar mai rău acum, când nu am un adăpost muritor în care să mă refugiez. Forme vaste se mişcă dincolo de orizonturi îndepărtate, sunete răsună în Neantul Care Uneşte aidoma paşilor pe lespezile dintr-un castel abandonat. Un huruit constant şi iritant, ca roţile unei şarete pe o şosea de ardezie, se aude dedesubt şi înapoia a tot ce întrezăresc.

Sărmanul Hunt! Sunt ispitit să revin la el, să apar pe neaşteptate ca fantoma lui Marley din povestea lui Dickens pentru a-l asigura că o duc mai bine decât arăt, dar Vechiul Pământ este un loc periculos pentru mine în momentul de faţă: prezenţa lui

Shrike arde pe dataplanurile metasferei ca flacăra pe o catifea neagră.

Nucleul mă cheamă cu o forţă mai mare, însă el este încă şi mai primejdios. Mi-l amintesc pe Ummon distrugându-l pe celălalt Keats în faţa lui Brawne Lamia - strivind personalitatea analogă, până ce pur şi simplu se dizolvase, cu memoria bărbatului lichefiindu-se ca un melc peste care s-a turnat sare.

Nu, mulţumesc!

Am ales moartea, nu starea divină, dar înainte de a dormi trebuie să rezolv nişte sarcini.

Metasfera mă înspăimântă, Nucleul mă înspăimântă şi mai tare, tunelurile întunecate ale singularităţilor datasferei prin care trebuie să călătoresc mă îngrozesc până în măduva oaselor mele analoge. Nu am însă ce face.

Plonjez în primul con negru şi mă rotesc prin el ca o frunză metaforică într-o furtună mult prea reală, ieşind pe dataplanul cuvenit, dar sunt prea ameţit şi dezorientat pentru a face altceva decât să stau locului - vizibil pentru orice IA din Nucleu care accesează aceşti ganglioni ROM sau pentru rutinele fage care sălăşluiesc în interstiţiile violete din aceste lanţuri muntoase de date -, totuşi haosul din TehNucleu mă salvează: giganticele personalităţi ale Nucleului sunt prea ocupate cu asedierea Troilor lor personale pentru a-şi mai supraveghea uşile dosnice.

Găsesc codurile de acces în datasferă pe care le doresc şi sinapsele ombilicale de care am nevoie, şi nu-mi trebuie decât o microsecundă ca să urmez căi vechi spre Tau Ceti Central, Clădirea Guvernului... infirmeria de acolo... şi visele somnului indus de tranchilizante al lui Paul Duré.

Ceva ce personalitatea mea face excepţional de bine este să viseze şi descopăr, cu totul accidental, că amintirile mele despre excursia prin Scoţia alcătuiesc decorul plăcut al unui vis în care să-l conving pe preot să fugi Ca englez şi liber cugetător, mă opusesem cândva faţă de orice mirosea a papistaşi, totuşi trebuie să le recunosc iezuiţilor că sunt învăţaţi să se supună mai presus de logică şi pentru prima dată asta este de folos întregii omeniri. Duré nu întreabă *de ce* atunci când îi spun să plece... se trezeşte ca un băiat cuminte, se înveleşte într-o pătură şi pleacă.

Meina Gladstone se gândeşte la mine ca fiind Joseph Severn, dar îmi acceptă mesajul ca şi cum i-ar fi fost adus de Dumnezeu. Vreau să-i spun că nu, eu nu simt Alesul, eu sunt doar Cel Care Vine înainte, însă important este mesajul, aşa că-l transmit şi plec.

Trecând prin Nucleu în drumul meu către metasfera lui Hyperion, simt izul de metal arzând al războiului civil şi întrezăresc o lumină uriaşă care poate foarte bine să fie procesul distrugerii lui Ummon. Bătrânul maestru Zen, dacă într-adevăr este el, nu citează koanuri când moare, dar răcneşte în agonie la fel de sincer ca orice entitate conştientă care a fost aruncată vreodată în cuptor.

Mă grăbesc mai departe.

Conexiunea teleproiectoare spre Hyperion este în cel mai bun caz firavă: un singur portal teleproiector militar şi o singură NavăSalt, avariată, într-un perimetru tot mai strâmt apărat de nave ale Hegemoniei sfârtecate de război. Sfera constrictivă de singularitate mai poate fi protejată doar câteva minute împotriva atacurilor Expulzaţilor. Nava-torţă

a Hegemoniei care transportă dispozitivul baghetă-letală al Nucleului este pregătită să translateze în sistem chiar atunci când sosesc eu şi mă orientez în nivelul limitat al datasferei ce permite observarea. Mă opresc să privesc ce se întâmplă în continuare.

– Hristoase! spuse Melio Arundez. Meina Gladstone are un mesaj de prioritate unu.

Theo Lane i se alătură şi priviră datele prioritare coagulându-se ca o ceaţă deasupra holonişei. Consulul coborî scara spiralată de fier din dormitor, unde se retrăsese ca să mediteze.

– Alt mesaj de pe TC2? se răsti el.

– Nu ne este adresat în mod explicit, răspunse Theo citind codurile roşii ce se formau şi se destrămau. Este un mesaj sperlumic prioritar adresat tuturor oamenilor, de pretutindeni.

Arundez se afundă în pernele nişei.

– Ceva nu mi se pare în regulă. Directorul executiv a mai emis vreodată pe bandă de lăţime totală?

– Niciodată, răspunse Theo Lane. Simpla codificare a unui asemenea mesaj ar necesita o energie incredibilă.

Consulul se apropie şi arătă codurile care dispăreau.

– Nu este un mesaj arhivat. Priviţi: este o transmisiune în timp real.

Theo clătină din cap.

– Pentru aşa ceva ar fi necesare valori de transmisie de ordinul câtorva sute de milioane de gigaelec- tronvolţi.

Arundez fluieră încetişor.

– Chiar şi numai pentru un singur GeV, ar trebui să fie al naibii de importantă.

– O capitulare generală, rosti Theo. Este singurul lucru care ar cere un mesaj universal în timp real. Gladstone emite nu numai spre Web, ci şi spre Expulzaţi, planetele din Pustietate şi cele cucerite. Este probabil difuzat pe toate frecvenţele de comunicaţii, HTV şi benzile din datasferă. Trebuie să fie vorba de capitulare.

– Gura! rosti Consulul.

Băuse.

Începuse să bea imediat după ce revenise de la Tribunal, iar dispoziţia lui, care fusese mohorâtă, deşi Theo şi Arundez îl bătuseră pe spate şi-i sărbătoriseră supravieţuirea, nu se îmbunătăţise după ce decolaseră şi părăsiseră Roiul, şi nici în cele două ore pe care le petrecuse singur, bând, în timp ce accelerau către Hyperion.

– Meina Gladstone n-o să capituleze, rosti el cu limba împleticită. Nu dăduse drumul sticlei de scotch din mână. Fiţi atenţi!

A

În nava-torţă HS *Stephen Hawking,* a douăzeci şi treia navă spaţială care purtase numele venerat al savantului clasic, generalul Arthur Morpurgo ridică ochii de la tabla C3 şi ceru linişte din partea celor doi ofiţeri de punte. În mod obişnuit, clasa aceea de nave-torţă avea un echipaj de şaptezeci şi cinci de persoane. Acum, cu dispozitivul baghetă-letală al Nucleului încărcat şi armat în compartimentul pentru armament, Morpurgo şi patru voluntari formau tot echipajul. Displayuri şi glasuri sintetice discrete îi asigurau că *Stephen Hawking* se afla pe curs, conform graficului şi accelera constant către viteze aproape cuantice şi portalul teleproiector militar din punctul Lagrange 3 dintre Madhya şi

uriaşul ei satelit natural. Portalul Madhya se deschidea direct la teleproiectorul apărat cu eroism spre spaţiul Hyperion.

– Un minut şi optsprezece secunde până la translatare, anunţă ofiţerul de punte Salumun Morpurgo. Era fiul generalului.

Morpurgo încuviinţă şi deschise transmisia care se efectua pe bandă largă. Proiecţiile punţii erau îndeajuns de ocupate cu datele misiunii, aşa că generalul îngădui doar semnalul audio al mesajului directorului executiv. Zâmbi fără să vrea. Ce ar fi spus Meina dacă ar fi ştiut că el se afla la cârma lui *Stephen Hawking}* Mai bine să nu ştie. El nu putea face altceva. Prefera să nu vadă rezultatele ordinelor sale precise, pe care le înmânase personal în ultimele două ore.

Generalul îşi privi fiul cel mai mare cu o mândrie atât de aprigă, încât era aproape dureroasă. Pentru această misiune putuse apela la un număr limitat de persoane care erau în stare să comande o navă-torţă, iar fiul lui fusese primul care se oferise voluntar. Dacă nu altceva, măcar entuziasmul familiei lui Morpurgo ar fi putut deştepta unele suspiciuni ale Nucleului.

– Concetăţeni, spunea Gladstone, aceasta este ultima mea transmisiune către voi în calitate de director executiv. Aşa cum ştiţi, războiul teribil care a devastat deja trei dintre planetele noastre şi este pe punctul de a se abate asupra celei de-a patra a fost anunţat ca fiind o invazie a Roiurilor Expulzate. Aceasta este o minciună!

Benzile de comunicaţii se învăpăiară de interferenţe şi amuţiră.

– Comutare pe sperlumic, rosti generalul Morpurgo.

– Un minut şi trei secunde până la translatare, intonă fiul lui.

Vocea lui Gladstone reveni, filtrată şi uşor deformată de încriptarea şi decodarea sperlumică.

– ...să-şi dea seama că strămoşii noştri... şi noi înşine... făcuserăm un pact faustian cu o putere pe care n-o preocupa soarta omenirii. *Nucleul* se află înapoia actualei invazii. *Nucleul* este răspunzător pentru lungul şi confortabilul nostru Ev Mediu al sufletului. *Nucleul* este răspunzător pentru actuala tentativă de distrugere a omenirii, de înlăturare a noastră din Univers pentru a fi înlocuiţi cu un zeu-maşină conceput de el.

Ofiţerul de punte Salumun Morpurgo nu-şi desprinse nici o secundă privirea de pe semicercul de instrumente.

– Treizeci şi opt de secunde până la translatare.

Morpurgo aprobă din cap. Ceilalţi doi membri de echipaj de pe puntea C3 aveau feţele scăldate în sudoare. Generalul îşi dădu seama că propriul său chip era transpirat.

– ...au dovedit că Nucleul sălăşluieşte... că a sălăşluit dintotdeauna... În locurile întunecate dintre portalurile teleproiectoare. IA-urile se consideră stăpânii noştri. Atât timp cât Webul există, atâta vreme cât iubita noastră Hegemonie este legată prin teleproiectoare, ele vor fi într-adevăr stăpânii noştri.

Morpurgo îşi privi propriul cronometru. *Douăzeci şi opt de secunde.* Translaţia în sistemul Hyperion avea să fie - pentru ochiul omenesc - instantanee. Morpurgo era convins că dispozitivul baghetă-letală al Nucleului fusese programat să detoneze imediat ce pătrundeau în spaţiul Hyperion. Unda de şoc a

morţii avea să atingă planeta Hyperion în mai puţin de două secunde şi să învăluie până şi cele mai îndepărtate elemente ale Roiului Expulzat în mai puţin de zece minute.

– Astfel, rosti Meina Gladstone şi vocea ei trădă emoţie pentru prima dată, în calitate de director executiv al Senatului Hegemoniei Omului, am autorizat elemente ale FORŢELspaţiu să distrugă toate sferele constrictive de singularitate şi dispozitivele teleproiectoare cunoscute. Această distrugere... această *cau- terizare...* va începe peste zece secunde. Dumnezeu să salveze Hegemonia! Dumnezeu să ne ierte pe toţi!

Ofiţerul de punte Salumun Morpurgo vorbi sec:

– Cinci secunde până la translatare, tată.

Morpurgo privi peste punte în ochii fiului său.

Proiecţiile dinapoia acestuia arătau portalul crescând, crescând, înconjurându-i.

– Te iubesc, spuse generalul.

Două sute şaizeci şi trei de sfere constrictive de singularitate ce conectau peste şaptezeci şi două de milioane de portaluri teleproiectoare au fost distruse în 2,6 secunde. Unităţile flotei FORŢĂ, desfăşurate de Morpurgo în conformitate cu Ordinul Executiv şi implementând ordine desigilate cu mai puţin de trei minute în urmă, au acţionat prompt şi profesional, distrugând fragilele sfere teleproiectoare servindu-se de proiectile, lasere şi explozive cu plasmă.

Peste trei secunde, în timp ce norii sfărâmăturilor încă se dilatau, sutele de nave FORŢĂ s-au trezit izo- late, separate una de cealaltă şi de alte sisteme planetare prin săptămâni sau luni de zbor cu propulsie Hawking şi prin ani de datorie temporală.

Mii de oameni au fost prinşi în tranzitul teleproiectării. Mulţi au murit instantaneu, dezmembraţi sau rupţi în două. Şi mai mulţi au suferit amputări de membre, când portalurile au colapsat în spatele sau în faţa lor. Unii au dispărut pur şi simplu.

Aceasta a fost soarta lui HS *Stephen Hawking* - exact aşa cum fusese planificat -, deoarece atât portalul de intrare, cât şi cel de ieşire au fost distruse expert în nanosecunda de translatare a navei. Nici o parte din nava-torţă n-a supravieţuit în spaţiul real. Testele ulterioare au dovedit în mod concludent că aşa-numitul dispozitiv baghetă-letală a detonat în echivalentul de timp şi spaţiu din straniile geografii ale Nucleului dintre portaluri.

Efectul n-a fost cunoscut niciodată.

Efectul asupra Webului şi cetăţenilor săi a fost evident imediat.

După şapte secole de existenţă şi cel puţin patru secole în care puţini cetăţeni existaseră fără ea, datasfera - incluzând Totalitatea şi toate benzile de comunicaţii şi acces - a încetat pur şi simplu să mai existe. Sute de mii de cetăţeni au înnebunit în momentul acela, şocaţi şi intraţi în catatonie după dispariţia unor simţuri care deveniseră pentru ei mai importante decât văzul sau auzul.

Sute de mii de operatori de dataplanuri, incluzând mulţi dintre aşa-zişii cibervome şi cowboy de sistem, au fost pierduţi, cu personalităţile analoge prinse în prăbuşirea datasferei, cu creierii arşi de suprasarcina de şunt neural sau din cauza unui efect cunoscut ulterior ca feedback zero-zero.

Milioane de oameni au murit când habitatele lor, accesibile doar prin teleproiectoare, au devenit capcane letale izolate.

Episcopul Bisericii Ispăşirii Finale - liderul sectei Shrike - aranjase să-şi petreacă Zilele Finale în confort, într-un munte cav, cu provizii abundente, adânc în Lanţul Corbului din regiunea nordică a planetei Nevermore. Unicul mod de acces îl reprezentau teleproiectoarele redundante. Episcopul şi-a găsit sfârşitul împreună cu câteva mii de acoliţi, exorcişti, lectori şi diaconi care şi-au însângerat degetele pentru a intra în Sanctuarul Interior şi să împărtăşească ultimele guri de aer ale Sfinţiei Sale.

Editoarea milionară Tyrena Wingreen-Feif, în vârstă de nouăzeci şi şapte de ani standard şi aflată în atenţia publicului de peste trei sute de ani graţie miracolelor tratamentelor Poulsen şi criogeniei, a făcut greşeala de a petrece ziua aceea fatală în biroul ei accesibil doar prin teleproiector de la nivelul 435 al Turnului Transline din secţiunea Babei a Oraşului 5 de pe Tau Ceti Central. După cincisprezece ore în care a refuzat să creadă că serviciul de teleproiectare nu va fi restabilit în scurt timp, Tyrena a cedat înaintea rugăminţilor fierbinţi făcute prin intercom de angajaţii ei şi şi-a dezactivat pereţii de câmp constrictiv, astfel ca să poată fi preluată de un VEM.

Tyrena nu ascultase însă cu atenţie instrucţiunile primite. Decompresia explozivă a propulsat-o de pe etajul 435 ca un dop dintr-o sticlă de şampanie agitată zdravăn. Angajaţii şi membrii echipei de recuperare din VEM-ul care aştepta au jurat că bătrâna doamnă a înjurat încontinuu cele patru minute cât a durat căderea.

Pe majoritatea planetelor, haosul şi-a câştigat o nouă definiţie.

Majoritatea economiei Webului a dispărut odată cu datasferele locale şi cu megasfera Webului. Trilioane de mărci câştigate cu trudă sau furate cu nepăsare au încetat să mai existe. Cârdurile universale n-au mai funcţionat. Maşinăria vieţii cotidiene a tuşit, a scrâşnit şi s-a oprit. Timp de săptămâni sau luni sau ani, în funcţie de planetă, avea să fie imposibil să plăteşti pentru alimente, să foloseşti transportul public, să achiţi cea mai simplă datorie ori să primeşti servicii fără să fi avut acces la monedele şi bancnotele de pe piaţa neagră.

Insă criza economică generală care lovise ca un tsu- nami a fost un detaliu minor, rezervat pentru analizele ulterioare. Pentru majoritatea familiilor, efectul a fost imediat şi intens personal.

Tatăl sau mama se teleproiectaseră spre serviciu ca de obicei, să spunem de pe Deneb Vier pe Renaştere V, dar în loc să ajungă acasă seara cu o întârziere de o oră, aveau să ajungă cu o întârziere de unsprezece ani... cu condiţia să fi putut găsi tranzit imediat pe una dintre puţinele nave-spin cu propulsie Hawking care mai călătoreau la modul clasic între planete.

Membrii familiilor înstărite care ascultaseră discursul lui Gladstone în reşedinţele lor multiplanetare la modă ridicaseră ochii pentru a se privi, despărţiţi numai de câţiva metri şi portaluri deschise între camere, clipiseră şi fuseseră separaţi de ani-lumină şi ani reali, cu odăile lor deschise acum spre neant.

Copii aflaţi la puţine minute depărtare, la şcoală, în tabără, la joacă, sau la babysitter aveau să fie adulţi înainte de a se reîntâlni cu părinţii.

Grand Concourse, deja uşor ciopârţită de război, s-a trezit trimisă în uitare, cu bucla ei nesfârşită de

magazine elegante şi restaurante de prestigiu îmbucătăţită în secţiuni de calitate inferioară ce n-aveau să mai fie niciodată reunite.

Fluviul Tethys a încetat să mai curgă, când portalurile gigantice s-au opacizat şi au murit. Apa s-a revărsat din albie, s-a evaporat şi peştii au putrezit sub două sute de sori.

Au existat revolte. Lusus s-a autosfâşiat aidoma unui lup care-şi mestecă propriile măruntaie. Noua Mecca a fost cuprinsă de spasmele martiriului. Tsingtao-Hsishuang Panna a celebrat izbăvirea de hoardele de Expulzaţi şi apoi a spânzurat câteva mii de foşti birocraţi ai Hegemoniei.

Maui-Legământul s-a răsculat de asemenea, cu sutele de mii de descendenţi ale Primelor Familii navigând cu insulele motrice pentru a-i strămuta pe extraplanetarii care preluaseră atât de mult din planetă. Ulterior, milioanele de proprietari de case de vacanţă şocaţi şi deportaţi au fost puşi la muncă pentru a demonta miile de sonde de petrol şi centre turistice care pătaseră Arhipelagul Ecuatorial aidoma vărsatului de vânt.

Pe Renaştere Vector a avut loc o răbufnire scurtă de violenţă, urmată de restructurare socială eficientă şi de un efort serios de a alimenta o planetă urbană lipsită de ferme.

Pe Nordholm, oraşele s-au golit, iar oamenii au revenit pe coaste, la oceanul rece şi străvechile lor bărci de pescuit.

Pe Parvati au domnit confuzia şi războiul civil.

Pe Sol Draconi Septem după festivităţi şi revoluţie a urmat epidemia declanşată de o tulpină nouă de retrovirus.

Pe Fuji s-a instaurat resemnarea filozofică, urmată de construirea imediată de şantiere navale orbitale pentru a crea o flotă de nave-spin cu propulsii Hawking.

Pe Asquith au izbucnit imputări, urmate de victoria Partidului Socialist al Muncitorilor în Parlamentul Planetar.

Pe Pacem s-au auzit rugăciuni. Noul papă, Sfinţia Sa Teilhard I, a convocat sesiunea conciliului papal - Vatican XXXIX -, a anunţat o nouă eră în existenţa Bisericii şi a împuternicit conciliul să pregătească misionari pentru voiajuri îndelungate. Mulţi misionari... Pentru multe voiajuri... Papa Teilhard a anunţat că aceşti misionari nu aveau să fie racoleri, ci căutători. Aidoma atâtor specii care învăţaseră să trăiască la limita extincţiei, Biserica s-a adaptat şi a rezistat.

Pe Tempe s-au consemnat răscoale, morţi şi ridicarea demagogilor.

Pe Marte, Comanda Olympus a rămas o vreme în contact cu forţele ei îndepărtate prin intermediul mesajelor sperlumice. Olympus a confirmat că „valurile de invazii ale Expulzaţilor” de peste tot, cu excepţia sistemului Hyperion, se opriseră pur şi simplu. Navele Nucleului care fuseseră interceptate erau pustii şi neprogramate. Invazia se terminase.

Pe Metaxas au fost revolte şi represalii.

Pe Qom-Riyadh, un autointitulat ayatolah şiit fundamentalist a ieşit din pustiu, a chemat o sută de mii de discipoli şi în câteva ore a ras de pe faţa pământului Autoguvernarea Suni. Noul guvern revoluţionar a restituit puterea mullahilor şi a dat ceasul înapoi cu două mii de ani. Oamenii au demonstrat fericiţi.

Pe Armaghast, o planetă de frontieră, lucrurile au continuat aproape ca şi până atunci, cu excepţia dispariţiei turiştilor, arheologilor şi importurilor de lux. Armaghast era o planetă labirintică. Labirintul de acolo a rămas gol.

Pe Hebron s-a declanşat panică în centrul Noul Ierusalim, dar bătrânii sionişti au restaurat iute ordinea în oraş şi pe planetă. Au fost întocmite planuri. Puţinele necesităţi extraplanetare au fost raţionalizate şi împărţite între toţi. Pustiul a fost exploatat. Fermele au fost extinse. S-au plantat arbori. Oamenii s-au văicărit unii altora, i-au mulţumit lui Dumnezeu pentru mântuire, s-au plâns lui Dumnezeu despre disconfortul aceleiaşi mântuiri şi şi-au văzut de treburile lor.

Pe Crângul lui Dumnezeu, continente întregi au continuat să ardă şi un giulgiu de fum a acoperit cerul. La scurt timp după trecerea ultimului „Roi”, zeci de nave-arbori s-au ridicat prin nori, înălţându-se lent pe propulsoare cu fuziune şi protejate de câmpuri constrictive generate de ergi. După ce au scăpat de puţul gravitaţional, majoritatea lor s-au întors către exterior într-o multitudine de direcţii în lungul planului galactic al eclipticii şi au început lungul drum spre saltul cuantic. Mesaje sperlumice au ţâşnit de la navele-arbori către Roiuri îndepărtate, care aşteptau. Reînsămânţarea începuse.

Pe Tau Ceti Central, sediul puterii, bogăţiei, afacerilor şi guvernării, supravieţuitorii flămânzi au părăsit turnurile periculoase, oraşele inutile şi habitatele orbitale neajutorate şi au plecat în căutarea cuiva pe care să-l învinovăţească. A cuiva pe care să-l pedepsească.

N-au fost nevoiţi să caute prea departe.

Generalul Van Zeidt se aflase în Clădirea Guvernului când portalurile fuseseră distruse şi acum îi comanda pe cei două sute de puşcaşi marini şi şaizeci şi opt de membri ai forţei de securitate rămaşi însărcinaţi cu paza complexului. Fostul director executiv Meina Gladstone continua să dispună de cei şase pretori pe care Kolchev îi lăsase atunci când plecase împreună cu ceilalţi senatori în prima şi ultima navetă de asolizare FORŢĂ care răzbătuse. Cumva, gloata pusese mâna pe proiectile anti-spaţiu şi lasere şi de aceea nici unul dintre ceilalţi trei mii de angajaţi şi refugiaţi în

Clădirea Guvernului nu aveau să plece nicăieri până ce asediul nu era ridicat sau până ce câmpurile cedau.

Gladstone stătea la postul de observaţie frontal şi privea carnajul. Gloata distrusese mare parte din Parcul Căprioarelor şi din grădinile oficiale înainte de a fi oprită de ultimele linii ale câmpurilor constrictive şi interdictive. Cel puţin trei milioane de oameni turbaţi se împingeau în barierele acelea şi numărul lor creştea cu fiecare minut.

– Poţi retrage câmpurile cu cincizeci de metri şi după aceea să le restabileşti înainte ca mulţimea să acopere terenul? îl întrebă Gladstone pe general.

Fumul acoperea cerul dinspre oraşele care ardeau în vest. Mii de bărbaţi şi femei fuseseră striviţi de pâcla câmpului constrictiv de către gloata din spatele lor, până ce primii doi metri de la sol în sus ai peretelui tremurător păruseră acoperiţi cu gem sângeriu. Alte zeci de mii apăsau scutul interior, în ciuda durerilor agonizante pe care le cauza câmpul interdictiv.

– Putem face asta, spuse Van Zeidt, dar în ce scop?
– Ies să vorbesc cu ei.
Gladstone părea foarte obosită.
Generalul o privi, convins că făcuse o glumă proastă.
– Doamnă, peste o lună ei vor fi pregătiţi să vă asculte... sau să-l asculte pe oricare dintre noi... la radio sau HTV. Peste un an, poate doi, după ce ordinea va fi restabilită şi raţionalizarea va fi implementată cu succes, s-ar putea să fie pregătiţi să ierte. Insă va trece o generaţie înainte să înţeleagă realmente ce aţi făcut... că i-aţi salvat... că ne-aţi salvat pe toţi.
– Vreau să le vorbesc, repetă Meina Gladstone. Trebuie să le dau ceva.
Van Zeidt clătină din cap şi se uită la cercul de ofiţeri FORŢĂ care priviseră gloata prin fantele din buncăr şi care acum se holbau la Gladstone cu neîncredere şi oroare.
– Va trebui să iau legătura cu directorul executiv Kolchev, rosti el.
– Nu, zise Meina Gladstone obosită. El conduce un imperiu care nu mai există. Eu încă mai conduc lumea pe care am distrus-o.
A
Încuviinţă spre pretorieni şi aceştia scoaseră baghete-letale din tunicile cu dungi portocalii şi negre.
Nici unul dintre ofiţerii FORŢĂ nu se clinti. Generalul Van Zeidt spuse:
– Meina, următoarea navetă de evacuare va reuşi.
Gladstone aprobă cu un aer absent.
– Aş zice să coboare în grădina interioară. Mulţimea va fi derutată pentru câteva clipe. Retragerea câmpurilor exterioare o va dezechilibra.

Privi în jur, de parcă ar fi vrut să se asigure că nu uitase nimic, apoi îi întinse mâna lui Van Zeidt.

– La revedere, Mark. Mulţumesc. Te rog să ai grijă de oamenii mei.

Van Zeidt îi strânse mâna şi privi femeia care-şi aranjă eşarfa, atinse cu un aer distrat o comagendă-brăţară, parcă pentru a-i purta noroc, după care ieşi din buncăr însoţită de patru pretorieni. Grupul mic traversă grădinile călcate în picioare şi se apropie fără grabă de câmpurile constrictive. Gloata dinapoia lor păru să reacţioneze ca un unic şi lipsit de minte organism, împingându-se prin câmpul interdictiv violet şi urlând cu glasul unei creaturi demente.

Gladstone se întoarse, ridică un braţ ca şi când şi-ar fi luat rămas-bun şi le făcu semn pretorienilor să se retragă. Cei patru se grăbiră peste iarba strivită.

– Dezactivează-l! vorbi cel mai vârstnic dintre pretorienii rămaşi în buncăr şi arătă spre telecomanda câmpului constrictiv.

– Du-te-n mă-ta, articulă clar generalul Van Zeidt.

Cât timp trăia el, nimeni nu avea să se apropie de telecomanda aceea.

Van Zeidt uitase că Gladstone continua să aibă acces la coduri şi la conexiunile tactice pe fascicul îngust. O văzu ridicându-şi comagenda, dar reacţionă prea lent. Ledurile de pe telecomandă licăriră roşu, apoi verde, câmpurile exterioare dispărură şi se reformară cu cincizeci de metri mai în spate şi, pentru un moment, Meina Gladstone rămase singură, fără nimic între ea şi gloata formată din milioane de oameni, doar câţiva metri de iarbă

şi nenumărate cadavre predate brusc gravitaţiei de către zidurile protectoare ce se retrăseseră.

Gladstone ridică ambele mâini, parcă îmbrăţişând mulţimea. Liniştea şi absenţa mişcării se prelungiră pentru trei secunde parcă nesfârşite, după care gloata mugi cu glasul unei singure şi uriaşe fiare şi mii de oameni se năpustiră înainte cu beţe şi pietre şi cuţite şi sticle sparte.

Pentru o clipă lui Van Zeidt i se păru că Gladstone rămase ca o stâncă impenetrabilă împotriva acelui talaz uman; îi putu vedea costumul întunecat şi eşarfa strălucitoare, o vedea stând dreaptă, cu braţele tot înălţate, însă după aceea alte sute se revărsară, gloata se apropie şi fostul director executiv dispăru.

Pretorienii coborâră armele şi fură arestaţi imediat de puşcaşii marini.

– Opacizaţi câmpurile constrictive, ordonă Van Zeidt. Anunţaţi navetele de asolizare să coboare în grădina interioară la intervale de cinci minute. *Grăbiţi-vă!*

Generalul se întoarse cu spatele.

– Dumnezeule! rosti Theo Lane pe măsură ce rapoartele fragmentate continuau să sosească sperlumic.

Mesajele lungi de milisecunde erau atât de numeroase, încât calculatorul nu mai izbutea să le separe. Rezultatul era un melanj de demenţă.

– Rulează încă o dată distrugerea sferei constrictive de singularitate, rosti Consulul.

– Da, domnule, spuse nava şi întrerupse mesajele sperlumice pentru un replay al rafalei bruşte de alb, urmată de înflorirea scurtă de sfărâmături şi colapsul fulgerător când singularitatea se înghiţi pe

sine şi tot ce exista pe o rază de şase mii de kilometri.

Instrumentele arătau efectul mareelor gravitaţionale; de la distanţa aceea, ajustarea era uşoară, dar afecta puternic navele Hegemoniei şi Expulzaţilor care continuau să fie încleştate în luptă lângă Hyperion.

– Bine, zise Consulul şi rapoartele sperlumice îşi reîncepură avalanşa.

– Nu-i nici o îndoială? întrebă Arundez.

– Nu, răspunse Consulul. Hyperion este din nou o planetă din Pustietate. Numai că acum nu mai există un Web care să fie înconjurat de Pustietate.

– Aproape că nu-mi vine să cred, rosti Theo Lane.

Fostul guvernator-general stătea aşezat şi bea scotch; era singura dată când Consulul îşi văzuse fostul asistent recurgând la o substanţă din categoria drogurilor. Theo îşi mai turnă patru degete.

– Webul... dispărut. Cinci sute de ani de expansiune şterşi cu buretele.

– Nu sunt şterşi cu buretele, îl contrazise Consulul. Îşi lăsă propriul pahar, nebăut, pe o masă. Planetele rămân. Culturile se vor diferenţia, totuşi am păstrat propulsia Hawking. Unicul atu tehnologic pe care l-am inventat noi înşine, pe care nu l-am preluat de la Nucleu.

Melio Arundez se aplecă în faţă şi-şi lipi palmele ca într-o rugăciune.

– Este posibil ca Nucleul să fi dispărut cu adevărat? Să fi fost distrus?

Consulul ascultă câteva clipe vacarmul de glasuri, ţipete, rugi, rapoarte militare şi implorări de ajutor

care răzbăteau din mesajele sperlumice exclusiv audio.

– Poate că nu este distrus, răspunse el, dar este izolat şi etanşeizat.

Theo îşi termină băutura şi aşeză paharul cu grijă pe masă. Ochii lui verzi aveau o uitătură placidă, sticloasă.

– Crezi că există... şi alte plase de păianjeni pentru IA-uri, alte sisteme de teleproiectoare? Nuclee de rezervă?

Consulul flutură din mână.

– Ştim că au reuşit să-şi creeze Inteligenţa Finală. Poate că acea Inteligenţă Finală a permis această... triere... a Nucleului. Poate că mai păstrează unele dintre vechile IA-uri - la capacitate redusă aşa cum plănuiseră să păstreze nişte miliarde de oameni în rezervă.

Brusc hărmălaia sperlumică încetă, parcă retezată cu cuţitul.

– Navă? întrebă Consulul, suspectând o întrerupere a alimentării în receptor.

– Toate mesajele sperlumice au încetat, majoritatea în mijlocul transmisiei, anunţă nava.

Consulul îşi simţi inima bubuind, gândindu-se: *Dispozitivul baghetă-letală.* Totuşi nu, înţelese el aproape imediat, dispozitivul nu putea să afecteze simultan toate planetele. Chiar dacă sute de baghete-letale ar fi detonat în aceeaşi milisecundă, tot ar fi existat un decalaj temporal în care navele FORŢĂ şi alte surse de transmisie îndepărtate şi-ar fi transmis mesajele finale. Atunci ce fusese?

– Se pare că mesajele au încetat din cauza unei perturbări în mediul de transmisie, spuse nava.

Ceea ce, conform cunoştinţelor mele actuale, este imposibil.

Consulul se ridică în picioare. O *perturbare în mediul de transmisie?* Mediul sperlumic, din câte îl înţelegeau oamenii, era topografia hiperstring infinită Planck a continuumului spaţio-temporal în sine: ceea ce IA-urile numeau criptic Neantul Care Uneşte. În mediul acela nu puteau exista perturbări.

Brusc nava anunţă:

– Receptez mesaj sperlumic. Sursa de transmisie, generală; baza de încriptare, infinită; rata de arhivare, în timp real.

Consulul deschise gura pentru a-i cere navei să termine cu enunţarea de nonsensuri, când aerul de deasupra holonişei se înceţoşă în ceva ce nu era nici imagine, nici coloană de date, iar un glas vorbi:

– CANALUL ACESTA NU VA MAI FI UTILIZAT ÎN MOD IMPROPRIU... ÎI PERTURBAŢI PE ALŢII CARE-L UTILIZEAZĂ ÎN SCOPURI SERIOASE. ACCESUL VA FI RESTABILIT CÂND VEŢI ÎNŢELEGE PENTRU CE ESTE. LA REVEDERE.

Cei trei bărbaţi rămaseră într-o tăcere întreruptă doar de susurul liniştitor al ventilatorului şi al nenumăratelor sunete slabe pe care o navă le produce în timpul zborului. În cele din urmă Consulul spuse:

– Navă, trimite, te rog, un mesaj sperlumic standard de localizare temporală, fără codificare. Adaugă „solicitare răspuns staţii receptoare”.

Urmă o pauză de secunde - un timp de răspuns infinit pentru calculatorul de calibru IA care era nava.

– Îmi pare rău, dar nu este posibil, anunţă ea în cele din urmă.

– De ce? întrebă Consulul.

– Transmisiile sperlumice nu mai sunt... permise. Mediul hiperstring nu mai este receptiv la modulaţii.

– Nu există nimic pe sperlumic? întrebă Theo, holbându-se la spaţiul gol de deasupra holonişei, de parcă cineva ar fi oprit un holo tocmai când ajungea la partea cea mai interesantă.

Nava făcu din nou o pauză apreciabilă.

– Domnule Lane, răspunse ea, se poate spune că, de fapt, nu mai există sperlumic.

– Doamne Dumnezeule, murmură Consulul. Îşi termină paharul dintr-o înghiţitură prelungă şi merse la bar să-l reumple. Vechiul blestem chinezesc, mormăi el.

Melio Arundez ridică privirea.

– Poftim?

Consulul trase o altă duşcă zdravănă.

– Vechiul blestem chinezesc, răspunse el. Să-ţi fie dat să trăieşti în vremuri interesante.

Ca o compensare pentru pierderea sperlumicelor, nava rulă conversaţiile radio din sistem şi bolboroselile interceptate pe fascicul îngust, proiectând în acelaşi timp o imagine în timp real a sferei alb-albastre a lui Hyperion, care se rotea şi creştea în timp ce decelera spre ea cu două sute g.

45

Scap din datasfera Webului exact înainte ca scăparea să înceteze a mai fi o opţiune.

Vederea megasferei care se autoînghite este o imagine incredibilă şi vag tulburătoare. Părerea lui Brawne Lamia despre megasferă ca fiind o entitate organică, un organism semiconştient mai degrabă analog unei ecologii decât unui oraş, era în esenţă

corectă. Acum, când legătura prin teleproiectoare a încetat să mai existe şi lumea *din interiorul* acelor artere se pliază şi colapsează, cu datasfera externă colapsând simultan aidoma unui gigantic cort de circ incendiat, care brusc a rămas fără stâlpi de susţinere, parâme sau ţăruşi de ancorare, megasfera vie se autodevorează ca un prădător vorace care a înnebunit - mestecându-şi coada, pântecul, măruntaiele, labele şi inima -, până ce rămân numai fălcile fără minte care clănţănesc în gol.

Megasfera rămâne. Dar acum este mai sălbatică decât oricând.

Păduri negre de timp şi spaţiu necunoscute.

Sunete în noapte.

Lei. Şi tigri.

Şi urşi.

Când Neantul Care Uneşte convulsionează şi-şi trimite unicul şi banalul mesaj către universul uman, este ca şi cum un cutremur ar fi trimis unde de şoc prin roca solidă. Grăbindu-mă prin metasfera schimbătoare de deasupra lui Hyperion, nu pot să nu zâmbesc. Este ca şi cum analogul Dumnezeului s-ar fi săturat de furnicile care mâzgăleau graffiti pe degetul Lui mare de la picior.

Nu-l văd pe Dumnezeu - pe nici unul dintre ei - în metasferă. Nu încerc. Am şi aşa destule probleme.

Vortexurile negre ale intrărilor în Web şi Nucleu au dispărut acum, şterse din spaţiu şi timp ca nişte negi cauterizaţi, dispărute tot

atât de complet, pe cât vârtejurile într-o apă după trecerea furtunii.

Simt împotmolit aici, dacă nu cumva doresc să provoc metasfera.

Ceea ce nu fac. Nu încă.

Totuşi acesta este locul unde doresc să fiu. Datasfera a dispărut complet aici, în sistemul Hyperion, cu jalnicele rămăşiţe ale planetei înseşi şi ale resturilor flotei FORŢĂ evaporându-se precum băltoacele rămase sub soare după reflux, însă Criptele Timpului strălucesc prin metasferă ca nişte faruri în beznă. Dacă legăturile teleproiectoarelor fuseseră vortexuri negre, Criptele sclipesc ca găuri albe ce revarsă o lumină care se intensifică.

Mă deplasez către ele. Deocamdată, în calitate de Cel Care Vine înainte, nu am făcut altceva decât să apar în visele altora. Este vremea să întreprind ceva *practic.*

Sol aştepta.

Trecuseră ore de când îşi înmânase unicul copil lui Shrike. Trecuseră zile de când mâncase sau dormise. În jurul lui, furtuna uriaşe şi se domolise, Criptele străluciseră şi urniseră ca nişte reactoare, iar mareele temporale îl biciuiseră cu forţă de tsunami. Dar Sol se agăţase de treptele de piatră ale Sfinxului şi aşteptase prin toate. Aştepta şi acum.

Pe jumătate conştient, asaltat de oboseală şi de teamă pentru fiica lui, Sol constata că mintea sa de cărturar funcţiona în ritm rapid.

Pe mare parte a vieţii şi pe toată durata carierei sale, Sol Weintraub, istoricul-clasicist-filozof se ocupase de morala comportamentului religios uman.

Religia şi morala nu erau întotdeauna - nici măcar frecvent - compatibile reciproc. Cererile absolutismului religios, ale fundamentalismului sau relativismului dement reflectau adesea aspectele cele mai rele ale culturii contemporane sau ale prejudecăţilor, în loc să reflecte un sistem în care atât omul, cât şi Dumnezeu puteau convieţui cu un simţ al justiţiei reale. Cea mai faimoasă carte a lui Sol, intitulată în cele din urmă *Dilema lui Avraam,* când fusese tipărită într-o ediţie de masă al cărui tiraj bărbatul nu-l visase niciodată pe când produsese volume pentru editurile universitare, fusese scrisă în timp ce Rachel se stingea treptat de maladia lui Merlin şi tratase, în mod evident, alegerea dificilă a lui Avraam între a asculta sau nu porunca directă a lui Dumnezeu de a-şi sacrifica fiul.

Sol scrisese că epocile primitive necesitaseră obedienţă primitivă, că generaţiile ulterioare evoluaseră până în punctul în care părinţii se oferiseră ei înşişi ca sacrificiu - ca în nopţile negre ale cuptoarelor ce pătaseră istoria Vechiului Pământ - şi că generaţiile actuale trebuiau să nege orice porunci care le-ar fi cerut sacrificii. Sol scrisese că indiferent de forma pe care Dumnezeu o lua în prezent în conştiinţa umană - fie ca o simplă manifestare a subconştientului în toate nevoile sale revanşarde, fie ca o tentativă mai conştientă spre evoluţie filozofică şi etică -, omenirea nu mai putea fi de acord să ofere sacrificii în numele lui Dumnezeu. Sacrificiile şi *acceptul* sacrificării scriseseră cu sânge în istoria omenirii.

Cu toate acestea, cu numai ore în urmă... cu o eternitate în urmă, Sol Weintraub înmânase singurul său copil unei creaturi a morţii.

Ani de zile, glasul din visele lui îi poruncise s-o facă. Ani de zile, Sol refuzase. El acceptase, în cele din urmă, doar când timpul se scursese, când orice altă speranţă pierise şi când înţelesese că vocea din visele sale şi ale lui Sarai din toţi anii aceia nu fusese a lui Dumnezeu şi nici a vreunei forţe întunecate aliată cu Shrike.

Fusese a fiicei lor.

Cu o claritate bruscă, ce depăşise caracterul imediat al durerii sau mâhnirii sale, Sol Weintraub înţelese perfect motivul pentru care Avraam acceptase să-l sacrifice pe Isaac, fiul său, când Domnul îi poruncise s-o facă.

Nu fusese obedienţă.

Nu însemnase nici măcar a pune iubirea pentru Dumnezeu mai presus de iubirea pentru fiul său.

Avraam îl pusese la încercare pe Dumnezeu.

Renunţând la sacrificiu în ultima clipă, oprind cuţitul, Dumnezeu îşi câştigase dreptul - în ochii lui Avraam şi în inimile vlăstarelor sale - de a deveni Dumnezeul lui Avraam.

Sol se înfioră, gândindu-se la felul în care absenţa oricărui comportament fals din partea lui Avraam, nesimularea acceptului său de a sacrifica băiatul dusese la consolidarea acelei legături dintre puterea mai mare şi omenire. Avraam trebuise să fi ştiut în adâncul inimii sale că el îşi va ucide fiul. Zeitatea, indiferent de forma pe care o avea, trebuise să fi ştiut determinarea lui Avraam, trebuise să fi *simţit* mâhnirea aceea şi hotărârea de a distruge lucrul cel mai important pentru Avraam din Univers.

Avraam ajunsese nu să comită sacrificiul, ci să ştie o dată pentru totdeauna dacă Dumnezeul acela era o divinitate în care se putea încrede şi pe care o

putea asculta. Nici un alt test nu ar fi izbutit să-l lămurească.

De ce atunci, se întrebă Sol cu mâna încleştată de scara de piatră în timp ce Sfinxul părea că se ridică şi coboară pe mările furtunoase ale timpului, se repeta testul acela? Ce revelaţii noi şi teribile aşteptau omenirea?

Înţelese - din puţinul pe care i-l spusese Brawne, din poveştile pe care le împărtăşiseră în pelerinaj, din propriile sale revelaţii din ultimele săptămâni - că efortul Inteligenţei Finale maşină, indiferent ce ar fi fost ea, de a descoperi şi elimina entitatea Empatie care fugise din Divinitatea oamenilor era inutil. Sol nu mai vedea arborele de ţepe pe vârful stâncii sale, cu crengile metalice şi mulţimile ce sufereau, dar înţelegea acum în mod clar că era o maşinărie organică în aceeaşi măsură ca şi Shrike: un instrument pentru răspândirea suferinţei în Univers, astfel ca partea din Dumnezeul oamenilor să fie silită să răspundă, să se releve.

Dacă Dumnezeu evolua, şi Sol era sigur de asta, atunci evoluţia respectivă era spre empatie - spre un simţ împărtăşit al suferinţei, nu către putere şi dominare. Însă arborele obscen pe care îl întrezăriseră pelerinii - şi a cărui victimă fusese sărmanul Martin Silenus - nu era modul prin care să atragă puterea care lipsea.

Sol înţelese că divinitatea maşină, indiferent care i-ar fi fost forma, era îndeajuns de perspicace ca să-şi dea seama că empatia însemna un răspuns faţă de durerea altora, dar aceeaşi IF era prea stupidă ca să înţeleagă că empatia - atât în termeni umani, cât şi în termenii IF a omenirii - însemna mult mai mult. Empatia şi iubirea erau inseparabile

şi inexplicabile. IF maşină nu avea s-o înţeleagă niciodată - nici măcar într-atât încât s-o utilizeze ca pe o nadă pentru partea din IF umană care se săturase de războaie în viitorul îndepărtat.

Iubirea, lucrul cel mai banal, motivaţia religioasă cea mai stereotipă, avea mai multă putere - Sol o ştia acum - decât forţa nucleară tare sau decât forţa nucleară slabă, decât electromagnetism sau decât gravitaţie. Iubirea *era* toate acele alte forţe, înţelese Sol. Neantul Care Uneşte, imposibilitatea subcuantică ce purta informaţia de la foton la foton, nu era nici mai mult, nici mai puţin decât iubire.

Însă putea oare iubirea, simpla şi banala *iubire,* să explice aşa-numitul principiu antropic în privinţa căruia toţi savanţii clătinaseră din capete de peste şapte secole - acel şirag aproape infinit de coincidenţe care conduseseră la un Univers care să aibă exact numărul cuvenit de dimensiuni, exact valorile corecte pentru electron, exact regulile precise pentru gravitaţie, exact vârsta potrivită pentru stele, exact pre-biologiile adecvate pentru a crea exact viruşii corecţi care să devină exact ADN-ul necesar... pe scurt, o serie de coincidenţe atât de absurde în precizia şi *corectitudinea* lor, încât sfidau logica, sfidau înţelegerea şi sfidau chiar interpretarea religioasă. *Iubirea?*

Vreme de şapte secole, existenţa Marilor Teorii Unificatoare, fizicilor hiperstring post-cuantice şi înţelegerilor oferite de Nucleu asupra Universului ca autonom şi nelimitat, fără singularităţi Big Bang sau puncte finale corespondente, eliminase în mare măsură orice rol al lui Dumnezeu - primitiv antropomorf sau sofisticat post-einsteinian - fie şi ca păzitor sau creator pre-Creaţie al regulilor. Universul

modern, aşa cum ajunseseră să-l înţeleagă maşina şi omul, nu avea nevoie de un Creator; de fapt, *nu îngăduia* un Creator. Regulile sale permiteau foarte puţine intervenţii şi nici o revizie majoră. El nu începuse şi nu avea să se sfârşească, dincolo de ciclurile de expansiune şi contractare, tot atât de regulate şi autoreglate ca anotimpurile de pe Vechiul Pământ. Acolo nu exista loc pentru iubire.

Se părea că Avraam se oferise să-şi ucidă fiul pentru a pune la încercare o fantomă.

Se părea că Sol îşi adusese fiica aflată pe moarte, străbătând sute de ani-lumină şi nenumărate greutăţi, ca răspuns la nimic.

Acum însă, când Sfinxul se ridica uriaş deasupra sa şi primele indicii ale răsăritului luminau cerul lui Hyperion, Sol îşi dădu seama că răspunsese unei forţe mai elementare şi mai convingătoare decât teroarea lui Shrike sau decât stăpânirea durerii. Dacă el avea dreptate - şi nu ştia lucrul acesta, dar îl simţea -, atunci iubirea era la fel de cablată în structura Universului ca şi gravitaţia şi materia/antimaterie. Pentru un soi de Dumnezeu exista loc nu în pânzele dinapoia pereţilor, nu în fisurile singularităţilor din pavaj, şi nici altundeva în exteriorul şi dincolo de sfera lucrurilor... ci în însuşi fundamentul acestora. Care să evolueze aşa cum evolua Universul. Care să înveţe aşa cum învăţau părţile capabile de învăţătură ale Universului. Care să iubească aşa cum iubea omenirea.

Sol se ridică în genunchi, apoi în picioare. Furtuna mareelor temporale părea să se mai fi domolit puţin şi se gândi că ar fi putut să încerce pentru a suta oară să intre în criptă.

Lumină strălucitoare continua să radieze din locul de unde apăruse Shrike, o luase pe fiica lui şi dispăruse. Acum însă stelele piereau, pe măsură ce firmamentul însuşi pălea spre dimineaţă.

Sol sui treptele.

Îşi aminti episodul de acasă, de pe Lumea lui Barnard, când Rachel - pe atunci avusese zece ani - încercase să se suie în cel mai înalt ulm din oraş şi căzuse la numai cinci metri de vârf. Sol alergase la Centrul Medical şi-şi găsise copila plutind în baia de soluţie nutritivă recuperatoare, cu un plămân perforat, un picior şi coaste rupte, un maxilar fracturat şi nenumărate tăieturi şi vânătăi. Ea îi zâmbise, ridicase degetul mare şi, în ciuda sârmelor care-i imobilizau falca, rostise:

– Data viitoare, o să reuşesc!

Sol şi Sarai rămăseseră în noaptea aceea în Centrul Medical, în timp ce Rachel dormea, şi aşteptaseră dimineaţa. Sol o ţinuse de mână toată noaptea.

El aştepta şi acum.

Mareele temporale dinspre intrarea deschisă a Sfinxului continuau să-l ţină la depărtare aidoma unor vânturi insistente, totuşi bărbatul se aplecă împotriva lor ca o stâncă impenetrabilă şi rămase locului, la cinci metri în exterior, aşteptând, mijind ochii către strălucire.

Ridică privirea, dar nu se retrase când văzu flama de fuziune a unei nave spaţiale coborând şi brăzdând cerul dinaintea zorilor. Se întoarse să privească, însă nu se dădu vreun pas îndărăt, când auzi nava asoli- zând şi văzu trei siluete ieşind dinăuntru. Se uită, dar nu bătu în retragere când auzi alte zgomote, strigăte, de mai departe din vale

şi zări o siluetă familiară purtând în cârcă altă formă, venind spre el de dincolo de Cripta de Jad.

Nimic din toate acestea nu avea vreo legătură cu copila lui. Sol o aşteptă pe Rachel.

Chiar şi fără datasferă este perfect posibil ca personalitatea mea să călătorească prin supa groasă a Neantului Care Uneşte ce înconjoară acum Hyperion. Reacţia mea imediată este dorinţa de a-l vizita pe Cel Care Va Fi, dar deşi scânteierea sa domină metasfera, nu sunt încă pregătit pentru aşa ceva. Eu simt, la urma urmelor, micul John Keats, nu Ioan Botezătorul.

Sfinxul - o criptă construită după o creatură reală care nu va fi proiectată decât după multe secole de către inginerii genetici - este un vârtej de energii temporale. De fapt există mai mulţi Sfincşi vizibili pentru vederea mea extinsă: mormântul antientropic care-şi poartă încărcătura Shrike înapoi prin timp ca un container sigilat cu un bacii mortal, Sfinxul activ, instabil, care a contaminat-o pe Rachel Weintraub în eforturile sale iniţiale de a deschide un portal prin timp, şi Sfinxul care s-a deschis şi se mişcă din nou prin timp, dar o face spre viitor. Acest ultim Sfinx este portalul orbitor de lumină, care, mai palid doar decât Cel Care Va Fi, iluminează Hyperion prin rugul său metaforic.

Cobor spre acest loc strălucitor la timp pentru a-l vedea pe Sol Weintraub înmânându-şi propria fiică lui Shrike.

Nu aş fi putut interveni aici, chiar dacă aş fi sosit mai devreme. Nu aş fi făcut-o, nici dacă aş fi putut. Lumi mai presus de raţiune depind de această acţiune.

Aştept însă, în Sfinx, ca Shrike să treacă cu povara lui fragilă. Acum pot vedea pruncul. Are vârsta de câteva secunde, este pătat, umed şi zbârcit. Ţipă din toată puterea plămânilor săi de nou-născut. Din vechile mele atitudini de holtei şi din postura reflectivă a poetului, îmi vine greu să înţeleg atracţia pe care acest copil urlător şi inestetic o exercită asupra tatălui sau şi a cosmosului.

Totuşi vederea unui prime gingaş - oricât de neatrăgător poate fi nou-născutul - ţinut în ghearele tăioase ale lui Shrike mişcă ceva din mine.

Trei paşi în Sfinx i-au purtat pe Shrike şi prunc câteva ore înainte în timp. Imediat după intrare, fluxul temporal accelerează. Dacă nu acţionez în următoarele momente, va fi prea târziu. Shrike va folosi portalul acesta pentru a purta copila în necunoscuta gaură neagră a îndepărtatului viitor pe care-l caută.

Neapelate, sosesc imagini de păianjeni golin-du-şi victimele de fluide, de viespi cu aripi galbene îngropându-şi larvele în trupurile paralizate ale prăzilor lor, surse perfecte pentru incubaţie şi hrană.

Trebuie să acţionez, dar nu am mai multă materialitate aici decât avusesem în Nucleu. Shrike trece prin mine, de parcă aş fi o hologramă invizibilă. Personalitatea mea

analogă este inutilă aici, fără braţe şi inconsistentă ca un fuior de gaze de mlaştină.

Insă gazele de mlaştină nu au creier, iar John Keats a avut.

Shrike mai face doi paşi şi alte ore trec pentru Sol şi pentru ceilalţi de afară. Pot vedea sânge pe pielea pruncului care plânge, acolo unde degetele-scalpele ale lui Shrike au tăiat în carne.

La dracu' cu toate astea!

Afară, pe platforma lată de piatră a Sfinxului, prinsă acum în potopul de energii temporale ce curge în criptă şi prin criptă, se află raniţe, pături, containere abandonate de hrană şi toate gunoaiele lăsate acolo de Sol şi de pelerini.

Inclusiv un cub Mobius.

Cutia fusese sigilată cu un câmp constrictiv de clasă VIII pe nava-arbore Templieră *Yggdrasill,* când Glasul Arborelui Het Masteen se pregătise pentru lungul său voiaj. Ea conţinea un singur erg, una dintre creaturile micuţe care pot să nu fie inteligente potrivit criteriilor omeneşti, însă care au evoluat în jurul unor stele îndepărtate şi şi-au dezvoltat abilitatea de a controla câmpuri de forţă mai puternice decât orice maşină cunoscută omenirii.

Templierii şi Expulzaţii comunicaseră de generaţii cu creaturile acelea. Templierii le foloseau pentru control redundant pe frumoasele, dar neprotejatele lor nave-arbori.

Het Masteen adusese obiectul acesta cale de sute de ani-lumină pentru a duce la bun sfârşit

acordul dintre Templieri şi Biserica Ispăşirii Finale de a ajuta zborul arborelui lui Shrike. Dar, văzându-l pe Shrike şi arborele de cazne, Masteen nu mai fusese în stare să respecte contractul. De aceea, murise.

Cubul Mobius rămăsese. Ergul era vizibil pentru mine ca o sferă restricţionată de energie roşie în fluxul temporal.

Afară, Sol Weintraub era abia vizibil printr-o perdea de beznă - o siluetă trist de comică, accelerată ca un personaj din filmele mute de către goana subiectivă a timpului dincolo de câmpul temporal al Sfinxului însă cubul Mobius se afla în raza Sfinxului.

Rachel ţipă cu frica pe care o poate cunoaşte chiar şi un nou-născut. Frica de cădere. Frica de durere. Frica de despărţire.

Shrike făcu un pas şi altă oră fu pierdută pentru cei de afară.

Eu eram imaterial pentru Shrike, totuşi până şi noi, fantomele analoge ale Nucleului, putem atinge câmpurile energetice. Am anulat câmpul constrictiv al cubului Mobius. Am eliberat ergul.

Templierii comunică cu ergii prin intermediul radiaţiilor electromagnetice, impulsuri codificate, simple recompense de radiaţie când creatura face ceea ce doresc ei... dar în primul rând printr-o formă cvasimistică de contact cunoscută doar de Frăţie şi de câţiva Expulzaţi. Oamenii de ştiinţă o numesc telepatie rudimentară. De fapt, este empatie aproape pură.

Shrike mai face un pas în portalul care se deschide spre viitor. Rachel ţipă cu energia pe care o poate mobiliza numai cineva nou-născut în Univers.

Ergul se extinde, înţelege şi se contopeşte cu personalitatea mea. John Keats capătă substanţă şi formă.

Mă grăbesc cei cinci paşi către Shrike, îi iau pruncul din mâini şi mă retrag. Chiar şi în vârtejul de energie care este Sfinxul, pot simţi prospeţimea copilei, când o ţin la piept şi-i lipesc căpşorul umed de obrazul meu.

Shrike se roteşte surprins. Patru braţe se extind, lamele ţăcănesc, deschizându-se şi ochii roşii se focalizează asupra mea. Insă creatura este prea aproape de portal. Fără să se mişte, se îndepărtează în drenajul furtunos al fluxului temporal. Fălcile de excavator i se deschid, dinţii din oţel scrâşnesc, dar este deja pierit, un punct în depărtare. Chiar mai puţin de atât.

Mă răsucesc spre intrare, însă este prea departe. Energia secătuitoare a ergului m-ar putea duce acolo, târându-mă în amonte împotriva fluxului, dar nu cu Rachel. Purtarea unei fiinţe vii atât de departe împotriva unei asemenea forţe este mai mult decât aş fi în stare, chiar şi beneficiind de ajutorul ergului.

Copila plânge şi o legăn uşor, şoptind poezioare fără noimă în urechiuşa ei caldă.

Dacă nu ne putem întoarce şi nu putem înainta, va trebui să rămânem aici în aşteptare pentru o vreme. Poate va apărea cineva.

Ochii lui Martin Silenus se lărgiră şi Brawne Lamia se întoarse iute, văzându-l pe Shrike care plutea în aer deasupra şi înapoia ei.

– Ce mama dracului! şopti ea respectuos.

În Palatul Shrike, niveluri de trupuri de oameni care dormeau pieriră în depărtare şi penumbră, toţi cu excepţia lui Martin Silenus, care era conectat încă la arborele cu ţepe, IF maşină şi Dumnezeu mai ştie ce prin ombilicale pulsatorii.

Ca şi când ar fi vrut să-şi demonstreze puterea aici, Shrike încetase să mai suie pe trepte, deschisese braţele şi se ridicase trei metri prin văzduh, până ce atârna în aer la cinci metri de platforma de piatră pe care Brawne era ghemuită lângă Martin Silenus.

– Fă ceva, şuieră poetul, care nu mai era ataşat de cordonul ombilical al şuntului neural, însă era prea slăbit ca să-şi ţină măcar capul ridicat.

– Ai vreo idee? rosti Brawne şi întrebarea ei curajoasă fu oarecum afectată de tremurul vocii.

– Increde-te, rosti un glas de sub ei şi Brawne se mişcă puţin pentru a vedea podeaua.

Mult mai jos se afla tânăra pe care, în mormântul lui Kassad, Brawne o recunoscuse ca fiind Moneta.

– Ajutor! strigă Brawne.

– Increde-te, repetă Moneta şi dispăru.

438 dan) i în m o n s

Shrike nu fusese distras. Coborî braţele şi păşi înainte de parcă ar fi călcat pe piatră solidă, nu pe aer.

– Căcat, şopti Brawne.

– Exact, aprobă Martin Silenus. Din lac în puţul pizdei mă-sii.

– Gura, spuse Brawne. Apoi vorbi ca pentru ea: în ce să mă-ncred? în cine?

– Poţi să te-ncrezi că labă ăsta de Shrike o să ne-omoare sau o să ne-nfigă pe-amândoi în copacul lui, icni Silenus. Izbuti să se mişte într-atât, încât să-şi încleşteze degetele în braţul lui Brawne. Mai bine mor decât să mă-ntorc pe copac!

Brawne îi atinse uşor mâna şi se ridică, privindu-l pe Shrike la cinci metri deasupra lor.

Î*ncredere?* Brawne întinse piciorul, pipăi în gol, închise ochii pentru o secundă şi-i deschise când piciorul păru să atingă o treaptă solidă. Deschise ochii.

Sub piciorul ei nu exista nimic.

Î*ncredere?* îşi lăsă greutatea pe piciorul din faţă şi făcu un pas, şovăind o clipă înainte de a aşeza celălalt picior.

Ea şi Shrike stăteau faţă în faţă, la zece metri deasupra podelei de piatră. Creatura păru că-i rânjeşte, când îşi desfăcu braţele. Carapacea îi strălucea opac în lumina slabă. Ochii roşii erau foarte lucitori.

Î*ncredere?* Simţind valul de adrenalină, Brawne merse înainte pe treptele invizibile, urcând pe măsură ce pătrundea în îmbrăţişarea lui Shrike.

Simţi degetele-lame tăind prin ţesătură şi piele, când creatura începu s-o strângă în îmbrăţişare, aducând-o căderea lui hyperion către lamele curbate ce-i creşteau din pieptul de metal, spre fălcile deschise şi şirurile de dinţi oţeliţi. Dar pe când stătea ferm pe aerul imaterial, Brawne se aplecă în faţă, îşi puse mâna nerănită cu palma pe pieptul lui Shrike şi simţi răceala carapacei, dar în acelaşi timp un torent de căldură când energia năvăli dinspre ea, din ea, *prin* ea.

Lamele se opriră din tăiat, înainte de a fi crestat altceva decât pielea. Shrike încremeni, ca şi cum

fluxul de energie temporală care-i înconjura se transformase într-un bulgăre de chihlimbar.

Tânăra puse palma pe pieptul creaturii şi *împinse.*

Creatura îngheţă complet locului şi deveni casant; sclipirea metalului păli şi fu înlocuită de strălucirea transparentă a cristalului, de luciul scânteietor al sticlei.

Brawne stătea pe aer, îmbrăţişată de sculptura din sticlă înaltă de trei metri a lui Shrike. În pieptul lui, acolo unde ar fi putut să fie o inimă, ceva care semăna cu un fluture negru, mare, bătea în sticlă cu aripi de funingine.

439

Femeia inspiră adânc şi împinse din nou. Shrike lunecă înapoi pe platforma invizibilă pe care o împărţea cu ea, se legănă şi căzu. Lamia se plecă pe sub braţele încercuitoare, auzind şi simţindu-şi jacheta cum se rupe, când degetele-lame, încă ascuţite, se agăţară de material şi-l sfâşiară, când creatura se rostogoli, apoi ea însăşi se dezechilibră şi flutură din braţul sănătos pentru a contrabalansa, iar Shrike din sticlă se roti o dată şi jumătate prin aer, lovi podeaua şi se sparse într-o mie de cioburi tăioase.

Brawne pivotă, căzu în genunchi pe pasarela invizibilă şi se târî înapoi către Martin Silenus.

Pe ultima jumătate de metru încrederea o trădă, suportul invizibil încetă pur şi simplu să mai existe şi ea căzu greoi, răsucindu-şi glezna când lovi marginea platformei de piatră şi izbuti să-şi oprească prăbuşirea mai jos doar prinzându-se de genunchiul lui Silenus.

Blestemând durerea din umăr, încheietura ruptă, glezna scrântită şi palmele şi genunchii jupuiţi, se trase în sus, în siguranţă, lângă poet.

– E clar că după plecarea mea s-au întâmplat multe chestii ciudate, rosti răguşit Martin Silenus. Acum putem pleca sau vrei să mergi şi pe apă, ca un bis?

– Gura, zise Brawne zguduită.

Cele două silabe sunară aproape afectuos.

Se odihni o vreme, după care descoperi că modul cel mai uşor de a-l coborî pe trepte pe poetul slăbit şi apoi de a-l transporta peste podeaua acoperită cu cioburi de sticlă a Palatului Shrike era să-l poarte în spinare. Ajunseseră la intrare, când el o lovi neceremonios în spate şi întrebă:

– Şi ce se-ntâmplă cu Regele Billy şi cu ceilalţi?

– Mai târziu, icni Brawne şi păşi afară în lumina dinaintea zorilor.

Se împleticise pe distanţa a două treimi din vale, cu Silenus atârnându-i peste umeri ca o rufă udă, când poetul spuse:

– Mai eşti gravidă?

– Da, răspunse ea rugându-se să fie adevărat după eforturile depuse în ziua aceea.

– Vrei să te duc eu?

– Gura, spuse ea şi urmă cărarea ce cobora şi ocolea Cripta de Jad.

– Ia uită-te, făcu Martin Silenus răsucindu-se pentru a arăta cu degetul, deşi atârna cu capul în jos pe umărul ei.

În lumina tot mai clară a dimineţii, Brawne văzu că nava de abanos a Consulului se afla pe terenul înalt de la intrarea în vale. Totuşi nu către ea indica poetul.

Sol Weintraub se zărea conturat pe strălucirea puternică dinspre intrarea Sfinxului. Avea braţele ridicate.

Ceva sau cineva ieşea din strălucire.

Sol o zări primul. O siluetă care mergea în mijlocul torentului de lumină şi timp lichid ce se revărsa din Sfinx. O femeie, văzu el, când ea se contură limpede pe portalul scânteietor. O femeie care purta ceva.

O femeie care purta un prunc.

Fiica lui, Rachel, ieşi... Rachel aşa cum o văzuse ultima oară ca adult sănătos, plecând să-şi facă doctoratul pe o planetă numită Hyperion, Rachel la douăzeci şi ceva de ani, poate chiar niţel mai vârstnică acum, dar Rachel, nu putea fi nicio îndoială în privinţa asta, Rachel cu părul roşcat-castaniu încă scurt şi căzându-i pe frunte, cu obrajii învăpăiaţi aşa cum se întâmpla de câte ori era entuziasmată de ceva, cu surâsul blând, aproape temător, şi ochii - ochii enormi şi verzi cu punctuleţe cafenii abia vizibile - fixaţi asupra lui Sol.

Rachel o purta pe Rachel. Pruncul se foia cu chipul lipit de umărul femeii, cu mânuţele încleştându-se şi descleştându-se, ca şi cum ar fi încercat să decidă dacă să înceapă sau nu să plângă.

Sol rămase stupefiat. Încercă să vorbească, nu izbuti şi încercă din nou.

– Rachel...

– Tată, spuse tânăra şi înaintă, cuprinzându-l cu braţul ei liber şi întorcându-se puţin în acelaşi timp pentru a nu strivi pruncul între ei.

Sol îşi sărută fata matură, o îmbrăţişă, îi mirosi izul curat al părului, percepu *realitatea* ei fermă, după care luă pruncul în braţe şi simţi zbuciumul trupuşorului atunci când trase aer în plămâni înainte de a

începe să plângă. Rachel pe care o adusese pe Hyperion era în siguranţă în mâinile lui, micuţă, cu faţa roşie şi zbârcită, încercând să-şi focalizeze ochişorii ce rătăceau aleatoriu asupra chipului tatălui ei. Sol îi cuprinse căpşorul în podul palmei şi o ridică, cerce- tându-i feţişoara înainte de a reveni spre femeia tânără.

– Ea este...

– Acum îmbătrâneşte normal, zise fiica lui.

Purta ceva ce era parţial rochie, parţial robă, din-tr-un material moale, castaniu. Sol clătină din cap, se uită la ea, o văzu surâzând şi zări gropiţa de sub gură, în partea stângă, care era vizibilă şi la pruncul pe care-l ţinea el.

Scutură iarăşi din cap.

– Cum... cum e posibil aşa ceva?

– Nu va fi pentru mult timp, răspunse Rachel.

Sol se apleacă şi sărută din nou obrazul fiicei sale adulte. Îşi dădu seama că plângea, dar nu voia să-şi descleşteze nici o mână pentru a-şi şterge lacrimile. O făcu pentru el Rachel cea matură, atingându-i blând obrazul cu dosul palmei.

Pe treptele de sub ei se auziră zgomote. Sol se uită peste umăr şi văzu acolo pe cei trei bărbaţi din navă, roşii la faţă din cauza efortului alergării, şi pe Brawne Lamia care-l ajuta pe Silenus să se aşeze pe lespedea albă a pietrei ce forma parapetul.

Consulul şi Theo priveau în sus spre ei.

– Rachel..., şopti Melio Arundez şi ochii i se umplură de lacrimi.

– *Rachel?* repetă Martin Silenus, încruntându-se şi uitându-se la Brawne Lamia.

Brawne se holba, cu gura pe jumătate deschisă.

– Moneta, spuse ea arătând cu degetul întins, apoi îşi coborî braţul. Tu eşti Moneta. Kassad... Moneta...

Rachel încuviinţă şi zâmbetul îi dispăru.

– Nu pot rămâne decât un minut sau două aici, zise ea, şi am multe să vă spun.

– Nu, spuse Sol şi-şi prinse de mână fiica adultă, trebuie să rămâi. Vreau să rămâi cu mine.

Rachel surâse încă o dată.

– Voi rămâne cu tine, tată, vorbi ea încetişor şi ridică cealaltă mână ca să atingă capul pruncului. Insă numai una dintre noi poate rămâne... şi ea are mai multă nevoie de tine. Se întoarse către grupul strâns pe trepte, mai jos. Vă rog acum să mă ascultaţi, toţi.

Soarele răsări şi razele lui mângâiară clădirile năruite din Oraşul Poeţilor, nava Consulului, stâncile din vest şi Criptele Timpului cele mai înalte, iar Rachel le spuse scurta şi chinuitoarea ei istorie de a fi fost aleasă să fie crescută într-un viitor în care izbucnise războiul final între IF creată de Nucleu şi spiritul uman. Era, le spuse ea, un viitor cu mistere terifiante şi minunate, în care omenirea se răspândise în toată galaxia aceasta şi începuse să călătorească şi mai departe.

– În alte *galaxii?* întrebă Theo Lane.

– În alte universuri, zâmbi Rachel.

– Colonelul Kassad te cunoştea sub numele Moneta, zise Martin Silenus.

– *Mă va cunoaşte* sub numele Moneta, rosti Rachel şi ochii i se înnegurară. L-am văzut murind şi i-am vegheat mormântul în trecut. Ştiu că o parte din misiunea mea este să-l întâlnesc pe acest războinic legendar şi să-l conduc spre bătălia finală. Încă nu l-am întâlnit cu adevărat. Privi în vale, către

Monolitul de cristal. *Moneta,* reflectă ea. În latină înseamnă „admonestatoare”. Un nume potrivit. Îl voi lăsa să aleagă între el şi *Mnemosyne* - „memorie” - pentru numele meu.

Sol nu dăduse drumul mâinii fetei sale. Nu o făcu nici acum.

– Călătoreşti *în trecut* cu Criptele? De ce? Cum?

Rachel ridică fruntea şi lumina reflectată din stâncile îndepărtate îi zugrăvi chipul în căldură.

– Ăsta este rolul meu, tată. Sarcina mea. Ei mi-au pus la îndemână mijloacele prin care să-l controlez pe Shrike. Şi numai eu eram... pregătită.

Sol o ridică mai sus pe fiica sa prunc. Aceasta se trezi, făcu o băşicuţă de salivă pe buze, întoarse faţa către gâtul tatălui ei, căutând căldura, şi-şi încleştă pumnişorii de cămaşa lui.

– Pregătită, repetă Sol. Te referi la maladia lui Merlin?

– Da, spuse Rachel.

– Dar tu n-ai fost crescută într-o misterioasă lume a viitorului, zise Sol. Ai crescut în oraşul Crawford, pe strada Fertig, pe Lumea lui Barnard, iar...

Se opri.

Rachel încuviinţă.

– *Ea* va creşte... acolo, în viitor. Tată, îmi pare rău, însă trebuie să plec. Îşi eliberă mâna, coborî treptele şi atinse pentru o clipă obrazul lui Melio Arundez. Îmi pare rău pentru durerea amintirilor, rosti încet spre arheologul surprins. Pentru mine a fost, literalmente, altă viaţă.

Arundez clipi şi-i ţinu încă o secundă palma pe obrazul său.

– Eşti însurat? întrebă Rachel. Ai copii?

El aprobă, mişcă mâna cealaltă, parcă gata să-şi scoată din buzunar fotografiile cu soţia şi copiii lui mari, după care se opri şi mai dădu o dată din cap.

Rachel surâse, îl sărută scurt pe obraz şi sui treptele. Cerul strălucea la răsărit, însă uşa Sfinxului continua să fie mai luminoasă.

– Tată, spuse ea, te iubesc.

Sol încercă să vorbească şi-şi drese glasul.

– Cum... cum mă alătur ţie... acolo... În viitor?

Rachel arătă uşa deschisă a Sfinxului.

– Pentru unii va fi un portal spre timpul despre care vorbesc. Dar, tată... Şovăi. Va însemna să mă creşti din nou. Va însemna să treci pentru a treia oară prin copilăria mea. Nici unui părinte nu ar trebui să i se ceară să facă asta.

Sol izbuti să zâmbească.

– Nici un părinte nu ar trebui să refuze asta, Rachel. Trecu pruncul adormit pe celălalt braţ şi clătină iarăşi din cap. Va exista un timp când... voi două...?

– Dacă vom mai coexista? surâse Rachel. Nu. Eu merg acum în cealaltă direcţie. Nu-ţi poţi imagina dificultatea cu care am convins Consiliul Paradoxului să aprobe întâlnirea aceasta.

– Consiliul Paradoxului? repetă Sol

Rachel inspiră brusc. Se retrase până ce doar vârfurile degetelor ei le atinseră pe ale lui Sol, amândoi cu braţele întinse.

– Trebuie să plec, tată.

– Eu o să... Se uită la prunc. Eu voi fi singur... acolo?

Rachel râse şi sunetul era atât de familiar, încât se închise în jurul inimii lui Sol ca o palmă caldă.

– Oh, nu, răspunse ea, nu vei fi singur. Acolo există oameni minunaţi. Lucruri minunate de învăţat şi făcut. Locuri minunate de văzut... Privi în jur. Locuri pe care noi nu ni le-am imaginat încă nici în visele cele mai înflăcărate. Nu, tată, nu vei fi singur. Iar eu voi fi acolo, cu stângăciile mele adolescentine şi excesul de încredere al tinerilor.

Se mai retrase un pas şi degetele i se desprinseră de ale lui Sol.

– Aşteaptă un timp înainte de a trece dincolo, tată, spuse ea şi pătrunse în lumina orbitoare. Nu va fi rău, dar odată ce vei trece, nu te mai poţi întoarce.

– Rachel, stai, zise Sol.

Fiica lui mai făcu un pas îndărăt şi roba lungă mătură piatra, până ce lumina o cuprinse. Ridică un braţ.

– Te-am pupat şi-am plecat! strigă ea.

Sol înălţă mâna

– Aferim... mai vorbim...

Adulta Rachel dispăru în lumină.

Copila se trezi şi începu să plângă.

Trecu mai bine de o oră până ce Sol şi ceilalţi reveniră la Sfinx. Merseseră la nava Consulului pentru ca să se ocupe de rănile lui Brawne şi Martin Silenus, să mănânce şi să-i pregătească pe Sol şi pe prunc pentru călătorie.

– Mi se pare prosteşte să-mi fac bagajele pentru ceva ce va fi ca o trecere prin teleproiector, spuse Sol, dar, oricât de minunat ar fi acest viitor, dacă nu are truse de alăptare şi pamperşi, am încurcat-o.

Consulul rânji şi bătu cu palma în raniţa ticsită de pe treaptă.

– Astea ar trebui să vă ajungă pentru primele două săptămâni. Dacă până atunci nu găseşti pamperşi,

pleacă în unul dintre celelalte universuri despre care povestea Rachel.

Sol scutură din cap.

– Este chiar adevărat ce se-ntâmplă?

– Mai aşteaptă câteva zile sau săptămâni, zise Melio Arundez. Stai aici, cu noi, până se clarifică lucrurile. N-ai nici un motiv pentru care să te grăbeşti. Viitorul va exista mereu acolo.

Sol îşi scărpină barba, în timp ce hrănea pruncul cu o trusă de alăptare fabricată de navă.

– Nu avem certitudinea că portalul acesta va rămâne mereu deschis, rosti el. În plus, s-ar putea să-mi pierd curajul. Sunt destul de bătrân ca să mai cresc un copil... mai ales ca străin într-o ţară străină.

Arundez îşi puse palma puternică pe umărul cărturarului.

– Dă-mi voie să te însoţesc. Mor de curiozitate în privinţa locului acela.

Sol surâse larg, întinse mâna şi o strânse ferm pe a arheologului.

– Îţi mulţumesc, prietene. Tu ai însă o soţie şi copii în Web... pe Renaştere Vector... care-ţi aşteaptă întoarcerea. Ai propriile tale îndatoriri.

Arundez încuviinţă şi ridică ochii spre cer.

– Dacă *ne putem* întoarce...

– O să putem, declară sec Consulul. Vechile zboruri spaţiale cu propulsii Hawking continuă să funcţioneze, chiar dacă Webul a dispărut pentru totdeauna. Va însemna o datorie temporală de câţiva ani, Melio, dar te vei întoarce.

Sol aprobă tăcut, termină de alăptat copila, îşi puse pe umăr un scutec curat şi o bătu uşor pe spate ca să eructeze. Privi după aceea micul cerc de oameni din jurul său.

– Toţi avem îndatoririle noastre.

Dădu mâna cu Martin Silenus. Poetul refuzase să intre în baia de soluţie nutritivă recuperatoare, ori să-i fie înlăturat chirurgical soclul şuntului neural.

– Am mai avut chestii de-astea, spusese el.

– Îţi vei continua poemul? îl întrebă Sol.

Silenus clătină din cap.

– L-am terminat pe arbore, zise el. Şi acolo am mai descoperit ceva, Sol.

Cărturarul arcui o sprânceană.

– Am aflat că poeţii nu sunt Dumnezeu, însă dacă există un Dumnezeu... sau altceva care să se apropie de Dumnezeu... el este un poet. Mai exact, un poet ratat.

Pruncul eructă sonor.

Martin Silenus rânji şi-i mai scutură o dată mâna lui Sol.

– Freacă-le ridichea în viitor, Weintraub! Zi-le că tu eşti stră-stră-stră-stră-străbunicul lor şi dacă nu se comportă frumos o să le-nvineţeşti dosurile.

Sol încuviinţă şi se apropie de Brawne Lamia.

– Te-am văzut interogând terminalul medical al navei, îi spuse. Totu-i în regulă cu tine şi cu copilul pe care-l porţi?

Brawne surâse larg.

– Totu-i perfect!

– Băiat sau fată?

– Fată.

Sol o sărută pe obraz. Brawne îi atinse barba şi-şi feri chipul ca să ascundă lacrimile necuvenite pentru un fost detectiv particular.

– Fetele sunt groaznice, comentă Sol desfăcând degeţelele lui Rachel din barba sa şi din cârlionţii lui

Brawne. Schimb-o pentru un băiat cu prima ocazie care ţi se iveşte.

– Bine, zise Brawne şi se retrase.

Sol dădu mâna pentru ultima dată cu Consulul, Theo şi Melio, îşi puse raniţa pe umeri în vreme ce Brawne ţinea pruncul, apoi o luă pe Rachel în braţe.

– Ar fi tare al naibii dacă drăcia asta n-o să funcţioneze şi o să sfârşesc rătăcind prin interiorul Sfinxului, comentă el.

Consulul miji ochii spre uşa strălucitoare.

– Va funcţiona. Deşi nu ştiu cum anume. Nu cred că-i vreun gen de teleproiector.

– Este un tempoproiector, sugeră Silenus şi ridică braţul pentru a bloca loviturile lui Brawne. Poetul se dădu înapoi un pas şi înălţă din umeri. Dacă va continua să funcţioneze, cred că nu vei mai fi aşa singur, Sol. Mii de oameni ţi se vor alătura.

– Dacă va permite Consiliul Paradoxului, aminti Sol trăgându-se de barbă aşa cum făcea întotdeauna când era cu gândurile în altă parte.

Clipi, aranjă raniţa şi pruncul şi făcu un pas înainte. De data aceasta câmpurile de forţă dinspre uşa deschisă îl lăsară să avanseze.

– Adio, tuturor! strigă el. Dumnezeule, ştiu c-a meritat, nu?

Se întoarse către lumină, după care dispăru împreună cu copila.

Tăcerea absolută ce urmă se întinse vreme de câteva minute. În cele din urmă Consulul vorbi aproape stânjenit:

– Mergem la navă?

– Pentru noi coboară liftul, zise Martin Silenus. Doamna Lamia va sui pe aer.

Brawne îl fulgeră cu privirea pe micuţul poet.

– Crezi c-a fost aranjat de Moneta? întrebă Arundez, referindu-se la ceva ce Brawne sugerase mai devreme.

– Trebuie să fi fost, încuviinţă ea. Ceva din ştiinţa viitorului probabil.

– Da, da, suspină Martin Silenus, *ştiinţa viitorului...* expresia aceea familiară pentru cei prea timizi ca să fie superstiţioşi. Alternativa, draga mea, este că tu deţii această putere, anterior neutilizată, de levitaţie şi transformare a monştrilor în gargui de sticlă casanţi.

– Gura, spuse Brawne, dar acum lipsită de vreun ton de afecţiune. Privi peste umăr. Cine poate garanta că alt Shrike nu va apărea dintr-o clipă în alta?

– Chiar aşa - cine? aprobă Consulul. Eu suspectez că vom avea mereu un Shrike sau zvonuri despre un Shrike.

Întotdeauna stânjenit de neînţelegeri, Theo Lane îşi drese glasul şi rosti:

– Ia priviţi ce am găsit printre bagajele risipite în jurul Sfinxului! Ridică un instrument cu trei coarde, gât prelung şi desene viu colorate pe corpul triunghiular. Ce este - o chitară?

– O balalaică, răspunse Brawne. A fost a părintelui Hoyt.

Consulul luă instrumentul şi ciupi coardele.

– Ştiţi cântecul ăsta?

Cântă câteva note.

– „Futaiul ţâţoasei”? propuse Martin Silenus.

Consulul negă şi continuă să cânte.

– Ceva vechi? ghici Brawne.

– Somewhere Over the Rainbow, spuse Melio Arundez.

– Asta trebuie să fie dinainte de vremea mea, zise Theo Lane dând din cap în ritmul muzicii.

– E dinainte de vremea tuturor, spuse Consulul. Haideţi, o să vă-nvăţ cuvintele pe drum.

Mergând împreună sub soarele fierbinte, cântând mai mult sau mai puţin fals, pierzând ritmul, apoi reîncepând, ei suiră spre nava care-i aştepta.

EPILOG

După cinci luni şi jumătate, însărcinată în şapte luni, Brawne Lamia luă dirijabilul matinal din capitală spre nord, către Oraşul Poeţilor, pentru petrecerea de adio a Consulului.

Capitala, care acum era numită Jacktown de indigeni, membrii navelor FORŢA aflaţi în vizită şi Expulzaţi deopotrivă, arăta albă şi curată în lumina dimineţii când dirijabilul părăsi turnul de amarare din centru şi porni spre nord-vest în amontele râului Hoolie.

Cel mai mare oraş de pe Hyperion suferise de pe urma luptelor, totuşi mare parte din el fusese reconstruit şi trei milioane de refugiaţi de pe plantaţiile de fibroplastice şi oraşele mai mici de pe continentul sudic optaseră să rămână aici, în ciuda valului recent de interes faţă de fibroplastice al Expulzaţilor. Oraşul se dezvoltase de aceea haotic, cu electricitatea, canalizarea şi serviciile de cablu HTV abia ajungând la labirinturile de pe culmea colinelor, între astroport şi oraşul vechi.

Clădirile erau însă albe în lumina dimineţii, aerul primăverii bogat în promisiuni şi Brawne consideră trasarea noilor drumuri şi animaţia traficului riveran de dedesubt ca semne bune pentru viitor.

Luptele din spaţiul Hyperion nu se prelungiseră după distrugerea Webului. Ocupaţia *de facto* de către Expulzaţi a astroportului şi capitalei fusese tradusă în recunoaşterea sfârşitului Webului şi comanagemen- tului cu noul Consiliu al Autoguvernării în tratatul negociat în principal de Consul şi fostul guverna- tor-general Theo Lane. Insă

în cele aproape şase luni trecute de la moartea Webului, singurul trafic pe astroport fusese alcătuit din navete de asolizare provenite din rămăşiţele flotei FORŢĂ încă aflate în sistem şi excursii planetare frecvente din partea Roiului. De acum nu mai era neobişnuit să vezi siluetele înalte ale Expulzaţilor făcând cumpărături în Piaţa Jacktown sau versiunile lor mai exotice bând în Cicero's.

Brawne locuise în Cicero's în ultimele luni, în una dintre odăile cele mai mari de la nivelul al patrulea al vechii aripi a hanului, în timp ce Stan Leweski reconstruise şi extinsese secţiunile avariate ale clădirii legendare.

– Dumnezeule, n-am nevoie de ajutor de la gravide! tuna Stan de fiecare dată când Brawne se oferea să-i fie de folos, însă ea sfârşea invariabil prin a face una sau alta, pe când Leweski bombănea şi mârâia.

Poate că era gravidă, totuşi era o lususeană şi muşchii nu i se atrofiaseră complet după numai câteva luni petrecute pe Hyperion.

În dimineaţa aceea, Stan o condusese la turnul de amarare, ajutând-o cu bagajele şi cu pachetul pe care-l ducea Consulului. După aceea îi întinsese un pacheţel din partea sa.

– I-o călătorie a naibii de plictisitoare-n regiune aia uitată de Dumnezeu, mormăise el. E bine să ai ceva de citit, nu?

Cadoul era o reproducere a ediţiei din 1817 a *Poemelor* lui John Keats, legată în piele de Leweski însuşi.

Brawne îl făcu să roşească pe uriaş şi-i încântase pe pasagerii care priveau, strângându-l în braţe până îi trosniseră coastele.

– Ajunge, fir-ar a dracu', murmurase el frecându-şi flancurile. Spune-i Consulului ăluia că vreau să-i văd pielea netrebnică aici înainte de a lăsa fiului meu hanul ăsta lipsit de valoare. Să-i spui, ai auzit?

Brawne încuviinţase din cap şi fluturase din braţ alături de ceilalţi pasageri, salutându-i pe cei care îi conduseseră. Ea continuase să dea din mână din mezaninul de observare, în vreme ce dirijabilul îşi desprinsese legătura, aruncase balastul şi pornise să înainteze greoi peste acoperişuri.

Acum, după ce nava depăşise suburbiile şi cotise către vest, pentru a urma albia râului, Brawne văzu pentru prima oară în mod clar creasta muntelui dinspre sud, acolo unde chipul Tristului Rege Billy continua să vegheze peste oraş. Pe obrazul lui Billy se zărea o cicatrice proaspătă lungă de zece metri, uşor erodată de intemperii, acolo unde raza unui laser brăzdase în timpul luptelor.

Însă atenţia ei fu atrasă de sculptura mai mare care începea să capete formă pe flancul nord-vestic al muntelui. În ciuda echipamentelor de tăiere moderne împrumutate de la FORŢĂ, munca înainta încet şi nasul acvilin, fruntea masivă, gura largă şi ochii inteligenţi şi trişti abia începeau să poată fi recunoscute. Mulţi dintre refugiaţii Hegemoniei abandonaţi pe Hyperion obiectaseră ca figura Meinei Gladstone să fie adăugată pe munte, dar Rithmet Corber III, strănepotul sculptorului care crease acolo chipul Tristului Rege Billy - şi întâmplător actualul proprietar al muntelui -, spusese, pe cât mai diplomatic cu putinţă, „Hai sictir” şi-şi văzuse de treabă. Încă un an, cel mult doi, şi avea să termine.

Brawne suspină, îşi frecă abdomenul deformat - un gest pe care-l detestase dintotdeauna la femeile gravide, dar pe care acum îl găsea imposibil de evitat - şi porni greoi spre un şezlong de pe puntea de observare. *Dacă era atât de masivă la şapte luni ce avea să se întâmple până în momentul naşterii?* Ridică ochii la curba imensă a uriaşului înveliş al dirijabilului de deasupra ei şi făcu o grimasă.

Beneficiind de vânt bun de la pupa, voiajul aerian dură numai douăzeci de ore. Brawne moţăi o parte din drum, însă petrecu majoritatea timpului privind peisajul familiar care se derula dedesubt.

Pe la mijlocul dimineţii trecură de ecluzele Karla, iar Brawne surâse şi mângâie uşor pachetul pe care i-l ducea Consulului. Până spre sfârşitul după-amiezii se apropiau de portul Naiad şi de la altitudinea de o mie de metri, femeia privi în jos către o veche barjă de pasageri, care era trasă în amonte de calcani ce lăsau în urmă siajul lor caracteristic în formă de V. Se întrebă într-o doară dacă nu putea fi chiar *Benares.*

Zburară peste Margine, pe când cina le era servită în salonul superior, şi începură traversarea Oceanului de Iarbă tocmai când apusul lumină în culori stepa gigantică şi milioane de fire de iarbă unduiră în aceeaşi briză care purta dirijabilul. Brawne îşi luă cafeaua pe şezlongul favorit de la mezanin, deschise larg o fereastră şi privi Oceanul de Iarbă desfăcându-se aidoma postavului senzual al unei mese de biliard, odată cu lăsarea întunericului. Cu câteva clipe înainte ca luminile să fie aprinse pe puntea mezanin, fu răsplătită cu vederea unei goelete-eoliene, care mergea de la nord spre sud, cu felinarele legănându-se la prova şi la pupa.

Brawne se aplecă mult şi auzi limpede uruitul volantului mare şi pocnetele velelor pe focuri, când goeleta se înclină accentuat pentru a începe altă voltă.

Patul îi era pregătit în compartimentul cuşetă şi Brawne se instală în el, îmbrăcată în halat, dar după ce citi puţin reveni pe puntea de observaţie, unde stătu până în zori, moţăind în scaunul favorit şi inspirând izul proaspăt al ierbii de dedesubt.

Amarară în Popasul Pelerinilor doar atât cât să îmbarce alimente şi apă proaspătă, să reînnoiască balastul şi să schimbe echipajul, totuşi Brawne nu coborî ca să se plimbe. Putea zări luminile din jurul staţiei de funicular şi, când voiajul reîncepu în cele din urmă, dirijabilul păru să urmărească şiragul de piloni de susţinere ai cablului în Lanţul Căpăstrului.

Era încă destul de întuneric când traversară munţii şi un steward sosi ca să etanşeze ferestrele lungi, deoa-, rece compartimentele erau presurizate, însă Brawne reuşi să distingă telecabine trecând de la un pisc la altul între norii de sub ei şi câmpurile de gheaţă ce scânteiau în lumina stelelor.

Trecură peste Donjonul Cronos imediat după zori, iar pietrele castelului degajau prea puţină căldură chiar şi sub lumina trandafirie. După aceea apăru deşertul înalt, Oraşul Poeţilor străluci alb la babord şi dirijabilul coborî către turnul de amarare amplasat în extremitatea estică a noului astroport de acolo.

Brawne nu se aşteptase să fie întâmpinată la sosire. Toţi cei care o cunoşteau credeau că avea să vină cu Theo Lane în forfecarul acestuia, mai târziu, spre du- pă-amiază. Ea însă considerase că voiajul aerian ar fi fost modul cel mai bun de a călători, singură cu pro- priile-i gânduri. Şi avusese dreptate.

Dar chiar înainte să fie întins cablul de amarare şi să fie coborâtă rampa, Brawne zări chipul familiar al Consulului în mulţimea mică. Lângă el se afla Martin Silenus, încruntându-se şi mijind ochii în nefamiliara lumină a dimineţii.

– Fir-ai al naibii, Stan, murmură femeia reamintin-du -şi că legăturile prin microunde fuseseră restabilite şi noii sateliţi de comunicaţii se aflau pe orbită.

Consulul o îmbrăţişă. Martin Silenus căscă, îi strânse mâna şi spuse:

– Nu puteai să găseşti o oră mai proastă pentru a veni?

Seara avu loc petrecerea. Nu numai Consulul avea să plece în dimineaţa următoare, ci şi majoritatea flotei FORŢĂ care mai rămăsese şi care urma să fie însoţită de o porţiune însemnată din Roiul Expulza-ţilor. O duzină de navete de asolizare erau risipite pe câmpul mic, în apropiere de nava Consulului; Expulzaţii vizitau pentru ultima dată Criptele Tim-pului şi ofiţerii FORŢĂ aduceau omagiul final la mormântul lui Kassad.

Oraşul Poeţilor avea acum aproape o mie de rezi-denţi permanenţi, în majoritare pictori şi poeţi, deşi Silenus susţinea că erau simpli exhibiţionişti. Ei încercaseră în două rânduri să-l aleagă primar pe Martin Silenus; în două rânduri, el refuzase şi înjurase copios viitorul electorat. Totuşi bătrânul poet continua să se ocupe de toate, supraveghind restaurările, judecând dispute, repartizând locuinţe şi aranjând zborurile de aprovizionare din Jacktown şi din sud. Oraşul Poeţilor nu mai era Oraşul Mort.

Martin Silenus spunea că IQ-ul colectiv avusese vin nivel mai ridicat pe vremea când locul fusese părăsit.

Banchetul se ţinu în pavilionul pentru cină care fusese reconstruit şi cupola cea mare reverberă râsetele stârnite de Martin Silenus, care citi poezii licenţioase, şi de artişti comici. Pe lângă Consul şi Silenus, la masa rotundă a lui Brawne se mai găseau şase invitaţi Expulzaţi, printre care Om-liber Ghenga şi Puţ-central Minmun, ca şi Rithmet Corber III, îmbrăcat în petice de blănuri însăilate şi cu o pălărie ţuguiată şi înaltă ca un con. Theo Lane apăru târziu, cerându-şi scuze, spuse publicului cele mai recente glume din Jacktown şi se apropie de masa lor pentru a li se alătura la desert. Recent, Lane fusese menţionat ca opţiunea cea mai populară pentru postul de primar al lui Jacktown în alegerile din Lunapatru - atât indigenii, cât şi Expulzaţii păreau să fie încântaţi de stilul lui - şi deocamdată Theo nu lăsase să înţeleagă că ar fi declinat onoarea, dacă i-ar fi fost oferită.

După ce băură mult vin la banchet, Consulul îi invită în mod discret pe câţiva dintre ei în navă, ca să asculte muzică şi să mai bea ceva. Brawne, Martin şi Theo merseră şi stătură la înălţime pe balconul navei, iar Consulul cântă, foarte sobru, dar în acelaşi timp pasional, Gershwin, Studeri, Brahms, Luser şi Beatles, apoi din nou Gershwin, pentru a încheia cu incredibilul *Concert pentru pian nr. 2 în do minor* de Rahmaninov.

După aceea rămaseră în lumina slabă şi priviră peste oraş şi vale, mai băură puţin şi vorbiră până târziu în noapte.

– Ce te aştepţi să găseşti în Web? îl întrebă Theo pe Consul. Anarhie? Domnia gloatei? Revenire la epoca de piatră?

– Toate astea şi probabil multe altele, surâse Consulul şi roti uşor coniacul din pahar. Vorbind serios, înainte ca sperlumicele să înceteze au fost transmise destule mesaje ca să ştim că, în ciuda unor probleme reale, majoritatea vechilor planete din Web se vor descurca.

Theo Lane rămăsese în mână cu acelaşi pahar de vin pe care-l adusese din pavilionul pentru cină.

– De ce crezi că au încetat sperlumicele?

Martin Silenus pufni:

– Dumnezeu s-a plictisit să-i mai mâzgălim graffiti pe pereţii casei.

Povestiră despre prieteni vechi şi se întrebară ce făcea părintele Duré. În unul dintre ultimele mesaje sperlumice interceptate aflaseră despre alegerea lui ca Papă. Îl reamintiră pe Lenar Hoyt.

– Credeţi că el va deveni Papă în mod automat după moartea lui Duré? întrebă Consulul.

– Mă-ndoiesc, răspunse Theo. Cel puţin, el va mai avea şansa de a trăi încă o dată, dacă mai funcţionează cruciformul suplimentar purtat de Duré pe pieptul lui.

– Mă-ntreb dacă va veni să-şi caute balalaica, făcu Silenus ciupind coardele instrumentului.

În lumina slabă lui Brawne i se părea că bătrânul poet continua să arate ca un satir.

Vorbiră despre Sol şi Rachel. În ultimele şase luni, sute de oameni încercaseră să intre în Sfinx; unul singur reuşise - un Expulzat tăcut pe nume Mizenspesht Ammenyet.

Experţii Expulzaţi petrecuseră luni de zile analizând Criptele şi urmele de maree temporale ce mai dăinuiau. Pe unele structuri, după deschiderea

Criptelor apăruseră hieroglife şi cuneiforme straniu familiare, care duseseră la ipoteze cel puţin erudite asupra diverselor funcţii ale Criptelor Timpului.

Sfinxul era un portal unisens către viitorul despre care pomenise Rachel/Moneta. Nimeni nu ştia cum îi selecta pe cei pe care accepta să-i lase să treacă, dar pentru toţi turiştii devenise popular să încerce să intre prin portal. Nu fusese descoperită nici o urmă a destinului lui Sol şi al fiicei sale. Brawne constatase că se gândea frecvent la bătrânul cărturar.

Brawne, Consulul şi Martin Silenus toastară şi băură în cinstea lui Sol şi Rachel.

Cripta de Jad părea să aibă o legătură cu planetele gazoase gigantice. Nimeni nu fusese acceptat prin portalul ei, însă Expulzaţi exotici, concepuţi şi crescuţi pentru a trăi în habitate jupiteriene, soseau zilnic pentru a încerca să intre. Experţii Expulzaţi şi *FORŢĂ* explicaseră în mod repetat că acele Cripte nu erau teleproiectoare, ci cu totul altă formă de conexiune cosmică. Turiştilor nu le păsa.

Obeliscul rămânea un mister negru. Continua să strălucească, totuşi nu avea nici o uşă. Expulzaţii presupuneau că înăuntru aşteptau armate de Shrike. Martin Silenus credea că Obeliscul era un simplu simbol falie, introdus în ultima clipă în decorul văii. Alţii bănuiau că ar fi avut vreo legătură cu Templierii.

Brawne, Consulul şi Martin Silenus toastară şi băură în cinstea Adevăratului Glas al Arborelui Het Masteen.

Resigilatul Monolit de Cristal era mormântul colonelului Fedmahn Kassad. Decodificarea însemnelor săpate în piatră dăduse la iveală legenda unei bătălii cosmice şi a unui mare războinic din trecut care apăruse pentru a-l înfrânge pe Stăpânul Durerii. Tinerii recruţi din navele-torţă şi crucişătoarele de atac erau fascinaţi de mitul acela. Legenda lui Kassad avea să se răspândească pe măsură ce tot mai multe nave aveau să revină pe planete din vechiul Web.

Brawne, Consulul şi Martin Silenus toastară şi băură în cinstea lui Fedmahn Kassad.

Prima şi a doua Criptă Grotă păreau să nu ducă nicăieri, dar a Treia se deschidea în labirinturi de pe o mulţime de planete. După dispariţia câtorva cercetători, autorităţile cercetării Expulzate reamintiră turiştilor că labirinturile se aflau într-un segment temporal diferit - posibil la sute de mii de ani în trecut sau în viitor -, ca şi în alt spaţiu. Ele sigilară grotele, permiţând doar accesul experţilor calificaţi.

Brawne, Consulul şi Martin Silenus toastară şi băură în cinstea lui Paul Duré şi Lenar Hoyt.

Palatul Shrike rămânea un mister. Platformele suprapuse şi acoperite cu trupuri dispăruseră când Brawne şi ceilalţi reveniseră acolo, peste câteva ore; interiorul criptei avea aceeaşi mărime ca întotdeauna, însă cu o singură uşă de lumină arzând în centru. Oricine păşea prin ea dispărea. Nimeni nu se întorsese.

Cercetătorii interziseseră accesul în interior, până aveau să decodifice literele săpate în piatră, dar foarte erodate de timp. Deocamdată erau siguri de trei cuvinte - toate în latina Vechiului Pământ traduse ca „ROMA” „COLISEUM”, şi „REPOPULARE”.

Deja luase naştere mitul potrivit căruia portalul acesta se deschidea pe Vechiul Pământ dispărut şi că acolo fuseseră transportate victimele arborelui cu ţepe.

– Vezi, îi spuse Martin Silenus lui Brawne, dacă n-ai fi fost aşa de grăbită să mă salvezi, aş fi putut merge acasă.

Theo Lane se aplecă înspre el.

– Ai fi ales realmente să te-ntorci pe Vechiul Pământ?

Martin îşi afişă cel mai dulce zâmbet de satir.

– Nici într-un milion de ani! Viaţa era plictisitoare acolo şi va fi mereu plictisitoare. *Aici* e locul unde se-ntâmplă chestiile interesante.

Silenus toastă şi bău în cinstea sa.

Dintr-un punct de vedere, îşi dădu seama Brawne, asta era adevărat. Hyperion era locul unde se întâlneau Expulzaţii şi foştii cetăţeni ai Hegemoniei. Criptele Timpului în sine însemnau viitoare posibilităţi de comerţ, turism şi călătorii, pe măsură ce universul omenesc se adapta unei vieţi fără teleproiectoare. Încercă să-şi imagineze viitorul aşa cum îl vedeau Expulzaţii, cu flote mari extinzând orizonturile omenirii, cu oameni adaptaţi genetic colonizând gigante gazoase, asteroizi şi planete mai aspre decât fuseseră Marte sau Hebron înainte de terraformare. Nu reuşi să şi-l imagineze. Acesta era un univers pe care-l putea vedea copilul ei... sau nepoţii.

– La ce te gândeşti? o întrebă Consulul după un moment prelungit de tăcere.

Brawne surâse.

– La viitor. Şi la Johnny.

– Ah, da, făcu Silenus, poetul care ar fi putut să fie Dumnezeu, dar care n-a fost.

– Ce credeţi că s-a întâmplat cu a doua personalitate? întrebă Brawne.

Consulul făcu un gest scurt din mână.

– Nu văd cum ar fi putut supravieţui morţii Nucleului. Voi ce credeţi?

Brawne clătină din cap.

– Sunt pur şi simplu geloasă. Se parte că o sumedenie de oameni au apucat să-l vadă. Până şi Melio Arundez zicea că l-a întâlnit în Jacktown.

Toastară şi băură în cinstea lui Melio, care plecase cu cinci luni mai devreme cu prima navă-spin FORŢĂ care revenea în Web.

– Toţi l-au văzut, mai puţin eu, se încruntă Brawne spre coniacul ei şi-şi dădu seama că trebuia să fi luat mai multe pilule antialcoolice prenatale înainte să fi venit aici.

Era uşor ameţită; dacă lua pilulele, băutura nu-i putea face rău fătului, însă în mod clar i se suise la cap.

– Am plecat, anunţă ea şi se ridică, îmbrăţişându-l pe Consul. Dimineaţă trebuie să mă scol devreme şi să fiu cu capul limpede ca să-ţi urmăresc lansarea.

– Eşti sigură că nu vrei să-ţi petreci noaptea în navă? o întrebă Consulul. Cabina de oaspeţi are o panoramă frumoasă peste vale.

– Toate lucrurile mele sunt în palatul vechi.

– O să mai vorbim înainte să plec, spuse Consulul şi se îmbrăţişară din nou, scurt, înainte ca vreunul să fi observat lacrimile ei

Martin Silenus o conduse înapoi în Oraşul Poeţilor. Se opriră în galeria luminată dinafara apartamentelor.

– Ai fost realmente pe arbore sau era doar un sim-stim în timp ce dormeai în Palatul Shrike? întrebă Brawne.

Poetul nu zâmbi. Îşi atinse pieptul în locul unde fusese străpuns de ţeapa din oţel.

– Eram un filozof chinez visând că eram un fluture sau un fluture visând că eram un filozof chinez? Asta mă-ntrebi, puştoaico?

– Da.

– Corect, spuse Silenus încet. Da. Am fost ambele. Şi ambele au fost reale. Şi ambele au durut. Şi te voi iubi şi păstra în suflet pentru totdeauna, Brawne, fiindcă m-ai salvat. Pentru mine, tu vei putea mereu să păşeşti pe aer. Ii ridică mâna şi i-o sărută. Intri?

– Nu, cred c-o să mă mai plimb puţin prin grădină.

Poetul ezită.

– Bine. Cred... Avem patrule - meci şi oameni -, iar Grendel-Shrike n-a reapărut deocamdată... dar fii atentă, da?

– Nu uita, zise Brawne, că eu sunt ucigaşa lui Grendel. Eu merg pe aer şi-i transform în gargui de sticlă, care se sparg.

– Mda, totuşi nu ieşi din grădină. Da, puştoaico?

– Am înţeles, încuviinţă Brawne şi-şi atinse abdomenul. Amândoi vom fi atenţi.

El aştepta în grădină, acolo unde lumina nu pătrundea şi videocamerele de monitorizare nu acopereau complet zona.

– Johnny! icni Brawne şi păşi iute înainte pe aleea din dale.

– Nu, răspunse el şi clătină din cap, poate puţin trist.

Semăna cu Johnny. Avea exact acelaşi păr roşcat-castaniu, ochi căprui, bărbie fermă, pometi

înalţi şi zâmbet blând. Era îmbrăcat oarecum straniu, cu o jachetă din piele groasă, centură lată, încălţăminte butucănoasă, toiag de drumeţie şi o căciulă grosolană din blană, pe care o scoase când femeia se apropie.

Brawne se opri la mai puţin de un metru.

– Bineînţeles, murmură ea aproape neauzit.

Se întinse să-l atingă şi mâna îi trecu prin el, deşi nu se văzu pâlpâitul sau desincronizarea unei holograme.

– Locul ăsta continuă să fie bogat în câmpurile metasferei, zise el.

– Aha, aprobă Brawne neavând habar despre ce vorbea. Tu eşti celălalt Keats. Geamănul lui Johnny.

Bărbatul scund zâmbi şi întinse o mână, parcă dorind să-i atingă abdomenul proeminent.

– Asta mă face un fel de unchi, nu-i aşa?

Brawne încuviinţă.

– Tu ai salvat pruncul... pe Rachel... nu?

– M-ai putut zări?

– Nu, murmură femeia, dar am *simţit* că erai acolo. Şovăi o clipă. Totuşi nu erai cel despre care vorbea Ummon - partea Empatie a IF umană?

El clătină din cap şi cârlionţii îi sclipiră în lumina slabă.

– Am descoperit că eu sunt Cel Dinainte. Eu pregătesc drumul pentru învăţătoare şi mă tem că unicul meu miracol a fost de a ridica un prunc şi de a aştepta până când cineva mi l-a putut lua.

– Nu m-ai ajutat şi *pe mine...* cu Shrike? Să plutesc?

John Keats izbucni în râs.

– Nu. Şi nici Moneta. Ai fost chiar tu, Brawne.

– Imposibil!

– Nu este imposibil, rosti el încet. Se întinse din nou pentru a-i atinge abdomenul şi femeii i se păru că putea simţi apăsarea palmei sale. Şopti: Mireasa tihnei nerăpită încă,/ Tăcerii pruncă. Timpului domol... Ridică ochii spre Brawne şi spuse: Cu siguranţă, mama învăţătoarei poate exercita unele prerogative.

– Mama...

Brawne fu brusc nevoită să se aşeze şi găsi la timp o bancă. În viaţa ei nu fusese stângace, însă acum, însărcinată în şapte luni, îi venea imposibil să se poată aşeza cu graţie. Cu totul irelevant, îşi aminti de dirijabilul care se îndreptase în dimineaţa aceea către locul de amarare.

– Învăţătoarea, repetă Keats. Nu ştiu ce va învăţa, dar va transforma Universul şi va pune în mişcare idei care vor fi vitale peste zece mii de ani.

– Copilul *meu?* izbuti ea în cele din urmă, luptându-se să-şi regăsească respiraţia. Copilul meu şi al lui Johnny?

Personalitatea Keats îşi frecă obrazul.

– Confluenţa dintre spiritul uman şi logica IA pe care Ummon şi Nucleul au căutat-o atâta vreme, dar au murit fără s-o înţeleagă, spuse el. Aş dori să fiu de faţă când ea va învăţa ceea ce are de învăţat. Să văd ce efect are asupra acestei planete şi asupra altora... asupra lumii.

Gândurile lui Brawne se roteau, însă simţise ceva în tonul lui.

– De ce? Tu unde vei fi? Ce s-a-ntâmplat?

Keats suspină.

– Nucleul nu mai există. Datasferele de aici sunt prea mici pentru a mă conţine, chiar în formă redusă... cu excepţia IA-urilor din nava FORŢĂ şi nu

cred că mi-ar plăcea acolo. Niciodată nu mi-a plăcut să mă supun ordinelor.

– Şi altundeva nu există? întrebă Brawne.

– Metasfera, răspunse el şi privi peste umăr. Dar e plină de lei şi tigri şi urşi. Iar eu încă nu sunt pregătit.

Brawne nu-i comentă cuvintele.

– Am o idee, zise ea.

I-o spuse.

Imaginea iubitului femeii se apropie, îşi puse braţele în jurul ei şi rosti:

– *Tu* eşti un miracol, doamnă.

Se retrase în umbre.

Brawne clătină din cap.

– Nu sunt decât o femeie însărcinată. Puse palma pe pântecele bombat de sub rochie. Învăţătoarea…, murmură ea apoi se adresă lui Keats: Perfect, tu eşti arhanghelul care anunţă totul. Ce nume ar trebui să-i pun?

Când nu primi nici un răspuns, ridică ochii.

Umbrele erau pustii.

Brawne ajunse la astroport înainte de răsăritul soarelui. Grupul care-şi lua rămas-bun nu era tocmai vesel. Pe lângă tristeţea firească a despărţirii, Martin, Consulul şi Theo erau buimaci, deoarece pe Hype- rionul post-Web se terminaseră de mult pastilele anti- mahmureală. Numai Brawne era binedispusă.

– Nenorocitul de calculator al navei a luat-o razna-n dimineaţa asta, mormăi Consulul.

– Cum aşa? zâmbi Brawne.

Consulul miji ochii spre ea.

– Îi cer să-mi ruleze verificările standard dinaintea decolării şi tâmpită de navă îmi răspunde-n versuri.

– În versuri? repetă Martin Silenus arcuind o sprânceană de satir.
– Da... fiţi atenţi...
Consulul tastă pe comagendă.
Un glas familiar lui Brawne rosti:

Adio, voi trei Umbre!...
Faţa mea, oricum,
Din ierbi şi flori nu poate fi întoarsa;
Eu hrana laudei n-o vreau, precum
Răsfăţuri în sentimentală farsă!
Pieriţi domol...
Figuri rămâneţi numa
Cu măşti pe chip, pe urna doar visată.
Adio! Alte viziuni m-aşteaptă
Şi noaptea ca şi ziua, de acum.
Pieriţi în nori din lenea mea deşteaptă
Şi nu vă mai întoarceţi niciodată!

– O IA defectă? Crezusem că nava ta avea una dintre cele mai excepţionale inteligenţe din exteriorul Nucleului.
– Aşa şi este, întări Consulul. Nu-i defectă. Am rulat o verificare cognitivă şi funcţională completă. Totu-i în regulă. Atât doar că-mi spune... *asta!*
Indică afişajul înregistrării comagendei.
Martin Silenus aruncă o privire spre Brawne Lamia, îi cercetă cu atenţie surâsul, după care reveni către Consul.
– Se pare că-i posibil ca nava ta să devină cultă. Nu-ţi face griji în privinţa asta. Va însemna o tovărăşie plăcută în lunga călătorie acolo şi-napoi.
În pauza care urmă, Brawne scoase un pachet voluminos.

– Un cadou de rămas-bun, spuse ea.

Consulul îl despachetă, fără grabă la început, apoi rupând şi sfâşiind ambalajul, când zări covoraşul împăturit, decolorat şi foarte uzat. Îşi trecu palma peste el, ridică ochii şi vorbi cu glas plin de emoţie:

– Unde... cum l-ai...

Brawne zâmbi.

– O refugiată băştinaşă l-a găsit în aval de ecluzele Karla. Încerca să-l vândă pe piaţa din Jacktown, când s-a întâmplat să trec pe-acolo. Nimeni nu era interesat să-l cumpere.

Consulul inspiră adânc şi-şi purtă mâinile peste desenele din covoraşul-şoim care-l purtase pe bunicul său Merin spre profetica întâlnire cu bunica Siri.

– Mă tem că nu mai zboară, spuse Brawne.

– Trebuie reîncărcate filamentele pentru zbor, zise Consulul. Nici nu ştiu cum să-ţi mulţumesc...

– Nu-mi mulţumi, replică femeia. Este ca să-ţi aducă noroc în călătorie.

Consulul clătină din cap, o îmbrăţişă, dădu mâna cu ceilalţi şi sui cu liftul în navă. Brawne şi cei doi bărbaţi reveniră la terminal.

Pe cerul de lapislazuli al lui Hyperion nu se zărea nici un nor. Soarele zugrăvea piscurile îndepărtate ale Lanţului Căpăstrului în tonuri profunde şi promitea o zi călduroasă.

Brawne privi peste umăr către Oraşul Poeţilor şi valea de dincolo de acesta. Cele mai înalte vârfuri ale Criptelor Timpului abia erau vizibile. O aripă a Sfinxului reflecta lumina solară.

Aproape fără zgomot şi doar cu o boare caldă, nava de abanos a Consulului se ridică pe o văpaie albastru pur şi porni spre stele.

Brawne încercă să-şi reamintească poeziile pe care le citise recent şi ultimele versuri ale celei mai lungi, şi neterminate, opere a iubitului ei:

Atunci năvăli strălucitorul Hyperion
Cu straiele-i de foc unduitoare-n urmă
Şi scoase-un răget, ca de vâlvătaie pământeană,
Care alungă sfioasele şi gingaşele Ore,
Cutremurându-le aripele de hulubi. El arse mai departe...

Simţi cum vântul cald îi răvăşea părul. Înălţă faţa către cer şi flutură din braţ, neîncercând să-şi ascundă sau şteargă lacrimile, apoi făcu semne tot mai energice când nava splendidă se înclină şi se ridică spre ceruri cu apriga ei flacără albastră şi - ca un strigăt îndepărtat - născu un boom sonic care sfâşie deşertul şi reverberă din culmile îndepărtate.

Brawne îşi îngădui să plângă şi flutură iarăşi din braţ, continuă să-l fluture, spre Consulul care pleca, şi spre cer, către prieteni pe care n-avea să-i mai revadă, şi spre o parte din trecutul ei, ca şi spre nava ce se ridica deasupra ca o perfectă săgeată din abanos trasă din arcul unui zeu.

El arse mai departe...

NOTA TRADUCĂTORULUI

Traducerea acestei cărţi s-a inspirat sau a folosit tălmăciri în limba română cuprinse în următoarelor volume:

Keats John, *Poezii*, Ed. Albatros, Bucureşti, 2001, trad. de Miron Kiropol;

Keats John, *Scrisori*, Ed. Univers, Bucureşti, 1974, trad. de Cecilia Melinescu-Burcescu;

Keats John, *Versuri*, Ed. Pandora-M, Bucureşti, 2000, trad. de Aurel Covaci;

Teatrul englez în epoca Renaşterii, Editura pentru literatură universală, Bucureşti, 1964;

Versuri, Editura pentru Literatură Universală, Bucureşti, 1965.

Contents

PARTEA A TREIA..3
31...3
32...17
33...45
34...65
35...96
36...114
37...142
38...173
39...196
40...225
41...240
42...261
43...295
44...332
45...353
EPILOG..381
NOTA TRADUCĂTORULUI................................399